ars Enstitüsü'ndeki amansız rekabet-
n zaferle çıkan Darrow, namı diğer Az-
il, yönetici seçkinler arasında saygın
r konuma yükselmiş, en zalim ve zeki
tınlara; Eşsiz Yaralılara katılmıştır. An-
k Darrow onlardan biri değildir: Ge-
ceğin yalanlar üzerine kurulu olduğu,
ajediyle dolu, unutamayacağı ve affe-
emeyeceği bir geçmişi vardır.

stemi içeriden yıkma hedefine ulaş-
ak için herhangi bir Altın değil; en iyi,
güçlü, en zeki, en vazgeçilmez Altın
malıdır. Halkını aydınlığa çıkarmasının
aşka yolu yoktur ancak bu yol boyunca
tığı her adım, Darrow'un kendi gölgesi-
biraz daha karartacaktır.

"Sürükleyici... *Altın Oğul* normalde bir
üçlemenin son kitabından beklenecek,
stopyaları yerle bir eden türde bir macera
e klişelere başkaldıran bir devam kitabı."

ikâyeyi Enstitü'nün dar alanından çıkaran
*ltın Oğul*, Brown'ın edebiyat dünyasındaki
k eserinden de başarılı bir kitap. Çatışma
aha kapsamlı bir boyut kazanıyor ve çocuk
oyunu olmaktan çıkıp Güneş Sistemi'nin
kaderini belirleyecek gerçek bir
savaşa dönüşüyor."

"*Kızıl Yükseliş*'ten daha tehlikeli;
ldatmacaları ve sürprizleri ise onunkiler
kadar heyecan dolu. Sonunda ağzınız açık
kalacak ve Brown'ın tam anlamıyla özgün,
fazlasıyla nefes kesici serisinin sonunu
dört gözle bekleyeceksiniz."

# ALTIN OĞUL

## KIZIL İSYAN - 2

Pegasus Yayınları: 1214
Bestseller Roman: 542

**Altın Oğul**
**Kızıl İsyan - 2**
Pierce Brown
Özgün Adı: Golden Son

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Begüm Berkman Padar
Düzelti: Çiçek Eriş
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Aralık 2015
ISBN: 978-605-343-718-5

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015
Copyright © Pierce Brown, 2015
Harita © Joel Daniel Phillips

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bu kitap bir hayal ürünüdür. Eserde geçen isimler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayalî olarak tasarlanmıştır. Hayatta ya da ölmüş kişilerle, olaylarla ya da yerlerle ilgili benzerlikler tamamen tesadüfîdir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

**Yayıncı Sertifika No: 12177**

**Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.**
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Pierce Brown

# ALTIN OĞUL

## KIZIL İSYAN - 2

*İngilizceden Çeviren:*
Selim Yeniçeri

PEGASUS YAYINLARI

*Bana konuşmayı öğreten*
*anneme*

**ALTIN**
İnsanoğlunun son derece zeki, şiddet dolu yöneticileri.

**GÜMÜŞ**
Mucitler, finans uzmanları ve işadamları.

**BEYAZ**
Toplum'un dini fonksiyonlarını denetleyen rahip ve rahibeler.

**BAKIR**
İdareciler, avukatlar ve bürokratlar.

**MAVİ**
Savaş-gemilerini kullanmak üzere yetiştirilmiş pilotlar ve uzay kaptanları.

**SARI**
Sosyal bilimler ve doğa bilimleri uzmanları. Doktorlar, psikologlar ve araştırmacılar.

**YEŞİL**
Teknoloji programcıları ve geliştiricileri.

**MOR**
Sanatçılar, müzisyenler ve aktörlerin bulunduğu yaratıcı sınıf.

**TURUNCU**
Savaş-gemilerindeki ve her türde mekanik girişimlerdeki sistem desteği sağlayıcıları.

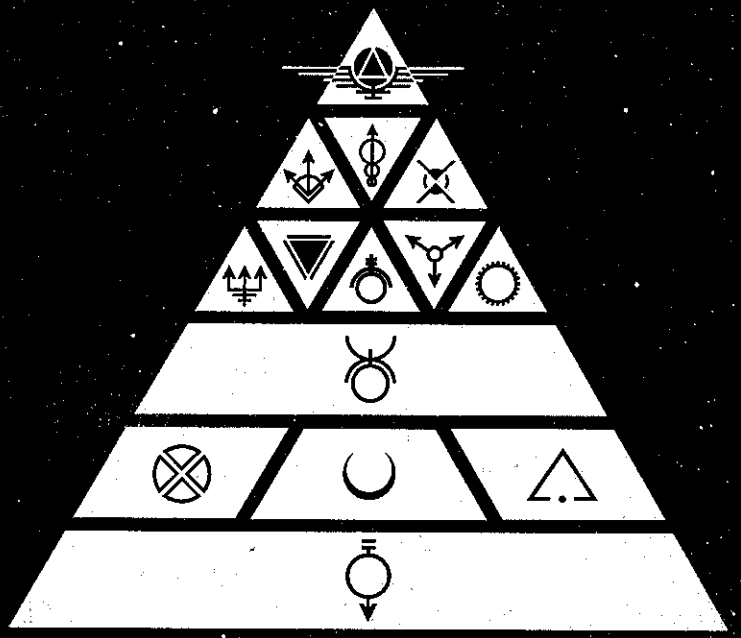
**GRİ**
Polis ve askeri personel.

**KAHVERENGİ**
Evler, işyerleri ve sosyal kurumlardaki hizmetkârlar.

**OBSİDİYEN**
Sadece savaş için yetiştirilmiş canavarımsı ırk.

**PEMBE**
Eşsiz güzellikte, fiziksel zevk sanatları için yetiştirilip eğitilen ırk.

**KIZIL**
Zorlu koşullarda çalışmak üzere şartlandırılmış, vasıfsız işçiler.



**RENKLERİN TEMELİ ÜZERİNE**

İlk koloniciler Ay'da yaşam kurmak için Dünya'dan ayrıldığında, bir işbölümü hiyerarşisi yarattılar. Zaman içinde diğer insanlar üzerinde gerçekleştirdikleri genetik müdahaleler ve cerrahi operasyonlarla bu hiyerarşiyi geliştirdiler. Sonuç, mükemmel verimi hedef alan, renk kodlarına bölünmüş ve üstün insan ırkı olan Altınlar tarafından yönetilen Toplum oldu.

# DRAMATIS PERFONÆ

*Augustus Hanesi ve Müttefikleri*

NERO AU AUGUSTUS Mars'ın BaşValisi, Augustus Hanesi'nin lideri, Virginia ve Adrius'un babası

VIRGINIA AU AUGUSTUS/KISRAK Nero'nun kızı, Adrius'un ikiz kız kardeşi

ADRIUS AU AUGUSTUS/ÇAKAL BaşVali'nin oğlu, Augustus Hanesi'nin vârisi, Virginia'nın ikiz erkek kardeşi

PLINY AU VELOCITOR Augustus Hanesi'nin BaşPolitikosu

DARROW AU ANDROMEDUS/AZRAİL Mars Enstitüsü'nün Baş-Primusu, Augustus Hanesi'nin süvarisi

TACTUS AU RATH Augustus Hanesi'nin Süvarisi

ROQUE AU FABII Augustus Hanesi'nin Süvarisi

VICTRA AU JULII Augustus Hanesi'nin Süvarisi, Antonia'nın üvey kız kardeşi, Agrippina'nın kızı

KAVAX AU TELEMANUS Telemanus Hanesi'nin lideri, Augustus Hanesi'nin müttefiki, Daxo ve Pax'ın babaları

DAXO AU TELEMANUS Kavax'ın vârisi ve oğlu, Pax'ın kardeşi

*Bellona Hanesi*

TIBERIUS AU BELLONA Bellona Hanesi'nin lideri

CASSIUS AU BELLONA Bellona Hanesi'nin vârisi, Tiberius'un oğlu, Bellona Hanesi'nin Süvarisi

KARNUS AU BELLONA Tiberius'un oğlu, Cassius'un ağabeyi, Bellona Hanesi'nin Süvarisi

KELLAN AU BELLONA Pretor, Cassius'un kuzeni, Tiberius'un yeğeni

*Önemli Altınlar*

OCTAVIA AU LUNE Toplum'un mevcut Hükümdarı

LYSANDER AU LUNE Octavia'nın torunu, Lune Hanesi'nin vârisi

AJA AU GRIMMUS Hükümdar'ın başkoruması

MOIRA AU GRIMMUS Hükümdar'ın BaşPolitikosu

LORN AU ARCOS Eski Öfke Şövalyesi, Arcos Hanesi'nin lideri

FITCHNER AU BARCA Eski Mars Gözetmeni, Sevro'nun babası

SEVRO AU BARCA/GOBLIN Uluyanların lideri, Fitchner'ın oğlu

AGRIPPINA AU JULII Julii Hanesi'nin lideri, Victra ve Antonia'nın annesi

ANTONIA AU SEVERUS-JULII Enstitü'de Mars Hanesi üyesi, Victra'nın üvey ablası, Agrippina'nın kızı

*Ares'in Oğulları*

ARES Terörist lider, rengi bilinmiyor

DANSÇI Ares'in kurmayı, Kızıl

HARMONY Dansçi'nın kurmayı, Kızıl

MICKEY Oymacı, Mor

EVEY Mickey'nin eski kölesi, Pembe

Bir zamanlar adamın biri gökyüzünden inip karımı öldürmüştü. Şimdi onun yanında, dünyamızın üzerinde havada süzülen bir dağın tepesinde yürüyordum. Kar yağıyordu. Kayaların arasından beyaz taş surlar ve parlak camlar yükseliyordu.

Etrafımızda bir açgözlülük kaosu vardı. Mars'ın bütün büyük Altınları, bizim yılın en iyilerini himayelerine almak için Enstitü'ye iniyordu. Gemileri sabah gökyüzünü dolduruyor, yalnızca birkaç saat önce fethettiğim Olimpos'a gelmek için kardan ve dumanı tüten kalelerden oluşan dünyayı geçiyordu.

"Etrafına son defa bak," dedi bana, gemisine yaklaştığımız sırada. "Bunun öncesinde olanlar bizim dünyamızın sadece bir fısıltısıydı. Bu dağdan ayrıldığında bütün bağlar kopar, bütün yeminler unutulur. Hazır değilsin. Kimse olamaz."

Kalabalığın arasından Cassius'u babası ve kardeşleriyle birlikte gemilerine doğru yürürken gördüm. Beyazlığın ortasında ateş saçan gözlerle bize bakıyorlardı. Kardeşinin kalbinin son atışını hâlâ hatırlıyordum. Kemikli parmaklarıyla kaba bir el, omzumu sahiplenici bir tavırla tuttu.

Augustus düşmanlarına baktı.

"Bellonalar ne bağışlar ne de unutur. Sayıları da çoktur. Ama sana zarar veremezler." Soğuk gözleri bana, yeni ödülüne döndü. "Çünkü sen bana aitsin, Darrow. Ve ben, bana ait olanları korurum."

Benim gibi...

Yedi yüzyıldır halkım sessiz ve umutsuz kölelere dönüştürülmüştü. Şimdi ben onların kılıcıydım. Ve bağışlamayacaktım. Unutmayacaktım. Bu yüzden beni gemisine götürmesine izin verdim. Bana sahip olduğunu düşünmesine izin verdim. Beni, sırf daha sonra yakıp yıkabileyim diye, evine almasına izin verdim.

Ancak o sırada kızı elimi tuttu ve bütün yalanların ağırlığını omuzlarımda hissettim. Kendi içinde bölünen bir krallığın ayakta kalamayacağını söyleyenler, kalpten söz etmeyi unutmuştu.

# 1. KISIM

# BOYUNDURUK

*Hic sunt leones.* ***"Burada aslanlar var."***

*—NERO AU AUGUSTUS*

# 1

# SAVAŞ LORDLARI

Sessizliğim gürlüyordu. Savaş-gemimin kaptan köprüsünde ayakta bekliyordum. Kırık kolum jel-alçıyla kaplanmıştı ve ensemdeki iyon yanıkları hâlâ tazeydi. Lanet gibi yorgundum. Jiletim soğuk bir metal yılan gibi sağlam sağ kolumu sarıyordu. Uzay önümde korkunç bir görüntüyle sonsuza dek uzanıyordu. Küçük ışık parçaları karanlığı deliyor, sürüklenen ilkel gölgeler görüş alanımın kenarlarındaki yıldızların önüne geçiyordu. Asteroitler. Ben siyah fonda avımızın siluetini ararken, onlar dev savaş gemim *Quietus*'un etrafında yavaşça süzülüyordu.

"Kazan," demişti efendim. "Çocuklarımın kazanamadığı gibi kazan ve Augustus adını onurlandır. Akademi'de kazan ve kendi filonun başına geç." Teatral tekrarlamaları severdi. Bu, çoğu politikacıya uygun geliyordu.

Onun için kazanmamı istiyordu ama ben kendisinin asla olamayacağı kadar büyük bir hayal kuran bir Kızıl kız için kazanacaktım. Augustus ölsün ve Kızıl kızın mesajı çağlar boyunca yankılanmaya devam etsin diye kazanacaktım.

Yirmi yaşındaydım. Uzun boylu ve geniş omuzluydum. Simsiyah üniformam artık buruşuktu. Saçlarım uzun, gözlerim Altın'dı ve kan çanağına dönmüşlerdi. Kısrak bir defasında mermerden oyulmuş gibi görünen elmacıkkemiklerim ve burnumla keskin bir

yüzüm olduğunu söylemişti. Bense aynalardan uzak duruyordum. Taktığım maskeyi, Merkür'den Plüton'a kadar dünyaları yöneten Altınların köşeli yara izini taşıyan maskeyi unutmak daha iyiydi. Eşsiz Yaralılardan biriydim. Bütün insanoğlunun en acımasız ve en zekilerinden biri. Ama bütün insanoğlunun en nazik olanını özlüyordum. Yaklaşık bir yıl önce balkonunda ona ve Mars'a veda ettiğimde benden kalmamı isteyeni. Kısrak'ı. Ayrılık hediyesi olarak ona at oymalı bir altın yüzük vermiştim, o da bana bir jilet vermişti. Çok uygundu.

Gözyaşlarının tadı hafızamda bayatlıyordu. Mars'tan ayrıldığımdan beri ondan haber almamıştım. Daha da kötüsü, iki yıldan uzun süre önce Mars'taki Enstitü'de kazandığımdan beri Ares'in Oğulları'ndan da haber alamamıştım. Dansçı, mezun olduğumda benimle iletişim kuracağını söylemişti fakat ben hâlâ Altın yüzlerden oluşan bir denizde sürüklenip gidiyordum.

Çocukluğumda kendim için hayal ettiğim geleceğin çok uzağındaydım. Oğullar'ın beni oymasına izin verdiğimde halkım için hayal ettiğim, istediğim gelecek bu değildi. Dünyaları değiştireceğimi sanmıştım. Hangi aptal ergen düşünmezdi ki? Oysa bu dev imparatorluğun durmaksızın dönen dişlileri arasında yutulmuştum.

Enstitü'deyken bizi hayatta kalmak ve fethetmek için eğitmişlerdi. Akademi'de ise bize savaşı öğretmişlerdi. Şimdi de becerimizi sınıyorlardı. Diğer Altınlara karşı bir savaş filosunun başındaydım. Sahte cephanelerle savaşıyor, Altınların uzay savaşı tarzıyla gemiden gemiye akınlar düzenliyorduk. Obsidiyenlerle, Altınlarla ve Grilerle dolu sülükGemiler gönderip bir geminin yaşamsal ünitelerini ödül olarak toplayabilecekken yirmi şehrin yıllık gelirine mal olan bir gemiyi parçalamanın anlamı yoktu.

Uzay savaşı derslerinin ortasında öğretmenlerimiz ırklarının özdeyişlerini de zihnimize kazıyıp duruyorlardı. Sadece güçlü olan hayatta kalabilirdi. Sadece akıllı olan yönetebilirdi. Sonra da bizi birbirimize karşı savaşıp kendimizi savunmak, bir asteroitten diğerine atlamak, malzeme ve üs aramak, diğer öğrencileri avlamak için bırakıp gidiyorlardı... geride sadece iki filo kalana kadar.

Hâlâ oyun oynuyordum. Ancak bu, en ölümcülüydü.



"Bu bir tuzak," dedi Roque dirseğimin dibinden. Saçları benimki gibi uzun, yüzü bir kadınınki kadar yumuşak ve bir filozofunki kadar sakindi. Uzayda öldürmek, karada öldürmekten farklıydı. Roque bu konuda tam bir dâhiydi. Bunun şiirsel bir yanı olduğunu söylerdi; kürelerin hareketinin ve gemilerin onların arasından geçişinin... Yüzü bu gemileri yapan Mavilerinkileri andırıyordu; metal koridorlarda, tamamen mantık ve katı bir düzenle kaçak ruhlar gibi süzülen erkek ve kadınlarınkileri.

"Ancak Karnus'un sandığı kadar akıllıca bir tuzak değil," diye devam etti. "Oyunu bir an önce bitirmeye hevesli olduğumuzu biliyor, dolayısıyla diğer tarafta bekleyecektir. Bizi dar bir noktaya sürükleyecek ve füzelerini üzerimize bırakacak. Zamanın başlangıcından beri denenmiş ve kanıtlanmış bir taktik."

Roque iki dev asteroitin arasındaki boşluğu dikkatle işaret etti; bu, Karnus'un yaralı gemisini izlemeye devam etmek istiyorsak geçmemiz gereken dar koridordu.

"Hepsi lanet olasıca bir tuzak." Hiçbir şeyi umursamayan, ince, uzun boylu Tactus au Rath esnedi. Tehlikeli vücudunu lomboza dayadı, yüzüğünden burnuna bir miktar uyarıcı çekti ve biten kartuşu yere attı. "Karnus yenildiğini biliyor. Sadece bize işkence yapıyor. Uykumuzu kaçırmak için bizi küçük bir kovalamacaya çekiyor. Bencil pislik."

Lombozun dibindeki Victra au Julii, küçümsercesine, "Sürekli ağlanıp sızlanan zavallı bir Peri gibisin," dedi. Dağınık kesimli saçları, yeşim küpeler taktığı kulaklarının hemen altına kadar iniyordu. Sert ve acımasızdı ama kusur sayılacak kadar değil, ayrıca yirmi yedi yıllık hayatında aldığı çokça yara izini makyaja tercih ediyordu.

Gözleri çukur ve derindi. Çekici dudakları, neredeyse sürekli küçümseyici bir ifadeyle büzülmüş gibiydi. Üvey kız kardeşi Antonia'dan çok, ünlü annesine benziyordu fakat genel olarak ortalığı cehenneme çevirmek konusunda ikisini de solda sıfır bırakıyordu.

"Tuzağın hiçbir anlamı yok," dedi. "Filosu paramparça oldu. Sadece bir gemisi kaldı. Bizim yedi gemimiz var. Doğruca gidip canına okumaya ne dersiniz?"

"*Darrow'un* yedi gemisi var," diye hatırlattı Roque.

"Anlayamadım?" dedi Julii, düzeltmeden rahatsız olarak.

"Darrow'un yedi gemisi kaldı. Sense 'bizim' gemilerimiz dedin. *Bizim* değil. Primusumuz o."

"Ukala şair atağa geçti. İkisi de aynı şey, *beyefendi*."

"Yani sağduyulu olmak yerine aceleci mi davranalım?" diye sordu Roque.

"Yediye karşı bir. Bu olayı daha fazla uzatmak utanç verici olur. Bu yüzden büyük gemimizle Bellona serserisini bir hamamböceği gibi ezelim, üsse geri dönelim, ihtiyar Augustus'tan ödülümüzü alalım ve *oyun oynamaya* gidelim." Julii sözlerini vurgulamak için topuklarını oynattı.

"Kesinlikle," dedi Tactus. "Bir gram iblisTozu için her şeyimi veririm."

"Bugün beşinci uyarıcın mı oldu, Tactus?" diye sordu Roque.

"Evet! Fark ettiğin için teşekkürler, sevgili anneciğim! Ama bu askeri saçmalıktan sıkıldım artık. İnci kulüplerini ve bol miktarda kaliteli mal istiyorum."

"Kendini tüketiyorsun."

Tactus bacağına vurdu. "Hızlı yaşa, genç öl. Sen sıkıcı bir moruk olduğunda, ben iyi ve hızlı günlerimle hatırlanan görkemli bir anı olacağım."

Roque başını iki yana salladı. "Bir gün, yaramaz dostum, eski saçma sapan kimliğine gülmeni sağlayan birini seveceksin. Çocukların olacak. Bir yuva kuracaksın. Ve hayatta uyuşturucu ve Pembelerden daha önemli şeyler de olduğunu öğreneceksin."

"Jüpiter aşkına." Tactus ona dehşetle bakıyordu. "Kesinlikle acınası görünüyor."

Onların didişmelerine aldırmadan taktik ekranına baktım.

İzlediğimiz av, eski dostum Cassius au Bellona'nın ve Geçiş'te öldürdüğüm Julian au Bellona'nın ağabeyi Karnus au Bellona'ydı. O kıvırcık saçlı ailenin en sevileni Cassius'tu. Julian en nazik olanıydı. Karnus?.. Kırık kolum her şeyi anlatıyordu; Karnus, onların bodrumlarında bir şeyleri öldürsün diye sakladıkları canavardı.

Enstitü'den beri ünüm giderek büyümüştü. Dolayısıyla Lila dedikodularıyla, BaşVali'nin nihayet beni ileri seviye eğitime gönderdiği haberi yayıldığında, Cassius'un annesi de Karnus au Bellona ve özel olarak seçtiği birkaç kuzeni "eğitim"e gönderdi. Aile kalbimi gümüş tepside istiyordu... gerçek anlamda. Onları engelleyen tek şey Augustus'un nişanıydı. Bana saldırmak, ona saldırmak anlamına gelirdi.



Sonuçta efendimle aralarındaki kan davası beni hiç ilgilendirmezdi. Ben sadece Ares'in Oğulları adına kullanabilmek için filoyu istiyordum. Onunla ne hasarlar yaratabilirdim... Tedarik hatlarını, sensör istasyonlarını, çatışma-gruplarını, veri merkezlerini incelemiştim; Toplum'un tökezlemesine neden olabilecek bütün baskı noktalarını.

"Darrow..." Roque bana yaklaştı. "*Gururunu sakın. Pax'ı hatırla. Kibir öldürür.*"

"Bir tuzak olmasını istiyorum," dedim Roque'a. "Karnus dönüp bizimle yüzleşsin."

Başını yana yatırdı. "Sen de ona kendi tuzağını kurdun."

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Bize söyleyebilirdin. Ben..."

"Karnus bugün düşecek, kardeşim. Bu kesin."

"Elbette. Ben sadece yardım etmek istiyorum. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum." Esnememi bastırırken bakışlarımı arkamdaki ve altımdaki komuta merkezinde dolaştırdım. Farklı tonlardaki bir sürü Mavi hareket ediyor, gemimi çalıştıran sistemleri yönetiyordu. Obsidiyen dışında diğer bütün Renklerden daha az konuşuyor, dijital iletişimi tercih ediyorlardı. Benden yaşça büyüklerdi ve hepsi Gece Yarısı Okulu mezunuydu. Onların arkasında, köprünün arka tarafına yakın bir yerde, Gri piyadeler ve birkaç Obsidiyen nöbet tutuyordu. Roque'un omzuna vurdum. "Zamanı geldi."

"Gemiciler," diye seslendim Mavilere. "Dikkatinizi toplayın. Bu, Bellona'nın tabutuna vuracağımız son çivi olacak. O alçağı etere uçuracağız ve karşılığında size verebileceğim en büyük hediyeyi vadediyorum: Bir hafta deliksiz uyku. İyi mi?"

Köprünün arka tarafındaki Grilerden birkaçı güldü. Maviler ise sadece parmaklarını önlerindeki aletlere vuruyorlardı. O sersem-

lerden birinin gülümsediğini görmek için BaşVali sayesinde sahip olduğum yüklü banka hesabımın yarısını verirdim.

"Bu kadar beklemek yeter," dedim. "Topçular pozisyonlarına. Roque, muhripleri topla. Victra, sen hedefle ilgilen. Tactus, savunma pozisyonları. Bu işi artık bitiriyoruz." DümenciMavime baktım. Komuta platformumun altındaki oyuğun ortasında, elli kişinin arasında ayakta duruyordu. Mavilerin kel kafalarını belli eden dijiİstatlar ve örümcek gibi elleri, geminin bilgisayarlarıyla uyum içinde hareket ederken gök mavisi ve gümüş tonlarda hafifçe parıldıyordu. Optik sinirler dijital dünyaya dönerken gözleri boşluğa daldı. Sadece nezaket icabı konuşuyorlardı. "Dümenci, motorlar yüzde altmış."

"Başüstüne, *dominus*." Dümenci, başının üzerinde havada asılı duran küre biçimindeki holo taktik ekranına bakarken sesi adeta mekanik çıkmıştı. "Dikkat, asteroitteki metal yoğunluğu görünge değerlendirmesinde zorluk yaratıyor. Biraz körüz. Meteorların diğer tarafında bir filo gizleniyor bile olabilir."

"Filosu falan yok. Çatışmaya hazır olun," dedim. Geminin motorları gümbürdedi. Roque'a dönerek başımla onayladım. "*Hic sunt leones*." Mars BaşValisi, Efendimiz On Üçüncü Nero au Augustus'un sözleri. Savaş lordlarım sözü tekrarladı.

*Burada aslanlar var.*

# 2

# ÇATIŞMA

Taktik ekranında altı çevik muhrip geri kalan savaş gemilerimin etrafında toplandı. Savaş işlevleri devreye girince Mavi mürettebat ürkütücü bir sessizliğe gömüldü. Şimdi zihinlerinin sürüklendiği boyutta kelimeler buzdağlarından daha yavaş kalıyordu. Kurmaylarım filomu izliyordu. Başka zaman olsa, onlar da kendi muhriplerinde olur veya sülükGemide adamlara liderlik ederdi fakat zafer anında onları yanımda istiyordum. Ancak yanımda durmalarına rağmen, aramızdaki büyük bir ayrımı, onların dünyasıyla benimki arasındaki derin uçurumu hissediyordum.

"Yaklaşan füzeler tespit edildi," dedi iletiMavi. Köprüde kimse harekete geçmedi. Hiçbir uyarı ışığı mürettebatı paniğe sürüklemiyordu. Sessizliği bozan bağırışlar yoktu. Maviler buz gibiydi ve doğduklarından itibaren, Komünlerinde, mantığı kullanmayı ve işlevlerini soğuk bir etkinlikle gerçekleştirmeyi öğrenirlerdi. Genellikle insandan çok, bilgisayar oldukları söylenirdi.

Lombozumun dışında uzanan karanlık uzay boşluğu mikro patlamalarla aydınlandı. Savunma ateşimiz büyük beyaz bir bulut halinde patladı. Füzesavarların, patlayıcılarını erken tetiklediği yaklaşan füzeler infilak etti. Biri savunma ateşini aşmayı başardı ve uç kanadımızdaki bir muhrip, nükleer patlama simülasyonu etkisiyle sarsıldı. Normalde oradan insanlar düşmeye, gazlar sızmaya

başlardı. Patlamalar metal gövdede delikler açar, tutuşmuş oksijen, bir balinanın akan kanı gibi, geminin her yerinden püskürür ve bir anda karanlık boşlukta yok olurdu. Ama bu bir oyundu ve bize gerçek nükleer silahlar vermiyorlardı elbette. Burada en ölümcül silahlar öğrencilerdi.

Raylı toplardan bir yaylım ateşi daha açılırken başka bir gemi daha kurban gitti.

"Darrow..." dedi Victra endişeyle.

Ben durmuş, bir zamanlar Eo'nun yüzüğünün olduğu noktayı dalgın bir tavırla okşuyordum.

Victra bana döndü. "Darrow... fark etmemiş olabilirsin ama bizi paramparça edecek."

"Hanımefendi haklı, Azrail," dedi Tactus, taktik ekranının mavi ışığı yüzüne vururken. "Planın her neyse, artık başlasan iyi olur."

"İletiMaviler, Yırtıcı ve Pençe birliklerine saldırıya geçmelerini söyleyin."

Yarım saat önce gönderdiğim birliklerin, asteroitlerin iki tarafından dönerek Karnus'a yanlardan saldırmasını taktik ekranından izledim. Uzaktan çıplak gözle görülmeleri imkânsızdı fakat ekranda altın sarısı ışıklarla yanıp sönüyorlardı.

"Tebrikler, dostum," diye fısıldadı Roque, daha saldırı tamamlanmadan. Sesinde tuhaf bir saygı vardı; daha önceki gerginliği geçmişti. "Bu her şeyi değiştirecek." Omzuma dokundu. "Her şeyi."

Yaklaşan zafer omuzlarımdaki gerginliği alırken, kurduğum kapanın görevini tamamlamasını izledim. Köprümdeki Griler bir adım öne çıktılar. Karnus'un gemisi birliklerimin ateşine maruz kalırken Obsidiyenler bile izlemek için ekranlara doğru eğildiler. Karnus başına geleceklerden kaçmak için motorlarını harekete geçirerek kurtulmaya çalıştı. Ancak açılar aleyhineydi. Karnus bir füzesavar açısı yakalayamadan veya kendi füzeleriyle karşılık veremeden birliklerimin füzeleri üzerine yağdı. Otuz nükleer patlamanın simülasyonuyla son gemisi sarsıldı. Oyunun bu aşamasında gemisini ele geçirmeye gerek yoktu, dolayısıyla Mavi savaş pilotları istedikleri gibi yakıp yıkmanın keyfine vardılar.

Ve böylece kazandım.



Gemim Grilerin ve Turuncu teknisyenlerin sevinç çığlıklarıyla çınladı. Maviler canlı bir şekilde yumruklarını salladılar. Bu ileri teknoloji dünyasından pek hoşlanmayan Obsidiyenlerin hiç sesi çıkmıyordu. Şahsi hizmetkârım Theodora köprünün hizmet birimindeki genç yardımcılarına gülümsedi. Gençliği çok geride kalmış, eski bir Gül cariye olan Theodora, bir sürü sırdan haberdardı ve sosyal danışmanlığımı yapıyordu.

Makine dairesinden mutfaklara kadar bütün gemideki holo ekranlardan zafer mesajları yayılıyordu. Bu sadece benim zaferim değildi. Tüm erkek ve kadınlar kendi payına düşeni yapmıştı. Toplum'un düzeni buydu. Zenginleşip güçlenmeniz için yöneticilerinizin zenginleşip güçlenmesi gerekiyordu. Ben Augustus'un himayesine girerken, düşükRenkler de benim himayemdeydiler. Bu, Renk sisteminin sadece diktatörlükle yaratamayacağı ve Altınlara ihtiyaçtan kaynaklı bir sadakat yaratıyordu.

Şimdi benim yıldızım parlayacaktı ve bütün gemidekiler de benimle birlikte yükselecekti.

Güç ve vaat bu kültürde kutsaldı. Kısa süre önce BaşVali, Akademi'deki eğitimim için sponsorum olacağını açıkladığında, tüm holoKutu ekranları söylentilerle dolmuştu. O kadar sefil bir aileden gelen böylesine genç biri kazanabilir miydi? Enstitü'de yaptıklarıma bakılmalıydı. Oyunu bozmuştum. Gözetmenleri fethetmiş, birini öldürmüş ve diğerlerini çocuk gibi bağlamıştım. Ancak bu sadece zayıf bir parıltıydı, değil mi? Şimdi o kibirli alçaklar cevaplarını almışlardı.

"Dümenci, rotayı Akademi'ye ayarla. Alacağımız defneler var," diye haykırdım, tezahüratlar arasında. *Defne*. Bu kelime bana geçmişimi hatırlatırken ağzımda acı bir tat bıraktı. Gülümsememe rağmen bu zaferden hiçbir mutluluk duymuyordum; sadece katı bir tatmin vardı.

Bir adım daha, Eo. İleriye bir adım daha...

"*Pretor* Darrow au Andromedus," dedi Tactus, unvanımı vurgulayarak.[1] "Bellonalar altlarına edecekler. Acaba ben de böy-

1 Yazar, İngilizcede "yırtıcı, avcı" anlamına gelen *predator* kelimesi ve *praetor*'ın ses benzerliği üzerinden kelime oyunu yapmıştır. (ed.n.)

lece kumandanlığa yükselebilir miyim, yoksa sizce filonuza mı katılmalıyım? Bilemiyorum. Korkunç lanet bürokrasi çok yorucu. Yağlanacak Bakırlar var. Lobi yapılacak Altınlar var. Kardeşlerim hiç şüphesiz bizim için bir parti vermek isteyeceklerdir." Beni dürttü. "Bir Rath Kardeşliği partisinde nihayet biriyle yatabilirsin bile."

"Sanki arkadaşlarına el sürermiş gibi." Victra elimi sıkarken zırh yerine bir elbise giymiş gibi parmaklarını uzun süre çekmedi. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Antonia seninle ilgili haklıydı."

Roque'un yüzünü buruşturduğunu hissettim ve Enstitü'de beni gizlendiğim yerden çıkarmak için Antonia'nın Lea'nın boğazını kesişinin sesini hatırladım. Ben gölgelerin arasında kalırken küçük arkadaşımın, kanıyla yıkanmış, yosunlu zemine devrilişini dinlemiştim. Roque, Lea'yı kendince sevmişti.

"Bizim yanımızdayken kardeşinin adını anmamanı sana söylemiştim," dedim Victra'ya. Sert çıkışım karşısında yüzünü buruşturduğunu gördüm.

Roque'a doğru döndüm.

"Pretor olarak filomu istediğim gibi düzenleme yetkisine sahip olduğumu düşünüyorum. Belki de bazı eski yüzleri geri getirsek iyi olur. Plüton'dan Sevro, hangi cehenneme gönderdilerse Uluyanlar ve belki... Ganymede'den Quinn?"

Quinn'in adını duyunca Roque'un yanakları kızardı.

Şahsen aralarında en çok Sevro'yu özlemiştim. İkimiz de holoNetle bağlantımızı sürdürmek konusunda pek titiz değildik; özellikle de ben... zaten Akademi başladığından beri erişimim de olmamıştı. Onun gönderdikleri de benzersiz şekilde sapkın tekboynuzların hologramları ve kendisinin kelime oyunları yaparken çekilmiş videolarıydı. Plüton onu iyice tuhaflaştırmıştı. Ve belki daha da yalnızlaştırmıştı.

"*Dominus*." DümenciMavi'nin sesi dikkatimi ekranlara çekti.

"Sorun ne?" diye sordum.

Bakışları donmuştu. Uzakta, geminin alıcılarına odaklanmış halde, benim baktığım görüntülerin ham verilerini görüyordu. "Net değil, *dominus*. Alıcı bozukluğu. Bulanıklık."



Ana ekranın ortasındaki meteorlar maviydi. Biz altın rengiydik. Düşmanlar kırmızıydı. Hiç kalmamış olması gerekiyordu. Oysa şimdi, orada yanıp sönen bir kırmızı nokta vardı. Roque ve Victra ona doğru yürüdüler. Roque eliyle işaret etti ve veri, elindeki tablete aktı. Önünde daha küçük bir holografik küre belirdi. Görüntüyü büyüttü ve analiz filtrelerinden geçirdi.

"Radyasyon mu?" diye sordu Victra. "Enkaz mı?"

"Asteroitin madeni özü sinyalimizi bize geri yansıtıyor olabilir," dedi Roque. "Yazılım olamaz... Silindi."

Kırmızı nokta titreyerek söndü fakat köprüye bir gerilim yayılmıştı. Herkes ekrana bakıyordu. Hiçbir şey yoktu. Benim gemilerim ve Karnus'un yenilgiye uğramış sancak gemisi dışında başka kimse yoktu. Ancak...

Roque bana döndü; yüzünde dehşet ifadesi vardı.

"Kaçalım," diyebildi sadece, kırmızı sinyal tekrar canlanırken.

"Motorlar tam güç!" diye gürledim. "Ana hattımız artı otuz derece."

"Geri kalan füzeleri asteroitin yüzeyine yağdırın," diye emretti Tactus.

Çok geçti.

Victra nefesini tutarken, aletlerimizin göremediği şeyi çıplak gözle gördüm. Asteroitin ortasındaki bir oyuktan, gölgelere bürünmüş bir muhrip çıkıyordu. Üç gün önce yendiğimizi sandığım bir gemiydi bu. Motorlarını kapayıp beklemişti. Ön yarısı parçalanmış ve kararmıştı. Şimdi motorları tam güç çalışıyordu ve doğruca gemimin üzerine geliyordu.

Bize çarpacaktı.

"Tahliye tulumları ve kapsülleri!" diye bağırdım. Biri çarpışmaya hazırlanmamızı bağırıyordu. Komuta kaçış kapsülümün duvara gömülü olduğu, köprünün yan tarafına doğru koştum. Sesimi algılar algılamaz açıldı. Tactus, Roque ve Victra hemen kapsüle daldı. Ben geri durarak Mavilere hemen bağlantıyı kesmelerini ve kaçmalarını emrettim. Onların mantığına kalsa gemileriyle birlikte ölürlerdi.

Köprüde oradan oraya koşturuyor, kaçış kapsüllerini harekete geçirmelerini haykırıyordum. DümenciMavi dediğimi yapıp bir

düğmeye bastı ve aşağıdaki komuta merkezinin ortasında bir çukur açıldı. Mavilerin hepsi tek tek bağlantıyı keserek çekim tüpünden kaçış kapsüllerine emildiler.

"Theodora!" diye bağırdım, görev ünitesine sımsıkı tutunmuş halde duran genç bir Mavi'yi yerinden kaldırmaya çalıştığını görünce. "Korkunç lanet kapsüle bin!" Beni dinlemedi. Mavi de onu bırakmıyordu. Mesafe alıcısı son uyarı düdüğünü çalarken onlara doğru atıldım.

Her şey yavaşladı.

Köprünün kırmızı ışıkları yanıp sönüyordu.

Theodora'ya doğru atılarak kollarımı vücuduna sardım.

Ve muhrip, gemimin tam ortasına çarptı.

Theodora'yı göğsüme bastırırken köprünün üzerinde otuz metre savruldum ve metal bir duvara çarptım. Gözümü karartan bir acı, iyileşmekte olan sol koluma yayıldı. Her yer karanlığa gömüldü. Önce yıldızlar gibi parıldayan ışıklar gördüm, sonra hepsi rüzgâra kapılmış kum gibi savruldu.

Kırmızı bir ışık kapalı gözkapaklarımdan içeri süzülüyordu. Nazik bir el giysilerimi çekiştirdi.

Gözlerimi açtım. Gemi sarsılıp ölmek üzere olan bir yaratık gibi homurdanıyordu, bense çentikli bir elektrik sütununa yapışmıştım. Muhrip gemiyi ikiye yarıp yavaş bir acımasızlıkla içimizi dışımıza dökerken sütun karnıma iyice bastırarak şiddetle titredi.

Biri adımı haykırıyordu. Ses tekrar var oldu.

Işıklar köprüyü boyuyor, canavarca kırmızı tonları değişip duruyordu. Uyarı sirenleri. Geminin veda şarkısı... Theodora'nın zarif eli, beni devrilmiş bir heykeli çekiştiren bir kuş gibi çekiştiriyordu. Alnımdan kan süzülüyordu. Burnum kırılmıştı. Gözüme batan kanı silerek sırtüstü döndüm. Kırık bir ekran yanımda kıvılcımlar saçıyordu. Üzerinde kanım vardı. Üzerime mi düşmüştü? Yanında demir bir çubuk vardı. Theodora'ya baktım. Theodora çubuğu çekip kaldırmaya çalışıyordu ama fazla ufak tefekti. Yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Kalkın. *Dominus*, yaşamak istiyorsanız kalkmanız gerek." Yaşlı kadının korkudan elleri titriyordu. "Lütfen, kalkın."



Homurdanarak ayağa kalktım. Kumanda kaçış kapsülüm gitmişti. Çarpışmada fırlatılmış olmalıydı. Ya da beni geride bırakmışlardı. Aynı şekilde Mavilerin kapsülü de gitmişti. Korkuya kapılıp geride kalan Mavi, bölme duvarında bir lekeye dönüşmüştü. Theodora bakışlarını ondan ayıramıyordu.

"Benim süitimde bir kapsül daha var," diye mırıldandım. Theodora'nın neden yüzünü buruşturduğunu o zaman anladım. Korkudan değil, acıdandı. Bacağı parçalanmış, ıslak, çatlamış bir tebeşir gibi yan tarafa yayılmıştı. Pembeler böyle bir şeye dayanamazdı. "Ben başaramayacağım, *dominus*. Siz gidin, hemen."

Bir dizimin üzerine çöktüm ve onu sağlam kolumun omzuna attım. Bacağı altında kıpırdanınca korkunç bir sesle inledi. Dişlerinin takırdadığını hissettim. Ve koşmaya başladım. Yıkılmış köprüden geçerek gemimi öldürmekte olan yaraya doğru ilerledim ve köprü seviyesindeki, tam bir karmaşaya dönüşmüş koridorlardan geçtim. Ana koridorlarda insanlar dolaşıyor, görev yerlerini terk ederek kaçış kapsüllerine ve ön hangardaki piyade taşıyıcılara koşuyordu. Benim için savaşan insanlar; elektrikçiler, hademeler, askerler, aşçılar, hizmetkârlar. Asla kurtulamayacaklardı. Beni gördüklerinde birçoğu yön değiştiriyordu. Bana yaslanarak öne savruluyor, paniğe kapılmış ve korkudan akıllarını kaçırmış bir halde kendilerini kurtarmaya çalışıyorlardı. Beni çekiştiriyor, çığlık atıyor, yalvarıyorlardı. Onları iterken ve her biri geride kalırken kalbimin küçük birer parçasını da kaybediyordum. Onları kurtaramazdım. Yapamazdım. Bir Turuncu, Theodora'nın sağlam bacağını tuttu ve bir Gri çavuş, o bir taş gibi yere yığılana kadar alnına vurdu.

"Yolu açın," diye bağırdı bir Gri. Yakıcısını kınından çekerek havaya sıktı. Aklı başına gelen başka bir Gri, belki de bu ölüm kapanından tek çıkış biletinin ben olduğumu düşündüğünden, kargaşayı dağıtmak için ona katıldı. Çok geçmeden ikisi daha onlara katılıp silah zoruyla bir yol açtılar.

Onların yardımıyla süitime ulaştım. Kapı DNA'mı okuyup tıslayarak açıldı ve içeri girdik. Griler, yakıcılarını girişe doluşmaya çalışan otuz umutsuz kişiye doğrultmuş halde peşimizden geldiler. Kapı kapanacakmış gibi tısladı fakat bir Obsidiyen kalabalığın

arasından kendine yol açarak kapı pervazında durup kapanmasını engelledi. Bir Turuncu da ona katıldı. Sonra düşük rütbeli bir Mavi... Gri Çavuş hiç tereddüt etmeden Obsidiyen'i başından vurdu. Arkadaşları Mavi ile Turuncu'yu indirdiler ve bedenlerini, kapının kapanabilmesi için pervazdan çektiler. Bakışlarımı yerdeki kan gölünden ayırarak Theodora'yı kanepelerimden birine yatırdım.

"*Dominus*, kaçış kapsülünde kaç kişilik yer var?" diye sordu Gri Çavuş, ben kapsülün giriş kilidine yaklaşırken. Kadının saçları askeri tarzda kesilmişti. Yakasının altından, bronz tenindeki bir dövme görünüyordu. Ellerim kontrol prizmasının üzerinde uçtu ve el hareketleriyle şifreyi girdim.

"Dört. İkisi sizin. Kendi aranızda karar verin."

Altı kişiydik.

"İki mi?" diye sordu kadın Çavuş, soğuk bir tavırla.

"Ama Pembe sadece bir köle!" diye tısladı Grilerden biri.

"Hiçbir değeri yok," dedi bir diğeri.

"O *benim* kölem," diye hırladım. "Dediğimi yapın."

"Haydi oradan!" Çöken sessizliği aynı anda hem hissettim hem de duydum ve birinin bana silah doğrulttuğunu anladım. Yavaşça döndüm. Tıknaz, yaşlı Gri aptal değildi; ulaşamayacağım bir mesafeye çekilmişti. Üzerimde zırh yoktu; sadece jiletim vardı. Onu öldürebilirdim. Diğerleri ona ne yaptığını sandığını soruyorlardı.

"Ben özgür bir adamım, *dominus*. Ben gitmeliyim," dedi Gri, titreyen sesiyle. "Bir ailem var. Gitme hakkı benim." Acil durum lambalarının iğrenç kırmızı ışığıyla aydınlanan arkadaşlarına baktı. "O sadece bir fahişe. Hem de işi bitmiş bir fahişe."

"Marcel, indir silahını," dedi esmer tenli Onbaşı. Arkadaşına çatık kaşlarla bakıyordu. "Yeminini hatırla. Kura çekeceğiz."

"Bu haksızlık! Onun çocuğu bile olamaz!"

"Peki, senin çocukların şu halini görse ne düşünür?" diye sordum.

Marcel'in gözleri yaşlarla doldu. Yakıcı, iri elinde titredi. Sonra bir silah sesi duyuldu. Çavuş'un yakıcısından çıkan mermi Marcel'in başının öteki yanından çıkıp metal bölmeye çarparken adamın vücudu da kaskatı kesildi ve cansız bir şekilde yere serildi.



"Rütbeye göre yapacağız," dedi kadın Çavuş, silahını kınına geri koyarken.

Hâlâ Eo'nun tanıdığı adam olsaydım, durduğum yerde dehşetten donakalırdım. Oysa o adam uzun zaman önce kaybolmuştu. Her gün onun yasını tutuyordum. Kim olduğumu, eski hayallerimi, neleri sevdiğimi her geçen gün biraz daha unutuyordum. Hüznüm artık uyuşmuştu. Ve onların üzerime vurduğu gölgeye rağmen yoluma devam ediyordum.

Manyetik kilit gürültüyle geri çekilirken kaçış kapsülü açıldı. Kapı tıslayarak yukarı doğru kalktı. Theodora'yı kanepeden alarak koltuklardan birine oturtup kemerini bağladım. Altınlara göre yapılmış kayışlar fazla büyüktü. Sonra gemimin karnından, yarım kilometre öteden derin ve korkunç bir gümbürtü duyuldu. Torpil depolarımız havaya uçmuştu.

Yapay yerçekimi yok olmuştu. Sabit ve sağlam duvarlar yok olmuştu. Bu iğrenç bir histi. Her şey dönüyordu. Çarptığım yer kapsülün zemini miydi, tavanı mıydı? Bilmiyordum. Gemideki basınç düşüyordu. Herkes kusuyordu. Duymaktan çok, kokusunu alıyordum. Grilere bağırarak kapsüle girmelerini emrettim. Çavuş ve Onbaşı, geride sadece asık yüzlü bir Gri bırakarak kaçış kapsülüne yerleştiler. Karşıma oturup kayışlarını bağladılar. Fırlatma işlevini çalıştırdım ve geride kalan Gri'ye selam verdim. Hayatının son anıyla yüzleşirken sakin görünmesine rağmen gururlu ve sadık bir tavırla selamıma karşılık verdi; gözleri uzaklara bakıyor, belli ki sevdiklerini veya yapmadığı seçimleri düşünüyordu. Belki de neden bir Altın olarak doğmadığını...

Kapı kapandı ve Gri, dünyamdan silindi.

Kaçış kapsülü ölmekte olan gemiden fırlarken koltuğuma yapıştım. Gemi döküntülerinin arasından sıyrıldık. Sonra yine ağırlıksız kaldık ve sönümleyiciler devreye girerken biraz sürüklendik. Lombozdan bakınca sancak gemimin mavi ve kırmızı alevlerle parladığını gördüm. İki gemiye de enerji sağlayan işlenmiş helyum-3, komuta gemimin motorlarının yakınında tutuşarak bütün gemiyi parçalayan zincirleme bir patlama tepkisine yol açtı. Aniden, kaçış kapsülüme çarptığını hissettiğim şeylerin döküntü parçaları değil,

insanlar olduğunu anladım. Mürettebatım... Yüzlerce adiRenk, uzay boşluğuna savrulmuştu.

Griler karşımda oturuyordu.

"Üç kızı vardı," dedi esmer tenli Onbaşı, adrenalinin etkisinden sıyrılırken ürpererek. "İki yıl sonra emekli olacaktı. Ve sen onu kafasından vurdun."

"Raporumdan sonra, o korkak ölüm tazminatı bile alamazdı," dedi Çavuş.

Onbaşı gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Seni soğuk kaltak."

Kulaklarımda zonklayan nabzımın sesi onlarınkini bastırdı. Bu benim hatamdı. Enstitü'de kuralları çiğnemiştim. Paradigmayı değiştirmiştim ve artık uyum sağlayamayacaklarını sanmıştım; benim için stratejilerini değiştirmeyeceklerini.

Oysa şimdi bir sürü insanı kaybetmiştim; tam sayıyı asla bilemeyebilirdim.

Birkaç dakika içinde Enstitü'de bir yılda olduğundan daha fazla insan ölmüş, ölümleri içimde kapkara, derin bir boşluk yaratmıştı.

Roque ve Victra diyafondan beni selamladılar. Veri-tabletimi takip etmişlerdi ve güvende olduğumu biliyorlardı. Onları hayal meyal duyuyordum. İçimde yükselen öfkeyi hissediyordum, ellerim titriyordu ve kalbim deli gibi atıyordu.

Karnus'un gemisi gemimi ikiye böldükten sonra hasar görmüş ama parçalanmamış halde uzay boşluğunda yoluna devam ediyordu. Koltuğun kayışlarını çözerek ayağa kalktım. Kaçış kapsülünün karşı ucunda önceden yüklenmiş bir yıldızKabuğunun durduğu bir fırlatmaTüpü vardı; insanı torpile dönüştürmek için tasarlanmış mekanize bir tulum. Kapsüller, atmosfere girişten sağlam çıkamayacağından, Altınları asteroitlere veya gezegenlere fırlatmak için tasarlanmıştı. Ancak ben onu intikam için kullanacaktım. Kendimi o lanet olasıca Bellona alçağının pis köprüsüne fırlatacaktım.

Theodora henüz uyanmamıştı. Buna memnundum.

Onbaşı'ya, tulumu giymeme yardım etmesini söyledim. İki dakika sonra metal tulumun içindeydim. Sonraki iki dakika boyunca, izleyeceğim rotanın beni Karnus'un köprü pencerelerine fırlatması için bilgisayarda gerekli hesaplamaları yaparak geçirdim.



Daha önce kimsenin bunu yaptığını hatta buna kalkışanları bile duymamıştım. Tam anlamıyla delilikti. Ancak Karnus yaptığının bedelini ödeyecekti.

Kendi geri sayımımı başlattım.

*Üç*... Düşman gemisi yüz kilometre öteden kibirle geçiyordu. Mavi kuyruklu, gözleri yerine kaptan köprüsü olan dev ve simsiyah bir yılandı. Aramızda yüz kadar kaçış kapsülü, güneşte yansıyan yakutlar gibi parıldıyordu. *İki*... Bundan sağ çıkmazsam Vadi'ye ulaşmak için dua ediyordum. *Bir.* Kontrollerim etkisiz hale geldi ve miğferimde kırmızı ışıklar yanıp söndü. Gözetmenler bilgisayarıma müdahale etmiş ve kontrollerimi dondurmuştu.

"HAYIR!" diye kükredim, Karnus'un gemisinin karanlıkta gözden kayboluşunu izlerken.

# 3

# KAN VE SİDİK

Sekiz yüz otuz üç erkek ve kadın. Bir oyun uğruna ölen sekiz yüz otuz üç kişi... Keşke sayıyı hiç öğrenmeseydim. Beni Akademi'ye götürmek için gönderilen kurtarma gemisinin yolcu bölümünde otururken bu sayıyı tekrar tekrar zihnimden geçiriyordum. Kurmaylarım oturdukları yerden benimle göz göze gelmeye korkuyordu. Roque bile beni rahat bırakmıştı.

Ben tulumumu fırlatamadan Gözetmenler müdahale etmiş, bunu beni aptalca bir hatadan korumak için yaptıklarını söylemişlerdi. Bu kumar aptalca, aceleci ve bir Altın Pretor için uygunsuzdu. Bir holo aracılığıyla benimle konuşurlarken onlara boş gözlerle bakıyordum.

Gemimin zaman döngüsüne göre gün sonunda Akademi'ye ulaştık. Burası bir asteroit alanının sınırında, muhrip ve savaş gemilerinin yanaşabildiği iskeleleri olan, büyük kubbeli bir metal limandı. Çoğu doluydu. Akademi ve orta bölge komutanlığına ev sahipliği yapıyor; Toplum'un Mars, Jüpiter ve Neptün'den oluşan orta-dünyalarının askeri üssü olarak kullanılıyor ama yörüngeleri onları yakına getirdiğinde başka gezegenlerin kuvvetlerine de hizmet veriyordu. Diğer öğrenciler buradaki odalarında izliyor olmalıydı. Oyunun son haftalarındaki partiler ve gözlem imkânı için buraya doluşmuş birçok Filo subayı ve Eşsiz de...



Karnus'un zaferinin bedeli olan can kaybından kimse söz etmeyecekti. Ancak yenilgi, görevim için bir engel oluşturacaktı. Ares'in Oğulları'nın casusları vardı. Görevlendirdikleri bilgisayar korsanları ve cariyeler sırları çalıyordu. Sahip olmadıkları tek şey bir filoydu. Ve buna bir süre daha sahip olamayacaklardı.

Limanda kurmaylarım ile beni kimse karşılamadı.

Kızıllar ve Kahverengiler, iki Mor ve bir Bakır'ın emirlerini yerine getirmek için koşturuyor, Karnus'un Zaferi için büyük giriş salonunu hazırlıyorlardı. Bellona Hanesi'nin mavi ve gümüş renkleri, devasa metal koridorları süslüyordu. Duvarlara ailenin kartallı arması yerleştirilmişti. Onun için beyaz gül yaprakları hazırlanmıştı. Kırmızı yapraklar, Altın kanının döküldüğü gerçek zaferler için saklanırdı. Sekiz yüz otuz üç adiRenk'in kanı önemli değildi. Onlar rahipleri ilgilendiriyordu.

Kutu'ya geri dönerken kurmaylarım yolda uyumuştu. Ben uyumamıştım. Tactus ve Victra şimdi önümde uyku sersemliğiyle sendeleyerek yürüyordu. Omuzlarımdaki ağırlığa rağmen uyumak istemiyordum. Kan çanağı gibi olmuş gözlerimin ardında pişmanlık vardı. Uyursam, geminin koridorlarında ölüme terk ettiğim insanların yüzlerini göreceğimi biliyordum. Eo'yu göreceğimi... Bugün onunla yüzleşemezdim.

Akademi'de antiseptik ve çiçek kokuları hâkimdi. Yol kenarlarındaki taraftaki sepetlerde gül yaprakları duruyordu. Tepemizdeki havalandırma kanalları, sürekli bir uğultuyla çalışarak nefeslerimizi çekip temiz hava üflüyordu. Floresanlar tavandan solgun bir ışık yayıyor, sanki bize buranın çocuklara veya hayallere uygun bir yer olmadığını hatırlatmaya çalışıyordu. Buradaki ışık, tıpkı insanları gibi sert ve soğuktu.

Roque yanımdan yürüse de ölü gibi görünüyordu. Ona biraz uyumasını söyledim. Bunu hak etmişti.

"Peki, sen ne hak ettin?" diye sordu. "Bütün gün surat asmayı değil. Bütün gün kendini hırpalamayı değil. Bütün Süvariler arasında ikinci oldun. *İkinci!* Kardeşim, neden bunun gururunu yaşamıyorsun?"

"Şimdi olmaz, Roque."

"Haydi ama..." diye devam etti. "İnsanı zaferleri değil, yenilgileri tanımlar. Sence atalarımız hiç yenilmemiş midir? Bu konuda oflayıp puflamaya ve bir Yunan klişesi yaşamana gerek yok. Surat asmayı bırak. Sadece bir oyundu."

"Sence oyun umurumda mı?" diye hırladım, dönüp ona bakarak. "İnsanlar öldü!"

"Onlar filoya hizmet etmeyi seçtiler. Tehlikeli olduğunu biliyorlardı ve ölümlerinin bir amacı vardı."

"Neymiş o amaç?"

"Toplumumuzu güçlü tutmak."

Ona gözlerimi dikip baktım. Dostum... benim nazik dostum bu kadar kör olabilir miydi? Bu insanların nasıl bir seçim şansı olmuştu ki? Hepsi zorla göreve alınmıştı. Başımı iki yana salladım. "Hiçbir şey anlamıyorsun, değil mi?"

"Elbette anlamıyorum. Kimseyi içeri almıyorsun ki. Beni bile. Hatta Sevro'yu bile. Kısrak'a nasıl davrandığına bir bak. Dostlarını da düşmanmış gibi yanından uzaklaştırıyorsun."

Gerçeği bir bilseydi...

Bahçeyi ıssız halde buldum. Floresandan bıkmış askerler için bir dinlenme yeri olarak tasarlanmış, cam, toprak ve yeşillik yığını olan devasa Kutu'nun tepesindeydi. Bodur ağaçlar yapay bir esintiyle salınıyordu. Ayakkabılarımı, çoraplarımı çıkardım ve parmaklarımın arasında çimenleri hissedince iç çektim.

Ağaçların üzerindeki lambalar sahte bir güneş ışığı yaratıyordu. Bir homurtuyla altlarına uzandım, sonra kendimi ormanlık alanın ortasındaki küçük, sıcak pınara doğru çektim. Çoğu iyileşmek üzere olan çürükler, sararmış kumlarla sarılmış küçük mavi ve mor göletler gibi vücudumda sıralanmıştı. Su, ağrılarımı dindiriyordu. Olması gerekenden daha zayıftım ama yay gibi gergindim. Kolum kırık olmasa, Enstitü'dekine kıyasla daha sağlıklı olduğumu söyleyebilirdim. Akademi'deki jambon ve yumurta, oradaki yarı çiğ keçi etinden kesinlikle çok daha iyiydi.

Göledin kenarında hemantuslar buldum. Suyun olmadığı yerlerde bile açardı. Benim gibi o da Marslıydı, bu yüzden onu koparmadım. Eo'yu da böyle bir yere gömmüştüm. Onu Lykos madeninin üzerindeki sahte ormana, onunla en son seviştiğim yere gömmüştüm. O zamanlar cılız, masum yaratıklardık. Onun gibi zarif ve kırılgan bir kız, nasıl böyle bir ruha, özgürlük gibi hayallere sahip olurdu; hem de birçok güçlü insan başını kaldırmaktan bile korkarak yaşarken?



Roque'a bağırarak yenilgiyi umursamadığımı söylemiştim. Oysa umursuyordum ve sona eren yüzlerce yaşam için yas tutmam gerekirken bunu düşündüğüm için suçluluk da duyuyordum. Ancak bugüne kadar zafer duygusuyla dolup taşmıştım çünkü her zaferle Eo'nun hayalini gerçekleştirmeye biraz daha yaklaşıyordum. Şimdi yenilgi bunu elimden almıştı. Bugün onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

Düşüncelerimi okumuş gibi, kolumdaki veri-tableti titredi. Augustus arıyordu. Kıl inceliğindeki ekrana dokunup kapadım ve gözlerimi yumdum.

BaşVali'nin sözleri zihnimde yankılandı. "Kaybetsen bile, zaferi elde edemesen bile, bir Bellona'nın kazanmasına izin verme. Bir filonun kontrolü daha ellerine geçerse güç dengesi bozulur."

Ama buraya kadardı. Parmaklarım buruşana ve artık sıkılana kadar suda süzülüp uyukladım, sonra giyinmek için sudan çıktım. Augustus'u uzun süre bekletemezdim. Yaşlı aslanla yüzleşme zamanı gelmişti. Belki sonra biraz uyuyabilirdim. Karnus'un lanet olasıca zaferini izlemek zorunda kalacaktım fakat sonrasında bu çirkin yerden uzaklaşıp Mars'a ve belki de Kısrak'a geri dönecektim.

Göletten çıkacağım sırada giysilerimin olmadığını fark ettim; jiletimin de...

Sonra onların varlığını hissettim.

Arkamda asker postallarının sesini duydum. Heyecanlı, gürültülü soluklarını... Sanırım dört kişiydiler. Yerden bir taş aldım. Hayır... Döndüm ve bahçenin girişini tutmuş yedi kişi gördüm. Hepsi Bellona Hanesi'nden Altınlar. Hepsi kan düşmanlarım.

Karnus da gemisinden iner inmez onlarla birlikte gelmişti. Onun yüzü de benimki kadar yorgun ama omuzları benimkilerin neredeyse iki katı genişliğindeydi. Tepemde dikildi; doğumu ve zihin yapısı dışında her açıdan bir Obsidiyen'di. O alaycı dudakları sıra-

dışı bir zekâyla sırıttı. Bir eliyle çukurlu çenesini sıvazlarken kaslı önkolları pürüzsüz ağaçtan oyulmuş gibi görünüyordu. Böylesine iriyarı birinin karşısında olmak o kadar ürkütücüydü ki insan, sesinin titreşimini kemiklerinde hissediyordu.

"Görünüşe bakılırsa Augustus aslanını gururlu sürüsünden ayrı yakaladık. Selam, *Azrail*."

"*Goliath*," diye mırıldandım, çağrı kodunu hatırlayarak.

Yıkıcı Goliath. Oğul katili Goliath. Vahşi Goliath. Kısrak bir defasında, bir İnci kulübünde yüzüne içkisini çarpan süslü bir Luna-doğumlu Altın'ın omurgasını dizinde kırdığını anlatmıştı. Annesi, oğlunun tazminatla serbest bırakılması için Hâkim'e rüşvet vermişti.

Adamın cinayet için ödediği cezaların listesi dağ kadardı. Griler, Pembeler, hatta bir Mor... Ancak gerçek ününe, BaşVali'nin en sevdiği oğlu ve vârisi Claudius au Augustus'u, yani Kısrak'ın ağabeyini öldürünce kavuşmuştu.

Karnus'un kuzenleri etrafında dönüyordu. Hepsi Bellona'ydı. Hepsi fatih kartalın mavi ve gri armasına doğmuştu. Cassius'un erkek ve kız kardeşleri, kuzenleri. Saçları gür ve kıvırcık, yüzleri çok güzeldi. Nüfuzları bütün Toplum'a yayılıyordu. Kollarının ünü gibi.

Biri benden yaşça çok daha büyük, kısa boylu ama güçlü yapılı, başı sarı yosunlarla kaplı bir ağaç kütüğü gibiydi. Otuzlu yaşlarda bu adamın adı Kellan'dı, şimdi hatırlıyordum. Bir Sefir'di; tam bir Toplum şövalyesi. Kardeşleri ve kuzenleriyle birlikte buraya benim için gelmişti. Her yanından kibir akıyordu. Bu okul bahçesi oyunundan sıkılmış gibi esnedi.

İçimi saran korkuyu hissettim.

Nefes almakta zorlanıyordum. Yine de gülümsüyordum ve parmaklarım arkamdaki veri-tabletinin tuşlarında dolaşıyordu.

"Yedi Bellona," dedim gülerek. "Neden yedi kişiye ihtiyaç duydun ki, Karnus?"

"Bir gemime karşılık senin yedi gemin vardı," dedi Karnus. "Oyunumuza devam etmeye geldim." Başını yana yatırdı. "Geminin parçalanmasıyla sona erdiğini mi sandın yoksa?"

"Oyun bitti," dedim. "Sen kazandın."

"Ben mi kazandım, *Azrail*?" diye sordu Karnus.



"Sekiz yüz otuz üç kişinin canıyla."

"Yenildiğin için sızlanıyor musun?" diye sordu Cagney. Kız, Karnus'un babasının yirmili yaşlarındaki Süvarisi ve kuzenlerin en küçüğüydü. Kısrak'ın bana verdiği jiletim onun elindeydi. Jileti havaya doğru salladı. "Buna el koymak istiyorum. Zaten senin kullandığını da hiç duymadım. Yargıladığımı sanma. Jiletler zordur. Eğitimsiz yetiştirilmenin tehlikeleri, korkarım."

"Git kuzeninin bir tarafına sok," diye hırladım. "Birbirinize benzemenizin bir nedeni olmalı."

"Bunun havlamalarını dinlemek zorunda mıyız, Karnus?" diye sızlandı Cagney.

"Julian'a balık tutmayı ben öğrettim, *Azrail*," dedi Kellan aniden. "Çocukken bundan pek hoşlanmazdı; balıkların fazla canının yandığını sanırdı. Zalimce olduğunu düşünürdü. Efendinin sana öldürttüğü çocuk oydu. *Onun* zalimliğinin ölçüsü bu. Şimdi kendini ne kadar kudretli hissediyorsun? Ne kadar cesur olduğunu sanıyorsun?"

"Onu öldürmek istemedim."

"Ah... ama biz seni öldürmek istiyoruz," diye hırladı Karnus. Kuzenlerine başıyla işaret verdi. Bellonalardan ikisi ağaçlardan dallar koparark diğerlerine attılar. Jiletleri vardı fakat anlaşılan acele etmek istemiyorlardı.

"Beni öldürürseniz bunun sonuçları hiç iyi olmaz," dedim. "Bu izinli bir düello değil ve ben bir Eşsiz Yaralı'yım. Yasalarla korunuyorum. Bu bir cinayet olur. Olimpik Şövalyeler peşinize düşer, sizi yargılayıp idam ederler."

"Cinayetten söz eden oldu mu?" diye sordu Karnus.

"Sen Cassius'a aitsin," dedi Cagney. Tilki gibi yüzünde pis bir sırıtış belirdi.

"Bugün Augustus tarafından korunuyorsun," dedi Karnus. "Onun seçilmiş çocuğusun. Seni öldürmek, savaş çıkarmak anlamına gelir. Ama kimse biraz dayak yüzünden savaşa girmez."

Cagney sol bacağını kolluyordu. Diz yaralanması. Bir kuzeni ağırlığını topuklarına veriyordu. Benden korkuyordu. İriyarı olan Karnus, ne kadar hasara dayanabileceğimi umursamadığını belli

eden bir şekilde dimdik duruyordu. Kellan ise gülümsüyor, rahat görünüyordu. Öyle adamlardan nefret ederdim. Ne düşündüklerini kestirmek zordu. Şansımı hesapladım. Sonra kırık kolumu, yaralı kaburgalarımı ve gözümün üzerindeki eziği hatırlayınca şansımı yarıya indirdim.

Korkuyordum. Beni öldüremezlerdi, ben de onları öldüremezdim. Burada olmazdı. Şimdi olmazdı. Bu dansın nasıl sona ereceğini hepimiz biliyorduk. Ama yine de dans edecektik.

Karnus parmaklarını şaklattı ve hepsi birden üzerime atıldılar. Taşı Cagney'nin yüzüne fırlattım. Hemen devrildi. Kuduz köpek gibi hırlayarak Karnus'a doğru atılırken ilk yumruğunu savuşturdum ve hızla sinir merkezlerine peş peşe darbeler indirip dirseğimi sağ pazısına gömerek dokularını parçaladım. Arkaya doğru sendelediğinde üzerine abandım ve onun iri gövdesini diğerlerinin sopalarından korunmak için kullandım. Kuzenlerden birinin elindeki dalı kaparak dirseğimi kızın şakağına indirdim. Sonra dönerek sopayı Karnus'un yüzüne savurdum ama engellendi. Başımın arkasına bir şey çarptı. Odun parçalandı ve kıymıkları kafama saplandı. Sendelemedim bile. Karnus yüzüme dirseğini indirip bir dişimi kırana kadar sendelemedim.

Tek tek gelmiyorlardı. Etrafımı sarmışlardı ve beni çok etkili, ölümcül sanatları Kravat'la cezalandırıyorlardı. Sinirleri, organları hedef alıyorlardı. Bir süre ayakta kalmayı başararak ben de onlara birkaç darbe indirdim. Ancak uzun süre dayanamadım. Biri elindeki dalı karnımdaki sinir bölgesine vurduğunda erimiş mum gibi yere çöktüm ve Karnus başıma bir tekme attı.

Dilimi ortasından ısırdım.

Ağzıma bir sıcaklık yayıldı.

Zemin hissettiğim en yumuşak şeydi.

Ağzıma tuz tadı dolmuştu.

Karnus ayağını önce karnıma, sonra boğazıma bastırdığında ağzımdan kan ve hava saçıldı. "Lorn au Arcos'un sözleriyle; bir adamı sadece yaralaman gerekiyorsa, en azından gururunu öldürmelisin."

Soluk almakta zorlanıyordum.



Cagney onun yerini alarak göğsüme oturdu ve dizleriyle kollarımı yere mıhladı. Zorlukla bir nefes alabildim. Yüzüme gülümseyerek bakarken ve saç diplerimi incelerken başka birine böyle hâkim olabilmenin heyecanıyla dudakları aralanmıştı. Saçlarımı sertçe eline doladı. Sıcak nefesinde nane kokusu vardı. "Burada ne varmış bakalım?" diye sordu, veri-tabletimi kolumdan çekip alarak. "Lanet olsun! Augustanlara haber vermiş. Üzerimde zırhım olmadan şu Julii kaltağıyla karşılaşmak istemem."

"O halde oyalanmayı kes," diye hırladı Karnus. "Yap şunu."

"Şşş," diye fısıldadı Cagney, ben konuşmaya çalıştığımda. Bıçağını dudaklarıma sürttükten sonra ağzıma sokup metali dişlerime dayadı. "Uslu, küçük sürtük."

Sonra vahşice bir hareketle saçlarımı biçti.

"Sessiz, sakin. Güzel, Azrail. Çok güzel."

Karnus onu göğsümden iterken gözlerime kan doldu. Karnus sol eliyle beni tutup yerden kaldırdı. Sağ kolunu esnetmek için geri çekerken yaralı pazısına küfretti. Yumruk atamayacağını anlayınca vazgeçti ve dişlerini göstererek sırıttıktan sonra tam göğüs kafesime bir kafa attı. Dünyam sarsıldı. Bir çatırtı duyuldu. Alevler arasında çıtırdayan dallar gibi. İnsanlık dışı seslerle inledim. Karnus bana bir kafa daha attıktan sonra acılar içindeki bedenimi yere fırlattı.

Üzerime yayılan sıcaklığı hissettim ve burnuma sidik kokusu doldu. Hepsi gülüyordu. Karnus kulağıma fısıldadı:

"Annem sana şunu söylememi istedi: Yoksullar asla prens olamaz. Aynaya her baktığında sana yaptıklarımızı hatırla. Sadece biz izin verdiğimiz için hâlâ nefes alıp verebildiğini hatırla. Kalbinin bir gün masamıza servis edileceğini hatırla. Ne kadar yükselirsen o kadar batarsın."

# 4

# DÜŞÜŞ

Efendimin karşısında duruyordum ama umurunda bile değildi. Ofis duvarları ahşap kaplıydı ve yerde demir atalarından birinin, Altınlara karşı direnen son büyük uluslardan biri olan Hint İmparatorluğu'nun çöküşünden sonra Dünya'daki bir saraydan aldığı antika bir halı seriliydi. O doğal insanlar gökyüzünden inen Fatihleri gördüklerinde kim bilir ne kadar korkmuşlardı. Mükemmelleştirilmiş ama umut yerine zincirler getiren insanoğlu Dünya'ya indiğinde...

Augustus'un demir ve ahşaptan yapılmış masasının önünde duruyordum; son Hint imparatorunun başının zarif bir Altın katil tarafından vücudundan ayrıldığı noktada kalmış yedi yüz yıllık kan lekesinin hemen önünde.

Nero au Augustus masasının yanında yatan aslanı dalgın bir tavırla okşuyordu. İkiz heykeller gibi görünüyorlardı. Arkalarında ise uzay uzanıyordu. Bir lomboz simsiyah karanlığa bakıyor, Saltanat Donanması'nın gemileri korkunç bir uykuda yatan dev golemlere benziyordu. Mars'tan yaptığımız üç haftalık yolculuğun son ayağında onların yanından geçmiştik.

Ahşabın üzerinden veriler akarken Augustus masasına baktı.

Beni topraklarımızı göstermek için Mars'ta bir tura çıkarmasının üzerinden sanki çok uzun zaman geçmişti; üstünKızılların tarımla



uğraştığı latifundiyalardan, Obsidiyenlerin ortaçağ tecridinde yaşadığı büyük kutuplara kadar. O zamanlar beni kolluyor, beni yanına çekiyor, babasının kendisine öğrettiği şeyleri öğretiyordu. Onun en sevdiği öğrencisiydim; Leto'dan sonra ikinci sıradaydım. Şimdiyse o bir yabancıydı ve ben bir utanç kaynağıydım.

Karnus'un beni Akademi'de yenişinin üzerinden iki ay geçmişti. Saçlarım uzamış ve kırılan kemiklerim iyileşmişti ama ünüm hâlâ lekeliydi. Bu yüzden BaşVali Augustus'un yanındaki yerim, en iyi olasılıkla, tehdit altındaydı. Düşmanlarım her geçen gün artıyordu. Ancak bu yeniler jiletler yerine fısıltıları tercih ediyordu.

Ares'in Oğulları'nın yanlış kişiyi seçtiğine inancım giderek büyüyordu. Soğuk politik savaşlar için yaratılmamıştım. Sinsilik bana göre değildi. Bir oğlan çocuğunu bir atın karnına saklayabilirdim fakat hayatım pahasına bile birine düzgün şekilde rüşvet vermeyi beceremezdim.

Yarı gerçekler için yaratılmış nazik, sıcak bir ses, BaşVali'nin ofisinde yankılandı: "Üç rafineri. İki gece kulübü. İki Gri polis karakolu. Mars'tan ayrıldığımızdan beri hepsi bombalandı. Yedi saldırı, sahip. Elli dokuz Altın öldü."

Pliny. Bir semender gibi incecik, bir Pembe gibi pürüzsüz tenli bir yılan. Eşsiz Yaralı olmamış, Enstitü'ye bile gitmemiş bir Politiko. Tavuskuşu tüylerini utandıracak kadar gür kirpiklerin arasından parıldayarak bakan sinsi gözler. İnce dudakları kaplayan hafif bir ruj. Güzel biçimli ve kokulu saçlar. Vücudu inceydi ama güzel denebilecek ölçüde kaslıydı; yine de aşırı dar, işlemeli ipek tuniğinin altında kesinlikle adi duruyordu. Bir çocuk bile güzel bir kedi yavrusuna benzeyen bu adamın canına okuyabilirdi. Oysa orada bir söylenti, burada bir şakayla bazı hanelerin sonunu getirmişti. Onun gücü farklıydı. Ben kinetik enerjiyken, o potansiyeldi.

Benim ünümün mahvolmasından da onun sorumlu olduğu kulağıma gelmişti. Tactus, bahçedeki dayak için Karnus'u onun dolduruşa getirmiş ya da en azından o gururlu anımı holoKamerayla kaydettirmiş olabileceğini söylemişti.

Odadaki dördüncü adam Leto, Pliny'nin yanında duruyordu. Örgülü saçlı, yarımay sırıtışlı, benden on yaş büyük ve yetenekli bir

Süvari'ydi. Bazılarının Lorn au Arcos'un gençliğine benzettiği Leto, jileti bir şair zarifliğiyle kullanıyordu. BaşVali, doğal vârisleri Kısrak ve Çakal yerine, servetini muhtemelen ona bırakacaktı. Doğrusunu söylemek gerekirse, adamdan hoşlanıyordum.

"Ares'in Oğulları fazla cüretkâr hale geldi," diye mırıldandı Augustus.

"Evet, sahip." Pliny gözlerini kıstı. "Tabii bu eylemleri gerçekten onlar yapıyorsa."

"Bizi ısıran başka karınca var mı ki?"

"Bildiğim kadarıyla yok. Ancak örümcekler, keneler, sıçanlar var. Bombalama eylemleri Ares için fazla kaba, gelişigüzel ve ondan beklenmeyecek kadar şiddetli. O daha çok teknolojik sabotaj ve propagandayı tercih ediyor. Ares hercai biri değil, dolayısıyla bu eylemleri onunla bağdaştırmakta zorlanıyorum."

Augustus kaşlarını çattı. "O halde ne demek istiyorsun?"

"Belki de başka bir terörist grup vardır, sahip. Nüfus sayımına göre gezegende on sekiz milyar kişinin yaşadığı düşünülürse, tek bir kişinin bütün terör eylemlerini tekeline alabileceğini sanmıyorum. Belki bir suç örgütü bile olabilir. Paylaşabileceğim bir veritabanı oluşturuyordum..."

Pliny haklıydı. Mars ve diğer gezegenleri etkileyen terör saldırıları pek mantıklı değildi. Dansçı adaletten söz etmişti, intikamdan değil. Bu saldırılar önemsiz ve iğrençti; kışlaların, pazarların, giyim mağazalarının, üstünRenklere hizmet veren kafelerin ve restoranların bombalanması... Ares bunu asla yapmazdı. Böyle eylemler çok önemsiz sonuçlar için çok fazla dikkat çeker, Altınları harekete geçmeye ve Oğullar'ı ezmeye zorlardı.

HoloFon aracılığıyla Dansçı'ya mesajlar gönderiyordum. Hiç cevap yoktu. Sadece sessizlik. Ölmüş olabilir miydi? Yoksa Ares yeni bombalı stratejisi için benden vazgeçmiş olabilir miydi?

Pliny esnedi. "Belki de Ares taktik değiştirmiştir. Şeytani bir adam."

"Tabii erkekse," dedi Leto.

"İlginç." Augustus aniden ona döndü. "Neden Ares'in erkek olmadığını düşünüyorsun?"



"Neden öyle olduğunu düşünelim ki? Kadın da olabilir. Bir grup da olabilir ki bu da yeni saldırıların doğasındaki uyumsuzluğu açıklar." Leto bana döndü. "Darrow, sen ne düşünüyorsun?"

"Böyle karmaşık sorularla Darrow'un kafasını karıştırma!" diye çıkıştı Pliny. "Sadece evet ya da hayır diyebileceği, basit şeyler söyle ona." Pliny bana acıyan bir tavırla sırıttı ve anlayışlı bir şekilde omzumu sıktı. "Sevimli gülümsemelerinin ardında, o dürüst, sade ve basit bir yaratık. Bunu bilmelisin."

Yerimden kıpırdamadan bütün bu hakaretleri yuttum.

Pliny arkasını döndü. "Diğer yandan, Leto, Kızıl kültürünü son derece ataerkil bir şekilde tasarladığımızı unutuyorsun. Bir halk olarak kimlikleri, Mars'ın başlangıç aşamasında dünyalaştırılması için gereken kaynakları çıkarmaya odaklanıyor. *Erkekler* tarafından yapılan fiziksel açıdan zorlu ve tehlikeli işler. Güçleri yetse bile Katmanlama Protokolü'ne uygun olarak kadınlarının yapmasına izin vermediğimiz işler. Dolayısıyla, gördüğün gibi, bir kadın olamaz, çünkü hiçbir işçi Pasçı, bir pençeMatkaba hiç binmemiş bir erkek ya da kadını asla izlemez."

Leto zekice gülümsedi. "Tabii *eğer* Ares bir Kızıl'sa."

Pliny ve Augustus güldüler. "Belki de gösterilerini yeni bir boyuta taşıyan, aklını şaşırmış bir Mor'dur," dedi Pliny.

"Ya da bölgesel vergi iadelerini doldurmaktan aklını kaçırmış bir Bakır kambiyocu," diye ekledi Leto.

"Hayır! Bence teknoloji korkusunu nihayet aşarak holoKamera kullanmayı becermiş bir Obsidiyen!" Pliny bacağına bir şaplak indirdi. "Sadece bunu görmek için Güllerimden birini..."

"Beyefendiler, bu kadar yeter!" Augustus parmağını masanın üzerine vurarak onun sözünü kesti. Pliny ve Leto sırıtarak birbirlerine baktıktan sonra Augustus'a döndüler. "Tavsiyen nedir, Pliny?"

"Ah, evet." Pliny boğazını temizledi. "Propagandaların ve sanal saldırıların aksine, şiddet eylemlerine karşılık vermek kolaydır. Ares olsun ya da olmasın, basit bir karşılığımız var. Ölüm birliklerimiz, Mars'ın yüzeyinin altındaki terörist eğitim kamplarına taktiksel baskın yapmaya hazır. Hemen saldırmalıyız. Beklersek, Hükümdar'ın

Pretoryenleri meseleye müdahale edebilir. Luna-doğumlular, Mars'ı anlamaz. İşi batırırlar."

"Bir aptal yaprakları çekiştirir. Bir vahşi gövdeye vurur. Bir bilge kökleri kazar." Augustus duraksadı. "Lorn au Arcos'un bir defasında babama söylediği bir söz. Yeni Thebes'teki Kılıçlar Salonu'nda yazar. Eğitim kamplarına saldırmak, holoNete güzel patlama görüntüleri sunmaktan başka bir işe yaramaz. Politik oyunlardan sıkıldım. Stratejimizi değiştirmeliyiz. Her bombalama eyleminde, Hükümdar yöneticiliğimi biraz daha sorguluyor."

"Siz *Mars*'ı yönetiyorsunuz," dedi Leto. "Venüs veya Dünya'yı değil. Bizimki sakin bir gezegen değil. Ne bekliyor ki?"

"Sonuç."

"Siz ne düşünüyorsunuz, sahip?" diye sordu Pliny.

"Ares'in Oğulları'nı kökten zehirlemek niyetindeyim. Grileri değil, intihar bombacılarını istiyorum. Mars'taki en iğrenç, en çirkin Kızılları bulun, ailelerini rehin alın ve reisleri emirlerimizi yerine getirmediği takdirde evlatlarının öldürüleceğini söyleyin. İntihar bombacılarını genç nüfusun yoğun olduğu yüzey alanlarına ve seçilecek iki madene gönderin. Kadın bombacı olmayacak. Sosyal bölünme istiyorum. Şiddete karşı çıkan kadınlar."

Burada hayat ne kadar ucuzdu. Sadece havadaki kelimelerdi.

"Kentsel bölgeler de olsun," diye devam etti. "Sadece Kahverengiler, Kızıl madenciler ve çiftçiler değil. Okullarda veya oyun alanlarında Ares'in Oğulları'nın duvar yazılarının yanında Mavi ve Yeşil çocuklar da ölmeli. O zaman diğer Renklerin o kızın korkunç şarkısını söylemeye devam edip etmeyeceklerini görürüz."

Kalbim tekledi. Eo'nun şarkısı onun hayal edebileceğinden daha uzaklara yayılmış, holoNetten Güneş Sistemi'ne dağılmış, anarşist korsan gruplar sayesinde bir milyardan fazla paylaşılmıştı. Bir kez daha tanınmaktan korktum. Belki de bir Altın, kayıtları araştırırken Eo'nun kocasının adının da Darrow olduğunu öğrenebilirdi. Ancak o iskelet gibi, solgun yüzlü çocuğu ben bile hatırlamakta zorlanıyordum. İsimlere gelince... AdiKızıl isimlerinin kayıtları gerçekten tutulmuyordu ki. Sadece bir Bakır yöneticinin bana atadığı bir numara vardı: L17L6363. Ve ölüm anına kadar o çocuğun boynunda



L17L6363 sayısı asılı kalmış, sonra da cesedi bilinmeyen biri tarafından çalınarak muhtemelen madenin derinliklerine gömülmüştü.

"Kızılları diğer Renklerden ayırmayı, sonra da Oğullar'ı Kızıllardan uzaklaştırmayı planlıyorsunuz." Pliny gülümsedi. "Sahip, bazen bana neden ihtiyaç duyduğunuzu bile anlayamıyorum."

"Bana üstünlük taslama, Pliny. Bu ikimize de yakışmaz."

Pliny eğildi. "Haklısınız. Affınızı dilerim, sahip."

Augustus tekrar Leto'ya döndü. "Enik gibi yüzünü buruşturuyorsun."

"Bunun işleri daha da kötüleştireceğinden korkuyorum." Leto kaşlarını çattı. "Şu anda Oğullar bir baş belası, bu doğru. Ancak asıl sorunumuzun bu olduğu söylenemez. Bu plan, yangına körükle gitmek olur. Daha da kötüsü, biz de Oğullar kadar suçlu oluruz. Teröristler kadar."

"Bu suç falan değil." Pliny veri-tabletindeki verilere dalgın gözlerle baktı. "Yargıç senken suçlu olamazsın."

Leto tatmin olmamıştı. "Sahip, yönetmekle yükümlü olmamızın nedeni, insanoğluna en iyi rehberlik edecek kişiler olmamızdır. Bizler Platon'un filozof krallarıyız. Amacımız düzendir. Biz istikrar ve dengeyi sağlarız. Oğullar ise anarşist. Amaçları kargaşa. *Bunu* silah olarak kullanmalıyız. Geceleri operasyon yapan Grileri değil. Çocukların arasına salınan bombacıları değil."

"Yani daha yüce bir amaca mı hizmet etmeliyiz?" diye sordu Pliny.

"Evet! Belki de Oğullar'a karşı bir medya kampanyası başlatmalıyız. Darrow, sen ne dersin?"

Yine cevap vermedim. BaşVali varlığımı kabul edene kadar konuşamazdım. Kendi işine gelmediği sürece saygısızlık veya küstahlıktan hoşlanmazdı.

"İdealizm," dedi Pliny iç çekerek. "Yanlış olsa da, gençlerin hayranlık duyulası özelliği işte."

"*Beni* bastırmaya çalışırken tavrına ve sözlerine dikkat et, Politiko," diye hırladı Leto, Pliny'nin Eşsiz yarası olmayan sırıtkan yüzünü çatık kaşlarla süzerken. "Planınız bu kadar zalimce olmalı, BaşValim. Demek istediğim sadece bu."

"Zalimlik." Augustus bir an sessizliğe gömülerek kelimenin havada kalmasına izin verdi. "Zalimlik, ne iyi ne de kötüdür. Sadece bir addır ve bu durumda da bir eylemdir. Ele alınması gereken, eylemin doğasıdır. Masumları bombalayan teröristleri durdurmak kötü müdür, iyi midir?"

"İyidir. Sanırım."

"O halde bombalama eylemlerinin sürmesine izin verdiğimiz takdirde ölecek masumların sayısına kıyasla daha az kayba yol açtığı takdirde bizim yöntemimiz ne kadar kötü olabilir?" Augustus uzun parmaklı ellerini birleştirdi. "Ancak özünde, bu bir felsefe konusu değil. Siyasi bir konu. Ares'in Oğulları bir tehdit değil. Hem de hiç. Sadece politik düşmanlarımızın, yani Bellonaların benim Mars'ı yönetemediğimi iddia etmek için bahane olarak kullanabilecekleri bir silah.

"Kıvırcıklar beni yerimden etmek için zaten uğraşıyorlar. Bildiğiniz gibi, beni bu pozisyondan alma gücüne sahip tek kişi Hükümdar'ın kendisi; hem de Senato oylamasına ihtiyaç duymadan. İstediği zaman Mars'ı başka bir haneye verebilir; Bellonalara, müttefikimiz Juliilere, hatta Marslı olmayan bir haneye. Bunların hiçbiri Mars'ı benim kadar iyi yönetemez. Ve Mars iyi yönetildiği sürece, üstün ya da adi, herkes kazanır. Ben bir despot değilim. Ne var ki bir baba, çocuğu evi yakmaya kalkışırsa onun kulağını çekmelidir; genel çıkar için, helyum-3'ün gelmeye devam etmesini sağlamak için, gezegen halkının savaşlarla parçalanmayan bir dünyada yaşamayı sürdürmesi için birkaç bin kişiyi öldürmem gerekiyorsa, bunu yaparım.

"Bu da bizi Darrow au Andromedus'a getiriyor." Sonunda binlerce masum insanın ölümünü henüz emretmiş bir yöneticinin soğuk bakışlarıyla bana döndü. İçimde yükselen nefreti hissedince yüzümü buruşturmaktan kendimi alamadım. Kibarca ve saygıyla başımı eğdim.

"Sahip, beni mi istediniz?"

"Evet. Ve çağrılma amacını kısaca açıklayacağım. Seni Enstitü'den çekip himayeme aldığımda bir gambittin[2]. Bunu biliyor musun?"

2 Satrançta, daha avantajlı bir konuma geçebilmek için piyon ya da başka bir taşın feda edildiği açılış hamlesi. (ed.n.)



"Evet."

"Yeteneğinin yeterli olacağını ve Cassius au Bellona'yla rekabetinin, okul bahçesi tarzında eğlenceli olduğunu düşündüm. Ancak bu kan davası," Pliny'ye bir bakış attı, "hem ekonomik hem de siyasi çıkarlarıma zarar vermeye başladı. Bellona taraftarlarının çok olduğu Çekirdek'teki gümrük tarifesi artışı yüzünden önemli ölçüde gelir kaybettik. Haneler, yıllar önce yapılmış ticari anlaşmaları onurlandırmakta tereddüt ediyor. Dolayısıyla, bu öfkeli taraflarla bir uzlaşma sağlamak adına, senin sözleşmeni başka bir haneye satmaya karar verdim."

İçten içe ürperdim.

"Sahip..." diye araya girmeye çalıştım. Bu mümkün değildi. Beni yanından uzaklaştırırsa, üç yıllık emeğim boşa gidecekti. "Eğer izin verirseniz..."

"Vermem." Bir çekmeceyi açtı ve dalgın bir tavırla aslanına bir et parçası attı. Hayvan, eti yemeden önce Augustus'un parmaklarını şaklatmasını bekledi. "Bu karar bir ay önce verildi. Beni aksine ikna etmeye çalışmanın yararı yok. Lityum fiyatları üzerine pazarlık yapan Cıva değilim. Pliny..."

"Detaylar gayet basit, Darrow. Anlaman kolay olacaktır." Pliny bakışlarını üzerimden ayırmıyordu. "Sözleşmende belirtildiği gibi, BaşVali fesih konusunda seni nazikçe bilgilendirdi."

"Sözleşmemde bu uyarının altı ay öncesinden yapılması gerektiği yazılı."

"Eğer sekizinci bölüm, C paragrafı, dördüncü maddeyi hatırlarsan... Saygın Augustus Hanesi'nin Süvarisine yakışmayacak bir davranış *sergilemediğin sürece* altı ay önceden uyarıda bulunulması gerektiğini de hatırlarsın."

"Bu bir şaka mı?" Leto ve Augustus'a baktım.

"Biz gülüyor muyuz?" diye sordu Pliny resmi bir tavırla. "Hayır mı? Kimse kıkırdamıyor mu?"

"Bütün Süvariler arasında Akademi'de ikinciydim! Sen Enstitü'yü bile bitiremedin."

"Ah, konu *bu* değil! Aslında... yeterince iyiydin."

"O halde sorun ne?"

"HoloKutudaki konuşma programlarındaki sürekli varlığın."

"Ben hiç HoloKutuya çıkmadım! İzlemiyorum bile!"

"Ah, lütfen. Kendi ününden hoşlandığın açık. Seninle alay etseler bile, bu ilgiden zevk alıp Hanene utanç getiriyorsun. Veri-tabletinin arama geçmişini biliyoruz. HoloKutuya kendi kişisel aynanmış gibi baktığını biliyoruz. Seninle ve BaşVali'nin kızıyla ilgili hikâyeler..."

"Kısrak, Luna'daki sarayda!"

"Bunu muhtemelen sen teşvik etmişsindir. Ondan Hükümdar'ın maiyetine katılmasını sen mi istedin? Bu da babayı kızından ayırma planının bir parçası mı?"

"Saçmalayıp duruyorsun, Pliny."

"Ve sen de Augustus adını her geçen gün biraz daha lekeliyorsun. Dinlenme ve düşünme yeri olarak hazırlanmış banyolarda Bellonalarla kavga ediyorsun. Buna hoşgörü gösteremeyiz."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Hepsini uyduruyordu. Ortada söylediklerini kanıtlamasına yetecek kadar şey vardı ama sadece yüzüme tükürmek, onun gücüne muhtaç olduğumu göstermek için yalan söylüyordu.

Pliny devam etti. "Sözleşmenin feshi üç gün içinde tamamlanacak."

"Üç gün," diye tekrarladım.

"O zamana kadar bizimle birlikte Luna'ya geleceksin ve Zirve'de Augustus Hanesi için hazırlanan malikânede kalacaksın ama şu andan itibaren bu Hane'nin Süvarisi değilsin. BaşVali'yi temsil etmiyorsun ve tesislere girmek, genç hanımlarla veya beylerle arkadaşlık etmek, böbürlenmek, söz vermek ya da tehdit etmek amacıyla onun adını kullanamazsın. Hane'ye ait veri-tabletine el konacak. Süvari kimliğinin kodları geri çekildi ve daha önce atandığın bütün projelerden de alınıyorsun."

"Sadece inşaat projelerine atanmıştım."

Pliny bir yılan gibi sinsice gülümsedi. "O zaman bu kısmı kolay olacak."

"Kime satıldım?" diye sordum zorlukla. Augustus beni terk ederken gözlerime bile bakmıyordu. Aslanını okşuyordu. Sanki orada yoktum. Leto bakışlarını yere indirmişti. Utanıyordu. Bu maskaralığın içinde onuru olan bir tek o vardı fakat Augustus onu buraya izlemesi, kangrenli uzvun nasıl kesileceğini öğrenmesi için getirtmişti.



"Satılmıyorsun, Darrow. Doğduğun aileye rağmen yerini anlamanı beklerdim. Biz Pembe veya Obsidiyen değiliz ki köle gibi satılalım. *Hizmetlerin*, açıkartırmada *el değiştirecek*," dedi Pliny.

"Aynı korkunç şey," diye tısladım. "Beni terk ediyorsunuz. *Hizmetlerimi* satın alan kişi kim olursa olsun... beni Bellonalardan koruyamaz. O kıvırcık alçaklar peşimden gelip beni öldürecek. Bunu iki ay önce yapmamış olmalarının tek nedeni..."

"Bir Augustan temsilcisi olman mıydı?" diye sordu Pliny. "Ancak BaşVali sana hiçbir şey borçlu değil ki Darrow. Sanırım bir şeyleri yanlış anlıyorsun. Aslında sen ona borçlusun! Seni korumak bize paraya mal oluyor. Fırsatlar, sözleşmeler, kazançlar kaçırıyoruz. Ve bunun maliyeti artık çok yükseldi. Bellonalarla barış yapmamız gerekiyor. Hükümdar *barış* istiyor. Sen? Sen bütün bunların arasında sürtüşmelere yol açıyorsun ve sadece bir savaş aracısın. Bu yüzden şimdi kılıcımızı eritip sabana dönüştürüyoruz."

"Ama önce benim kafamı uçuracaksınız."

"Darrow, yalvarıp durma." Pliny iç çekti. "Biraz güçlü ol, genç adam. Buradaki zamanın sona erdi, evet. Ama sen dayanıklısın. Genç bir adamın enerjisine ve gücüne sahipsin. Şimdi sırtını dikleştir ve elinden geleni yapmış bir Altın'ın saygınlığıyla yoluna devam et." Gözleri bana kahkahalarla gülüyordu. "Yani... bu ofisten çık. *Hemen*, beyefendi, Leto seni dışarı atmadan önce."

BaşVali'ye baktım.

"Sizce ben böyle biri miyim? Bir köşeye itebileceğiniz gözü yaşlı bir çocuğa mı benziyorum?"

"Darrow, bence en iyisi..." diye başladı Leto.

"Bizi köşeye iten asıl sen oldun," diye karşılık verdi Pliny, bir elini omzuma koyarak. "Tazminat alamayacağından endişeleniyorsan, alacaksın. Bu para sana..."

"BaşVali'nin dalkavuklarından biri bana en son dokunduğunda beyinciğine bir bıçak sapladım. Altı kez." Eline baktım ve Pliny hemen elini çekti. Omuzlarımı dikleştirdim. "Yarasız bir Peri eniğine

hesap verecek değilim. Ben bir Eşsiz Yaralı'yım. Mars Enstitüsü 542. Sınıf'ın BaşPrimusu. Sadece Mars'ın BaşValisine hesap veririm."

Augustus'a doğru bir adım atınca Leto'nun koruyucu bir duruş almasına neden oldum. Öfkelendiğimde neler olduğunu herkes hatırlıyordu. "Geçiş'te Julian au Bellona'yı karşıma getiren sizdiniz, sahip." Adama ateş saçan gözlerle bakıyordum. "Orada onu *sizin* için öldürdüm. Karnus'a karşı *sizin* için savaştım. Enstitü'de zaferi oğlunuz için satın almaya kalktığınızda hem kendi çenemi hem de adamlarımınkini kapalı tuttum." Bunu duyunca Leto yüzünü buruşturdu. "Kayıtları değiştirdim. Doğal vârislerinizden daha iyi olduğumu kanıtladım. Şimdi, sahip, benim bir *yük* olduğumu söylüyorsunuz."

"Sen bir Eşsiz Yaralı'sın," dedi BaşVali, masasındaki verileri incelemeye devam ederken. "Ancak pek önemin yok. Ailen ölmüş. Sana herhangi bir miras bırakmamışlar; arazin, endüstriyel kaynaklara erişimin, devlette pozisyonun yok. Borçlarından dolayı her şeyinize el konmuş; onurlarına da. Senden iyilerin sana sunduğu kırıntıların değerini bil. Gördüğün iyilikleri unutma."

"Sizin unvanlara değil, eylemlere önem verdiğinizi sanıyordum. Sahip, Kısrak sizi terk etti. Beni de yanınızdan uzaklaştırma hatasına düşmeyin."

Sonunda başını kaldırıp yüzüme baktı. Gözleri insana değil, başka bir şeye aitti; canavarca, insanlık dışı bir gururun beslediği nasırlaşmış bir hesapçılığı yansıtıyorlardı. Onun benliğinin ötesine geçerek insanoğlunun kara uzaydaki ilk adımlarına kadar uzanan bir kibir. Hepsi, şimdi hiçbir kusur taşımayan, mükemmel bir bedene dönüşmüş; nesillerce babalar, büyükbabalar, erkek ve kız kardeşlerin taşıdığı bir kibir.

"Düşmanlarım seni utandırdı. Dolayısıyla beni de utandırdılar, Darrow. Bana kazanacağını söylemiştin ama yenildin. Bu da her şeyi değiştirir."

# 5

# SAHİPSİZ

Yakında ölecektim.

Mekiğimiz Augustus'un sancak gemisinden ayrılıp Saltanat Donanması'nın arasından geçerken düşündüğüm şey buydu. Süvarilerin arasında oturuyordum ama onlardan biri değildim. Bunu biliyorlardı. Dolayısıyla benimle konuşmuyorlardı. Benimle nasıl bir bağ kurduklarının önemi yoktu. Politik bir değerim yoktu. Tactus'a Augustus'un koruması olmadan ne kadar süre dayanacağım konusunda bahis teklif edildiğini duydum. Süvarilerden biri üç gün verdi. Tactus, Enstitü'deyken kazandığım sadakatinin boyutlarını gösteren bir şekilde bu süreyi reddetti.

"On gün," dedi. "En azından on gün."

Kaçış kapsülünü bensiz fırlatan oydu. Dostluğunun koşullu olduğunu başından beri biliyordum. Yine de derin bir yara açmış, ifade edemeyeceğim bir yalnızlık duygusu yaratmıştı. Altınlar arasındayken daima hissettiğim fakat kendimi kandırarak unuttuğum bir yalnızlık. Ben onlardan biri değildim. Bu yüzden sessizce oturuyor, bir araya toplanmış filonun yanından geçerek Luna'nın görünmesini beklerken pencereden dışarı bakıyordum.

Sözleşmem, bütün yönetici ailelerin önemli konuları konuşmak için Luna'da toplandığı Zirve'nin son günü bitecekti. Duruşumu düzeltmek, BaşVali'nin haksızlığa uğradığımı ve kaçırılmaması ge-

reken biri olduğumu düşünmesini sağlamak için sadece üç günüm vardı. Ancak değerim ne olursa olsun, artık lekeliydim. Biri beni almış, sonra da fırlatıp atmıştı. Kim ikinci el bir şeyi isterdi ki?

Benim yazgım buydu. Altın yüzüme ve yeteneklerime rağmen, alınıp satılacak bir *maldım*. Bu düşünce lanet olasıca Armalarımı söküp atmak istememe neden oluyordu. Köle olacaksam en azından bir köle gibi görünmeliydim.

Daha da kötüsü, başıma ödül konmuştu. Elbette ki resmi olarak değildi. Bir Toplum düşmanı olmadığım için bu yasadışı sayılırdı. Ancak düşmanım çok daha kötüydü. Herhangi bir devletten çok daha zalimdi. Karnus ve Cagney'yi Akademi'ye gönderen kadındı.

Geçiş'te Julian'ın canını aldığımdan beri annesi Julia au Bellona'nın Olimpos Dağı'nın yamacına kurulu yüksek şatosundaki uzun masada oturup Pembe hizmetkârlarının getirdiği, yarım daire şeklindeki gümüş tepsinin kapağını kaldırdığı söyleniyordu. Her gece tepsi boştu ve kadın her gece hüzünle iç çekerek masaya bakıyor, aynı intikam sözlerini tekrarlıyordu: "Sevilmediğim açık. Sevilseydim, şimdi burada intikam açlığımı bastıracak bir kalp olurdu. Ama sevilmiyorum. Sevilseydim, oğlumun katili daha fazla nefes alamazdı. Ama alıyor. Sevilseydim, ailem kardeşlerini onurlandırırdı. Ama yapmıyorlar. Böyle bir aileyi hak edecek ne yaptım ben?" Sonra büyük Bellona ailesinin üyeleri onun yerinden kalkışını, açlıktan eriyen ama nefret ve intikamla beslenen bedenini izliyorlardı. Bir kadından çok hayalete dönüşmüş halde salondan çıkana kadar da sessizlik içinde bekliyorlardı.

Kalbimin o tepsiye konmasını BaşVali'nin silahları, parası ve adı engelliyordu. Siyaset, nefret ettiğim şeyin ta kendisi, nefes almamı sağlamıştı. Ancak üç gün sonra o himaye sadece bir anı olarak kalacaktı ve beni sadece eğitmenlerimin öğrettiği dersler koruyabilecekti.

"Bir düello olacak," dedi Süvarilerden biri. Sonra daha yüksek sesle devam etti: "Düello davetini geri çevirirse onurunu koruyamaz. Özellikle de Cassius bizzat davet ederse."

"İhtiyar Azrail'in gizli birkaç numarası vardır," dedi Tactus. "Siz orada değildiniz ama Apollon'u gülümseyerek öldürmedi."



"Jilet kullandın, değil mi, Darrow?" diye sordu başka bir Süvari, alaycı bir sesle. "Son zamanlarda seni eskrim alanında görmedim."

"Onu orada hiç görmedin," dedi bir diğeri. "Peri, iyi olmadığı şeyden uzak duruyor, değil mi?"

Roque öfkeli bir tavırla yanımda kıpırdandı. Bir elimi onun koluna koydum ve yavaşça dönerek Süvari'ye baktım. Victra onun arkasında oturuyor, kıpırdamadan olayı izliyordu.

"Ben eskrim yapmam," dedim.

"Yapmam mı, yapamam mı?" diye sordu biri gülerek.

"Onu rahat bırakın. Jilet ustaları pahalıdır," dedi Tactus sinsi bir sırıtışla.

"Böyle mi olduk, Tactus?" diye sordum.

Yüzünü ekşitti. "Ah, *haydi* ama. Sadece sana takılıyorum. Korkunç ciddisin. Eskiden daha şakacıydın."

Roque bir şeyler söyleyince Tactus kaşlarını çatıp arkasını döndü ama Roque'un ne dediğini ben duyamadım. Bu Altın oyununun kolay göründüğü günlerin anılarına gömülmüştüm. Ne değişmişti? Kısrak.

"*Sen bundan daha fazlasısın,*" diye fısıldamıştı, Akademi için yola çıkacağım gün. Gözleri yaşlarla dolmuştu ama sesi titrememişti. "*Bir katil olmak zorunda değilsin. Savaş peşinde koşmak zorunda değilsin.*"

"*Başka ne seçeneğim var ki?*" diye sormuştum.

"*Ben. Diğer seçeneğin benim. Benim için kal. Olabilecekler için kal. Enstitü'deyken hayatları boyunca sadakati bilmeyen erkek ve kızlar senin peşinden geldiler. Akademi'ye gidersen, babamın savaş lordu olmak için bunu terk edeceksin. Sen öyle değilsin. Benim sevd...*" Arkasını dönmemişti fakat cümlesi yarım kalırken dudaklarını birbirine bastırmıştı.

Sevmek mi? Enstitü'den sonraki yıl boyunca yarattığımız şey bu muydu?

Öyleyse bile sözleri boğazında düğümlenmişti çünkü ikimiz de ona her şeyimi vermediğimi biliyorduk. Bütün benliğimi paylaşmamıştım. Açgözlü bir şekilde sır saklamıştım. Onun gibi, özdeğeri böylesine yüksek biri, karşılığında çok az şey veren bir adama nasıl kendini açıp kalbini teslim edebilirdi ki? Altın sarısı gözlerini kapayarak jileti ellerime tutuşturmuş ve bana gitmemi söylemişti.

Onu suçlayamazdım. O siyaseti, yönetimi... barışı seçmişti. Halkının buna ihtiyaç duyduğunu düşünüyordu. Ben kılıcı seçmiştim çünkü benim halkımın da buna ihtiyacı vardı. Eo'ya asla yeterli gelememişken Kısrak'a yettiğimi bilmek içimde tuhaf bir boşluk yaratmıştı. Roque haklıydı. Onu ben uzaklaştırmıştım.

Ancak Sevro'yu uzaklaştırmamıştım. Ondan yanımda kalmasını, benimle görev almasını istemiştim ama sonra aniden birçok Uluyan gibi Plüton'a tayin edilmiş, inşaat projelerini önemsiz korsan saldırılarına karşı korumakla görevlendirilmişti. Şimdi bunda Pliny'nin parmağı olduğundan şüpheleniyordum.

Kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

"Sahipsiz kalmayacaksın," dedi Roque bana doğru eğilerek. "Diğer aileler seni isteyecektir. Tactus'un kafanı karıştırmasına izin verme. Bellonalar sana karşı tek bir hamle bile yapamaz."

"Elbette," diye yalan söyledim. Korkumu yine de hissedebiliyordu.

"Hisar'da şiddete izin verilmez, Darrow. Özellikle de kan davalarına. Düellolar bile Hükümdar'ın izni olmadığı sürece yasaktır. Yeni bir hane bulana kadar Hisar sınırlarının dışına çıkmazsan hiçbir terslik olmaz. Acele etme, yapman gerekeni yap ve başka bir hanenin himayesinde yükseldiğinde BaşVali kendini aptal gibi hissedecektir. Zirveye çıkan birden fazla yol vardır. Bunu asla unutma, kardeşim."

Omuzlarımı tutup sıktı.

"Ailemden senin için açıkartırmaya katılmalarını isterdim... ama onlar Augustus'a karşı gelmez."

"Biliyorum." Sözleşme için milyonlar harcasalar kaybı fark etmezlerdi bile fakat Roque'un annesinin yirmi yıldır Senatör koltuğunda oturmasının nedeni yardımseverliği değildi. Senato'daki yeri Augustus'la paraleldi; BaşVali ne isterse, kadın onu yapardı.

"Bana bir şey olmayacak. Haklısın," dedim. Luna pencerede belirdi ve herkesi susturup beni korkuya sürükledi. Dünya'nın uydu şehri... Yörüngede dönen uydular ve tesisler, kehribar rengi bir topun etrafına sarılmış çelik bir melek halesine benziyordu. "Bana bir şey olmayacak."

# 6

# İKARUS

Hisar'ın yakınına indik. İniş alanının yakınlarında yükselen ağaçlar, yapış yapış, kirli rüzgârla eğiliyordu. Yüksek yakamın kenarları çabucak terle ıslandı. Bu çirkin yerden daha şimdiden hoşlanmamıştım. En yakın şehirlerden uzak ve ormanlarla, göllerle sarılmış Hisar sınırlarının içine inmiş olmamıza rağmen, hava çok kirliydi ve insanın ciğerlerine yapışıyordu.

Ufuk çizgisinin üzerinde, Hisar'ın batı yerleşkesinin kulelerinin hemen gerisinde, mavi bir top gibi uzay boşluğunda asılı duran Dünya bana evimden çok uzaklarda olduğumu hatırlatıyordu. Buradaki yerçekimi Mars'takinden zayıftı, Dünya'dakinin sadece altıda biriydi ve bana kendimi huzursuz, beceriksiz, sakar hissettiriyordu. Yürürken sanki havada süzülüyordum. Koordinasyonum çabucak geri dönmesine rağmen vücudum tuhaf bir klostrofobi duygusuyla kendi hafifliğinden rahatsızlık duyuyordu.

Kuzeye başka bir gemi daha inmişti.

"Bellona gümüşüne benziyor," dedi Roque, günbatımına doğru kısık gözlerle bakarak.

Güldüm.

Dönüp bana baktı. "Ne?"

"Şimdi bir akımRoketim olduğunu hayal ettim de."

"Şey, bu çok... sevimli." O yürürken peşinden gittim ama bakışlarımı gemiden ayırmıyordum. "Luna'daki günbatımını severim. Homeros'un dünyasındaymışız gibi. Yeni dövülmüş bakır renginde bir gökyüzü."

Güneş çok uzun sürede batarken, yukarıdaki yabancı gökyüzü karanlığa gömülüyordu. Güneş ışığı iki hafta boyunca uydunun bu kısmında görünmeyecekti. İki haftalık bir gece. Bu tuhaf günbatımında lüks yatlar dolaşırken Mavilerin kullandığı, abanoz parçalarının yapıştırılmasıyla yapılmış yarasalara benzeyen yırtıkKanatlar devriye geziyordu.

Yerçekiminin altıda bir olması, Luna-doğumluların yapılarını istedikleri gibi inşa etmelerini sağlıyordu. Ve bundan olabildiğince faydalanmışlardı. Hisar sınırlarının dışında ufuk çizgisi kuleler ve şehirlerle doluydu. Her yere uzanan basamakPatikalar insanların havada kolayca yükselmesini sağlıyordu. Yüksek kulelerin arasında bu basamaklar sarmaşık gibi uzanıyor, düşükBölgelerin cehennemini cennete bağlıyordu. Onların arasında binlerce insan sarmaşıkların üzerindeki karıncalar gibi dolaşıyor, bu arada Gri devriye tekneleri hava yollarında gidip geliyordu.

Augustusların malikânesi, Hisar sınırlarındaki on iki hektarlık bir çamlık alana inşa edilmiş bir konaktı. Bu görkemli yerdeki diğer güzel şeyler gibi güzeldi. Bahçeler, yürüyüş yolları, taştan oyulmuş küçük kanatlı çocuk heykelleriyle süslenmiş havuzları vardı. Her türde savurganlık göze çarpıyordu.

"Bir Kravat seansı yapalım mı?" diye sordum Roque'a, konağın yanındaki eğitim tesisini başımla işaret ederek. "Zihnime hâkim olamıyorum."

"Yapamam." Roque yüzünü buruştururken diğer Süvarilerin ve hizmetkârlarının konağa doğru yürümesi için yol açtı. "Yönetimli Çağda Kapitalizm konferansına katılmam gerekiyor."

"Şekerleme yapmak istiyorsan, konakta yataklar olduğundan eminim."

"Dalga mı geçiyorsun? Başkonuşmacı Regulus ag Sun."



Bir ıslık çaldım. "Cıvanın ta kendisi. Demek çakıltaşlarından elmas yapmayı öğreneceksin, ha? Sözleşmeli iki Olimpik Şövalyesi olduğunu söylüyorlar."

"Söylenti değil. En azından anneme göre. Bu da bana Augustus'un Hükümdar'ın taç giyme töreninde söylediği bir şeyi hatırlatıyor. 'Bir adam asla öldürülemeyecek kadar genç, bilge ya da güçlü değildir fakat haddinden fazla zengin olabilir.'"

"Bunu Arcos söylemişti."

"Hayır, Augustus olduğundan eminim."

Başımı iki yana salladım. "Bilgilerini kontrol et, kardeşim. Bu sözü Lorn au Arcos söylemişti ve Hükümdar da dönüp şöyle cevap vermişti: 'Benim bir kadın olduğumu unutuyorsun, Öfke Şövalyesi.'"

Arcos en azından benim kuşağımda bir efsaneydi. Şimdi inzivaya çekilmişti fakat altmış yıldan uzun süre Mars'ın Silahşoru ve Öfke Şövalyesi olarak kalmıştı. Toplum'daki bütün Eşsizler, onun tarzındaki Kravat, yani Söğüt Yöntemi üzerine bir hafta ders vermesi için neler önermemişti ki... Bana Apollon'u öldüren bıçakYüzüğü gönderen oydu, sonra da kendi Hanesinde bana bir yer önermişti. O zaman onu reddederek Augustus'u yaşlı adama tercih etmiştim.

"'Benim bir kadın olduğumu unutuyorsun,'" diye tekrarladı Roque. Tıpkı benim Azrail ve Vadi'yle ilgili hikâyeleri sevdiğim gibi, o da imparatorluklarının hikâyelerini seviyordu. "Geri döndüğümde konuşalım. Her zamanki konulardan değil."

"Yani uyuyakalmadan önce bir çocukluk aşkınla ilgili mızıldanmayacağını, çok fazla şarap içmeyeceğini, Quinn'in gülümsemesinin biçimi ve Etrüsk mezarlıklarının güzelliğiyle ilgili ağdalı şiirler okumayacağını mı söylüyorsun?" diye sordum.

Yanakları kızardı ve bir elini kalbinin üzerine koydu. "Onurum üzerine yemin ederim."

"O halde şu aptalca pahalı şaraplardan bir şişe getir de, konuşabilelim."

"Üç şişe getireceğim."

Yanımdan uzaklaşan arkadaşımın arkasından bakarken bakışlarım gülümsememden daha soğuktu.

Birkaç Süvari daha Roque'la birlikte konferansa katılıyordu. Diğerleri rahatlarına bakarken, Augustus'un Gri güvenlik ekipleri etrafı tarayıp duruyordu. Obsidiyen korumalar birer gölge gibi Altınların peşindeydi. BaşVali'nin hizmetkârları arasında yolculuktan sıkılmış ve biraz eğlenmek isteyenler tarafından Hisar Bahçesi'nden çağrılan Pembeler konağa akın ediyordu.

Bir Pembe Hisar uşağı bana odamı gösterdi. İçeri girince güldüm. "Sanırım bir yanlışlık oldu," dedim, kendi banyosu ve dolabı olan küçük odaya bakınırken. "Ben süpürge değilim."

"Anlaya..."

"O bir süpürge değil, dolayısıyla bu dolaba sığamaz," dedi Theodora, arkamızdaki kapıda belirerek. "Onun seviyesinin çok altında." Etrafına bakındı ve küçümseyen bir tavırla yüzünü buruşturdu. "Bunlar *benim* Mars'taki giysilerime bile yetmez."

"Burası Hisar. Mars değil." Uşağın pembe gözleri Theodora'nın yaşlı yüzündeki çizgileri inceledi. "İşe yaramaz şeyler için daha da az yer var."

Theodora tatlı bir tavırla gülümsedi ve adamın göğsüne iğnelenmiş pembe kuvarstan ağaç broşunu işaret etti. "Ah, dur tahmin edeyim! Bu Dryope Bahçesi'ndeki karakavak mı?"

"Sanırım onu ilk kez görüyorsun," dedi adam ve bana döndü. "Mars Bahçeleri'nde Pembelerinizi nasıl yetiştirdiklerini bilmiyorum, *dominus*, fakat Luna'da köleniz duygularını göstermemek için elinden geleni yapmalıdır."

"Ah elbette, ne kadar kabayım," diye özür diledi Theodora. "Sadece Müdire Carena'yı tanıyacağınızı sanmıştım."

Uşak duraksadı. "Müdire Carena..."

"Genç kızlığımızda Bahçeler'de birlikteydik. Ona Theodora'nın selamını iletin ve zamanı olursa kendisini ziyaret etmek istediğimi söyleyin."

"Sen bir Gül'sün!" Adamın yüzü bembeyaz oldu.

"*Öyleydim*. Bütün yapraklar solar. Ah, bana adınızı söylesenize. Kendisine konukseverliğiniz için teşekkür etmek isterim."

Adam neredeyse anlaşılmaz bir şey mırıldandı ve benden çok Theodora'ya doğru eğilip çıktı.



"Eğlendin mi?" diye sordum.

"Kaslarını esnetmek her zaman eğlencelidir. Diğer her şey kötü görünmeye başlasa bile."

"Anlaşılan benim kariyerim sona ererken seninki başlıyor." Keyifsizce güldüm ve yatağın yanındaki holoEkrana doğru yürüdüm.

"Bence yapma," dedi.

Casusluk aletleriyle ilgili işaretimizi kullanarak alt dudağımı ısırdım.

"Şey, elbette, o da var. Ancak holoNet... şu anda orada olmak istemezsiniz."

"Hakkımda neler diyorlar?"

"Nereye gömüleceğinizi merak ediyorlar."

Daha cevap vermeye fırsat bulamadan odamın kapısı vuruldu.

"*Dominus*, Leydi Julii sizi görmek ister."

Victra'nın Pembesinin peşinden onun odasının özel terasına çıktım. Banyosu bile benim yatağımdan daha büyük görünüyordu.

"Bu haksızlık," dedi bir ses, bir lavanta ağacının fildişi beyazı gövdesinin arkasından. Dönüp baktığımda Victra'nın bir çalının dikenleriyle oynadığını gördüm. "Bir Gri paralı asker gibi muamele görüyorsun."

"Ne zamandır neyin haksızlık olup olmadığıyla ilgileniyorsun, Victra?"

"Benimle hep didişmek zorunda mısın?" diye sordu. "Gel de otur." Onu kız kardeşinden ayıran yara izlerine rağmen, uzun vücudu ve aydınlık yüzü gerçekten kusursuzdu. Bir ormandaki günbatımı gibi kokan, pahalı bir yakmaç içiyordu. Vücudu Antonia'nınkinden daha iri kemikli, daha uzundu ve soğuyarak köşeli biçimine dönüşen bir mızrak başını hatırlatıyordu. Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Ben senin düşmanın olmaktan çok uzağım, Darrow."

"Nesin peki? Dost mu?"

"Senin pozisyonundaki bir adamın dostlara ihtiyacı olur, değil mi?"

"Bir düzine Lekeli korumayı tercih ederdim."

"Kimin o kadar parası var ki?" dedi gülerek.

"Senin."

"İyi de, onlar seni kendinden koruyamaz ki."

"Bellona jiletleri beni biraz endişelendiriyor."

"Endişe mi? İnerken yüzünde gördüğüm şey bu muydu?" Dudaklarından mutlu bir nefes çıktı. "İlginç. Ben dehşet sanmıştım. Korku. Gerçekten huzursuz edici bir şeyler. Çünkü Luna'nın mezarın olacağını biliyorsun."

"Ben de artık didişmediğimizi sanıyordum," dedim.

"Haklısın. Sadece seni çok tuhaf buluyorum. Ya da en azından dost seçimini." Yanıma gelip havuzun kenarına oturdu. Topuklarını eski taşlara sürtüyordu. "Tactus ve Roque'u kendine yaklaştırırken beni hep uzakta tuttun. Roque'u anlıyorum; şeker kıvamında olsa da. Ama Tactus? Bu bir çıngıraklıyılanla dostluk kurup seni sokmamasını beklemek gibi bir şey. Dostun olduğunu sanmanın nedeni, Enstitü'deyken adamın olması mıydı?"

"Dost mu?" Bu düşünceye güldüm. "Tactus bana çocukluğunda ağabeylerinin, en sevdiği kemanı kırdıklarını anlattığında, bir açıkartırmada bir Stradivarius kemanı alması için Theodora'ya banka hesabımın yarısını harcattım. Tactus bana teşekkür etmedi bile. Sanki ona bir taş verdim. Ne için olduğunu sorunca, 'Çalman için,' dedim. Nedenini sordu. 'Çünkü biz dostuz,' dedim. Kemana bir bakış attıktan sonra yürüyüp gitti. İki hafta sonra kemanı alıp sattığını, parayı da Pembelere ve uyuşturucuya harcadığını öğrendim. O asla benim dostum olmadı."

"Ağabeyleri onu o hale getirmiş," dedi Victra, kendi bilgisini benimle paylaşmaya tereddüt ediyormuş gibi. "Sence ona hiç karşılığında bir şey istenmeden herhangi bir şey verilmiş midir? Onu huzursuz etmişsin."

"Sana neden temkinli yaklaştığımı sanıyorsun?" Ona doğru eğildim. "Çünkü *sen* her zaman bir şey istersin, Victra. Tıpkı kız kardeşin gibi."

"Ah. Nedeninin Antonia olabileceğini tahmin etmiştim. Hep işleri berbat eder. O dişi kurt annemizin rahmini deşip çıktığından ve insan giysilerine büründüğünden beri hem de... İyi ki önce ben doğmuşum, yoksa beni beşiğimde boğabilirdi. Ayrıca, o benim sadece



üvey kardeşim. Babalarımız farklı. Annem tekeşliliğe pek inanmaz. Antonia'nın sadece annemi kızdırmak için Julii yerine Severus adını kullandığını biliyor muydun? Hain yaratık. Onun ahlaksızlıklarının yükünü taşımak zorunda kalan da ben oluyorum. Gülünç."

Parmaklarındaki yeşim yüzüklerle oynadı. Yaralı yüzünün Spartalı sertliğine ters düştüğü için onları hep tuhaf bulmuştum. Ama Victra her zaman zıtlıkların kadınıydı.

"Benimle neden konuşuyorsun, Victra? Senin için yapabileceğim bir şey yok. Artık bir pozisyonum yok. Yetkim yok. Param yok. Ünüm yok. Bunların hepsi senin değer verdiğin şeyler."

"Ah... Başka şeylere de değer veririm, hayatım. Ama bir ünün var. Pliny bunu güvenceye aldı."

"Demek dedikodularda onun parmağı vardı. Ben de Tactus'un zırvaladığını sanıyordum."

"Parmak mı? Darrow, sen Augustus'un önünde eğildiğinden beri Pliny seninle savaş halindeydi." Victra güldü. "Hatta ondan önce bile. Augustus'a seni hemen öldürmesini veya en azından Apollon'un cinayetinden dolayı yargılamasını söyledi. Bilmiyor muydun?" Boş bakışlarımı görünce başını iki yana salladı. "Bütün bunları şu anda anlıyor olman bile, onun oyununu oynamak için ne kadar donanımsız olduğunu kanıtlıyor. Bu yüzden de öldürüleceksin. Ben de seninle bu yüzden konuşuyorum. Rezalet, köhne odanda surat asmak yerine bir alternatif bulmanı tercih ederim. Yoksa Cassius au Bellona gelecek ve bir bıçak alıp tam şurayı deşecek," uzun tırnağıyla göğsümü okşayarak kalbimin etrafında bir daire çizdi, "ve annesine yıllardır yediği ilk yemeği servis edecek."

"Önerin ne peki?"

"Öncelikle huysuzluk etmeyi bırak." Gülümseyerek bir veriŞeridi çıkardı. İnce metal şeridin ucunu hırsla yakaladım ama Victra bırakmak yerine beni havuzun kenarına, bacaklarının arasına çekti. Dudakları aralanmış, dili üst dudağında dolaşıyordu ve bir kıvılcım yakmayı umduğu gözlerime bakıyordu. Ne var ki ona karşı bir şey hissetmiyordum. Geri çekilmeye çalıştım. Kadınsı bir iç çekişle veriŞeridini bıraktı. Onu kendi veri-tabletime takınca ekranda bir taverna reklamı belirdi.

"Bu Hisar sınırları içinde değil," dedim.

"Ne olmuş?"

"Buradan ayrılırsam, açık hedef haline gelirim."

"O zaman gidişini kimseye ilan etme."

Bir adım geri çekildim. "Sana bunun için ne kadar ödüyorlar?"

"Bunun bir tuzak olduğunu mu sanıyorsun?!"

"Öyle mi?"

"Hayır."

"Gerçeği söylediğini nereden bileyim?"

"Çoğu kimse gerçeğin bedelini ödeyemez. Ben ödeyebilirim."

"Ah, bu doğru. Unutmuşum; sen asla yalan söylemezsin."

"Ben *Julii* soyundan geliyorum." Öfkeden bir jilet gibi gerilerek yavaşça kalktı. "Ailem ticaret sayesinde kıtaları satın alacak kadar çok kazanıyor. Onurumu kim satın alacak güce sahip olabilir? *Eğer*... bir gün düşmanın olursam, sana söylerim. O zaman nedenini de açıklarım."

"Bir yalanı yakalanana kadar herkes dürüsttür."

Kahkahası bana kendimi çocuk gibi hissettirdi ve benden yedi yaş büyük olduğunu hatırlattı. "O zaman kal, Azrail. İşi şansa bırak. *Dostlarına* güven. Biri sözleşmeni satın alana kadar bekle ve alan kişinin seni bir domuz yavrusu gibi Bellonalara teslim etmemesi için dua et."

Şansımı tarttım. "Eh, öyle söyleyince..."

"Albay Valentin?" diye sordu Victra, bizi geminin rampasında bekleyen iki Gri'den kısa boylu olanına. Bu hayatımda gördüğüm en çirkin gemilerden biriydi. Bir çekiç başlı köpekbalığının ön yarısına benziyordu. Grilerden uzun boylu olanını temkinli bir tavırla süzdüm.

"Emredin, *domina*," dedi Valentin, tuğla gibi kafasını askeri kariyerinde rütbe rütbe yükselmiş bir adamın katılığıyla sallayarak. "Takip edilmediğinizden emin misiniz?"

"Kesinlikle," dedi Victra.

"O halde hemen yola çıkmalıyız."

Victra'nın peşinden gemiye binerken etrafa bakındım. Augustus'un konağından çıkar çıkmaz hayaletPelerinlerimizi giymiştik. Bir düzine gizli koridordan ve altı eski çekimKaldıracından sonra, Hisar'ın fırlatma platformlarının nadiren kullanılan köhne bir bölümüne gelmiştik. Theodora orada bizden ayrılmıştı. Gelmek istemişti fakat onu gittiğimiz yere götüremezdim.



Gemiye binerken bir Gri, dinleme veya izleme cihazı olma olasılığına karşı üzerimizi aradı.

Geminin rampası arkamızdan kayarak kapandı. Geminin küçük yolcu bölmesinde on iki Gri toplanmıştı. Çarpıcı bir görünüşleri yoktu. Sadece karanlık işlerle uğraşan adamlardı.

İstatistiksel ortalamalar olmasına rağmen Renklerin yapısı, insan genetiği ve Toplum'daki farklı ekosistemler nedeniyle çok çeşitlilik gösterirdi. Venüs'ün Grileri genellikle Mars'takilere oranla daha esmer tenli ve daha ufak tefek, tıknaz olurdu. Ancak aileler taşındıkça ve birbiriyle kaynaştıkça her Renk'teki yetenek seviyesi, görünüşten de çeşitli hale gelmişti. Çoğu Gri, alışveriş merkezlerinde ve şehir sokaklarında devriye gezmekten fazlasını yapamazdı. Bazıları orduya katılırdı. Bazıları madenlere giderdi. Ancak bir de kurnaz, sinsi ve akıllı doğan, bütün hayatları boyunca Altın efendilerinin Altın düşmanlarını avlamak için eğitilen özel Griler vardı. Şu anda gemide yanımızda olanlar gibi... Onlara pusucu denirdi; Dünya'da sıradışı sessizlikleri, kurnazlıkları ve hızları için yetiştirilen kırma köpekler gibi. Tek bir amaçları vardı: Kendilerinden daha büyük olan şeyleri öldürebilmek.

"Kayıp Şehir'e gittiğimiz halde sadece on iki kişi misiniz?" diye sordum.

Yeterli olduklarını biliyordum. Sadece Grilerden hoşlanmıyordum. Bu yüzden onlara sataşıyordum.

Yolda bir yabancıyla karşılaşan bir ailenin muhafazakârlığıyla bana baktılar. Valentin babalarıydı. Paslı bir bıçakla, iri ve kirli bir buz blokundan oyulmuş gibi görünüyordu ve güneşten kararmış yüzünde gözleri fıldır fıldır dönüyordu. Bize doğru eğilen yardımcısı Sun-hwa ise bir zeytin ağacı kadar sert ve eğri büğrü görünüyordu.

Kıtasal etnik özelliklerine bakılırsa ikisi de Dünya'da doğmuştu. Bu Grilerin sivil sokak giysilerinde Toplum'un Ordusu'nun taşıdığı üçgen nişanlardan yoktu. Bu, yirmi yıllık zorunlu hizmetlerini tamamladıkları anlamına geliyordu.

"Sizi korumak için görevlendirildik, *dominus*," dedi Valentin, Sun-hwa sol bileğinin içindeki egzotik görünüşlü yuvarlak bir silahı doldururken. Plazma bazlı gibi görünüyordu. "Ekibim güvenli bir güzergâh ayarladı. Tahmini varış süremiz yirmi dört dakika olacak."

"Pliny nereye gittiğimi öğrenirse ya da Bellonalar Hisar'dan çıktığımı duyarsa..."

"Pusucular durumdan haberdar," dedi Victra.

"Bir Altın nişanı göremiyorum. Paralı asker misiniz?"

"Yani bu kadar uzun süre yaşayacak kadar iyiyiz, *dominus*," dedi Valentin. "Her türlü olasılığa karşı hazırlıklıyız. Yedek planlar ve destek de hazır."

"Ne kadar destek?"

"Yeterince. Biz sadece ulaşımı sağlıyoruz, *dominus*." Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve sözlerine inandım. "Önlerine bir fırsat çıktığını düşünebilecek üçüncü şahıslar, Bellonalardan daha büyük bir sorun yaratabilir. Gittiğimiz yerde onlardan bir sürü olacak, *dominus*. Bu da işimizi çok karıştırıyor. Sun-hwa?"

"Şunu giyin." Sun-hwa bana sıradan giysilerle dolu bir çanta attı ve monoton bir sesle devam etti: "Uzun boylusunuz; bununla ilgili bir şey yapamayız ama şunu, şunu ve şunu çabucak boyarız." Victra'ya başka bir çanta attı. "Patron sizin fazla süslü giyindiğinizi söyledi."

Victra buna güldü.

"Dikkatinizi toplayın, çocuklar," diye gürledi Valentin, gemi titreyerek havaya yükselirken. "Operasyon başladı." Deneyimli ellerdeki çarpıcılar ve yakıcılar. Çeliğin çeliğe sürtünme sesi. Manyetik fünyeler yerine girerkenki metal gıcırtılar. Pusucular silahlarını dar böcekKabuğu zırhlarının üzerindeki gizli kılıflarda taşıyordu. Üçünde yasadışı bilek silahları vardı. BöcekKabuğu tulumumu giyerken kendi silahıma baktım; tuhaf, gözbebeği gibi simsiyah bir şeydi. Daha çok renksiz olduğu söylenebilirdi. Enstitü'de kullandığımız dayanZırhtan daha iyiydi; bazı bıçakları ve basit yakıcı gibi mermili silahları engellerdi.

Ana motorlar dikey iticilerin yerini alırken gemi sarsıldı.

"Pençe ve Minotor'a; İkarus yola çıktı," dedi Valentin, iletişim cihazına. "Tekrarlıyorum. İkarus yola çıktı."

# 7

# PLASENTA

Luna'da karanlık; en azından gerçek karanlık yoktu. Milyonlarca renk tonu birlikte yüzüyor, uydunun çelik şehir yüzeyini parlatıyordu. Yılankavi kamu tramvayları ve hava yolları, ışıltılı iletişim merkezleri, kalabalık restoranlar ve ağırbaşlı polis karakolları, şehrin metal derisiyle birleşiyor; damarlar, sinir uçları, ter bezleri ve saç diplerini oluşturuyorlardı.

Gösterişli gemilerin ve çekimBotlarının Altınları kilometrelerce yükseklikteki kulelerin tepesindeki opera salonlarına taşıdığı semtlerden uzaklaşarak Altın bölgesinden ayrıldık. Zengin Gümüş ve Bakırların yaşadığı semtlerden geçip basamakPatikaların ve hava trenlerinin arasından Sarıların, Yeşillerin, Mavilerin, Morların yaşadığı ortaBölgelere ulaştık ve Griler ile Turuncuların yaşadığı düşükBölgelerden geçtik.

Şehrin en dibine, bu devasa çelik ormanının köklerinin yerin altına gömüldüğü kısımlara ilerledik. Binlerce AdiRenk, toplu taşıma araçlarıyla fabrikalardan, bazıları bire üç metreden büyük olmayan, tek bir yatağın ancak sığdığı, penceresiz evlerine gidip geliyordu. Arabalar sokak lambalarıyla aydınlatılmış bulvarları egzoz dumanına boğuyordu. Daha diplere ilerledikçe ışıklar azalıyor, binalar daha kirli hale geliyor, hayvanlar tuhaflaşıyordu fakat duvar yazıları parlaklaşıyordu. Gri polislerin, bir apartmanın duvarını

asılmış genç bir kadının görüntüsüyle boylu boyunca kaplamış Kahverengi serserilerin başında beklediğini gördüm. O kadın benim karımdı. Dijital boyayla resmedilmiş, on kat yüksekliğinde, saçları alev alev yanan bir kadın... Yanından geçerken göğsüm sıkıştı ve onun anısının etrafına ördüğüm duvarları çatlattı. Şehitliğiyle ilgili hikâyeler şehir şehir dünyalara yayılırken onu binlerce kez asılmış halde görmüştüm. Ama her seferinde fiziksel bir darbe yemiş gibi hissediyordum; göğsümdeki sinir uçları titriyor, nabzım hızlanıyor, çenemden aşağıya boyun kaslarım geriliyordu. Hayat ne zalimdi ki ölmüş karımın görüntüsü umut anlamına geliyordu.

Ünümüz ne olursa olsun, düşmanlarımız bizi burada aramazdı. Kimse dinlemezdi. Kimse görmezdi. Burası çete cinayetlerinin, soygunların, bölge savaşlarının, uyuşturucu ticaretinin dünyasıydı. Yeni dostumun Hisar'da veya Yüksek Şehir'de bir bozucuAlanın bile sağlayamayacağı böylesine bir mahremiyet istemesinin anlamı çok büyüktü. Beni endişelendiriyordu. Kuralların bir anlamı olmadığını gösteriyordu. Yine de Victra haklıydı ve Roque değildi. Sabırla beklemek bana hiçbir şey kazandırmayacaktı. Risk almak zorundaydım.

Pusucular terk edilmiş bir garajı kontrol altına almıştı. Valentin'in ekibi beni garajdan dışarıdaki pis sokakların kalabalığına çıkarırken onlar da geminin güvenliğini sağlıyordu. Atıklar ve pis sular ara sokakları çamura bulamıştı. Nemli havada tatlı bir çürüme kokusu vardı ve bir yerde yakılan çöplerin isli kokusunu taşıyordu. Her türde Kızıl, Kahverengi, Gri ve Turuncu'yla; sokak çocukları, sakatlar, işçiler, çeteciler, fahişeler, anneler, babalar, dilenciler, çocuklar... kaybolmuşlarla dolu çatlamış kaldırımlarda seyyar satıcılar bağıra çağıra mallarını pazarlıyordu.

Eo, Altınların cennetlerini bu cehennemin üzerine inşa ettiklerini söyleyebilirdi. Ve haklı olurdu. Başımı kaldırıp yukarı baktığımda, kirli hava bulutu insan ormanına tavan oluşturmadan hemen önce yarım kilometre yüksekliğinde beton binaları görebiliyordum. Çamaşır ipleri ve elektrik kabloları sarmaşıklar gibi göğü sarıyordu. Bu manzara umutsuzdu. Burada her şeyi değiştirmekten başka yol yoktu.



Kayıp Su İni'nde buluşacaktık. Duvar yazılarıyla kaplanmış, kırmızı ışıkları yanıp sönen tabelasıyla büyük ve yüksek bir tavernaydı. Hepsi de açık olan ve masalar, kabinlerle dolu ortadaki içki alanına bakan on beş kattan oluşuyordu; içeride iki yüz kadar müşteri olmalıydı. Kullanılmaktan yamulmuş metal kabinlerden yükselen çiş kokusunu alabiliyordum. Şişeler şıngırdıyor, kadehler birbirine çarpıyordu. Dansçıların ve müşteriler için özel odaların bulunduğu on beşinci katta çivit mavisi ve pembe ışıklar yanıp sönüyordu. Valentin'le birlikte biyo-değişik elleri olan iki fedainin arasından geçtim; biri mermer gibi beyaz tenli, benimkinden daha kalın kolları olan bir Obsidiyen ve diğeri de koluna bir yakıcı namlusu monte edilmiş esmer tenli bir Gri'ydi.

Grilerimin geri kalanı dağınık bir düzende arkamızdan geldiler. Bazıları başka Renkler gibi görünmek için lens takmıştı. Hatta biri bir Pembe kadar güzel görünmek için bir deriMaske takmıştı. Mıknatısla yaklaşmadan dijital olduğunu anlayamazdınız bile. Buraya aitmiş gibi görünüyorlardı. Oysa bana yaptıkları Obsidiyen makyajına rağmen öyle göründüğümden şüpheliydim.

Ellerimdeki Armalar, Obsidiyen protezleriyle kaplıydı. Saçlarım beyaz, gözlerim siyahtı. Ten rengim kozmetik ürünlerle beyazlatılmıştı. Victra ve ben Obsidiyen'den başka Renk olarak algılanamayacak kadar iriyarıydık. Neyse ki Obsidiyenler, diğer adiRenklerden daha ender olmalarına rağmen, burada fazla tuhaf karşılanmıyorlardı. Valentin'in peşinden salonun arka tarafındaki bir nişe yerleştirilmiş bir masaya doğru yürüdüm. Orada genç bir adam, bir grup korumanın ve tek bir Obsidiyen'in arkasında kanepeye yayılmış halde oturuyordu. Obsidiyen'in kalkıp bitişikteki masaya geçişini izlerken içimi derin bir sessizlik kapladı. Başkaları da, aralarından timsah geçerken su kuşlarının yaptığı gibi, akılları başlarına gelip de bakışlarını içkilerine indirene kadar onu süzdüler. Obsidiyen benden en az otuz santim daha uzundu. Ve bütün yüzüne bir kurukafa dövmesi işlenmişti. *Lekeli.*

Gizlenmek buraya kadardı.

"Cennette hizmetkâr olmaktansa cehennemde hükümdar olmayı mı tercih ediyorsun?" diye sordum, yayılmış halde oturan adama.

"Azrail! Milton bile Lusifer'in piçin teki olduğunu biliyordu." Gizemli bir tavırla gülümsedi ve karşısındaki koltuğu işaret etti. "Tepemde dikilmemeni tercih ederim."

Kılık bile değiştirmemişti. Victra'ya baktım. "Yeni bir dost olacağını sanmıştım."

"Şey, ikiniz daha önce hiç *dost* olmadınız. Yeni kısmı bu. Şimdi eğlenin bakalım."

"Sen kalmıyor musun?" diye sordum.

"Sana çıkış yolunu gösterdim. Oradan kendin geçmek zorundasın." Şakacı bir tavırla kalçamı sıktıktan sonra salına salına yanımızdan ayrıldı. Çakal onun arkasından bakarken daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi.

"Kadınlarla ilgilendiğini bilmiyordum."

"Ölmüş olsam bile ona hayranlık duyardım. Ama sana bunu söylememe gerek yok. Aylar boyunca uzayda baş başa kalmak... Kendine ait bir gemiyle. Yapacak ne işin olabilirdi ki?"

Karşısına oturdum. Bana yeşilimsi bir içki dolu bir şişe uzattı.

Başımı iki yana salladım. "Ben ancak senin gibi adamları unutmak için içerim."

"Hah! Yanılmıyorsam Arcosyen bir hakaret. Lorn'un en iyilerinden. Bunlardan o kadar çok var ki..." Arkasına yaslandı. Gizemli bir donukluk. İfadesiz bir yüz. Dümdüz, eski sikkeler gibi gözler. Çöl kumlarının renginde saçlar. Bomba yarıklarıyla dolu bir toprak zeminde, çatlakların arasında koşturan bir böceğin hızıyla, altın bir kalemi çeviren tek bir el. "Augustuslardan Çakal ve Marslı Azrail, uzun zamandan sonra nihayet yine bir arada. Nasıl düştük böyle!"

"Burayı sen seçtin," dedim. Çakal kalemi kulağının arkasına sıkıştırıp masanın üzerindeki tabaktan bir tavuk budu alıp dişleriyle derisini soydu.

"Sinirini bozuyor mu?"

"Neden bozsun? Karanlığı ne kadar sevdiğini ikimiz de biliyoruz."

Aniden güldü; bıçaklanmış bir köpek gibi tiz bir sesle havlarcasına. "Çok kibirlisin, Darrow au Andromedus. Bütün ailen ölmüş. Küçük düşmüşsün. Meteliğin yok. Ailenin seni Toplum'a tanıtmaması bile o kadar sıradan ki... Hiç dostun kalmamış. Enstitü'ye girişinden önce seni bilen hiç kimse yok. Yine de bir şans yakalayıp nasıl da yükseldin."



"Eh, en azından hâlâ konuşmayı seviyorsun," diye mırıldandım.

"Sen de hâlâ düşman kazanmayı iyi biliyorsun."

"Herkesin bir hobisi vardır." Sağ elinin eksik olduğu bileğini inceledim. "İlgiye mi muhtaçsın? Yeni bir el sahibi olmaya tenezzül etmeyen tek canlı Altın sensin herhalde."

"Ünün böyle paramparça olmuşken neden hâlâ beni kışkırtmaya çalıştığını merak ediyorum. Banka hesapların bomboş." Oturduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. "Ah, evet. Bunu bilmiyor muydun? Pliny insanın elini ayağını keserken işini eksiksiz yapar. Bütün hesaplarını boşaltmış. Dolayısıyla aslında senden geriye pek bir şey kalmadı. Oysa burada, bir uydunun dibinde oturuyorsun. Tek başına. Benimle, emrimdekilerle. Ve hakaretler yağdırıyorsun."

"Bunlar senin mi?" diye sordum, etrafımızdaki adiRenklere bakarak. "Seni tiksindirdiklerini sanırdım."

"Çocuklarını sevmen gerektiğini kim söyledi ki?" diye sordu Çakal keyifle. "Onlar da Altın kasıklarımızın birer ürünü." Tavuk budunu kemirdi ve bir kenara fırlatıp atmadan önce dişleriyle kemiğini kırdı. "Bütün bu süreçte ne yaptığımı biliyor musun?"

"Çalıların arasında mastürbasyon mu?"

"Heyhat, hayır. Beni yenmenin ardından çok zor duruma düştüm. Bunu söylemekten korkmuyorum. Bana ve planlarıma zarar verdin. Kız kardeşim de beni yaraladı. Ağzımı bağlamak mı? Beni çırılçıplak, gözlerim bağlı hâlde senin ayaklarının dibine fırlatmak mı? Zarif Eşsizlerimizin; bütün o lordlarımız ve leydilerimizin bana kahkahalarla gülmesi gerçekten canımı yaktı."

"Acı hissetmediğini ikimiz de biliyoruz, Adrius."

"Ah, bana Çakal de. Senin dudaklarından 'Adrius' adını duymak bir kedinin havladığını duymak gibi." Ürperdi fakat kalın kollu ve teni dövmelerle kaplı bir Kahverengi kadın mutfaktan üzerinde dumanı tüten üç kâse getirdiğinde koltuğunda keyifle öne eğildi. Kadın kâseleri önümüze koydu. "Teşekkür ederim!" dedi Çakal, ikisini kendine doğru çekerken.

Kâseye şüpheci gözlerle baktım.

"Zehirlemek tarzım değildir," dedi. "Babamı istediğim zaman zehirleyebilirdim ama yapmam. Nedenini biliyor musun?"

"Ondan ihtiyaç duyduğun şeyi henüz alamadığın için mi?"

"Neymiş o?"

"Onun takdiri."

Çakal kâsesinden tüten buharın arkasından bana baktı. "Doğru. Bir sürü çıraklık teklifi aldım ama aslında bana değil, babamın adınaydı. Öğrencileri yediğim için benden nefret ediyorlardı. Ne ikiyüzlülük! Başka ne yapabilirdim ki? Bize kazanmamızı söylediler ve ben de elimden geleni yaptım. Sonra da eleştiri yağmuruna tuttular. Sanki kendileri hiç cinayet işlememiş gibi soylu davranacakları tuttu. Delilik."

Hafifçe iç çekerek başını iki yana salladı. "Evet, senin gibi savaş eğitimi almak için Akademi'ye gidebilirdim. Luna'daki Politiko Okulu'nda siyaset eğitimi alabilirdim. Venüs'e katlanabilsem, saygın bir Hâkim bile olabilirdim. Oysa ben onların ikiyüzlülüğü olmadan yükseleceğim. Onların okulları olmadan."

"Birtakım söylentiler duydum. Gerçeklik payı var mı?"

"Çoğunlukla." Kâseden biraz daha erişte çekerek üzerlerine kırmızıbiber sosu döktü. "Artık bir işadamıyım, Darrow. Bir şeyler alıyorum. Bir şeylere sahip oluyorum. Yaratıyorum. Elbette ki o kibirli Eşsiz pislikler beni paragöz bir Gümüş gibi görüyorlar. Ancak yirminci yüzyıl Avrupası'nın o işe yaramaz lordlarından değilim. Gerçekçi davranmanın, bir şeylere sahip olmanın gücünü anlıyorum. İnsanlar. Fikirler. Altyapı. Bunlar paradan çok daha önemli." Eliyle tuhaf bir hareket yaptı. "*Uzay gemilerinden* ve *jiletlerden* çok daha sinsi. Söylesene, mürettebatının karnını doyuracak yiyecekleri sağlayıp onlara ulaştıramıyorsan bir geminin olmasının ne anlamı kalır?"

"Bu mekânın sahibi sensin, değil mi?" diye sordum.

"Bir açıdan." Dişlerini göstererek sırıttı. "Sana karşı açık olmam gerektiğini hissediyorum. Enstitü'den ayrıldığımızda neredeyse on sekiz yaşındaydık. Şimdi yirmiyiz. İki yılımı sürgünde geçirdim ve artık eve dönmek istiyorum."

"Eşsiz pisliklerle sosyalleşmek için mi?" dedim gülerek. "Olaylardan haberdar olsaydın, babanın beni hiç umursamadığını bilirdin."



"Haberdar olmak..." Victra'ya bir bakış atarak öne eğildi. "Azrail. Ben haberin kendisiyim. İletişim sektörünün ne kadarının elimde olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Güzel. Demek ki işimi doğru yapıyorum. Yüzde yirmisinden fazlası benim. Sessiz ortağımla birlikte yaklaşık yüzde otuzu. Nedenini bilmek ister misin? Victra'nınki gibi belli aileler kendilerini işle kirlenmiş olarak görmüyorlar. Sonuçta, Juliler asırlardır ticaretle uğraşıyor. Ancak medya bizim için farklı. Yapışkan bir pislik. Onu Cıva'ya ve benzerlerine bırakıyoruz. O halde neden benim soyumdan biri medyayla elini kirletsin ki? Bak, medyayı çöldeki bir şehrin boru hattı gibi düşünmeni istiyorum." Ellerini salladı. "Çöl bir metafor. Ben o boru hattından gelen şeylerin sadece yüzde otuzunu sağlayabiliyorum fakat yüzde yüzünü etkileyebilirim. Benim suyum geri kalanına karışır. Medyanın doğası budur. Bu çöldeki şehrin hayal görmesini mi istiyorum? Sakinlerinin acı içinde kıvranmasını mı istiyorum? Onların yükselmesini mi istiyorum?" Yemek çubuklarını bıraktı. "Her şey ne istediğimle başlıyor."

"Ne istiyorsun peki?" diye sordum.

"Kelleni," dedi.

Bakışlarımız birbirine çarpan iki demir sopa gibi buluşarak bedenlerimize titreşimler gönderdi. O ölü gibi donuk, altın sarısı kürelere bakmak bir yana, onun yakınında olmak bile elle tutulur bir huzursuzluktu. Çok gençti. Yaşıtımdı ama çocuksu bir tarafı, kadim sınıfının o antik gözlerinde bir merak vardı ve onu sapkın gösteriyordu. Bakışlarında kötülük ya da acımasızlık yoktu. Beni asıl ürperten, Kısrak'ın bana anlattığı bir hikâyeydi: Çakal çocukken iç organlarının nasıl çalıştığını anlamak istediği için bir aslan yavrusunu öldürmüştü.

"Tuhaf bir mizah anlayışın var."

"Biliyorum ama şakalarımı anlamana seviniyorum. Bugünlerde etrafta çok fazla huysuz Eşsiz var. Düellolar! Onur! Kan! Hepsi sadece canları sıkıldığı için. *Savaşacak kimse kalmadı.* Hepsi korkunç derecede açık."

"Bir şey anlatıyordun..."

"Ah, evet." Çakal, babasında da olan bir el alışkanlığıyla, arkaya doğru yapıştırılmış saçlarını sağlam eliyle sıvazladı. "Seni buraya getirttim çünkü Pliny benim düşmanım. Hayatımı çok ama çok zorlaştırdı. Haremime bile sızdı. Kaç casusunu öldürmek zorunda kaldığımı biliyor musun? Bir sürü hizmetkâr... Kendimi acındırmaya falan çalışmıyorum," dedi hemen.

"Neredeyse acımak üzereydim."

"Ancak bana en büyük yardımın, içinde bulunduğum zor durumu anlamak olur. Pliny şu anda babamın her şeyini kontrol ediyor. Leto onun fikriydi, bunu biliyor muydun?" Bilmiyordum. "Çocuğu bulduğunda, ölen ağabeyim Claudius'a çok benzediği için babamın soğuk kalbini kazanacağını hemen anlamıştı. Böylece onu yetiştirdi, eğitti ve babamı onu evlat edinmeye ikna etti; hem de vârisi yapmak için. Sonra sen hayatımıza girince Pliny'nin planları altüst oldu. Senden kurtulması iki yılını aldı fakat bunu sabırla başardı. Tıpkı bana yaptığı gibi. Şimdi Leto babamın vârisi olacak ve Pliny de Leto'nun efendisi olarak kalacak."

Beynimden vurulmuşa döndüm. Pliny'nin tehlikeli olduğunu biliyordum. Belki de ne kadar tehlikeli olduğunu hiç anlayamamıştım.

"Planın nedir?" Etrafıma bakındım. "Babanın takdirini ayaktakımı ve sokak serserileriyle mi geri kazanacaksın?"

"İyi eğitim almış her Altın'ın bileceği gibi, Kayıp Şehir'de her şeyi yöneten bir suç karteli var. Bu öyle büyük bir organizasyon ki en tepeye kadar izini sürersen, küçük Toplumumuzun Hükümdarı'nın etkisi altında hareket ettiğini görürsün. Octavia au Lune, Altın erdemlerinin bir abidesi gibi görünebilir. Ancak pis işlere çok meraklıdır; suikastlar, kendi BaşValilerinin bölgelerinde işçi grevleri düzenlemek, atamaları yönetmek. Kayıp Şehir'i de farklı şekilde yönetmiyor.

"O ve Furiaları[3] suç organizasyonunun liderlerini kendi elleriyle seçtiler; bu üç kişi onun yaratımı. Ancak asıl önemli kısmı söyleyeyim: Aynı organizasyonda... huzursuz olan birilerini buldum."

3 Roma mitolojisinde, Yunan mitolojisindeki üç intikam tanrıçası Erinys'lerle bir tutulan, yeraltı cinleri. (ed.n.)



Kaşlarımı çattım. "Lune'dan hoşlanmıyorlar mı?"

"O, kaprisli kaltağın teki. Babamın yüzüne tükürüp Bellonalarla yakınlaştı. Ama hayır. Benim savaşçılarım o boyutta düşünmüyor. Onlar adiRenkler, *Darrow*. Bok yığınının üzerine çıkmak istedikleri için huzursuzlar."

"Neden Kayıp Şehir?" diye sordum. "Ne önemi var?"

"Bu sadece bulmacanın bir parçası. Bu hırslı adiRenklerin yükselmesine yardım edeceğim; tabii bir bedel karşılığında. Gücü ele geçirdiklerinde Toplum'un başına bela olan bir tehdidi ortadan kaldıracaklar: Ares'i ve Oğullarını."

# 8

# ASA VE KILIÇ

İçim buz gibi oldu. "Ares'in Oğulları mı? Bu kadar büyük bir tehdit olduklarını bilmiyordum."

"Henüz değiller ama olacaklar," dedi Çakal. "Hükümdar bunu biliyor. Babam da öyle; bunu yüksek sesle söylemese bile. Toplum daha önce de terörist hücreleriyle karşılaştı. Üzerlerine yeterli sayıda pusucu ekibi gönderdiğimizde kolayca dağılıyorlardı. Ancak Oğullar farklı.

"Topuklarımızı ısıran sıçanlar değil, dünyamızı başımıza yıkana kadar temellerimizi olabildiğince sessiz ve yavaş bir şekilde kemiren bir termit sürüsü. Babam, Pliny'ye Oğullar'ı ortadan kaldırma görevini verdi fakat Pliny başarısız oluyor. Olmaya da devam edecek, çünkü Ares'in Oğulları akıllı ve benim elimdeki medya onlarla ilgilenmeye bayılıyor. Ancak Toplum, Hükümdar ve babam için çok büyük bir tehdide dönüştüklerinde, yönetimin dişlileri takılıp kaldığında, ben öne çıkıp diyeceğim ki 'Bu hastalığı üç haftada iyileştireceğim.' Sonra da ben medya gücümle bu işe bakarken, kartel de Ares'in Oğulları'nı ortadan kaldıracak ve sen de görkemli bir şekilde Ares'in kellesini alacaksın."

"Bir kuklaya ihtiyacın var."

"Ben gösterişli biri değilim. İlham veremem. Oysa sen Eski Fatihler gibisin. Karizmatik ve erdemli. Sana baktıklarında, çağımızın hafif çürümüşlüğünü, Lune'un ailesi iktidara geldiğinden beri Luna'ya yayılan politik zehri görmeyecekler. Sana bakacaklar ve İkinci Altın Çağ için yeni bir şafak, arındırıcı bir bıçak görecekler."



Armut dibine düşer. Baba-oğul, Ares'in Oğulları'nı benzer şekilde hedef alıyorlardı. Suç kartelinin katilleriyle Ares'in ajanları arasında patlak verecek bir savaşı düşünmek tüyler ürperticiydi. Oğullar yok olurdu.

"Ares'in Oğulları sadece bir başlangıç olacak. Bir kaldıraç. Sen hükmetmek istiyorsun."

"Başka ne hedef olabilir ki?"

"Ama sadece Mars'ı değil..."

"Ben ufak tefeğim diye hayallerimin de öyle olması gerekmez. Her şeyi istiyorum. Ve elde etmek için de her şeyi yapmaya hazırım. Hatta paylaşmaya bile."

"Belki de iki ay önce olanların farkında değilsindir," dedim. "İstediğin Altın'ı durdurup sor. Sana Bellona ailesinin Marslı Azrail'e ne yaptığını anlatır. Ünüm falan kalmadı. İlham verebileceğim tek şey kahkaha."

"Cassius küçük düştü," dedi Çakal sinirle. "Resmen üzerine işediler. Enstitü'de dövdüler. Aşağıladılar. Şimdiyse Luna'daki en ölümcül düellocuya dönüştü. Değerini sorgulamaya cüret edecek herkesle dövüşüyor. Hükümdar'ın en sevdiği oyuncağı oldu. Yaşlı karganın onu bir Olimpik Şövalye yapacağını biliyor muydun? Lorn au Arcos ve Venetia au Rein bu yıl emekli oldu. Yani hem Öfke Şövalyesi hem de Sabah Şövalyesi pozisyonları açık."

"Hükümdar onu on ikilerden biri yapar mı?"

"O sadece satranç tahtası üzerindeki bir taş." Çakal öne eğildi. "Ama ben büyüklerin piyonu olmaktan bıktım."

"Ben de. Kendimi bir Pembe gibi hissettiriyor," dedim.

"O halde birlikte yükselelim. Ben asa olayım, sen de kılıç."

"Sen paylaşmazsın. Bu, doğana aykırı."

"Yapmam gerekeni yaparım. Ne azı ne de fazlası. Ve bir savaş lorduna ihtiyacım var. Ben Odysseus olacağım. Sen de Akhilleus."

"Akhilleus, sonunda ölüyordu."

"O halde onun hatalarından ders al."

"İyi fikir." Duraksayarak yüzündeki gülümsemeye baktım. "Tek bir sorun var. Sen bir sosyopatsın, Adrius. Sadece yapman gerekeni yapmazsın. İhtiyacın olan yüzü takınır, istediğin duyguyu eldiven gibi giyersin. Sana nasıl güvenebilirim? Pax'ı öldürdün." Bir an duraksayarak sözlerimin etkisini hissettirmesini bekledim. "Benim bir dostumu ve kız kardeşinin koruyucusunu öldürdün."

"Pax'la daha önce hiç karşılaşmamıştım. Gördüğüm tek şey, yolumda duran bir engeldi. Elbette ki Telemanusları tanıyordum fakat Claudius'un beyni her yere saçıldıktan sonra babam bizi korumak için Kısrak ile beni birbirimizden ayırmıştı. Beni ondan daha büyük bir yalnızlığa itmişti. Ben onun *vârisiydim*. Dostum yoktu, sadece eğitmenlerim vardı. Gençliğimi mahvetti. Sonra da beni fırlatıp attı; tıpkı sana yaptığı gibi. Çünkü yenildik. Sen ve ben birbirimize benziyoruz."

Üstümüzdeki katta bir kavga patlak verdi. Yakıcılar patladı. Fedailer kendi silahlarını kaparak yukarı koştular. Müşterilerin çoğu hâlâ rahatça oturuyordu.

"Ya kız kardeşin?" diye sordum tereddütle, elimde bundan başka seçenek kalmadığını gayet iyi bilirken.

"Hayatının nasıl gittiğini bilmek ister misin?" diye sordu umursamazca. "Yatağını kiminle paylaştığını? Sana istediğin bütün cevapları verebilirim. Her yerde gözüm var."

"Bunu istemiyorum." Kısrak'ın yatağını biriyle paylaştığı fikrini kafamdan atmaya çalışarak başımı iki yana salladım. Hak etmiş olsa bile, Kısrak'ın mutluluğu başka birinin kollarında bulduğunu düşünmek istemiyordum. Daha da tuhaf olanı, Çakal'ın bunları bildiğini düşünmekti. "O da bu olayın içinde mi?"

"Hayır," dedi Çakal, bir kahkaha patlatarak. "Lune'la birlikte olduğunu biliyorsun. Bu aslında çok komik. İkimiz arasında asıl dâhi kardeşin o olacağı kimin aklına gelirdi? Şey, *daha* dâhi."

"O zarar görmemeli," dedim. "Görürse senin kafanı koparırım."

"Bu çok saldırganca oldu. Ama anlaştık. O halde benimlesin."

"Beni buraya getiren araca bindiğimden beri seninleyim. Başka seçeneğim olmadığını biliyorsun. Ve başka kimsenin beni *buraya* çağırmayacağını da biliyorum. Değişkenler ancak bu sona varabilirdi." Neden varmayacaktı ki?



Ben onun elini almıştım, o da benim bir dostumu almıştı. Hayatta kalmak için her şeyi yapardı. Şimdi onu bu tanrılar dünyasında böylesine küçük ve basit bir halde izlerken, kendisini reddetmiş bir babaya; ufak tefekliğine, zayıflığına kahkahalarla gülen ve kazanmak için her şeyi yapması gerektiğini ona söyleyip sonra da onu yamyamlıkla suçlayan Toplum'a karşı asilce mücadele eden bir kahraman gibi görünüyordu. Gerçekten de, tuhaf bir şekilde benim gibiydi. Kendine yeni bir el taktırabilirdi ama bunu yapmamayı, sakatlığını bir utanç kaynağı yerine bir onur madalyası gibi taşımayı seçmişti.

Bu yüzden ona katılacaktım. Sonra, her şey sona erdiğinde, Pax'ın anısına onu öldürebilirdim.

Neşeyle sırıttı. "Çok sevindim, Darrow. Gerçekten çok sevindim. Dürüst olmak gerekirse, biraz da rahatladım."

"Peki, sırada ne var?" diye sordum. "Şimdi benden bir şey istiyor olmalısın."

"Fencor au Drusilla adında bir Altın benim... kartelle yaptığım işleri öğrendi. Bana şantaj yapmaya çalışıyor. Onu öldürmen gerekiyor."

Elbette. "Ne zaman?"

"Bir haftadan önce değil. Onu öldürmemizin gerçek amacı, Hükümdar'ın, Fencor tarafından zarar görmüş kuzenlerinden birinin sempatisini kazanmak. Fencor ölünce, kuzen sana... sempati duyacak."

Bir kahkaha patlattım. "Bana bir Peri'nin rolünü oynatacaksın; sarayda dolaşıp kadınları yatağa mı atacağım?" Kısrak bunu ona inat yaptığımı sanacaktı.

Çakal'ın gözleri yaramazca parladı. "Kadınlardan söz eden oldu mu?"

"*Ah*," dedim, neyi kastettiğini anlayarak. "Ah, bu... karmaşık. Tactus buna daha uygun olabilir..."

Çakal şaşkınlığıma güldü. "Ah, gayet iyi üstesinden gelirsin. Ancak bunları sonra düşünebiliriz. Şimdilik rahatlayıp gevşe.

Açıkartırmaya çıkar çıkmaz sözleşmeni bir aracı üzerinden satın alacağım."

"Bellonalar da almaya çalışacaktır."

"Bir destekçim var. Biz onlardan daha yüksek fiyat vereceğiz."

"Victra mı?"

"Hayır. O bu olayda daha çok bir komisyoncu. Victra'yla ilgili anlaman gereken şey şu ki o... nasıl desem... *partizan* değildir. O sadece ortalığı karıştırmayı sever. Destekçiyle yakında tanışacaksın."

"Böyle olmaz," dedim. "Onunla hemen tanışmak istiyorum. Ben senin kuklan değilim. Ben bildiğim her şeyi paylaşacağım, sen de bildiğin her şeyi paylaşacaksın."

"Ama ben çok daha fazlasını biliyorum. *Tamam*, peki." Öne eğildi. "Onunla bu gece tanışacaksın. Sana güvenmediğimi sanma. Sadece kendi kendini tanıtması daha doğru olur."

"Anlaştık. Uluyanları da geri getirmek istiyorum. Sevro'yu da."

"Oldu bil. Ayrıca bir kılıç ustası seçmelisin; seni jilet konusunda yetiştirmesi için. İleride birkaç kişiyi herkesin önünde öldürmen gerekecek."

"Jilet kullanmayı biliyorum," dedim.

"Duyduğum kadarıyla pek öyle değil. Haydi, utanmana gerek yok. Birkaç kişi tanıyorum. Arcos'un artık ders vermemesi çok yazık. Bugünlerde onun ve Söğüt Yöntemi'nin bedelini gerçekten karşılayabilirdim..."

Sözü yarım kaldı ve bakışlarını benden ayırdı; tavernanın dumanını ve pisliğini sisin arasında düşen bir kehribar gibi yaran bir kadına bakıyordu. Tenindeki badem ve dudaklarındaki turunç kokusunu oturduğum yerden alabiliyordum. Venüs'ün Yaz Sahili havası kadar zarif ve iç gıcıklayıcı bir şekilde masamıza yaklaşıyordu. İnce kemikli, kuş gibi bir kadındı. Çıplak omuzları dışında bütün vücudunu saran siyah bir giysi giymişti.

O anda göz göze geldik ve neredeyse oturduğum yerden düşüyordum. Kalbimden vurulmuş gibiydim. Nabzım hızlandı. Bu oydu. Kanatları olup da asla uçamayan kız. Oysa şimdi... görünüşe bakılırsa Mickey'den uçup gitmişti. Kanatları yok olmuş, bedeni kadınlığa erişmişti. Ama Evey'nin burada ne işi vardı? Onu Oğullar



mı göndermişti? Duruşumu kontrol etmekte zorlanıyordum. Oysa beni tanımamıştı.

"Yabani otların bu kadar derinlerinde Güller olduğunu bilmiyordum," dedi Çakal.

Evey'nin kahkahası bir kelebeğin kanat çırpışı gibiydi. Eski masanın alt kenarını takip ederek hafifçe omuz silkti.

"Sıradan insanlar sıradışı şeyleri alamaz. Ancak sahibem Kayıp Şehir'de sıradışı adamlar olduğunu duymuş ve beni bir... elçi olarak gönderdi."

"Ah..." Çakal arkasına yaslanarak onu baştan aşağı süzdü. "Sen bir kartel kızısın. Vebonna'nınkilerden mi?" Evey başıyla onaylayınca Çakal dönüp bana baktı ve şaşkınlığımı arzuya yordu. "Onu yukarı götür, Darrow. Ben ısmarlıyorum. Bir hoş geldin hediyesi. Onu satın almak istersen bana haber ver. İşi yarın konuşuruz."

"Darrow" adını duyunca Evey'nin duruşu bir an için çöktü. Geri çekildi ve nefeslerinin değiştiğini duydum. Göz göze geldiğimizde, Obsidiyen kılığımın ötesine bakarak altında yatan Kızıl'ı gördüğünü anladım. Ancak şaşkınlığı buraya benim için gelmediğini gösteriyordu. Buraya Çakal için gelmişti ama neden? O da Oğullar'la birlikte miydi? Yoksa Mickey bu hazinesini nihayet Vebonna adındaki gangstere satmak zorunda mı kalmıştı?

"Ben kölelerle yatmam," dedi Evey, Çakal'a, Obsidiyen armalarımı işaret ederek.

"Bu adamın göründüğünden fazlası olduğunu anlayacaksın."

"*Dominus*, ben..."

Çakal onun elini yakalayarak serçeparmağını acımasızca kıvırdı. "Kapa çeneni ve sana söyleneni yap, küçük kız. Yoksa vermek istemediğin şeyi biz alırız." Sonra sıcak bir tavırla gülümseyerek kızı bıraktı. Evey titreyerek elini tuttu. Bir Pembe'nin canını yakmak zor değildi.

Ayağa kalktım. "Buradan sonrasını ben hallederim, dostum."

"Halledeceğinden eminim!"

Ayağa kalktığımda peşimden gelmek için kıpırdanan korumalara yerlerinde kalmalarını işaret ettim.

Evey'nin peşinden dördüncü kata çıkarken müşterilerden bazıları arkamdan tezahürat yapıyordu. Barın üzerindeki holoKutulardan birine gözüm ilişti. Bir bombalama olayının üç boyutlu görüntülerini veriyorlardı. Bir kafe olmalıydı. Altınların gittiği bir yer. Yıkımın boyutlarını görünce gözlerim kocaman açıldı. Bu işi yapan Oğullar mıydı?

Farklı bir ekranda başka bir bombalama olayı yayınlandı. Ve bir tane daha. Tavernadaki ekranlar bombalama görüntüleriyle dolana kadar bir düzinesi daha... Bütün başlar holoKutulara dönmüştü ve dev tavernaya derin bir sessizlik çökmüştü. Evey'nin eli benimkini sıkıca kavradığında, bombalama olaylarının arkasında Oğullar'ın olduğunu anladım. Onu göndermişlerdi. Ama neden Luna? Neden Çakal? Neden benimle bağlantı kurmamışlardı?

"Çabuk," dedi Evey. On beşinci kata ulaştığımızda beni pembe ışıkların, dansçıların ve aç müşterilerin arasından geçirerek dar bir koridorun sonundaki bir kapıya sürükledi. Onun peşinden karanlık bir odaya girdim ve hemen burnuma yakıcı yağının ekşi kokusu geldi. HayaletPelerin giymiş bir adam öne çıkarken arkamda havanın dalgalandığını hissettim. Onu öldürme dürtümü bastırmam çok zor oldu.

"Bizden biri," dedi Evey. Işığı yaktı. Ağır askeri pelerinler giymiş altı Kızıl. Siperliklerinde ileri teknolojili optikler olan iblisMiğferler takmışlardı. "Sıyırıcıyı çağır."

"Bu Adrius au Augustus değil," diye hırladı biri.

"Lanet olasıca bir Obsidiyen."

"Tuhaf görünüyor." Kızıllardan biri geri sıçrayarak yakıcısını doğrulttu. "Kemik yoğunluğuna göre bir Altın!"

"Durun!" diye bağırdı Evey. "O bir dost. Harmony onu arıyordu."

*Ares ya da Dansçı değil mi?*

"Buraya benim için gelmediniz," dedim, silahlarına bakarak. "Avlanıyordunuz."

Evey bana döndü. "Sonra açıklarım ama şimdi gitmemiz gerek."

"Ne yaptınız siz?" diye sordum, Kızıllardan biri bir plazmaMeşalesi çıkarıp duvarda bir delik açarak şehir manzarasını önümüze



sererken. Nemli hava ve ışıklar içeri dolarken, küçük bir erzak gemisi alçalarak uydurma kapıya paralel şekilde durdu.

"Darrow, zaman yok."

Evey'yi yakaladım. "Evey, burada ne arıyorsunuz?"

Evey'nin gözlerinde zafer pırıltıları vardı. "Adrius au Augustus kardeşlerimizden on beşini öldürdü. Onu yakalamak veya öldürmek için gönderildim. İkincisini seçtim. Yirmi saniye içinde küle dönüşecek."

Kızıllardan birinin veri-tabletini kolundan kaparak gizli çekim-Botlarımı ateşledim. Evey bana bağırdı. Botlar kasvetli bir sesle inleyerek beni havaya kaldırdı. Geldiğim yoldan hızla geri dönerken kapıyı açmak yerine delip geçtim ve cehennemden fırlamış bir yarasa gibi uçarak koridordan ilerledim. Bir dansçıya çarparak devirdim, iki Turuncu müşteriyi kıl payı sıyırdım ve tırabzanın üzerinden doksan derece dönüş yaparak Çakal'ın masasına doğru süzüldüm. O anda içkisini bitiriyordu. Lekeli beni gördü; Griler de öyle. Ancak çok yavaştılar.

Ekranlarda, bombalama görüntüleri cızırtıyla parazitlendi ve kan kırmızısı bir miğfer yanmaya başladı.

Ares'in sesi bir düzine kolondan, "*Ektiğinizi biçersiniz,*" diye hırladı.

Masa Çakal'ın elinin altında eridi. Evey'nin yerleştirdiği bombanın etkisiyle yok oldu. Lekeli, Çakal'ı oyuncak bebek gibi masadan uzağa fırlattı ve devasa vücudunu, yayılmakta olan enerjinin üzerine kapadı. Dudaklarından bir ölüm fısıltısı döküldü: "*Skirnir al fal njir.*"

# 9

# KARANLIK

Enerji sıvı gibi, Lekeli'den dışarı taşarken vücudunu buharlaştırdı ve akan cıva gibi yere saçıldı; sonra kararark kaynağına geri dönerken, insanları, koltukları, şişeleri bir kara delik gibi içine çekti. Sonunda kâbus gibi derin bir sesle patladı. Çakal'ı ceketinden yakalayarak yanıma çektim ve uçarak duvara omzumla çarpıp içinden geçtim. Arkamızda cam, tahta, metal ve insanlar patlıyordu.

Botlarım sustu. Caddeyi uçarak geçip karşı binaya çarptık ve betonu çatlatarak yere kaydık. Kayıp Su İni arkamızda önce çürümüş üzüm gibi büzüldü, sonra toza dönüştü. Bir alev ve kül bulutu püskürtüp yıkıldı.

Çakal'ın baygın bedeni altımdaydı. Bacakları kötü yanmıştı. Ayağa kalkmaya çalışırken kustum. İskeletim ilk sert kışını geçirmiş genç bir ağacın gövdesi gibi çıtırdıyordu. Yerimde doğrulduğum anda tekrar serildim ve midemdekileri ikinci kez boşalttım. Kafatasıma derin bir acı yayıldı. Burnumdan kan damlıyordu. Kulaklarımdan da kan süzülüyordu. Gözlerim patlamanın basıncından zonkluyordu. Omzum çıkmıştı. Dizlerimin üzerinde doğrularak omzumu duvara dayadım ve kemiği yerine yerleştirirken dudaklarımın arasından titrek bir nefes verdim. Parmaklarıma iğneler batıyor gibi hissediyordum. Ellerimdeki kusmuğu sildikten sonra sendeleyerek



ayağa kalkmayı başardım. Çakal'ı kucağıma aldım ve kısık gözlerle dumanlara baktım.

Kulağımın içindeki sesler dışında hiçbir şeyi duymuyordum. İç kulağımda kuşlar varmış gibi ötüyordu. Gözümün içinde patlayan ışıklardan kurtulmak için başımı salladım. Duman beni yuttu. İnsanlar hızla uçarak yanımdan geçiyor, içeride kalanlara yardım etmeye koşuyordu. Sadece ölüleri, sadece külleri bulacaklardı. Gece karanlığında patlamalar yankılanıyordu. Çakal'ın destek ekipleri yukarıdaki şehirden aşağı hücum ediyordu. Onu bu cehennemden çıkarmak için inerlerken, kulaklarımdaki kuş sesleri kayboldu ve yerini alevlerin çatırtısı ile yaralıların haykırışları aldı.

Hisar'dan dört yüz kilometre ötede, Eski Sanayi Bölgesi'nin derinliklerindeki metruk bir fabrikanın önünde duruyordum. Bunun üzerine daha yeni fabrikalar inşa edilmiş, derin bir sivilce gibi, yeni sanayi derisinin altına gömmüştü. Her yer pislik içindeydi. Etobur yosunlarla kaplıydı. Paslı sularla. Avımı çok iyi tanıyor olmasam, buranın çıkmaz olduğunu sanırdım.

Kızıl'dan kaptığım veri-tableti patlamadan sağ çıkmıştı. Çakal'ı destek ekiplerine teslim ettikten sonra sokakta ilerlemiş ve bir Gri polis aracını çalmıştım. Veri-tabletinin izleme yazılımını etkisiz hale getirdikten sonra veritabanına sızarak koordinat geçmişine bakmıştım.

Fabrikanın zemin katındaki kilitli kapıyı sertçe vurdum. Karşılık yoktu. Altlarına ediyor olmalıydılar. Yere diz çöküp ellerimi başımın arkasına koyarak bekledim. Birkaç dakika sonra kapı aralandı. İçerisi karanlıktı. Birkaç kişi dışarı çıktı. Ellerimi bağladılar, başıma bir bez çuval geçirdiler ve beni fabrikaya sürüklediler.

Beni eski bir hidrolik asansörle indirdikten sonra müzik sesine doğru sürüklediler. Yanılmıyorsam Brahms'ın 2 Numaralı Piyano Konçertosu'ydu. Bilgisayarlar uğulduyordu. Şalomalar, çuvalın kumaşından içeri süzülecek kadar parlak ışıklar saçıyordu.

"Haydi, getirin onu, sizi hödükler," dedi tanıdık bir ses.

"Dikkatli ol, palyaço," diye hırladı bir Kızıl.

"Bana istediğin kadar söylen, seni paslı maymun, o on bin tanenizden daha değer..."

"Dalo, çık dışarı," dedi Evey kısık sesle. "Hemen."

Botlar yere sertçe vurarak uzaklaştı. "Artık rol yapmayı kesebilir miyim?" diye sordum.

"Kesinlikle," dedi Mickey.

Bileklerimi arkamdan bağladıkları kelepçeleri kopardım ve başımı örten çuvalı çıkarıp attım. Beton ve metalden oluşan laboratuvar temizdi ve sakinleştirici müzik dışında sessizdi. Mickey'nin köşedeki nargilesinden çıkan hafif duman odada süzülüyordu. Ona ve Evey'ye tepeden baktım. Evey kendini tutamıyordu.

Artık tavernadaki baştan çıkarıcı Gül değildi ve uzun zaman önce kaybettiği amcasına kavuşmuş küçük bir kız gibi kendini kollarıma attı. Elleri belimde kalırken, bir süre sonra geri çekilerek pembe gözleriyle benim Altın gözlerime baktı. Kıkırdamasına rağmen, ince kolları ve az önce iki yüz kişiyi öldürmüş olmanın suçluluğunu yansıtmayan, yavaş, sıcak gülümsemesiyle her yanından güzellik ve şehvet akıyordu. Kanatlı kız bir leşkargasına dönüşmüştü ve bunun farkında bile değil gibiydi. Acaba o insanların hepsini bıçakla öldürmek zorunda kalsaydı yine böyle gülümseyebilir miydi? Toplu katliam yapmak işleri ne kadar kolaylaştırıyordu.

"Seni her yerde tanırdım," dedi. "Seni masada gördüğümde... kalbim duracak sandım. Özellikle de o gülünç Obsidiyen makyajıyla. Darrow, sorun ne?"

Onu ceketinin önünden yakalayıp kaldırarak duvara yapıştırdığımda korkuyla haykırdı.

"Az önce iki yüz kişiyi öldürdün." Olanların ağırlığıyla başımı iki yana salladım. "Bunu nasıl yapabildin, Evey?" Onu sertçe sarsarken, gemimden uzay boşluğuna savrulan insanları tekrar görüyordum. Geçtiğim yolda arkamda bıraktığım bütün ölüleri. Julian'ın nabzının ellerimin arasında yok oluşunu.

"Darrow, dostum..." dedi Mickey.

"Kapa çeneni, Mickey."

"Tabii. Peki."



"Kızıllar. Pembeler. AdiRenkler. Kendi halkından insanlar. Hiçbir değerleri yokmuş gibi." Ellerim titriyordu.

"Ben sadece emirlere uyuyordum, *Darrow*," dedi Evey. "Adrius bizi araştırıyordu. Ortadan kaldırılması gerekiyordu."

Demek bütün sinsiliğine rağmen fark edilmişti. Evey'nin gözleri yaşlarla dolmuştu ama bu beni sakinleştirmedi. Az önce yaptığı şey düşünülürse, ne hissettiği kimin umurundaydı ki? Yine de onu bıraktım ve sefil bir şekilde yere kayışını izlerken gözyaşlarının kendisi için, benden korktuğu için değil de öldürdüğü o insanlar için duyduğu pişmanlıktan dolayı olmasını umdum.

"Böyle olmasını istemezdim," dedi gözlerini silerek. "Tekrar karşılaşmamızın..."

Şaşkın gözlerle ona baktım. "Ne oldu sana?"

"Seninkinden farklı bir öğretmeni oldu," dedi Mickey. "Ben kanatlarını söktüm ve Harmony de ona pençeler verdi."

Mickey'ye döndüm. "Neler oluyor burada?"

"Açıklaması bir yıl sürer." Mickey kollarını göğsünde kavuşturarak beni inceledi. "Ancak önce özlendiğini söyleyelim, sevgili prensim. İkincisi, ahlak değerlerimi bu kayıp ruhunkiyle bir görme. Evey küçük bir canavar." Arkamda ayağa kalkan kıza öfkeli gözlerle baktı: "Belki artık neye dönüştüğünü anlarsın." Sonra beni baştan aşağı süzdü. "Üçüncüsü, muhteşem görünüyorsun, evlat. Kesinlikle bir ilah gibisin."

Bakışları yüzümde dolaştı. Ağzı açılıp kapandı ama söylemek istediklerini söyleyemedi. Yağlı saçları, köşeli yüzüyle buz üzerinde kayan bir bıçak gibiydi. İnce kemiklerini saran derisi ve bütün köşeli hatlarıyla. Onu son gördüğümde de bu kadar zayıf mıydı? Yoksa sadece makyaj mı yapmamıştı? Hayır. Gözlerini daha yavaş kırpıştırıyordu. Yorgundu. Yaşlanmıştı. Ve yılmış görünüyordu. Omuzlarının çökük duruşuna ve gözlerinin fıldır fıldır dönüşüne bakılırsa, her an birinin kendisine vurmasını bekliyormuş gibi bir havası vardı.

"Sana bir soru sordum, Mickey," dedim.

"Şimdi ormanı düşünemem! Hâlâ ağacı inceliyorum! Vücudunun gelişimi şaşırtıcı. Kesinlikle çok şaşırtıcı, tatlım. Gerçekten daha

da irileşmişsin. Acı algıların ne durumda? Saç diplerin korktuğum gibi tahriş oldu mu? Kas hareketlerin nasıl; yaşıtlarınınkinin üzerinde mi? Gözbebeği hareketlerin yeterince hızlı mı? Aylar boyunca holoKutuda seninle ilgili konuşmaları dinledim. Elbette Enstitü'yü gösteremiyorlardı ama bazı videolar holoNete sızdı. Hem de ne videolar; bir Eşsiz Yaralı'yı öldürüşünü izledim. Eski çağların bir kahramanı gibi gökyüzündeki tuhaf bir kaleyi ele geçirişini!"

Onlar bile eski günlerdeki kahramanların, Fatihlerin efsanesini yutmuşlardı. Umutsuzca omzumu tutarken eli hatırladığımdan daha zayıftı. "Bana hayatından söz et. Akademi nasıl bir yerdi? Her şeyi anlat. Hâlâ şu Virginia au Augustus'la sevgili misiniz?" Aniden kaşlarını çattı. "Ah, hayır, elbette değilsiniz. Onun birlikte olduğu..."

"Mickey." Onu sertçe tuttum. "Sakinleş."

Gülerken öksürüklere boğuldu ve gözlerini silmek için bana arkasını döndü. "Sadece dost bir yüz gördüğüm için sevindim. Bugünlerde dostlarımla görüşmeme izin verilmiyor. Hem de hiç. Canavarca bir şey."

"Kapa çeneni, Mickey," diye tersledi Evey.

Mickey'nin bakışları Evey'ye döndü. Kız şimdi benden uzakta duruyor, bacağına bağlı yakıcısının kabzasına dokunuyordu; sanki onunla benden korunabilirmiş gibi.

"Luna'da ne arıyorsunuz?" diye sordum. "Neler oluyor? Oğullar'a mı katıldınız?"

"Çok şey oldu," diye mırıldandı Mickey. "Burada olma nedenim..."

"Artık bizim için çalışıyor, Darrow," diye araya girdi Evey, soğuk bir tavırla. "Hoşuna gitse de gitmese de. Küçük atölyesini paramparça ettik. İnsan satmaktan kazandığı parayı kullanarak buraya gelebileceğimiz bir ulaşım aracı aldık ve bir ordu donattık. Artık karşılık veriyoruz, Darrow. Nihayet."

"Pembe bir terörist ve silahlarla oynayan bir avuç Kızıl," dedim, ona bakmadan. "Ordunuz bu mu?"

"Bugün Altınların kanını akıttık, Darrow. Bana saygı duymasan bile buna saygı duy. Mars'ın BaşValisi'nin oğlunu öldürdüm. Buraya gelip yaptıklarımıza tükürebileceğini düşünmek için sen ne yaptın?"



"Onu öldürmedin," dedim.

Evey boş gözlerle bana baktı. "Saçmalama."

Öfkeli bakışlarla karşılık verdim.

"Ama nasıl... Bomba..." dedi. "Yalan söylüyorsun."

"Onu zamanında oradan çıkardım."

"Neden?"

"Çünkü görevim karmaşık. Ona ihtiyacım var. Dansçı nerede? Buranın lideri kim? Mickey..."

"Benim," dedi geçmişimden gelen bir ses, karımınkine benzeyen bir şiveyle. Ancak bu ses zehirli ve öfkeliydi. Dönüp bakınca Harmony'yi kapıda gördüm. Yüzünün yarısı hâlâ o korkunç yara iziyle kaplıydı. Diğer yarısıyla hatırladığımdan soğuk, zalim ve daha yaşlı görünüyordu.

"Harmony," dedim. Aradan geçen yıllar bizi birbirimize ısındırmamıştı. "Seni gördüğüme sevindim. Konuşmalıyız. Anlatacak çok şey var." Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Sonra Evey'ye bir bakış attığını gördüm. "Harmony, Dansçı nerede?"

"Dansçı öldü, Darrow."

Daha sonra Harmony'yle birlikte ucuz mobilyalarla döşenmiş, melez organların koruyucu gazların içinde yüzdüğü kavanozlarla dolu bir ofiste Mickey'nin masasının önüne oturduk. Mickey masasının arkasına yerleşmiş, o eski bulmaca küpüyle uğraşıyordu. Ona baktığımı görünce göz kırptı. Toparlanmıştı. Evey bir kimyasal fıçısına yaslanmıştı. Ne düşüneceğimi bilemez halde oturuyordum. Dansçı'nın benim için bir planı vardı. Bütün bunlar için bir planı vardı. Ölmemesi gerekiyordu. Ölemezdi.

"Dansçı'nın son isteği, Mickey'nin bize yeni bir ordu yaratmasıydı. Hız ve güç açısından Altınlara rakip olabilecek bir ordu. En iyi erkek ve kadınlarımızı alıp Oymacı'ya teslim ettik. Senin geçirdiğin gibi bir Altın prosedürüne dayanamazlardı fakat bazıları bu yeni programı benimsemeyi başardı." Tabuta benzeyen yüz kadar tüpün zemine döşendiği camı işaret etti. Her birinin içinde yeni türde bir Kızıl yatıyordu. "Yakında Altınlara daha önce hiç olmadığı şekilde saldırabilecek yüz askerimiz olacak."

Sanki yüz asker Altınların savaş makinesine karşı koymaya yetermiş gibi... Uluyanlarımla bile bu teröristlerin hepsini muhtemelen paramparça ederdik. Ve Altınların en ölümcülleri bile değildik.

Harmony, yeni koluyla işaret ediyordu; asıl kolunu bir silah deposuna baskın yaptıkları sırada bir Obsidiyen'e kaptırmıştı. Artık kolu metaldendi. Üzeri yasadışı silahlar için yuvalarla doluydu. İyi işçilikti fakat Mickey'nin oymacılığıyla asla kıyaslanamazdı. Ancak Harmony elbette Mickey'nin onun üzerinde çalışmasına asla izin vermezdi.

"Yani Mickey bir tutsak mı?" diye sordum.

"Daha çok köle," diye homurdandı Mickey, hafifçe gülümseyerek. "Bana şarap bile vermiyorlar."

"Kapa çeneni, Mickey," diye tersledi Evey.

"Evey." Harmony anlayışlı bakışlarını bir an genç kadının yüzüne diktikten sonra Mickey'ye döndü. "Konuştuklarımızı hatırlıyorsun, değil mi? Diline hâkim ol."

Mickey yüzünü buruşturarak bakışlarını kadının sol eline çevirdi. Harmony'nin kemerinde boş bir kılıf vardı. Bu, Mickey'nin korktuğu bir şeydi. Harmony benim için kendini tutuyordu.

"Onu nasıl dövdüğünü anlatmasından mı korkuyorsun?"

Harmony yorumuma aldırmadan omuz silkti. "Mickey kız ve erkek çocukları satıyordu. Bir köleciyi köle yapamazsın. Bence beynine bir kurşun saplanmadığı için son derece şanslı. Onu gerçekte olduğu canavar gibi göstermek için bir Oymacı'ya para verip boynuzlar, kanatlar ve bir kuyruk taktırabilirdim. Ama yapmadım, değil mi, Mickey?"

"Hayır."

"Hayır?"

"Hayır, *domina*."

Bu kelime tiksintiyle sarsılmama neden oldu.

"Dansçı ona daima saygı duymuştur," dedim. "Ben ona saygı duyuyorum, bütün bu... antikalıklarına rağmen."

"İnsanları satın alıyordu. Onları satıyordu," dedi Evey.

"Hepimiz günah işledik," dedim. "Özellikle de artık sen."



"Kibirli davranacağını sana söylemiştim. Sanki her gün, her gece ahlakından ödün vermiyormuş gibi. Şu Mickey gibi lanet olasıca piçler için mazeretler uyduruyor." Harmony, aralarındaki bir şakayı hatırlatıyormuş gibi Evey'ye sırıttı. "Böyle tutumlar orada kabul görüyor olabilir, Darrow. Ancak artık burada taviz vermediğimizi göreceksin. O geçmişte kaldı."

"O halde Dansçı gerçekten öldü demektir."

"Dansçı iyi bir adamdı." Harmony saygı dolu olduğu söylenemeyecek kadar kısa bir an sessiz kaldı. "Altı ay kadar önce bize veri çalması için bir iletişim merkezine saldıracak Gri paralı askerler tuttu. İş bittiğinde onları öldürmemiz gerektiğini söylemiştim. Peki, Dansçı ne dedi?.. Dur, bir düşüneyim... 'Biz şeytan değiliz.' Ancak Gri komutan parasını aldıktan sonra en yakındaki yerel Toplum Polisi'ne gidip Dansçı'nın yerini ispiyonladı. Lanet olasıca bir pusucu ekibi, iki dakika içinde Dansçı'yı ve Oğullar'dan iki yüz kişiyi toprağa gömdü. Ama buna bir daha asla izin vermeyeceğiz. Bizden birini öldürürlerse, biz yüz tanesini öldürürüz. Ve Grilere de asla güvenmiyoruz. Morlara para vermiyoruz. Asırlar boyunca bizim sırtımızdan yaşadılar. Sadece Kızıllara güveniyoruz."

Evey huzursuzca kıpırdandı.

"Enstitü'de bir Kızıl daha vardı," dedim bir an sonra. "Titus. Sizinkilerden biri miydi?" Mickey'ye bir bakış attım.

"Bana bakma," dedi Mickey.

"Titus'un bir Kızıl olduğunu nereden anladın?" diye sordu Harmony. "Sana kendi mi söyledi?"

"Ağzından... kaçırdı. Dili sürçtü. Başka kimse fark edemezdi."

"O halde birbirinizi buldunuz yani?" diye sordu gülümsemeden. Ancak uzun zamandır taşıdığı bir ağırlıktan kurtulmuş gibi rahat bir nefes aldı. "İyi bir çocuktu. Arkadaş olduğunuza eminim."

"O beni asla keşfedemedi. Onu sen mi oydun, Mickey?"

Harmony'nin izniyle cevap verdi: "Hayır, hayatım. Sen benim ilkimdin. Tek eserimdin." Göz kırptı. "Onun oyulmasına danışmanlık yaptım. Ancak seninle öncülük ettiğimiz başarıya dayanarak ameliyatları bir meslektaşım yaptı."

"Seni Dansçı bulmuştu," dedi Harmony. "Titus'u ben buldum. Onu Thebos madenlerinden çekip çıkardığımızda adı Arlus'tu. Adını değiştirmeyi umursamadı."

Titus'u Harmony'nin bulmuş olması uygundu. Aynı hamurdandılar.

"Ona ne oldu?" diye sordu. "Öldüğünü biliyoruz."

Ona ne mi oldu? Bir Altın'ın onu öldürmesine ben izin verdim.

Taş gibi bir ifadeyle üçüne bakarken düşüncelerimi okuyamadıkları için seviniyordum. Hiçbir şey bilmiyorlardı. Benimle ilgili ne düşündüklerini tahmin etmekte zorlanıyordum. Yaptığım şeylerle, dönüştüğüm şeyle ilgili bakış açıları o kadar dardı ki... Bense bir plan olduğunu, katlandığım bütün zorlukların bir nedeni olduğunu sanıyordum. Oysa hiçbir şey yoktu. Bunu artık görebiliyordum. Dansçı bile sadece olacakları görmeyi beklemişti. Umut etmişti.

Kucaklanarak karşılanacağımı sanmıştım. Beni bir ordunun bekleyeceğini sanmıştım. Büyük bir plan. Ares o ünlü miğferini çıkaracak, zekâsıyla beni büyüleyecek ve bütün inancımın haklı olduğunu kanıtlayacaktı. Lanet olsun, istediğim tek şey, kendimi bu kadar yalnız hissetmemek için onları tekrar bulmaktı. Oysa şimdi bu beton odada, aptal plastik sandalyelerdeki bu üç sersemle otururken kendimi hiç olmadığım kadar yalnız hissediyordum.

"Onu Cassius au Bellona adında bir Altın öldürdü," dedim.

"İyi bir ölüm müydü?"

"Şimdiye kadar böyle bir şeyin olmadığını öğrenmişsinizdir."

"Cassius... Hani şu kan davan olan. Nedeni bu muydu?" diye sordu Evey hevesle. "Bellonaların seni öldürmek istemesinin nedeni o mu?"

Bir elimle saçlarımı sıvazladım. "Hayır. Cassius'un kardeşini öldürdüm. Benden nefret etmelerinin bir nedeni o."

"Kana kan," diye mırıldandı Evey, neden söz ettiğini biliyormuş gibi.

"Bugün onlara ağır bir darbe indirdik, Darrow. Bütün Luna ve Mars'ta on iki patlama. Dansçı ve Titus'un intikamları alındı," dedi Harmony. "Ve ilerleyen günlerde onlara daha da ağır darbeler indireceğiz. Bu hücre, birçoklarından sadece biri."



Elini masaya doğru salladı ve canlanan holoEkranda sahneler belirdi. Mor haber spikerleri katliamları anlatıyordu.

"Etkilenmem mi gerekiyor?" diye sordum. "Siz de onlar kadar kötüsünüz. Bunu biliyorsunuz, değil mi? Stratejiyi boş verin. Uyuyan bir ejderhayı rahatsız ettiğinizi boş verin. Daha birkaç saat önce Evey kendi elleriyle yüz adiRenk öldürdü."

"Aralarında Kızıllar yoktu," dedi Harmony ve sonra inanılmayacak kadar samimiyetsiz bir şekilde ekledi, "ya da Pembeler."

"Evet, vardı!"

"O halde fedakârlıkları unutulmayacaktır," dedi Harmony ciddiyetle.

"*Vox clamantis in deserto,*" diye haykırdım.

Mickey sessizce oturuyordu fakat hafifçe gülümsemişti.

"Bizi süslü Altın laflarıyla etkilemeye mi çalışıyorsun?" diye sordu Harmony.

"Kendini çölün ortasında yalvaran biri gibi hissediyor; boş yere bağırdığını," diye açıkladı Mickey. "Temel Latince."

"Demek sen neyin ne olduğunu biliyorsun," dedi Harmony. "Bir Altın oldun ve aniden bütün cevapları öğrendin mi?"

"Altın olmamın amacı da bu değil miydi? Nasıl düşündüklerini anlamamız değil miydi?"

"Hayır. Seni şahdamarlarına saldırabileceğin bir pozisyona yerleştirmekti." Yumruğunu sıkıp metal elini avcuna indirerek sözlerini vurguladı. "Bizden daha yüksekte doğmuşsun gibi davranma. Hatırlarsan, senin içinde ne olduğunu ben biliyorum. Karısını asılmaktan kurtaramadığı için kendini öldürmeye çalışan, korkmuş bir çocuk."

Dilim tutulmuş halde donup kaldım.

"Harmony, sadece yardım etmeye çalışıyor," dedi Evey, yumuşak bir sesle. "Zor olmalı, biliyorum, Darrow. Onlarla yıllar geçirdin. Ama onların canını yakmak zorundayız. Bak, anladıkları tek şey bu. Acı. Bizi acıyla kontrol ediyorlar."

Yavaşça devam etti: "Bir Altın'a hizmet ettiğim ilk gün, hayatımın en büyük zevkiydi. Bunu sana açıklamam mümkün değil. Tanrı'yla yüzleşmek gibiydi. Oysa hissettiğim şeyin zevk olmadığını artık biliyorum. Sadece acının yokluğuydu.

"Pembeleri köle hayatına böyle alıştırıyorlar, Darrow. Vücutlarımıza hayatlarımızı acıyla dolduracak bir alet yerleştirip bizi Bahçelerde büyütüyorlar. O alete Cupid Öpücüğü diyorlar; baş ağrısı ve omurga boyunca bir yanma hissi. Hiç kesilmiyor. Gözlerini kapadığında bile. Ağladığında bile. Ancak itaat ettiğinde kesiliyor. Bir süre sonra Öpücük'ü çıkarıyorlar. On iki yaşına geldiğimizde. Ama... geri döneceği korkusunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsin, Darrow."

Tırnaklarıyla oynuyordu. "Altınların acıyı hissetmesi gerek. Ondan *korkmaları* gerek. Ve bizi incittiklerinde bunun sonuçları olacağını öğrenmeleri gerek. Harmony'nin demek istediği bu."

Ben de yozlaşmış olanın Altınlar olduğunu sanıyordum. Hepimiz karanlıkta sendeleyen, umutsuzca kendimizi yamalarla bütünleştirmeye çalışan, içimizde açtıkları delikleri doldurmayı uman yaralı ruhlardık. Eo beni bu sondan korumuştu. O olmasaydı, ben de onlardan birine dönüşürdüm. Kaybolurdum.

"Konu onların canını yakmak değil, Evey," dedim. "Onları yenmek. Bana bunu Eo öğretmişti; Dansçı da. Kökleri kazmamız gerekirken ağacın meyvelerine saldırıyoruz. Onları bombalamak ne işe yarayacak? Suikastlar ne getirecek? Toplumlarının temelini bir bütün olarak kazmak, yaşam tarzlarını yıkmak zorundayız; yapmamız gereken bu."

"Görevinin amacından sapmışsın, Darrow," dedi Harmony.

"Bunu bana sen mi söylüyorsun?" diye sordum. "Benim gördüklerimi sen nasıl anlayabilirsin ki?"

"Aynen. Senin gördüklerin... Efendilerle aynı sofraya oturunca köleleri unuttun. Hayatını teorilerle sürdürebilirsin. Ya benim gördüklerim? Bokun içinde boğuluyoruz. Ölüyoruz. Sen ne yapıyorsun? Felsefe! Gösterişli bir hayat sürüyorsun. Pembelerle yatıyorsun. Dansçı ölürken *dinlemek* zorunda kalan bendim. Pusucular geldiğinde iletişim kanallarından korkunç çığlıkları duyan bendim. Ve onları kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bunu yaşasaydın, ateşe ancak ateşle karşılık verilebileceğini bilirdin."



Bu sözlerin nereye varacağını biliyordum. İçimde bir oyuk açmışlardı. Gözyaşları arasında çamura gömüp başıma Cassius'u dikmişlerdi. İşte buna varacaktı.

"Sen bütün sevdiklerini kaybetmiş olabilirsin, Harmony. Bunun için çok üzgünüm. Ancak benim ailem hâlâ madenlerde. Sen kızgınsın diye acısını onlar çekmeyecek. Karım daha iyi bir dünyanın hayalini kuruyordu; daha kanlı bir dünyanın değil." Ayağa kalktım. "Şimdi, Ares'le konuşmak istiyorum."

Ortama derin bir sessizlik çöktü.

"Bizi yalnız bırakın." Harmony, Mickey ve Evey'ye baktı. Mickey'nin isteksizce ayağa kalkışını izledi. Oymacı bana bir şey söyleyecekmiş gibi duraksadı fakat Harmony'nin kendisini izlediğini fark edince fikrini değiştirdi.

"İyi şanslar, tatlım," dedi sadece, omzumu sıvazlayarak.

"Ben kalayım," dedi Evey, Harmony'ye yaklaşarak. "Onunla ilgili yardım edebilirim."

Harmony onun kalçasına dokundu. "Ares izin vermez."

"Bugün yaptığım şeyden sonra... bana güvenmiyor musun? Ben diğerleri gibi değilim."

"Ben sana güveniyorum; herhangi bir Kızıl kadar. Ancak bu seninle paylaşamayacağım bir şey." Evey'yi dudaklarından hafifçe öptü. "Haydi, git şimdi."

Evey kapıda duraksayarak bana baktı. "Biz düşmanın değiliz, Darrow. Bunu bilmelisin."

Kapı arkasından kapandı ve Mickey'nin ofisinde Harmony'yle baş başa kaldık.

"Biliyor mu?" diye sordum.

"Neyi biliyor mu?"

"Onu bir intihar görevine gönderdiğini."

"Hayır. O bizim gibi değil. Güveniyor."

"Ve sen de onu harcıyor musun?"

"Bir Eşsiz Yaralı öldürmek için hepimizi harcarım. Ancak değersiz Periler ve Bakırlardan ötesine ulaşamıyoruz. Ben gerçek tiranları istiyorum."

"Onu Mickey'nin yaptığından daha kötü kullanıyorsun."

"Seçme şansı var," diye mırıldandı Harmony.

"Var mı?"

"Yeterince." Harmony oturdu ve bana da oturmamı işaret etti. "Dansçı ölmüş olabilir fakat Ares'in senin için bir planı var."

"Hayır, hayır. Onun planlarını başkalarından dinlemekten sıkıldım. Hayatımın üç yılını ona harcadım. Artık yüzünü görmek istiyorum."

"İmkânsız."

"O zaman burada işim bitti."

"İşin nasıl bitebilir, ha? Kapana kısıldın. Lykos'taki evine dönemezsin, değil mi? Tek bir çıkış yolun var. Kemerini bağla ve yoluna devam et."

Sözleri çok ağır gelmişti. Geri dönemezdim. Bunun yarattığı yalnızlık duygusu açıklanamazdı. Evim neredeydi? Bütün bunların sonunda Altınlar paramparça olsa bile nereye gidecektim ki?

"Ares'le tanışmayacaksın. Yüzünü bugüne kadar ben bile görmedim, Cehennemdalgıcı."

"Görmedin mi? Sen de neredeyse Dansçı kadar uzun süredir ona çalışıyorsun. Yıllardır. Hepiniz ona nasıl güvenebiliyorsunuz?"

"Çünkü elime ilk silahı tutuşturan oydu. Miğferini giydi ve iyon şarjörü dolu bir Mark IV yakıcıyı elime tutuşturdu."

"Ares erkek mi?" diye sordum.

"Kime ne?" Bir holoEkran açtı. Elektronlar havada savrularak döndü ve bir dizi haritaya dönüştü. Topografiyi hemen tanıdım. Mars. Venüs. Luna, sanırım. Şehirlerin, limanların ve bir düzine diğer hayati organın üzerinde onlarca kırmızı nokta yanıp sönüyordu. Bombalar olduğunu anladım. Harmony haritaya yorgun gözlerle baktı. "Ares'in planı bu. Dört yüz bombalı saldırı. Silah depolarına, devlet binalarına, elektrik şirketlerine, iletişim hatlarına altı yüz silahlı saldırı. Ares'in Oğulları'nın toplamı bu işte. Yıllar süren planlamaların. Yıllar boyunca biriktirilen kaynakların."

Böyle bir eylemi gerçekleştirebileceğimizi hiç düşünmemiştim. Haritaya hayretle baktım.

"Bugünkü bombalı saldırılar sadece bir tepki yaratmayı amaçlıyordu. Onları rahatsız edip kızdırmak için. Harekete geçmelerini istiyoruz. Harekete geçerlerse bir araya toplanırlar. Bir araya toplandıklarında çıngıraklı-yılanları yakmak daha kolaydır."



"Bu ne zaman olacak?"

"Üç gece sonra."

"Üç gece," diye tekrarladım. "Zirve sona erdiğinde. Bu kadar sürede benden..."

"Aynen öyle. Üç gece sonra Zirve güzel bir partiyle sona erecek. Şarap, Pembeler, ipekler, siz Altınbaşların sevdiği her şey. Toplum'un her yerinden lanet olasıca Valiler, Senatörler, Pretorlar, İmperatorlar, Hâkimler, hepsi orada olacak. Bir Güneş Sistemi dolusu canavar, Hükümdar'ın gücüyle tek bir yerde toplanacak. Bu fırsatı bir daha yakalayabilmemiz için on yıl geçmesi gerekir. Oğullar'ın oraya girmesi mümkün değil fakat sen bizim gidemeyeceğimiz yerlere gidebilirsin. Bizim indiremeyeceğimiz darbeyi sen indirebilirsin."

Kelimeler bir tünelden gelen tren gibi akıyordu.

"Hepsi güzelce toplandığında, Hükümdar konuşmasını yapmak için karşılarına dikildiğinde, üzerine gizleyeceğimiz bir radyum bombasıyla alçak Altınbaşları öldüreceksin. Aleti Mickey ve bir teknisyen grubu yaptı. Senin üzerine yerleştireceğimiz bir veriKaydediciyle bombanın patladığını gördüğümüzde, bütün sistemde cehennem rüzgârları kopacak. Hepsini yakacağız."

Yaptığım her şeyin sonucu bu muydu?

"Başka bir yolu olmalı."

"Her zaman iki plan vardı, Cehennemdalgıcı. Bu ve sen. Ares ve Dansçı, senin umudumuz, başka bir yol için şansımız olduğunu söylemişti. Altınları içeriden yok edebileceğini söyleyerek böbürlenmişlerdi. Ama tahmin ettiğim gibi, sen başarısız oldun. Evey'nin ellerinin kanlı olduğunu söylüyorsun fakat seninkiler de öyle."

"Benim ellerimdeki kanla ilgili hiçbir fikrin yok, Harmony. Lanet olasıca bir aziz filan değilim. Ancak Evey'nin saldırısı bir suçtu."

"Tek suç, yenilgimiz olur."

Artık sabrım taşmıştı. "Burada anladığınızdan daha fazlası var. Altınlarla kafa kafaya gelemeyiz. Nasıl bir darbe indirirsek indirelim, bizi şıp diye siliverirler." Parmaklarımı şaklattım.

"Yani yapmayacaksın."

"Hayır, elbette yapmayacağım, Harmony."

"O halde savaş senin yardımın olmadan başlayacak," dedi. "Partiye girmeye çalışmaya gönüllü iki Oğul vardı zaten. Altın değiller, dolayısıyla görevlerini tamamlayamadan yakalanıp bir Pretor işkence hücresinde dilim dilim doğranmaları muhtemel. Yani bu durumda Altın liderler yaşamaya devam edecek ve bu kasırgada zaten minicik olan kazanma şansımız iyice azalacak; sırf sen Ares'e güvenmiyorsun diye."

"Kes şunu. Ares yardımımı istiyorsa bunu bana kendi söylemeliydi!"

"Nasıl? Şu anda Mars'ta devrime hazırlanıyor. İletişim kurma imkânımız yok. Her şeyi izliyorlar. Seni ele vermeden seninle nasıl iletişim kuracak?" Öne eğildi ve konuşurken alt dişleri vahşi bir hayvanınkiler gibi göründü. "Söylesene, Darrow. Senden ne kadar çok şey çaldıkları konusunda bir fikrin var mı?"

Sesinde bir şey vardı. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim şu." HoloKüpe bir dizi emir girdi ve Lykos madenlerinin bir görüntüsü belirdi. Kanım dondu. "Eo'nun ölümünün kayıtları; ele geçirip yayınladığımız..."

Nabzım kulaklarımda uğulduyordu.

"Tam değildi." Oynatma tuşuna bastı ve etrafımızdaki oda madene dönüştü. Şimdi üç boyutlu holografik bir görüntünün içindeydik. Haberlerde yayınlananlar gibi değil, ham kayıttı. Asılma anını, fon müziği olmadan gösteriyordu.

Griler eskiden olduğum çocuğu döverken acı çığlıklarını duyuyordum. Kalabalığın içinde ağlarken. Montajlanmamış çekimin tuhaf sessizliği. Annem başını ellerinin arasına aldı ve Narol amcam toprağa tükürdü. Ağabeyim Kieran çocuklarının gözlerini kapadı. Ayak sesleri. Koşturmalar. Eo'nun ablası Dio, ayaklarını sürüyerek metal darağacına tırmanmaya başladı. Hıçkırıklar. Sonra Dio karıma doğru eğildi. Eo ufak tefek, solgun ve çok zayıftı; hatırladığım, yanan kızın dumanından sadece biraz fazlasıydı. Dudakları kıpırdadı. O gün duyamadığım gibi yine duyamadım. Dio aniden hıçkırıklara boğulup Eo'ya sarıldı. Eo ona ne demişti ki?

"Aletleri kullan. Bunun için yapılmışlar, değil mi?"



Binlerce kez merak etmiştim fakat bu çekimleri asla göremeyecektim. Şüphe çekmeden nasıl bulabileceğimi de bilememiştim. Ve bu düşünce şimdi olduğu gibi ödümü patlatmıştı... Duymaya dayanabilecek kadar güçlü değil miydim? Dio benim dayanamayacağım neye dayanmış olabilirdi?

Haberlerde yayınlanan görüntülerde Dio yoktu bile. Ama burada, ham kayıtta, başa sarabilirdim. Öyle yaptım. Sesi açabilirdim. Onu da yaptım. Ve tekrar izledim: Annem başını ellerinin arasına aldı, Narol tükürdü, Kieran çocuklarının gözlerini kapadı, koşturmalar, Dio darağacına gitti. Bütün sesler çok yüksekti. Kontrollerle oynayarak dip sesleri bastırmaya çalıştım ve karımın Dio'ya söylediklerini nihayet duyabildim.

*"Yatak odamızda benim yaptığım bir beşik var. Darrow geri dönmeden onu sakla."*

*"Bir beşik..."* diye mırıldandı Dio.

*"Asla öğrenmemeli. Bu onu yıkar."*

*"Sakın söyleme, Eo. Sakın!"*

*"Hamileyim."*

# 10

# YIKILIŞ

Yıkıldım.

Olduğum yerde öylece oturuyor, ellerime bakıyordum. Karımı, çocuğumu kurtaramayan ellerime. Haklıydı. Eo'nun ikinci fedakârlığıyla ilgili gerçeği duymaya dayanacak kadar güçlü değildim. Eo yaşayabilirdi. Eo hep istediğimiz çocuğu doğurabilirdi. Ancak öyle bir geleceğin onun sessizliğine değmeyeceğine karar vermişti. Benim buna değmeyeceğime...

Göğsümün derinliklerinde bir şey hissediyordum; boş, soğuk bir ağrı. Sanki vücudum kederle kasılırken ruhumun derinliklerinde simsiyah bir delik açılmıştı. Bir milyon kilo ağırlığındaydım. Omuzlarım çöktü. Göğsüm sıkışıyordu. Parmaklarımı birbirlerine kenetledim. Bu ellerin başından beri benim olduğunu düşünmek tuhaftı. Eo'nun ayak bileklerini çekmişlerdi. Onu toprağa gömmüşlerdi. Oysa sadece onu gömmemişlerdi, değil mi?

Hayır. Bir yaşamı daha gömmüşlerdi. Doğmamış bir yaşamı. Çocuğumuz yaşayamadan ölmüştü. Ve haberim bile yoktu. İkisini de hayal kırıklığına uğratmıştım. Sesi yükseltilmiş görüntüler tekrarlanıyordu.

"*Hamileyim,*" diyordu Eo, darağacında yanına gelen Dio'ya. "*Hamileyim.*"



Kayıtları onlarca defa daha izlerken kendimi bir keder koridorunda sürükleniyormuş gibi hissediyordum.

Altınlar sadece onu öldürmemişti. Her zaman olmak istediğim şeyi de öldürmüşlerdi: Bir koca ve bir baba. Keşke onu durdurabilseydim. Defne'yi kaybettiğimizde bir çocuk gibi surat asmasaydım, beni bahçeye götürmeyi de düşünmezdi. Keşke Defne'yi kaybetmek beni rahatsız etmemiş gibi davranacak kadar güçlü olabilseydim.

Sahip olabileceğim aile. Bir eş. Oğullar. Kızlar. Torunlar. Hepsi daha doğmadan öldürülmüşlerdi. Eo kızımızı asla kucağına alamayacaktı. Oğlumuza asla iyi geceler öpücüğü veremeyecek, bebeğimizin küçük elleri parmağımı sıkarken, onun üzerinden bana bakarak gülümseyemeyecekti. O ailenin olabileceği şeyden geriye bir tek ben kalmıştım. Olmam gereken adamın karanlık bir gölgesi.

Öfkeden kuduruyordum. Bir şansımız vardı ve kaybetmiştik. İstediğim her şey gitmişti; hem benim yüzümden hem de *onlar* yüzünden. Onların kanunları. Onların adaletsizliği. Onların zulmü. Onlar yüzünden, bir kadın köle olarak yaşamaktansa çocuğuyla birlikte ölmeyi tercih etmişti. Hepsi güç içindi. Onlar kendi mükemmel küçük dünyalarında yaşamaya devam edebilsinler diyeydi.

"O zaman yeterince güçlü değildin," dedi Harmony. "Şimdi güçlü müsün, Cehennemdalgıcı?" Yanaklarımdan sıcak yaşlar süzülürken ona baktım. Sert gözleri şimdi yumuşak bakıyordu. "Bir zamanlar benim de çocuklarım vardı. Radyasyon yüzünden iç organları çürüdü ama onlara ağrıkesici vermediler. Sızıntıyı bile onarmadılar. Yeterince kaynak olmadığını söylediler. Kocam öylece oturup onların ölümünü izledi. Sonunda onu da aynı illet aldı. İyi bir insandı. Ama iyi insanlar ölür. Onları kurtarmak, onları korumak için biz vahşi olmalıyız. Bu uğurda kötü olacaksak, olurum. Karanlığa dalacaksak, dalarım. En küçük bir umut ışığı getirebileceksek, lanet olasıca bir şeytana dönüşebilirim."

Türümüzün karşılaştığı dehşeti hatırlayınca yerimden kalkarak ona sarıldım. Gerçekten unutmuş muydum? Ben cehennemin bir çocuğuydum ve onların cennetinde çok fazla zaman geçirmiştim.

"Ares ne istiyorsa yapacağım."

"Kaltağı Pliny gönderdi," diye tısladı Çakal, Sarı doktorlar kolundaki yanmış deriyi soyup yerine yeni gelişim kültürlerini yerleştirirken. "Ares'in Oğulları değildi. Onlar o kadar çok adiRenk öldürmezler. Profillerine aykırı. Muhtemelen Pliny yaptı. Ya da Hükümdarımızın Pretoryenleri paravan kullandılar."

Gelip geçen gemilerin ışıkları camdan içeri süzülüyordu. Çakal küfürler savurup hizmetkârlarına pencereleri karartmaları için bağırdı. Griler, istediğim gibi, beni Hisar yerine buraya, onun özel gökdelenine getirmişlerdi. Her yer paralı askerlerle doluydu. Grileri Obsidiyenlere tercih ediyordu; o tek Lekeli dışında. Onun dışında tek Altın bendim ve bu da Çakal'ın güveninin boyutlarını gösteriyordu. Sadece adı bile bir şehri dolduracak kadar taraftar toplardı fakat o, münzevi hayatından memnundu. Benim gibi.

"Victra olabilir mi?" diye sordum. "Yanımızda kalmad..."

"O sadakatini kanıtladı. Bomba kullanmazdı zaten. Ve sana da âşık. Bunu yapan o değildi."

"Bana âşık mı?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Sen de bir Mavi kadar körsün." Güldü ama bu konuda daha fazla konuşmadı. "Bu korkunç uydudan gidene kadar ittifakımız gizli kalmalı, yani sen o tavernada değildin. Pliny planlarımızın boyutlarını bilseydi daha detaycı davranırdı. Sanırım hedefi sadece bendim. Bu yüzden sen Hisar'a döneceksin. Hiçbir şey olmamış gibi davran. Ben kartel lordlarıyla planıma devam edeceğim ve Zirve'nin bitiminde senin sözleşmeni satın alacağım."

Yani dünyalarının değişeceği noktada.

Gitmek için döndüm fakat sesi beni kapıda yakaladı. "Hayatımı kurtardın. Bunu şimdiye kadar yapan sadece bir kişi daha olmuştu. Teşekkür ederim, Darrow."

"Yeni derine hızlı gelişmesini söyle. Kapanış partisini kaçırmak istemezsin."

Sonraki üç gün hızla akıp geçerken zihnim Eo ve kaybettiğimiz şeylerin düşünceleriyle doluydu. Kederden kurtulamıyordum. Spor salonunda ölesiye çalışırken bile yakamı bırakmıyordu. Havadan sudan konuşmalara katılmıyordum. Arkadaşlarımdan uzaklaşmıştım.



Hiçbirinin önemi yoktu. En azından benim için. Acının varlığında hayat gözden siliniyordu. Theodora bunu fark etmişti ve beni rahatlatmak için elinden geleni yapıyordu; hatta oyalanmak için Hisar Bahçesi'nden Güller bulmamı bile önermişti.

"Gaz Devleri'nden gelen şu kaba saba adamlar olmasındansa siz olmanız daha iyidir, *dominus*," diyordu.

Bombalamanın haberi Hisar'a yayılmış, bütün haber programlarına hâkim olmuştu. Toplum oyunu iyi oynuyordu; yardımlarla ilgili yayınlar yapıp duruyordu. Potansiyel bir krizle nasıl başa çıkılacağı konusunda talimatlar gönderiliyordu. Sarı psikologlar ekrana çıkıp Ares'i analiz ediyorlardı; gençliğinde yaşadığı bir cinsel travmanın etkisiyle, dünyasını yeniden kontrol altına almak için saldırganlaştığı sonucuna varmışlardı. Mor aktörler ve göstericiler, sevdiklerini kaybeden aileler için para topluyordu. Cıva'nın bizzat kendisi, bu yardım çabalarına servetinin üçte birini bağışlamıştı. Obsidiyenler ve Gri komandolar, Ares'in Oğulları'nın "eğitim" gördüğü asteroit üslerine baskınlar düzenliyordu. Gri antiterör birimleri basın toplantıları düzenliyor, sorumluları tutukladıklarını söylüyorlardı ki muhtemelen bir madenden ya da Luna'nın varoşlarından birkaç Kızıl bulup günah keçisi yapmışlardı.

Hepsi numaraydı ve Altınlar bu oyunu çok iyi oynuyordu. Kameralardan gizleniyor, olayları bütün Renklerin Kızıl teröristlere karşı mücadelesi gibi gösteriyorlardı. Bu Altınların savaşı değildi. Bütün Toplum'a aitti. Dahası, Toplum kazanıyordu çünkü bizim fedakârlığımız ve itaatkârlığımız sayesinde erdemliler refaha eriyordu. Lanet olasıca saçmalıklar.

Yine de, birilerinin suçlanması gerekiyordu. Dolayısıyla Baş-Vali durumla başa çıkması konusundaki sorularla karşı karşıya kalıyordu. Oğullar, Mars'tan Luna'ya mı yayılmışlardı? Tahmin ettiğim gibi, Altınların arı kovanına çomak sokulmuştu fakat parti yine de planlandığı gibi gerçekleşecekti. Altınların teröristlerin kirli oyunlarından etkilenmemiş halde entrika, diplomasi, parti, konferans ve zirve oyunlarını sürdürüşünü izliyordum. Hepsi korunuyordu, korkuya karşı kalkanları vardı.

Bu beni normalde rahatsız ederdi fakat artık benim için gölge gibiydiler. Çoktan anılara gömülmüş gibi.

Göğsüme yerleştirilmiş bombaya pişmanlıkla dokundum. Mickey'nin bir eseriydi. Enstitü'de taktığım, içinde Eo'nun saç telinin bulunduğu ve şimdi diğer kişisel eşyalarımla birlikte gizli tutulan Pegasus broşun bir kopyasıydı. Bombaya dönüşmesi için yapmam gereken tek şey başını çevirmekti. Bana verdikleri yüzük onu etkinleştirecekti.

Arkadaşlarımdan ve Victra'dan uzaklaşmıştım. Kız, Roque'a neyim olduğunu sormuştu. Roque'un rüzgâr gibi dengesiz bir yaratık olduğumu söyleyeceğini biliyordum. Ya da öyle bir şeyler... Yatmaya gittiğimde Roque odama gelmek istiyor, spor salonunda benimle egzersiz yapmaya çalışıyordu. Ancak ne onunla gülümseyebiliyor, ne şiirler okuyan yumuşak sesini dinleyebiliyor, ne felsefe tartışabiliyor ne de şakalaşabiliyordum. Ona yakınlık duyamazdım çünkü yakında öleceğini biliyordum. Onu fiziksel olarak öldürmeden önce kalbimde öldürmeye çalışmalıydım.

Onu da mezara gönderdiklerim listesine ekleyebilir miydim?

Bu sorunun cevabını sonunda parti gecesi Theodora bana yeni ütülenmiş giysilerimi getirdiğinde buldum. Bana Roque'u hatırlatan hiçbir şey söylemedi. Özlü erdem sözleri paylaşmadı. Bunun yerine, daha önce hiç görmediğim bir şey yaptı: Bir hata! Üniformamı bir sandalyenin üzerine bırakırken yakındaki masada duran bir şarap kadehini devirdi ve şarap beyaz üniformamın koluna saçıldı. Theodora'nın gözlerinde gördüğüm şey kanımı dondurdu: Dehşet. Tıpkı bir ceylanın üzerine gelen hava-arabasına bakakalacağı gibi bakıyordu. Ona vurmamdan korkuyormuş gibi peş peşe özürler sıraladı. Ancak bir süre sonra kendini toparlayıp panik duygusunu bastırabildi. Sonra yere oturdu ve üniformayı sessizce temizlemeye başladı.

Ne yapacağımı bilemedim. Bir an öylece donup kaldıktan sonra elimi omzuna koyarak her şeyin yolunda olduğunu söyledim. O zaman küçük omuzlarını şiddetle sarsan hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Dokunuşumdan kaçındı ve kendini toparlayarak bana beyaz yerine siyah üniformayı giymem gerekeceğini söyledi. Neler



olacağını bilmesi mümkün değildi ama bir şekilde bende ve havada hissedebiliyordu.

Diğer Süvariler birbirleriyle oynarken, mikro-aşınma banyolarına girerken ve partiye hazırlanmak için moda danışmanlarıyla görüşürken, ben titreyen parmaklarımla kaba görünüşlü askeri botlarımın bağcıklarını bağlıyordum. Dostlarımı kurtarmak konusunda asla başarılı olamamıştım, sanki onları hep doğruca aslanın inine sürüklüyordum. Sevro'nun sadece aramızdaki mesafe sayesinde hâlâ hayatta olduğunu düşünüyordum. Fitchner her zaman oğlunu öldüreceğimden korkmuştu. Beni hayata bağlayan iplerin çok sağlam olduğunu ve etrafımdakileri boğduğunu söylemişti. Theodora'yı öyle görünce... aslında ne kadar kırılgan ve karmaşık olduğumuzu hatırladım. Neden ağladığını bilmiyordum. Geçmişte kalmış bir travmadan mıydı? Olacaklarla ilgili bir önsezi miydi? Konuşmuyordum, soğuktum fakat Roque sıcaktı... O ne denmesi gerektiğini bilirdi.

Augustus'un maiyeti partiye gitmek için konaktan ayrılmadan birkaç dakika önce kapısını çaldım. Cevap veren olmadı. Kapıyı açtım ve arkadaşımı yatağında oturmuş, antika bir kitabı sırtından nazikçe tutarken buldum. Beni görünce pürüzsüz yüz hatları hafifçe aydınlanarak gülümsedi.

"Tactus'un partiden önce birkaç uyarıcı patlatmak için geldiğini sandım. Kitap okuduğum için bir şey yapmadığımı düşünüyor. İçedönük biri için dışadönük biri kadar rahatsız edici bir şey olamaz. Özellikle de o yaratık. Kendini kaybetmesi yakındır."

Kendimi gülmeye zorladım. "En azından ilgi alanları konusunda dürüst."

"Ağabeyleriyle henüz tanışmadın mı?" diye sordu Roque. Başımı iki yana salladım. "Tactus onların yanında kuzu gibi kalır."

"Vay canına," dedim. Kapının kirişine dayandım. "O kadar mı kötü?"

"Rath kardeşler mi? Korkutucular. Korkutucu ölçüde zengin. Korkutucu ölçüde yetenekli. Ve en önemli yetenekleri de günah işleme becerileri. Bu konuda tam anlamıyla dâhi sayılırlar." Roque sırıttı. "Söylentilere bakılırsa... ve söylentilere bayılırım; bana Byron

ve Wilde'ı hatırlatırlar, Tactus'un ağabeyleri on dört yaşındayken Agea'da bir genelev açmışlar. Kaliteli bir yermiş... ta ki daha... kişiye özel deneyimler sunmaya başlayana kadar."

"Sonra ne olmuş?"

"Mahvolan kız ve erkek çocuklar. Hakaretler. Düellolar. Ölen vârisler. Borçlar. Zehirlemeler." Omuz silkti. "Rath ailesinden söz ediyoruz. O rezillerden başka ne beklenir ki? Tactus senin gibi bir Demir Altın'a yaklaştığında herkesin o kadar şaşırmasının nedeni buydu," diye açıkladı. "Ağabeylerinin, ona senin gölgen olduğunu söyleyerek alay ettiğini biliyor muydun? Her zaman bu kadar alaycı davranmasının nedeni de bu. Senin gibi olmak istiyor ama olamıyor. Bu yüzden her zamanki savunmalarına başvuruyor." Kaşlarını çattı. "Bazen senin hepimizi kendimizi anladığımızdan daha iyi anladığını düşünüyorum. Diğer zamanlardaysa ne kadar umursamaz olduğuna şaşırıyorum." Ben bir şey söylemeyince Roque başını yana yatırdı. "Ne oldu?"

"Hiç."

"Senin için asla hiç olmaz." Kitabı göğsüne koydu ve yatağın kenarına eliyle vurarak beni içeri davet etti. "Otur, lütfen."

"Özür dilemek için geldim," dedim çok yavaşça, yatağın kenarına otururken. "Şu son aylarda, özellikle de son birkaç gündür sana çok uzak davrandım. Sana haksızlık ettiğimi düşünüyorum. En sadık dostumken sana bunu yapmamalıydım. Şey, sen ve Sevro aslında... ama o da bana netten tuhaf resimler göndermekten vazgeçmiyor."

"Yine mi tekboynuzlar?"

Güldüm. "Sanırım bir sorunu var."

Roque elimi sıvazladı. "Teşekkür ederim. Ancak kuyruğunu salladığı için özür dileyen bir av köpeğine benziyorsun. Sen hep mesafeliydin, Darrow. Olduğun şey için özür dilemene gerek yok, en azından benden."

"Belki her zamankinden daha mesafeli olduğum için?"

"Belki," dedi başıyla onaylayarak. "Hepimizin içinde gelgitler olur. Gelir, gider, geçer." Omuz silkti. "Bunu kontrol etmek pek mümkün değildir. Etrafımızda olup bitenler, insanlar bunu yapar; en azından itiraf etmek istemeyeceğimiz ölçüde." Bir an beni izledikten sonra düşünceli bir tavırla kaşlarını çattı. "Konu Kısrak mı? O günlerde ne söylemiş olursan ol, onu bırakmanın senin için zor olduğunu biliyorum. Hazır buradayken onu bulmalısın. Onu özlediğini biliyorum."



"Özlemiyorum."

"Yalancı, yalancı, yanakların kızarıyor."

"Sana yüz kez söyledim, onun hakkında konuşmayacağız."

"Tamam. Tamam. O halde endişelisin, değil mi? Açıkartırma konusunda?" Duraksadı ve gülümseyerek beni izledi. "Endişelenme. Konuyu hallettim. Seni ben satın alacağım."

"Paran yok ki," dedim açıkça.

"Bir Peri'nin benim soyumdan gelen bir Eşsiz'i elde etmek için ne kadar ödeyeceğini biliyor musun? Milyonlar. Gerekirse Cıva'ya bile gidebilirim. Altınlara sürekli kredi verir. Konu şu ki param olacak; ailem bana yardım etmese bile. Bu yüzden sakın endişelenme, kardeşim." Ayağıyla beni dürttü. "Mars Hanesi'nin bir anlamı olmalı, ha?"

"Teşekkür ederim," dedim, yaptığı şeyi anlamakta ve dolayısıyla konuşmakta zorlanarak. Ve nedenini. Ailesine karşı geliyor ve benim için kendini tehlikeye atıyordu. "Bana açıkartırmadan söz eden başka kimse olmadı bile."

"Talihsizliğinin bulaşıcı olduğundan korkuyorlar. Nasıl olduğunu bilirsin." Duraksayarak bekledi çünkü beni çok iyi tanıyordu. "Bir şey daha var. Değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Sen..." Konuşamıyordum. "Kendini hiç kaybolmuş hissettin mi?" Bu soru aramızda havada asılı kalırken benim için utanç verici derecede samimi bir an geçti. Tactus ve Fitchner'ın yapacağı gibi alay etmemiş, Sevro gibi kasıklarını kaşımamış, Cassius'un yapacağı gibi kıkırdamamış, Victra'nın yapacağı gibi mırlamamıştı. Kısrak'ın böyle bir durumda ne yapacağından emin değildim. Ancak Roque, Rengine ve onu farklı kılan diğer her şeye rağmen, yavaşça kitabının arasına bir ayraç kaydırdı ve onu cibinlikli karyolanın yanındaki komodinin üzerine bıraktı. Hiç acele etmiyor, bir cevabın aramızda kendiliğinden biçimlenmesine izin veriyordu. Hareketleri organik ve düşünceliydi; ölümünden

önce Dansçı'nın olduğu gibi. Onda engin ve görkemli bir dinginlik vardı; aynı dinginliği babamda da hatırlıyordum.

"Quinn bana bir hikâye anlatmıştı." Hikâye diyince sızlanacağımı sanarak bekledi ve ben bunu yapmayınca ses tonu daha da derinleşti. "Bir zamanlar, Eski Dünya günlerinde birbirine çok âşık iki güvercin varmış. O günlerde böyle hayvanları büyük mesafelerde mesajlar taşımaları için eğitirlermiş. Bu ikisi aynı kafeste doğmuş, aynı adam tarafından büyütülmüş ve bir savaşın eşiğinde, iki farklı adama aynı günde satılmışlar.

"Güvercinler birbirlerinden ayrılınca çok üzülmüşler çünkü ikisi de kendisini yarım hissediyormuş. Sahipleri onları çok uzaklara götürmüş ve güvercinler bir daha birbirlerini bulamayacaklarından korkmuşlar çünkü dünyanın ne kadar büyük ve ne kadar korkunç bir yer olduğunu anlamaya başlamışlar. Aylar boyunca sahipleri için mesajlar taşımış, savaş alanlarının üzerinden uçmuş, birbirlerini öldüren adamların üzerinden geçmişler. Savaş sona erdiğinde sahipleri güvercinleri serbest bırakmış. Ancak ikisi de nereye gideceğini, ne yapacağını bilemediği için evlerine dönmüşler. Ve orada birbirlerini tekrar bulmuşlar çünkü evlerine geri dönmek ve geçmiş yerine geleceklerini bulmak en başından beri yazgılarıymış."

Konunun anafikrine ulaşan bir öğretmen gibi nazikçe ellerini birleştirdi. "Kendimi hiç kayıp hissettim mi? Her zaman. Enstitü'de Lea öldüğünde," dudaklarını zarifçe büzdü, "karanlık bir ormanda kör bir haldeydim; *İlahi Komedya*'da Virgil'i bulmadan önce Dante'nin olduğu gibi. Fakat Quinn bana yardım etti. Onun seslenişi beni ıstırabımdan kurtardı. O benim yuvam oldu. Onun deyimiyle, 'Ev, vardığın yer değil, her yer kararırken ışığı bulduğun yerdir.'" Elimin üzerine dokundu. "Evini bul, Darrow. Geçmişte olmayabilir. Ama onu bul. O zaman bir daha asla kaybolmazsın."

Hep Lykos'un evim olduğunu düşünmüştüm. Eo benim evimdi. Belki şimdi gittiğim yer de orasıydı. Onu görmeye... Ölmeye ve Vadi'de karımla birlikte evimi tekrar bulmaya... Ama bu doğruysa, neden tatmin hissetmiyordum? Neden ona yaklaştıkça içimdeki boşluk daha da büyüyordu?

"Artık gitme zamanı," dedim yataktan kalkarken.



"Senin dostun olduğumu kesinlikle bildiğim gibi," Roque da kalkıyordu,."bunu atlatacağını da kesinlikle biliyorum. Biz hayatlarımızdaki konumdan ibaret değiliz. Biz, biziz; yaptıklarımızın, yapmak istediklerimizin ve yakınımızda tuttuğumuz insanların toplamıyız. Sen benim en iyi dostumsun, Darrow. Bunu sakın unutma. Neler olursa olsun, ihtiyacım olsa senin yapacağın gibi ben de seni daima koruyacağım."

Elini yakalayıp bir an öyle tutarak onu şaşırttım.

"Sen iyi birisin, Roque. Rengin için fazla iyisin."

"Teşekkür ederim." Ben elini bırakırken gözlerini kıstı ve üniformasındaki kırışıklıkları düzeltti. "Fakat bununla ne demek istedin?"

"Bence kardeş olabilirdik," dedim. "Başka bir hayatta olsaydık."

"Başka bir hayata neden ihtiyacımız olsun ki?" Sonra sol elimdeki otomatik şırıngayı gördü. Elleri beni durduramayacak kadar yavaştı ama gözleri güvenen bir korkuyla irileşecek kadar hızlıydı; tıpkı uyumak için sahibinin kucağına uzanan sadık bir köpeğinki gibi. Anlamıyordu fakat bir nedeni olduğunu biliyordu; yine de gözlerinde gördüğüm korku, ihanete uğramışlık duygusu kalbimi paramparça ediyordu.

Şırınga Roque'un boynuna gömüldü ve gözleri kapanırken yavaşça yatağa serildi. Uyandığında son iki yıldır birlikte ya da emrinde çalıştığı herkes ölmüş olacaktı. En yakın dostu olduğumu söylemesinin ardından ona yaptığım şeyi hatırlayacaktı. Partide neler olacağını bildiğimi anlayacaktı. Ve bu gece ölmesem bile, olayı gerçekleştiren kişinin ben olduğumu başka yollardan keşfedemeseler bile, Roque'un hayatını kurtarmam yakalanacağım anlamına geliyordu. Artık geri dönüşü yoktu.

# 11

# KIZIL

Bu gece insanlığın en büyüklerinden iki bin kişiyi öldürecektim. Oysa şimdi onların yanında yürürken, çürümüşlük ve yozlaşmışlıkla hiç ilgim yoktu. Pliny'nin kibri kanıma dokunmuyordu. Victra'nın açık saçık elbisesi beni huzursuz etmiyordu, hatta Tactus kendi kolunu uzatmışken Victra benim koluma girdiğinde bile. Victra kulağıma fısıldayarak iç çamaşırlarını giymeyi unuttuğu için kendini aptal gibi hissettiğini söyledi. Hoş bir şakaymış gibi gülerken içimi saran soğukluğu gizlemeye çalıştım.

Bu parazitti.

"Sanırım Darrow gitmeden önce biraz teselliyi hak ediyor," dedi Tactus iç çekerek. "Roque'u gördün mü, sevgili dostum?"

"Kendini pek iyi hissetmediğini söylemişti."

"Roque böyledir işte. Muhtemelen bir kitaba dalmıştır. Gidip onu getirsem iyi olur."

"Gelmek isteseydi gelirdi," dedim.

"*Ben* gelmesini istiyorum," diye karşılık verdi Tactus. Efendimize yakın durmak için çabalayan diğer Süvarilere omuz silkti.

"Ona o kadar ihtiyacın varsa, git getir o zaman," dedim taktiksel bir şekilde.



Yüzünü buruşturdu. "Kolumda kimseye *ihtiyacım* yok. Ama doğrusunu bilmesem, şu kaçış kapsülü meselesiyle ilgili hâlâ kızgın olduğunu düşünürdüm."

"Yani onu geride bırakmandan mı söz ediyorsun?" diye sordu Victra. "Bu onu neden rahatsız etsin ki?" Şimdi bile bu ihanet içime dokunuyordu.

"Öldüğünü sanmıştım! Sadece hesap hatasıydı." Yumruğuyla omzuma vurdu ve Victra'ya bakarak başıyla onayladı. "Anlarsın ya. Bu leydiye göz kulak olmalıydım."

"O zarif ve küçük bir çiçek," dedim, Victra'yı uzaklaştırırken.

"*Denizin yalnız tanrısına yazık,*" diye mırıldandı Tactus melodik bir sesle. "*Tıpkı benim gibi, terk etti dostları onu da!*"

Victra altın omuzluğunu düzeltti; omuzluk altın bilezikler halinde kolunu sararak aşağı iniyordu. "Şu tatlı çocuk o kadar kibirli ki fırtınaların bile kendisiyle ilgili olduğunu sanıyor." Umursamadığımı fark etti. "Açıkartırma partiden sonra başlayacak." İnmekte olan bir hava-arabasını işaret etti. "Eh, ben de ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum."

Çakal arabadan inerken teninin sadece bazı yerleri hafifçe pembeydi. Sarıları ona iyi bakmıştı. Yardımcılarının mırıltılarına aldırmadan babasına bakarak hafifçe başıyla onayladı.

"Baba," dedi, "Augustus Hanesi partiye en azından bir çocuğuyla katılırsa iyi olacağını düşünüm. Sonuçta birbirimize bağlı görünmeliyiz."

"Adrius." Augustus eleştirecek bir şey bulmaya çalışarak oğlunu baştan aşağı süzdü. "Bugünlerde ziyafetlerden hoşlandığını fark etmemiştim. Ama ortamdan zevk alacağından pek emin değilim."

Çakal yapmacık bir tavırla güldü. "Belki de bu yüzden davetiyem gelmemiştir! Yoksa nedeni terörist saldırılarıyla ilgili çalkantılar mıydı? Fark etmez. Şimdi buradayım ve yanında durmaya can atıyorum." Çakal herkese neşeyle gülümseyerek ilerlerken, babasının başkalarının yanında aile kavgasına asla izin vermeyeceğini biliyordu. Bana sinsice bakarak sırıtırken bunu başkalarının da görmesine özen gösterdi. Hepsi numaraydı. "Gidelim mi?"

Uzun konvoyumuz konağımızın labirent gibi mermer salonlarından geçerek iki kilometre ötedeki Hisar Bahçeleri'ne yöneldiğinde Victra'yla birlikte en arkadan yürürken hareketlerime dikkat ediyor ve olabildiğince az konuşuyordum. Hükümdar'ın kulesi, orada, gür gül ağaçları ve derelerle bezeli, bakımlı bahçenin zemininden iki kilometre yüksekliğinde bir kılıç gibi yükseliyordu.

Bahçede su binlerce dolambaçlı patikadan akıyordu. Renkli balıkların yüzdüğü şırıltılı dereler, Pembe denizkızlarının, oymacılar tarafından yaratılmış gerçek denizkızlarının çiçekli ağaçların altında yüzdüğü sakin lagünlere dökülüyordu. Büyük dalların altında uzun bacaklı kaplan-vaşaklar uzanmıştı. Morlar bu parlak ormanda dolaşıyor, yaz sinekleri gibi oraya buraya kaçışıyor, kemanları ürkütücü melodiler çalıyordu. Yunanlıların çok eğlenceli bulduğu cinsel unsurlardan yoksun olması dışında, tıpkı Bakkhos'un gece bahçelerine benziyordu; Periler bu benzetmeye kıkırdar, Eşsizler ise tepki vermezlerdi. En azından başkalarının yanındayken.

Ağaçların arasından geçen diğer konvoylara baktık. Kumaşlardan ve metalden oluşmuş sancakları salınıyordu. Kırmızı-altın sarısı aslan amblemimiz sessizce kükrüyordu. Gümüş zemin üzerine işlenmiş bir kuzgun, kaldırım taşı döşeli bir köprüden geçen Falthe Hanesi'ni belli ediyordu. Liderlerine ve Süvarilerine temkinli gözlerle bakıyorduk. Hepsi jilet taşıyordu fakat diğer teknolojiler; veri-tabletleri, çekimBotlar, zırhlar yasaktı. Bu klasik bir etkinlikti.

Kule tepemizde yükseliyordu. Mor, kırmızı ve yeşil yosunlar büyük yapının temeline bin farklı tonda sarmaşıklar halinde tırmanıyor, cam ve taşı hırslı bir bekârın zengin bir dulun bileğini saran parmakları gibi sarıyordu. Altı büyük asansör, aileleri kulenin tepesine taşıyordu.

Güzel Pembe hizmetkârlar ve Kahverengi uşaklar beyazlara bürünmüş halde asansörde hizmet ediyordu. Toplum'un altın üçgenleri üniformalarını süslüyordu.

Asansör düzdü ve çekim-iticileri olan mermer bir zemini vardı. Yeşil çimenlerin esintiyle salındığı bir açıklığın ortasındaydı. Birkaç Bakır, Politiko olarak BaşVali adına konuşma yetkisi olan Pliny'yle



konuşmak için ileri atıldılar. Bir kargaşa var gibiydi. Falthe ailesi önümüzden asansöre doluştu.

"Bu sosyal bir tuzak," diye mırıldandı Augustus, en sevdiği yardımcısına. Leto ona yaklaştı. "Aptallar. Nasıl da yanlışlıkla olmuş gibi yaptıklarına bir bakın. Birazdan bize asansörü Falthelerle birlikte kullanmamız gerektiğini söylerler; oysa sıralarını bize vermeleri gerekir."

"Gerçekten de bir yanlışlık olamaz mı?" diye sordu Leto.

"Luna'da olamaz." Augustus kollarını kavuşturdu. "Burada her şey politiktir."

"Rüzgâr yön değiştiriyor."

"Bir süredir değişip duruyor zaten," diye mırıldandı Augustus. Keskin yüzüyle dönüp yardımcılarını incelerken taşıdığımız jiletleri sayıyormuş gibiydi. Bazıları jiletlerini sarmal halinde beline asmıştı. Diğerleri, benim ödünç kılıcımla yaptığım gibi, önkollarına sarmıştı. Tactus ve Victra ise kuşak olarak kullanıyordu.

"BaşVali'ye sürekli olarak üç Süvari'nin eşlik etmesini istiyorum," diye duyurdu Leto sakince. Başımızla onaylayarak birbirimize sokulduk. "İçki yok."

Tactus homurdanarak itiraz etti.

Çakal ifadesiz bir yüzle Leto'nun emirler verişini izliyordu.

Pliny, Hisar personeliyle konuştuktan sonra yanımıza döndü. Gerçekten de asansörü Falthelerle paylaşacaktık. Ancak havada daha büyük bir tehdit kokusu vardı. Obsidiyenlerimiz ve Grilerimiz geride kalacaktı. "Bütün aileler partiye refakatçisiz katılacakmış," dedi Pliny. "Koruma yok."

Aramızda mırıltılar yayıldı.

"O halde gitmiyoruz," dedi Çakal.

"Aptal olma," diye karşılık verdi Augustus.

"Oğlunuz haklı," dedi Leto. "Nero, tehlike..."

"Bazı davetleri geri çevirmek, kabul etmekten daha tehlikelidir. Alfrún, Jopho." Augustus, Lekelilerine işaret verdi. İki adam sessizce başlarıyla onayladılar ve kenardaki diğerlerine katıldılar. Biz asansörde Falthelere katılarak yükselirken adamların ürkütücü

bakışlarında gerçek bir duygu vardı; endişe! Falthe Hanesi'nin lideri gülümsedi. Pozisyonu yükseliyordu.

Hükümdar'ın kulesinin çatısındaki partinin teması bir kış masalı diyarıydı. Görünmez bulutlardan kar yağıyordu. İnsan yapımı ormanların mızrak gibi çamlarını kaplıyor, kısa saçlarımı tarçın ve portakal tadındaki kar taneleriyle donduruyordu. Nefesim önümde buharlaşıyordu.

BaşVali'nin gelişi borazanlarla haber verildi. Tactus ve genç süvarilerden bazıları Falthelerin yolunu keserek önce Augustus'un partiye girmesini sağladılar. Soluk altın sarısı ve kan kırmızısı renkler içinde, yeşilliklerin arasında ilerledik. Altın kültürünün gurur timsalleri bizi bekliyordu. İlk insanların hayal bile edemeyeceği şeyler görmüş olan korkunç bir yüzler denizi. Enstitü'deki ortak geçmişimizin izleri hemen hissediliyordu. Apollon'un karizmatikleri. Mars'ın katilleri. Venüs'ün güzelleri.

Kulenin altında Hisar yayılıyordu ve sınırlarının ötesinde milyonlarca ışığıyla şehirler parıldıyordu. O parıltılı mücevher denizinin altında pislik ve yoksulluk içinde ikinci bir şehir olduğunu kimse tahmin edemezdi. Dünyalar içinde dünyalar...

"Kelleni kaybetmemeye çalış," diye fısıldadı Victra bana doğru eğilerek ve bir elini saçlarımda gezdirerek. Sonra Dünya'dan gelen arkadaşlarıyla konuşmak için uzaklaştı.

Masamıza doğru yürüdüm. Büyük avizeler küçük çekim-iticiler sayesinde havada asılı duruyordu. Işık parıldıyordu. Elbiseler mükemmel insan biçimlerinin etrafında sıvı gibi hareket ediyordu. Pembeler atıştırmalık tabakları ile buz ve camdan kadehlerle dolu tepsilerde servis yapıyordu.

Kış diyarının ortasındaki donmuş bir gölün etrafına yüzlerce uzun masa dizilmişti. Pembeler burada patenlerle kayarak hizmet ediyorlardı. Buzun altında bir şeyler hareket ediyordu. Perilerin ve adiRenklerin eğlenceli bulduğu cinsel sapkınlıklar değil, uzun kuyruklu ve pulları yıldızlar gibi parıldayan mistik yaratıklar... Başka bir hayatta, bu ziyafete bir yaratık siparişi almak Mickey'nin hayali olurdu. Kendi kendime gülümsedim. Sanırım bir açıdan o siparişi almıştı.



Masalar isimlendirilmemiş ya da numaralandırılmamıştı. Bunun yerine, masanın ortasında neredeyse hiç kıpırdamadan duran büyük bir aslanı görünce masamızın hangisi olduğunu anladık. Her ailenin masası, armasıyla işaretlenmişti. Kızıl kartallar, buzdan yumruklar ve devasa demir kılıçlar vardı. Tactus bir Pembe'nin taşıdığı atıştırmalık tepsisini elinden alıp "Ye, canavar! Ye!" diye bağırarak aslanın kocaman patilerinin arasına bırakırken aslan keyifle mırladı.

Pliny beni buldu. Saçlarını başının arkasında sıkı ve karmaşık bir örgü yapmıştı. Giysileri ilk kez sivri burnu kadar çarpıcıydı; Eşsizleri şahin gibi görünüşü ve az sayıdaki askeri teçhizatıyla etkilemeye çalıştığını hissettim. "Bu akşam ilerleyen saatlerde, seni açık artırmayla ilgili birkaç katılımcıyla tanıştıracağım. İşaret verdiğimde bana katılmanı bekliyorum." Dalgın bir tavırla etrafına bakınarak kendi amaçlarına uygun önemli kişileri görmeye çalıştı. "O zamana kadar sorun çıkarma ve tavırlarına dikkat et."

"Sorun yok." Pegasus kolyemi çıkardım. "Ailemin onuru üzerine."

"Evet," dedi, bana bakmadan. "Ne onurlu bir aile ama."

Etrafa bakındım. Yüzlerce insan ortalıkta dolaşıyordu ve her dakika birileri daha geliyordu. Ne kadar beklemem gerekiyordu? Bu karara uymamı sağlayan öfkeye tutunmak zordu. *Karımı öldürdüler,* diye içimden tekrarlayıp duruyordum. *Çocuğumu öldürdüler.* Ama öfkemi ne kadar korumaya çalışsam da isyanı bir uçuruma sürüklediğim korkusunu içimden atamıyordum.

Eo'nun hayali bu değildi. Bu, yaşayanlar için bir tatmin olacaktı. Her şeylerini çoktan feda etmiş olanları onurlandırmak yerine, intikam hırsıyla yananların şehvetini bastıracaktı. Ve geri dönüşü yoktu. Ancak yol belliydi.

Çok fazla şüphem vardı. Yoksa korkakça mı davranıyordum? Eylemsizliği meşrulaştırmaya mı çalışıyordum?

Çok fazla düşünüyordum. Bu bir asker için kötüydü. Ve ben buydum. Ares'in bir askeriydim. Bana bu vücudu o vermişti. Şimdi ona güvenmeliydim. Bu yüzden Pegasus kolyemi çıkarıp Augustus'un masasının altına, kenara yakın bir yerine yapıştırdım.

"Şerefe?" dedi biri. Döndüğümde Antonia'yla yüz yüze geldim. Enstitü'de Sevro onu Çakal'ın çivilediği bir çarmıhtan indirdiğinden

beri onu görmemiştim. Beni karanlıktan çıkarmak için Lea'nın boğazını kestiği geceyi hatırlayınca yüzümü buruşturdum.

"Senin Venüs'te siyaset eğitimi aldığını sanıyordum," dedim.

"Mezun olduk," diye karşılık verdi. "Senin şu *vaftizin* çok hoşuma gitti. Arkadaşlarımla birlikte defalarca izledik. İdrar da ne iğrenç kokar." Beni koklar gibi yaptı. "Üzerinden atması zordur."

Doğanın onu bu kadar güzel yapması zalimlikti. Dolgun dudaklar, neredeyse benimki kadar uzun bacaklar, yağ gibi pürüzsüz bir ten ve şu kül prensesiyle ilgili masaldan fırlamış gibi altın sarısı saçlar... Hepsi altındaki iğrenç yaratığı gizleyen bir maskeydi. "Uzaktayken beni özlediğini görebiliyorum." Bana bir kadeh şarap uzattı. "Kavuşmamıza kadeh kaldıralım."

O burada durup kötücül ağlarını örerken benim karımın öldüğü, Lea ve Pax gibi nazik Altınların küle dönüşüp uzaya fırladığı bir dünyada yaşamak bana çok anlamsız geliyordu.

"Fitchner bir defasında bana bir şey söylemişti, Antonia. Şu ana çok uygun düşüyor." Kibarca kadehimi kaldırdım.

"Ah, Fitchner," dedi iç çekerek. Aşırı dar, altın sarısı elbisesinden göğüsleri saldırgan bir tavırla yükseldi. "Burada isim yapmaya çalışan Bronz kemirgen. Ne demiş olabilir ki?"

"'Bir erkek klamidyayı[4] asla özlemez.'" Şarabı onun önünde yere döktüm, o da tam yanından geçip giderken kolumu yakalayarak beni kendine çekip nefesinin sıcaklığını hissettirecek kadar yaklaştı. "Geliyorlar," dedi. "Bellonalar senin için geliyorlar. Hemen kaçmalısın." Jiletime baktı. "Tabii şununla bir düelloda Cassius'u yenecek kadar iyi olduğunu düşünmüyorsan." Beni bıraktı. "İyi şanslar, Darrow. Baloda bir maymunun eksikliğini hissedeceğim. En azından Kısrak'ın hissedeceğinden daha fazla."

Onun sözlerine hiç aldırmadan uzaklaşırken şu işi bir an önce bitirebilmek için diğer hanelerin de hemen gelmesini diliyordum. Pretorlar, Kuestorlar, Hâkimler, Valiler, Senatörler, aile reisleri, hane liderleri, tüccarlar, iki Olimpik Şövalye ve bin kişi daha, efendime iyi bir akşam dilemeye geliyordu. Bu yaşlı adamlar Uranüs ve Ariel'e

4 Cinsel yolla bulaşan ve kısırlığa kadar varabilen, bakteriyel bir hastalık. (ç.n.)



yapılan iki saldırıdan, yeni bir Öfke Şövalyesi'nin şimdiden zırhını kuşandığından, Ares'in Oğulları'nın Triton'daki gizemli üslerinden ve Dünya'nın karanlık kıtalarında bir salgının yeniden canlanışından söz ediyorlardı. Havadan sudan şeylerden.

Diğerleri, sanki yüzlerce göz her hareketlerini izlemiyormuş gibi efendimi kenara çekiyor ve bal gibi tatlı seslerle ona fısıldıyor, değişen rüzgârlardan ve tehlikeli akıntılardan söz ediyorlardı. Metaforlar birbirine giriyordu. Ama mesaj aynıydı. Tıpkı benim Augustus'un gözünden düştüğüm gibi, o da Hükümdar'ın gözünden düşmüştü.

O sohbetlerden, gece karanlığında havada süzülen gemiler kadar uzaktım. Ben dikkatimi Hükümdar'a vermiştim. Kadını orada, dans pistinin ötesinde, yüksek platformunun üzerinde durmuş, diğer hane lordlarıyla ve milyarlarca insanın hayatını yöneten adamlarla konuşurken izlemek ne kadar tuhaftı. Böylesine yakın, böylesine insanca ve savunmasız.

Octavia au Lune'un yanında maiyetinden kadınlar; diğerlerinden daha çok güvendiği kız kardeşleri olan üç Furia vardı. Hükümdar güzel olmaktan çok, şıktı ve yüzü bir dağ kadar ifadesizdi. Sessizliği onun gücüydü. Nadiren konuştuğunu görmüştüm ama çok dinliyordu; tıpkı dağların rüzgârın çığlıklarını ve fısıltılarını dinlediği gibi o da sürekli dinliyordu.

Bir ağacın yakınında tek başına duran bir adam gördüm. Neredeyse ağacın gövdesi kadar iriydi. Kadehin minicik göründüğü elinde, kanatlı bir kılıç amblemi taşıyordu; filosu olan bir Pretor. Ona yaklaştım. Geldiğimi görünce gülümsedi.

"Darrow au Andromedus," diye hırladı Karnus.

Oradan geçen bir Pembe'ye parmaklarımı şaklatarak işaret verdim. Onun buzlu tepsisinden iki şarap kadehi alarak birini Karnus'a uzattım. "Sen beni öldürmeden önce birlikte içebileceğimizi düşündüm."

"Ne kadar sportmence." Kendi içkisini kafasına dikerek benim uzattığımı aldı ve kadehin üzerinden bana baktı. "Beni zehirlemezsin, değil mi?"

"O kadar incelikli değilim."

"Eşitiz o zaman. Bütün bu yılanlar..." Koyu renk Altın gözleriyle erkekleri ve kadınları süzerken timsah gibi sırıttı. Şarabi bir anda bitivermişti. "Bu gece tuhaf bir şekilde yozlaşmış."

"Duyduğuma göre kutlamaları Cıva düzenlemiş," dedim.

"Ancak Luna'da bir Gümüş'ün Altın'mış gibi davranmasına izin verirler." Karnus homurdandı. "Bu uydudan nefret ediyorum." Yanından geçen bir tepsiden bir kanepe aldı. "Yemekleri fazla ağır. Diğer her şey fazla hafif. Ama yemekte altıncı servisin muhteşem olacağını duydum."

Tuhaf ses tonunu fark ederek kollarımı göğsümde kavuşturdum ve partiyi izledim. Bu nefret dolu adamın yanında olmak tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Birbirimizden hoşlanıyormuş gibi davranmıyorduk. Maskelerimiz yoktu; en azından her zamanki kadar değildi.

Güldü. "Julian böyle ortamları severdi. Sırıtkan, eğlenceye düşkün bir çocuktu."

Katili incelemek için döndüm. "Cassius onunla ilgili sadece güzel şeyler söylemişti."

"*Cassius*." Kahkaha atar gibi hıhladı. "Cassius bir defasında bir sapanla bir kuşu yaralamıştı. Sonra da acısını sona erdirmek için onu öldürmesi gerektiğini bilip de yapamadığı için bana gelmişti. Onun için kuşun üzerine bir taş attım. Tıpkı senin yaptığın gibi." Sırıttı. "Genetik çapakları temizlediğin için sana teşekkür etmeliyim."

"Julian senin kardeşindi."

"Çocukken yatağına işerdi. Yatağa. Çamaşırcı kadınlara çarşaflarını kendisi vererek hatasını gizlemeye çalışırdı. Sanki çamaşırcı kadınların sahibi biz değilmişiz gibi. Annesinin sevgisini ya da babasının adını hak etmeyen bir çocuktu." Yanımızdan geçen bir Pembe'nin tepsisinden bir şarap kadehi daha kaptı. "Bir trajedi gibi göstermeye çalışıyorlar ama aslında değil. Bu sadece doğa kanunu."

"Julian senden çok daha erkekti, Karnus."

Karnus keyifle güldü. "Ah, açıklar mısın?"

"Katiller dünyasında, nazik olmak kötü olmaktan daha zordur. Ama senin ve benim gibi erkekler... Biz sadece ölüm bize de ulaşana kadar zaman geçiriyoruz."



"Yani senin için yakın bir zamana kadar." Başıyla jiletimi işaret etti. "Bizim Hanemizde eğitilmemiş olman çok yazık. Biz daha okuma yazmayı sökmeden onu kullanmayı öğreniriz. Babam bize kendi silahlarımızı yaptırırdı, onlara isim taktırırdı ve onlarla birlikte uyumamızı isterdi. O zaman belki bir şansın olabilirdi."

"Sana başka bir şey öğretmiş olsaydı ne olurdun acaba?"

"Ben neysem oyum," dedi Karnus bir içki daha alırken. "Ve senin peşinden beni gönderdiler. Bütün erkek ve kız kuzenlerin arasından beni. Çünkü ben en iyisiyim."

Bir an onu izledim. "Neden?"

"Ne neden?"

"Her şeyin var, Karnus. Zenginlik. Güç. Yedi erkek ve kız kardeş. Kaç kuzenin var? Kaç yeğenin? Seni seven bir baba ve anne... Yine de burada tek başına içiyor ve dostlarını öldürüyorsun. Hayatının amacını *beni* ortadan kaldırmak olarak belirliyorsun. *Neden?*"

"Çünkü sen aileme yanlış yaptın. Bellonalara yanlış yapanlar hayatta kalamaz."

"Yani nedeni gurur."

"Her zaman gururdur."

"Gurur sadece rüzgâra karşı bağırmaktır."

Başını iki yana salladı. "Ben öleceğim. Sen öleceksin," dedi. "Hepimiz öleceğiz ve evren hiç umursamadan var olmaya devam edecek. Sahip olduğumuz tek şey, rüzgâra karşı o bağırış. Nasıl yaşadığımız, nasıl öldüğümüz. Ve düşmeden önce nasıl durduğumuz." Bana doğru eğildi. "Yani görüyorsun ya, gurur aslında önemli olan tek şey." Bakışlarını gözlerimden ayırdı ve karşı tarafa baktı. "Gurur... ve kadınlar."

Onun bakışlarını izleyince onu gördüm.

Altın sarısı, beyaz ve kırmızılardan oluşan bir denizin ortasında simsiyah giyinmişti. Karanlık bir hayalet gibi, sahte ormanın kıyısına yakın bir yerde asansörden indi. Cenaze elbisesine bakmak için kendisine dönen başlara sırıttı ve parıldayan gözlerini devirdi. Siyah. Ortamdaki bütün neşeli Altınları nasıl aşağıladığını göstermek için. Şimdi giydiğim askeri üniformanın rengi gibi siyah. Görüntüsü bana teninin sıcaklığını, sesindeki yaramazlığı, ensesinin kokusunu,

kalbinin nezaketini hatırlatmıştı. O kadar dikkatli bakıyordum ki neredeyse yanındaki kişiyi fark etmeyecektim.

Keşke fark etmeseydim.

Cassius.

Bana bakıp iyileştirerek kışı atlatmamı sağlayan, Eo'nun hayalini hatırlamama yardım eden kızın yanında lanet olasıca altın sarısı bukleleriyle duruyordu. Elini o kızın beline koymuştu. Dudakları o kızın kulağına fısıldıyordu. Cassius au Bellona karnıma bir kılıç sapladığı gibi, şimdi de kalbime bir hançer saplamıştı.

Saçları gür ve gösterişliydi. Elleri kendinden emin, çenesi gamzeliydi. Savaş için yaratılmış omuzları geniş ve güçlüydü. Yüzü sarayın kalbini çalmak için yaratılmıştı. Ve Sabah Şövalyesi'nin yükselen güneşini taşıyordu. Söylentiler doğruydu. Hükümdar onu on ikilerden biri yapmıştı. Enstitü'de ben kazanmış olmama rağmen, bir atasının ruhu onu ele geçirmiş gibi Luna'nın Düello Çevreleri'ni delip geçerek daha da yükselmişti. Onu holoKutuda izlemiş, Kan Yeri'nde bir Altın'ı daha ölmek üzere yere serip meydanda tur attığını görmüştüm.

Ama burada, şimdi, tepeden tırnağa etkileyici görünüyordu. Bembeyaz dişlerini göstererek sırıtıyordu. Altın bedeninde benim sahip olduğum şeylerin hepsine ve daha fazlasına sahipti. Benden daha hızlıydı. Benim kadar uzundu. Daha yakışıklıydı. Daha zengindi. Daha güzel gülüyordu ve insanlar onun hakkında daha iyi şeyler düşünüyordu. Oysa benim yüklerimin hiçbirini taşımıyordu. Neden, Eo'dan başka herkesi gölgede bırakan bu kızı da hak ediyordu ki? O kız Cassius'un ne kadar zavallı olduğunu bilmiyor muydu? Kalbinin ne kadar zalim olabildiğini?

Ona gidemezdim; kahkahalarını duyacak kadar yaklaşsam bile... Beni görürse yıkılırdım. Gözlerinde suçluluk olur muydu? Mahcubiyet? Mutluluğunu gölgeler miydim? Onu Cassius'un yanında görmemi umursar mıydı? Yoksa ona yaklaştığım için bir zavallı olduğumu mu düşünürdü?

İçim sızlıyordu; özellikle düşmanımla birlikte olarak ucuz bir hamle yaptığı için değil, Kısrak'ın ucuz olmadığını bildiğim için.



Cassius'la birlikteyse, bunun tek nedeni ona değer vermesi olabilirdi. Bu, içimi tahmin ettiğimden daha fazla sızlatıyordu.

"Görüyorsun ya," Karnus'un eli ağır bir şekilde omzuma indi, "özlenmeyeceksin."

Omuzlarım partiden uzaklaşmak için bir yol açarken göğsümün sıkıştığını hissettim. Küçük bir asansörle aşağı indim ve sadece can yakmayı bilen o insanlardan uzaklaştım. Ormanın derinliklerine girerek hızla akan bir derenin üzerinden geçen bir köprü buldum. Cilalı tırabzanın üzerinden eğilerek soluklanmaya çalışırken her nefesim bir haykırıştı.

Kısrak'a ihtiyacım yoktu.

Bu açgözlü yaratıkların hiçbirine ihtiyacım yoktu.

Güç oyunlarından artık bıkmıştım.

Kendi başıma devam etmeye çalışmaktan bıkmıştım.

İyi bir koca olamamıştım.

Karımın baba olmama izin vereceği kadar iyi değildim.

Bir Altın olacak kadar iyi değildim.

Şimdi de Kısrak'ı hak edecek kadar iyi değildim.

Yapmaya karar verdiğim şeyi yapamamıştım.

Yükselememiştim.

Ama şimdi başarısız olmayacaktım. Şimdi olmazdı.

Oğullar'ın verdiği yüzüğü çıkardım. Elim titriyordu. Sinirlerim gerilmişti. İçimde yanlış o kadar çok şey vardı ki kusmak istiyordum. Soğuk yüzüğü dudaklarıma götürdüm... Sözleri söyle, soysuzlar yok olsun. "Zincirleri kır" de ve Victra yok olsun. Cassius buharlaşsın. Augustus erisin. Karnus çözünüp gitsin. Kısrak ölsün. Bütün Güneş Sistemi'nde bombalar patlasın ve Kızıllar belirsiz bir geleceğe doğru yükselsin. Ares'e güven. Sadece onun ne yaptığını bildiğine güven.

Zincirleri kır.

Eo'nun asılmadan önceki son sözlerini tekrarlamaya çalıştım. Ama sesim çıkmadı. Kendimi zorladım. Lanet olsun. Ağzım hareket ediyordu fakat sesim çıkmıyordu. Yapamıyordum çünkü bunun yanlış bir şey olduğunu içten içe biliyordum. Nedeni şiddet değildi. Nedeni öldüreceğim insanlara şefkat duymam değildi. Nedeni öfkeydi.

Onları öldürmek hiçbir şeyi kanıtlamayacaktı. Hiçbir şeyi çözmeyecekti.

Ares'in planı nasıl bu olabilirdi?

Eo ben yükselirsem diğerlerinin beni takip edeceğini söylemişti ama ben daha yükselmemiştim. Benden istediği şeyi henüz yapmamıştım. Örnek olamamıştım. Ben sadece bir suikastçıydım. Vazgeçmek için bir mazeretim yoktu. Onun hayalini başkalarına teslim edemezdim. Ares, Eo'yla tanışmamıştı. Onun içindeki kıvılcımı görmemişti. Ben görmüştüm. Son nefesimi vermeden, onun çocuğumuzu büyütmek isteyeceği gibi bir dünya yaratmalıydım. Onun hayali buydu. Bu yüzden kendini feda etmişti; diğerleri feda etmek zorunda kalmasın diye. Ve yazgımı başkalarının belirlemesine izin vermeyecektim. Şimdi değil. Eo'yu reddetmek anlamına geliyorsa, Ares'e asla güvenmezdim.

Kendime inancımı feda edeceksem bunu yapamazdım.

Yanaklarımdan süzülen yaşları silerken öfkemin yerini kararlılık aldı. Başka bir yolu olmalıydı. Daha iyi bir yol... Toplumlarındaki çatlakları görmüştüm ve ne yapmam gerektiğini biliyordum. Altınların en çok neden korktuğunu biliyordum. Kızılların yükselişiyle bir ilgisi yoktu. Bombalarla, komplolarla ya da devrimle bir ilgisi yoktu. Altınları asıl korkutan şey, insanlığın kendisi kadar basit, zalim ve eski bir şeydi.

İç savaş.

# 2. KISIM

# KIRILMA

*Tilkiysen, tavşanı oyna.*
*Tavşansan, tilkiyi oyna.*
*—LORN AU ARCOS*

# 12

# KANA KAN

Partiye geri döndüm.

Altınlar yerlerini almıştı ve kutlamalar başlamıştı. Masanın altına eğilerek yerde Pegasus kolyemi ararken pek de incelikli davranamadım. Kolyeyi alıp cebime attım. Ceketimi düzelttim. Sorgulayan bakışlara aldırmadan Augustus'un masasından uzaklaşıp asıl ilgi odağıma yaklaştım. Pliny tıslayarak adımı söyledi. Onun yanından geçtim. Neler planladığım konusunda hiçbir fikri yoktu.

Soylu ailelerin oturduğu masaların arasından geçerken, dağdan yuvarlanan bir taşın kar toplaması gibi bakışları üzerime topluyordum ama bu sadece kararlılığımı güçlendiriyordu. Adımlarım umursamaz ve yumruklarım, bir çıngıraklı-yılanın kasları gibi, tehlikeyle gerilmişti. Binlercesi beni izliyordu. Hedefimi anlarlarken fısıltıları arkamda bir pelerin oluşturuyordu. Uzun masasında ailesinin üyeleri tarafından sarılmış halde oturuyordu; Hükümdar'ın konuşmasını dikkatle dinleyen mükemmel bir Altın erkeği. Hükümdar birlik hakkında nutuk çekiyordu. Düzen ve gelenekler önemliydi. Henüz kimse karşıma çıkmamıştı. Belki anlamamışlardı. Belki de gücümü hissetmişlerdi ve kalkmaya cesaret edemiyorlardı.

Bellonalar fısıltıları fark etti ve aynı anda tek vücut halinde bana döndüler. Sayıları elliden fazlaydı ve beni görmüşlerdi; simsiyah giyinmiş bir asker. Genç, savaşta sınanmamış. Enstitü'nün ve

Akademi'nin asteroitleri dışında kan dökmemiş biri. Bazıları deli olduğumu düşünüyordu; bazıları cesur olduğumu söylemişti. Bu gece ikisi de doğruydu. Ağırlık omuzlarımdan kalkmıştı. Beklentilerle ilgili endişelenirken, bir karar vermeye çalışırken beni ezmesine izin verdiğim bütün baskı kaybolmuştu. *Sadece ivme,* diyordum kendi kendime. *Sakın durma. Donma. Asla durma.*

Hükümdar'ın sesi titredi.

Geri dönmek için çok geçti. Hamlemi yaptım.

Gülümse.

Düşük yerçekiminde on metre sıçrayıp sert bir şekilde Bellonaların masasına indiğimde parti aniden kesiliverdi. Tabaklar kırıldı. Garsonlar etrafa dağıldı. Bellonalar geri çekildi. Bazıları bana bağırıyordu. Bazıları şarapları saçılırken bile kıpırdamıyordu. Hükümdar merakla donup kalmış halde beni izlerken Furiaları yanında kıpırdanıyordu. Pliny ölecek gibi görünüyordu. Paniğe kapılmış halde dizlerini tutuyordu. Onun yanında Çakal, yalnız bir çöl yaratığı kadar belirsiz ve tuhaftı.

Bu gece mokasen giymemiştim. Botlarım ağırdı. Bellonaların masasında yürürken porselenleri çatlatıyor, tatlı tabaklarını parçalıyor, yumuşak biftekleri eziyorlardı. Nabzım deli gibiydi. Başım dönüyordu. Sesimi yükselttim: "Dikkatinizi istiyorum."

Ayağımın altında bir bezelye tabağını ezdim. "Beni tanıyor *olabilirsiniz.*" Gergin kahkahalar yükseldi. Elbette ki beni tanıyorlardı. Değeri olan herkesi tanırlardı ama benimki daha çok söylentilerden kaynaklanıyordu. Furiaların eğilerek Hükümdar'a bir şeyler fısıldadığını gördüm. Tactus'un ağzı kulaklarındaydı. Karnus gergin bir tavırla öne eğilmişti. Victra, Çakal'a dönmüş, sırıtıyordu. Antonia bile uzun boylu, sakin görünüşlü bir Altın'ı dürtüyordu. Kısrak'a bakmaktan kaçınıyordum. Pliny, Augustus'un kulağına bir şeyler söylüyordu. Augustus onu susturmak için bir elini kaldırdı. "Şimdi dikkatinizi çektim mi?" diye sordum.

Evet. Çekmiştim.

"Evlat, otur aşağı!" diye bağırdı biri.

"Git de oturt," diye karşılık verdi Tactus, sarhoş bir ağızla. "Olmaz mı? Ben de öyle tahmin etmiştim!"



"Bilmeyenleriniz için söyleyeyim, ben Augustus Hanesi'nin bir Süvarisiyim; en azından bir saat kadar daha." Güldüler. "Marslı Azrail diye andıkları benim. Bir Eşsiz Şövalye'yi deviren, Olimpos'a dalan ve kendi Gözetmenlerini köle yapan benim. Adım Darrow au Andromedus ve bir haksızlığa uğradım.

"Biz Eşsiz Yaralılar, Altın atalarımızın soyundan geliriz. Demir gibi cesaretleri olan fatihlerden. Onurlu erkekler, onurlu kadınlar. Ama bugün karşınızda onursuz bir aile görüyorum. Omurgası tebeşirden yapılmış bir aile. Yalancılardan, korkaklardan oluşan, efendimin Valiliğini yasadışı yollardan çalmaya çalışan, yozlaşmış ve sahtekâr bir aile."

Botlarımla bir servis tabağını ezip kırdım. Komplo kurup kurmadıklarını kim gerçekten bilebilirdi ki? Kulağa hoş geliyordu. Gerçekten öyleymiş gibi görünüyorlardı. Ve takmalarını istediğim maske de tam olarak buydu. Karnus jiletini çekip bana doğru bir hamle yaparak tam istediğim tepkiyi verdi. İmperator olan babası ona geri çekilmesini işaret etti. Pretor Kellan ayaklarımdan tutup beni aşağı çekecek gibi görünürken, Cagney hiç şüphesiz benim jiletimle boğazımı kesmek için sabırsızlanıyor olmalıydı. Ailenin genç kızları beni bir iblis gibi görüyordu. Kuzenlerini, kardeşlerini öldüren bir iblis... Gerçekte ne olduğumu hayal bile edemezlerdi. Ama belki de Leydi Bellona biliyordu. Kederinden kadavraya dönüşmüş halde, solup yaşlanmış bir dişi aslan gibi yavruları tarafından sarılmıştı. Ona ve kocasına bakıp duruyorlardı. Fark ettiğim son şey, beni kesmek için bir bıçağa uzanmak için sabırsızlanır gibi görünen uzun sağ elinin nasıl titrediğiydi.

"Bu aile bana karşı iki kez yanlış yaptı. Birincisi Enstitü'de çamurların içinde. Akademi'de bir kez daha... şu... şu... ve şu." Bahçede beni dövenleri işaret ettim. Cassius masanın başına yakın bir yerde, babasıyla annesinin yakınında oturuyordu. Kısrak da onun yanındaydı. Yüzü maske gibiydi. Hayal kırıklığına mı uğramıştı? Üzülmüş müydü? Sıkılmış mıydı? Bana bir kaşını kaldırarak bakınca göz göze geldik ve ona doğru yürüyerek ayağımı Cassius'un önünde duran karafın kenarına dayadım. Bir kara deliğe vuran ışık gibi bütün gözler oraya odaklanmıştı. Zaman ve uzay donup kalmıştı.

Herkes öne eğilmişti. Nefesler tutulmuştu. "Altın kanunları, haksızlığa uğrayanın, onurunu savunmasına izin verir. Dünya'nın eski topraklarından Plüton'un buzlu bağırsaklarına kadar, her erkek ve her kadın meydan okuma hakkına sahiptir. Adım, sevgili lord ve leydilerim, Darrow au Andromedus. Onuruma hakaret edildi ve bunun düzeltilmesini talep ediyorum."

Karaftaki şarabı Cassius'un kucağına döktüm.

Aniden bana doğru atıldı. Partideki bütün Altınlar büyük bir kükreyişle yerlerinden fırladılar. Tactus masamızdan koşarak gelirken Leto, Victra, bütün yardımcılar ve BaşValimin tebaasının sancaktarları ona katıldı; Corvolar, Juliiler, Voloxlar, Pax'ın devasa yapılı ailesi Telemanuslar. Eller aniden jiletleri kavradı. Etraf küfürlerle doldu. Furiaların en irisi ve en korkuncu olan Aja, Hükümdar'ın masasına doğru eğilerek bağırdı: "*Bu çılgınlığı durdurun!*"

Oysa her şey daha yeni başlıyordu.

Ellerim tıpkı madenlerde olduğu gibi titriyordu. O zaman olduğu gibi şimdi de etrafım yılanlarla sarılmıştı.

Çıngıraklı-yılanları asla duyamazdınız. Onları nadiren görebilirdiniz. Gözbebeği gibi kara vücutlarıyla, saldırana kadar gölgelerin arasında süzülürlerdi. Ancak yaklaştıklarında hissedilen bir korku vardı. Matkabın sarsıntısından ayrı bir şekilde hissedilen bir korku. Bir milyon ton kayayı oyarken kasıklarınızdan yukarı yayılan, zonklayan sıcaklıktan ayrı; sürtünme yukarı yayılır ve tulumunuzun içinde sidik ve terden bir bataklık yaratırdı. Yaklaşan ölümden korkardınız. Ruhunuzu yalayıp geçen bir gölge gibi.

Şimdi bu Eşsizler dev bir Altın yılan gibi etrafımda dikilirken aynı korkuyu duyuyordum. Fısıldıyorlardı. Tıslıyorlardı. Günah kadar ölümcüldüler.

Zemindeki kar ağır botlarımın altında gıcırdıyordu. Hükümdar konuşurken eğildim. Onurdan ve geleneklerden söz ediyordu. Dövüş düellolarının ırkımızın yüceliğini gösterdiğini, dolayısıyla bugünlük bir istisna yapacağını açıklıyordu. Oyun alanının dışında düello yapabilecektik. Bu kan davası şimdi, burada, ırkımızın liderlerinin



önünde sona ermeliydi. En yeni Olimpik Şövalyesine çok güveniyordu fakat neden güvenmesindi ki? Cassius beni daha önce öldürmüştü.

"Eski korkaklarının aksine, ete etle, kemiğe kemikle, kana kanla yüzleşiriz. Kan davaları Kan Yeri'nde sona erer; *virtute et armis*," dedi Hükümdar.

*Erdem ve silahla.* Danışmanlarıyla çoktan konuştuğu şüphesizdi. Benim dezavantajlı olduğumu, Cassius'un silahını daha iyi kullandığını söylemiş olmalıydılar. İşine yarayacak bir sonuçtan emin olmasa, işi asla bu noktaya kadar getirmezdi.

"Atalarımızın zamanında olduğu gibi, şimdi ve ölümüne olacak," dedi. "İtirazı olan var mı?"

İşte bunu umuyordum.

Ne Cassius ne de ben ağzımızı açtık. Kısrak itiraz etmek için öne çıktı fakat Furia Aja başını iki yana sallayarak onu durdurdu.

"O halde bugün, *res, non verba.*" Kelimeler sussun, eylemler konuşsun.

Kahverengiler masaları karlı alandan çekerek bir çember oluştururken, çemberin içine girmeden önce efendimle konuştum. Pliny, Augustus'un yanında duruyordu. Leto, Tactus, Victra ve Mars'ın büyük Pretorları da. Bir sürü ünlü yüz, bir sürü savaşçı ve politikacı. Çakal daha ileride duruyor, diğerlerinden daha kısa görünüyordu; ifadesiz bir yüzle dikilmiş, kimseyle konuşmuyordu. Yanımızda konuştuklarımızı duyabilecek daha az insan olsa bana ne diyeceğini merak ediyordum. Öfkeli görünmüyordu. Belki de planlarıma güvenmeyi öğrenmişti. Aklımdan geçeni okumuş gibi başıyla onayladı. Hâlâ müttefiktik.

"Bu benim için bir gösteri mi? Kibir mi? Aşk mı?" diye sordu Augustus, ben karşısında dururken. Bir anlam bulmaya çalışarak bakışlarını gözlerime dikmişti. Kısrak'a bakmaktan kendimi alamadım. Şimdi bile aklımı çeliyordu.

"Çok gençsin," diye fısıldadı Augustus. "Hikâye kitaplarında anlatılanlar yanlış; aşk böyle şeyleri atlatamaz. En azından kızımın aşkı." Duraksayarak bir an düşündü. "Onun ruhu da annesininki gibidir."

"Aşk için yapmıyorum, sahip."

"Öyle mi?"

"Öyle." Başımı eğerek onu selamlarken Matteo'nun yüksek-Lehçesini hatırladım. "Oğulun görevi babanın görkemidir, değil mi?" Bir dizimin üzerine çöktüm.

"Sen benim oğlum değilsin ki."

"Hayır. Bellonalar onu öldürerek sizden çaldı. En büyük oğlunuz Claudius, bir insanın umabileceği her şeydi; babasından daha iyi ve daha bilge bir oğul. İzin verin, ben de *onların* en sevdikleri oğullarının başını size hediye edeyim. Bu kadar gevezelik yeter. Bu kadar politika yeter. Kana kan."

"Sahip, Julian o kadar büyük mesele değildi ama Cassius..." diye itiraz etti Pliny.

Augustus ona aldırmadı.

"Onayınız için yalvarıyorum," diye tekrarladım, efendimi zorlayarak. "Hükümdar'ın sempatisini daha ne kadar koruyabileceksiniz? Bir ay mı? Bir yıl mı? İki mi? Yakında sizin yerinize Bellonaları geçirecek. Cassius'u nasıl desteklediğine bir bakın. Kızınızı nasıl çaldığına bir bakın. Oğlunuzun nasıl bir Gümüş hayatı sürdüğüne bakın. Vârisleriniz tükendi. BaşVali olarak zamanınız sona erecek. Mars'ın BaşValisi olmaya uygun değilsiniz. Çünkü Mars Kralı olmalısınız."

Gözleri parladı. "Bizim krallarımız yoktur."

"Çünkü kimse taç giymeye cüret edemedi," dedim. "Bu ilk adım olsun. Hükümdar'ın yüzüne tükürün. Beni ailenizin kılıcı yapın."

Botumdan bir bıçak çıkararak gözümün altına küçük bir kesik attım. Kan, gözyaşı damlası gibi süzüldü. Bu, demir ataları-mızdan, Fatihlerden kalan eski bir gelenekti. Ve görenlerin kanını dondururdu; daha sert, daha zorlu çağlardan bir kalıntı. Mars'a has. Demir ve kana. Dünya'nın Kuzey Kutbu'nun üzerinde ünlü İngiliz Donanması'nı yakan ve asteroit kuşağının ortasında Yükselen Güneş diyarının hızlı Japon katillerini yok eden öfkeli gemilere has. Efendimin gözleri, sönük halde bekleyen korlara usulca üflenmiş gibi yavaşça parladı.

Onu ikna etmiştim.



"Onaylıyorum. Ne yaparsan, benim onurum için yap." Bana doğru eğildi. "Kalk, altın-doğan. Kalk, demirden-dövülen." Augustus parmağıyla yüzümdeki kana dokundu ve parmağını kendi gözünün altına bastırdı. "Kalk, Mars'ın Eri, gazabımı yanında götür."

Kalktığımda herkes fısıldaşıyordu. Bu artık çocuklar arasında basit bir kavga değildi. Haneler kapışıyordu. Kahramana karşı kahraman.

"*Hic sunt leones,*" dedi Augustus, başını yana yatırarak; yarı meydan okuma, yarı kutsamayla. Domuzun tekiydi. Umutsuzca onun gözündeki yerimi korumak istediğimi biliyordu. Bir barut fıçısının yanında ateşle oynadığını biliyordu. Yine de gözleri şehvetle parlıyor, kan açlığı çekiyor ve güç vaadinin peşinden koşuyordu.

"*Hic sunt leones,*" diye tekrarladım.

Çemberin ortasına doğru yürürken Tactus ve Victra'yı başımla selamladım. Diğer yardımcıların yaptığı gibi onlar da jiletlerinin kabzalarına dokundular. Sürü psikolojimiz çok keskindi. "İyi şanslar," dedi Tactus.

Yukarıda, gemiler uzun gecede sessizce süzülüyor, ağaçlar esintiyle salınıyor, şehirler uzaklarda parıldıyor, Dünya gökyüzünde şişmiş bir uydu gibi asılı duruyordu. Jiletimi önkolumdan çıkardım.

Annesi Cassius'u alnından öperken Kısrak yanıma geldi.

"Şimdi de bir piyon mu oldun yani?" diye sordu.

"Sen de bir ganimet misin?"

Bir an yüzünü buruşturdu ve sonra dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bunu bana sen mi söylüyorsun? Seni tanıyamıyorum bile."

"Ben de seni, Virginia. Artık Hükümdar'a mı hizmet ediyorsun?"

Oysa onu tanıyordum; şimdi onu dosttan çok bir yabancı gibi hissettiren aramızdaki uçuruma rağmen. Göğsümün sıkışmasının nedeni oydu. Ona dokunmak, ona sarılmak isteyen ellerimin ve hepsinin sadece bir numara olduğunu söylemek isteyen dudaklarımın gerginliğinin nedeni de oydu. Ben babasının bir piyonu değildim. Çok daha fazlasıydım. Bütün bunlar iyilik adına yapılıyordu. Ama *onların* iyiliği için değildi.

"*Virginia.*" Başını yana yatırdı ve etrafımızda bekleyen iki bin Eşsiz'e bir bakış atarken hüzünle gülümsedi. "Biliyor musun, bunca yıldır merak ediyorum... Sanırım başından düşünmeliydim fakat öylesine ender bir karakter sergiledin ki... dikkatimi dağıttı. Ama şimdi soracağım." Parlak gözleri sorgulayarak bakıyordu. "Sen deli misin?"

Cassius'a baktım. "Ya sen?"

"Kıskançlık mı? Çocukça." Bana doğru eğilerek sert bir şekilde fısıldadı. "Bana kendime göre bir planım olacağını düşünecek kadar bile saygı duymaman çok yazık. Sızlayan kasıklarım beni Bellonaların kollarına attığı için mi burada olduğumu sanıyorsun? Lütfen ama... Ben kızışmış bir kancık değilim. Ailemi elimden gelen her şekilde korurum. Peki, sen kendinden başka kimi koruyorsun?"

"Onunla olmakla ailene ihanet ediyorsun." Gerçeğe paralel olabilecek uydurma bir cevabım yoktu. Onun gözlerinde kötü adam olmayı kabul etmek zorundaydım. Yine de gözlerine bakamıyordum. "Cassius şeytanın teki."

"Büyü artık, Darrow." Daha derin bir şey söyleyecekmiş gibi baktı fakat sadece başını iki yana sallayarak arkasını döndü. "Seni öldürecek. Octavia'yı bunu erken bitirmesi için ikna etmeye çalışacağım." Bir anlığına devam edemedi. "Keşke bu uyduya gelmeseydin."

Yanımdan ayrıldı ve Hükümdar'ın maiyetine katılmadan önce Cassius'un elini tutup sıktı.

"Nihayet baş başa kaldık, eski dostum," dedi Cassius bana gülümseyerek.

Bir zamanlar kardeş gibiydik. Enstitü'de yiyeceğimizi paylaşmış ve yarışmıştık. Birlikte Minerva Hanesi'ni yerle bir etmiştik. Ben aşçılarını çaldığımda ve Sevro da sancaklarını ele geçirdiğinde Cassius nasıl da gülmüştü. O gece ikiz uyduların ışığında ovalarda dörtnala at sürmüştük. Quinn'i yakaladıklarında Cassius'un gözlerinde gördüğüm acıyı hâlâ hatırlıyordum. Benim halkımdan biri olan Titus onu yenmiş ve üzerine işemişti. Kardeş gibi olduğumuz o zamanlarda gözlerim nasıl da dolmuştu; her şey paramparça olmadan önce.



Tarçın ve portakal tadındaki kar hâlâ yağıyor, kıvırcık saçlarına yapışıyordu. Geniş omuzlarına. Son dövüşmemizde yine karların arasındaydık. Paslı çeliği karnıma saplamış ve beni kendi pisliğimde ölüme terk etmişti. Yaranın kapanmaması için o bıçağı nasıl çevirdiğini unutmamıştım.

Şimdi kılıcı abanozdandı.

Önünde kıvrılıyordu ve katılaştığında boyu bir metreyi geçen, dar bir kılıca dönüşüyordu. Kabzasındaki düğmeye basılıp bıçağın moleküler yapısına komutlar gönderildiğinde gevşeyerek iki metreden uzun, jiletten bir kamçı oluyordu. Bıçağın üzerindeki altın işaretler ailesinin soyunu anlatıyordu. Fetihlerini. Onurlarına verilen Zafer kutlamalarını. Eski, kibirli, güçlü. Benim bıçağım öyle süslerden yoksundu.

"Eh, senin olanı aldım," dedi, bana yaklaşırken başıyla Kısrak'ı işaret ederek.

Güldüm. "O asla benim olmadı. Ve şu anda da senin olmadığına eminim."

Cüppeler içindeki Beyazlar geldiler. Başları kel, sırtları kamburdu.

"Ama ben ona senin yapmadığın şekillerde sahip oldum." Sesini sadece benim duyabileceğim şekilde kıstı. "Geceleri yatağına yattığında benim ona verdiğim zevkleri düşünüyor musun? Nasıl öpüştüğünü bilmem seni rahatsız ediyor mu? Boynuna dokunduğumda iç çekişini bilmem?"

Cevap vermedim.

"Seninki yerine benim adımı inlemesi?" Gülmüyordu. Söylediklerinden nefret ediyor olabilirdi ama canımı yakmak için her şeyi söylerdi. Çoğu açıdan kötü biri değildi. Sadece *bana* karşı kötüydü. "Aslında, daha bu sabah içine girdiğimde inledi."

"Şimdi seni görebilse Julian ne derdi?" diye sordum.

"Annemin sözlerini tekrarlar, seni öldürmem için bana yalvarırdı."

"Yoksa bir şeytana dönüştüğün için yas mı tutardı?"

Jiletini çözerek kalkanını çalıştırdı. Benim kalkanım da etkinleştirdiğimde uğuldadı; sol eldivenimden hafifçe dışarı doğru bükülen, otuza elli santim boyutlarında, iyon mavisi, şeffaf bir

enerji alanıydı. Kalkanı yere yakın tuttuğumda karı eritiyor, mavi ışığının etrafında bir hale oluşuyordu.

"Hepimiz şeytanız." Ani kahkahası esintiyle sürüklenen ipek bir kurdele gibiydi. "Senin sorunun hep buydu, Darrow. Kendini çok fazla abartıyorsun. Bir yerlere sakladığın erdemlerinin olduğunu sanıyorsun. Bizden daha iyi olduğunu sanıyorsun; oysa gerçekte çok daha kötüsün. Denk olamayacağın insanlara karşı asla ustalaşamayacağın oyunlar oynamaktan vazgeçmiyorsun."

"Julian'a gayet denktim."

"*Alçak!*" Yüzü buruştu ve anlamsızca homurdanarak ileri atılıp Beyazların düelloyu kutsamasına fırsat bırakmadan beni sırtüstü yere devirdi. Bağırarak durmamızı söylüyorlardı fakat jiletler haykırırken bağırışlar silinmişti ve insan öldüren metal yavaşça yağan karın arasında savrulurken bütün gözler iri iri açılmıştı. Kravat'ı kullanıyordu. Dört saniyelik kesin, kinetik şiddet, geri çekil. Değerlendir. Saldır.

Bu tuhaf yerdeki tek ses kaynağı bizdik. Kıvrılan bir kırbacın tuhaf, tiz uğultusu. Katılaşan bıçağın vınlaması. Üzerlerine inen kılıç darbeleriyle sol kollardaki kalkanların beyaz kıvılcımlar saçarak çatırdaması. Karların çıtırtısı ve derinin gıcırtısı.

Cassius öfkesine rağmen formdaydı. Ayakları asla çaprazlanmıyordu; yoğun salvolarla ileri atılırken kalçasını çeviriyordu. Nefesi ölçülüydü ve belli bir ritmi vardı. Kırbacını bir süpürme hareketiyle ileri savurdu ve aynı anda bıçağı sertleştirerek yukarı kaldırıp kasıklarımı hedef aldı. Hareketleri çok hızlıydı. Eğitimliydi. Toplum'un ustaları ve Silahşorları tarafından mükemmelleştirilmişti. Çocukluğundan beri rakiplerini neden ezip geçtiğini, Enstitü'de beni neden yendiğini anlamak kolaydı. Çünkü düşmanları onun gibi savaşıyordu ama daha yavaşlardı. Ben onlar gibi savaşmıyordum. Dersimi almıştım.

Şimdi o da kendi dersini alacaktı.

"Egzersiz yapmışsın. Altı hamlelik bir seti karşıladın," dedi geri çekilirken. Yukarıdan saldıracakmış gibi ileri doğru atıldı ama sonra aşağıdan ayak bileklerime bir süpürme hareketi yaptı. "Yine de hâlâ bir çaylaksın." Peş peşe yedi darbe savururken neredeyse sağ



omzumu deliyordu. Atak stratejisini anlamıştım fakat hâlâ ondan çok yavaştım. Bir saplama hamlesinden son anda sıyrılarak kendimi zor kurtardım. Peş peşe iki yedili set daha geldi. Sonuncusundan zorlukla sıyrılırken nefes nefese bir halde tek dizimin üzerine çöktüm ve etrafımızda toplanan konuklara baktım.

"Bunu duyuyor musun?" diye sordu. Rüzgârdan ve kalp atışlarımdan başka bir şey duymuyordum. "Bu yalnız ölümünün sesi. Sana ağlayacak kimse yok. Umursayan kimse yok."

"Arcos umursar," diye fısıldadım.

Olduğu yerde kaskatı kesildi. "Ne dedin sen?"

"Son öğrencisi ölürse, Lorn au Arcos umursar," dedim, nefes nefese kalmış rolü yapmayı bırakıp doğrulurken. Cassius bana bir hayalet görmüş gibi bakıyordu. Tereddüt ediyordu. Söylediğim şeyi duyanlar da afallamıştı. "Sen yemek yerken ben çalıştım. Sen içerken ben çalıştım. Sen zevk peşinde koşarken ben çalıştım. Enstitü'den sonraki haftalar boyunca, Akademi'den önceki son günlere kadar."

"Lorn au Arcos öğrenci kabul etmez," diye tısladı Cassius. "Otuz yıldır kimseyi kabul etmedi."

"Bir istisna yaptı."

"Yalancı!"

"Öyle mi dersin?" Güldüm. "Buraya kendimi öldürtmeye geldiğimi mi sanıyordun? Canımı almaya hakkın olduğunu mu sanıyordun? Hayır, Cassius. Buraya seni ailenin önünde gebertmeye geldim."

Geri adım atarken bakışları önce babasına, sonra Karnus'a döndü. Başımı yana yatırdım. "Haydi ama kardeşim. Gerçekten ne kadar iyi dövüşebildiğimi görmek istemiyor musun?"

Duraksadığı anda sırtımı kamburlaştırıp karanlığın kendisi kadar sessiz bir gece avcısı gibi üzerine atıldım.

Lorn'un sözlerini hatırladım. "*Bir aptal yaprakları çekiştirir. Bir vahşi gövdeye vurur. Bir bilge kökleri kazar.*" Peş peşe setler yağdırarak Cassius'u bacaklarını iki yana açmaya zorladım. Altınların öğrettiği gibi dört saniyelik setler değildi. Yedi. Sonra altı; kalıbı bozup değiştirerek. On iki hamlelik setlerle.

Savunması iyiydi. Ve onun bana öğrettiği şekilde dövüşseydim beni öldürürdü. Oysa bana nasıl hareket edeceğimi amcam, nasıl öldüreceğimiyse bir efsane öğretmişti. Yerden sıçrayarak havada dönüyor, aynı anda aşağı saldırıyor, tokatlar ve darbelerden oluşan korkunç bir kasırga gibi onu dövüyordum. Tekrar saldırdığında, Lorn au Arcos'un bana öğrettiği gibi, onda bir savunma zaafı bulana kadar yana çekiliyordum. Daire çiz. Asla geri çekilme. Rakibinin seni geri sürmesine izin verirsen asla saldırı fırsatı bulamazsın. Yeni açılar yaratmak için onun gücünü kullanmalısın. Etrafında akmalısın. *Söğüt Yöntemi.* Güzel, akışkan, savunmaya dair bir bahar şarkısı, saldırırken kış ortasında buzul rüzgârlarının dağlardan haykırarak üzerine çullandığı bir söğüdün dalları gibi korkunç ve sert.

İçimdeki Kızıl, Altın'la birleşmişti.

Bıçağım kırbaç ve kıvrımlı sapanOrak arasında gidip geliyordu. Kılıcına çarpıyor, darbelerimin şiddeti sol kolundaki kalkanı çatırdatıyordu. Cassius afallamıştı. Arka sokak dövüşlerinde kapışmaya alışmış biri tarafından dayak yiyen bir savaşçıydı.

Gülüyordum. Ben delirmiş gibi kahkahalarla gülerken, etrafımızı saran kalabalık şaşkınlıkla tezahürat yapıyordu. Cassius'un kalkanına aşırı yüklenmesine neden olacak kadar sert darbeler indirdiğimde çığlık atanlar oldu. Kolundaki birimden kıvılcımlar saçılıyordu. Orada bir yara açtım; sonra dirseğinde, dizkapağında ve ayak bileğinde. Kılıcı yukarı kaldırıp yüzünü çizdim. Sonra durup akışkan hareketlerle geri çekildim ve kırbacı kıvrımlı bir sapanOrağa dönüştürdüm. Bunu izleyenler asla unutmayacaktı.

Kadınlar Cassius için haykırıyordu. Gençliğinde birlikte olduğu sevgilileri, şimdi birlikte büyüdükleri adamı, onları sahte vaatlerle yatağa atan ve sonra da bir kuşağın en güçlüsünü kaybettiklerini düşündüren adamı izliyorlardı. Başka bir adamın onu kan revan içinde bırakışını izliyorlardı.

Onu aşağılıyordum. Ancak bütün bunların bir amacı vardı. Hepsi, Bellonalar ve Augustuslar arasındaki nefreti bir iç savaş noktasına ulaştırmak içindi.

Kafese kapatılmış bir aslan gibi çemberin içinde dolaştıktan sonra İmperator Bellona'nın önünde durdum.



"Oğlunuz ölecek," dedim vahşice, ondan yarım metre uzaktan.

İriyarıydı. Köşeli çeneli, sivri sakallı. Gözleri akmak üzere olan yaşlarla parlıyordu. Hiç sesi çıkmıyordu. Soylu bir adamdı ve en sevdiği oğlunun ölümünü izlemek anlamına gelse bile onurunun yolundan ayrılmayacaktı.

Öfkemin arasında bile utanç duyuyordum. Bir aileye dehşet saçmak için karanlığın içinden çıkan bir adam olmanın dehşetini hissediyordum. "Sadece izleyecek misiniz?" diye bağırdım Bellonalara. İmperator Bellona'nın karısı o kadar soylu değildi. Öfkeden kuduruyor, Hükümdar'a suçlayan gözlerle bakıyordu. Onun ne istediğini biliyordum.

Cassius'a geri döndüm. Eo'nun ölümünü izlediğim gibi, onlar da hiçbir şey yapamadan izlemek zorunda kalacaklardı.

"Leydi Bellona, Cassius'un ölümünü izleyecek kadar soylu musunuz? Bu dünyadan solup gidişini izleyecek kadar?" Kadının dudakları kıvrıldı. Önce Karnus'a, sonra Cagney'ye bir şeyler fısıldadı. "Bellona Hanesi'nin gücü bu kadar mı? Kurtlar aranıza daldığında koyun gibi izliyor musunuz?"

Kanı kaynayan Bellonalar için durumu özellikle dramatik hale getiriyordum. Cassius dövüşmeye çalışıyordu. Dizkapağını biçtiğimde sendeledi ve karın içinde yuvarlandı. Umutsuzca ayağa kalkmaya çalıştı. Kanı ayaklarının dibinde bir gölgeye dönüşmüştü. O da Titus'u böyle yavaşça öldürmüştü. Paniğe kapılmış bir halde ailesine bakıyor, onları son kez gördüğünü biliyordu. Onlar için Vadi filan yoktu. Onların cenneti bu hayattı. Her şeye rağmen, üzücü bir görüntüydü ve ona acıyordum.

Leydi Bellona'nın teşvikiyle, Cagney çoktan bir adım öne çıkmıştı ve güzel yüzü öfkeden kararmıştı. Sadece güçlü kuzeni Cassius'un canını biraz daha yakmam gerekiyordu. Ancak İmperator Bellona kararlı bir şekilde onu geri çekti. Sonra çatık kaşlarla önce Augustus'a, sonra da etrafındakilere baktı.

"Hiçbir Bellona müdahale etmeyecek. Onurum üzerine."

Karısı aynı fikirde değildi. Hükümdar'a bir bakış daha attı ve Octavia bir elini kaldırdı. "Dur!" dedi. "Dur, Andromedus!"

Müdahale beni gerçekten şaşırtmıştı.

Bütün gözler Hükümdar'ın platformuna döndü. Cassius nefes nefeseydi. Hükümdar bu kadar aptal olamazdı. Olabilir miydi? Bu müdahalesi söylentileri herkesin gözünde doğruluyordu. Hükümdar taraf tuttuğunu açıkça belli etmişti. Bellona ailesini seçmişti. Mars'ta Augustusların yerine onları geçirecekti. Cassius bu plan için önemli olmalıydı. Şimdi, onun hesap hatası yüzünden Cassius ölmek üzereydi ve planı sekteye uğrayacaktı. Yine de ne yapmaya çalıştığını anlamakta zorlanıyordum. Çok aptalcaydı. Çok dar görüşlüydü. Kibri onu aptallaştırmıştı.

"Kurallarda bir değişiklik yapıyorum. Beyazlar her zamanki kutsamalarını yapamadıklarından, düello ölüm *ya da* teslimiyetle sonuçlanacak," dedi, Cassius'un annesine bakarak. "Düellonun sınırları bunlar. Değerli çocuklarımızın çoğu okullarımızda kaybediliyor. Bu iki muhteşem adamı bir okul bahçesi kavgasında harcamaya gerek yok."

"Hükümdarım," diye seslendi Augustus, kanlı ganimetinin şehvetine kapılarak, "kanunlar gayet açık. Bir düello başladığında, hiç kimse kuralları değiştiremez."

"Kanunlardan söz ediyorsun. Senin ağzından çıkması hoş bir ironi, Nero."

Kalabalıktan gülüşler yükselince, Enstitü'de Çakal için şike yapmaya çalıştığı söylentilerini herkesin bildiğini anladım.

"Hükümdarım, bu konuda Augustus'la aynı fikirdeyiz," diye gürledi bir ses. Daxo au Telemanus öne çıktı. Pax'ın ağabeyi, arkadaşım kadar uzun boyluydu ama onun kadar vahşi değildi. Kaya gibi bir adamdan çok bir çam ağacına benziyordu. Babası Kavax gibi başı keldi fakat üzerine Altın melek desenleri işlenmişti. Gür kaşlarının altından bakan uykulu gözlerinde yaramazca pırıltılar vardı.

"Bu hiç de şaşırtıcı değil," diye hırladı Cassius'un annesi.

"Kalleşlik!" diye gürledi Daxo'nun babası Kavax. Bir çatallı kızıl sakalını, bir sol kolunda yatan büyük evcil tilkiyi okşuyordu. "Burnuma kalleşlik ve iltimas kokuları geliyor. Ben kolay öfkelenmem ama kendimi hakarete uğramış hissediyorum! Hakaret!"



"Dikkatli ol, Kavax," dedi Octavia, buz gibi bir sesle, "bazı sözler geri alınamaz."

"Yoksa neden söylesin ki?" diye sordu Daxo, Gaz Devleri'nden gelen ailelere bakarak. Bu tartışmada desteği oradan bulacağını biliyordu. "Ancak bu bile size örnek olmalı, Hükümdarım: Sizin sözleriniz bile kanunları değiştiremez. Babanız bu dersi sizin elinizden öğrenmemiş miydi?"

Hükümdar'ın Furiaları tehditkâr bir tavırla öne çıktılar. Hükümdar ise sadece buz gibi gülümsüyordu. "Ah, genç Telemanus, benim sözümün kanun *olduğunu* unutuyorsun."

İşte bu yapılmaması gereken bir hamleydi. Bir Altın diğer Altınları yönetebilirdi. Ancak hâkimiyetini kendini tehlikeye atacak şekilde ilan etmek? Hükümdar o kadar uzun zamandır Sabah Tahtı'nda oturuyordu ki bu detayı unutmuştu. Onun sözleri kanun filan değildi. Şimdi meydan okumaya dönüşmüştü.

Memnuniyetle kabul edeceğim bir meydan okumaya.

Göz göze geldiğimizde yanlış bir laf ettiğini anladı ve o anda karşılık veremeyeceği tek bir hamle yapabileceğimin ikimiz de farkındaydık.

"Benim olanı çalamazsınız!" diye hırladım.

Dönüp hızla Cassius'a doğru atıldım. O da kılıcını kaldırdı. Enstitü'de çamurların arasındayken teslim olmama izin vermemişti. Şimdi benim de ona fırsat vermeyeceğimi biliyordu. Ben saldırırken Cassius'un yüzü sapsarı kesildi. Kaybetmek üzere olduğu her şeyi düşünüyordu. Hayatı ne kadar da değerliydi. Sonuna kadar bir Altın'dı. Diğerleri bağırarak durmamı söylüyor, bunun haksızlık olduğunu haykırıyorlardı.

Oysa adaletin tanımı buydu.

Onun yerinde ben olsam, ölmeme izin verirlerdi.

Cassius boğazıma atıldı. Bir şaşırtmacaydı. Jiletini bacağıma sarmak için savurdu. Geri çekilmemi bekliyordu. Hamlesinin kavisinin içinde kalarak doğruca ona saldırdım, düşük yerçekiminde başının üzerinden atladım ve hiç bakmadan kırbacımı geri savurdum. Kırbacım uzanmış sağ koluna dolandı. Jileti sertleştiren düğmeye

bastım ve kışın donmuş bir ağaç dalının çatırtısı gibi bir sesle, Cassius au Bellona'nın kılıç tutan kolunu aldım.

Sessizlik ve çığlıklar eşit orandaydı. Uzunca bir an ona dönmedim. Döndüğümdeyse ayakta sallanırken, bu dünyadan ayrılmaya hazır bir halde buldum. Cassius devrilirken kimse kıpırdamadı. Babası sessizce bakışlarını yere indirdi.

"Dur dedim!" diye bağırdı Hükümdar. İki Furia platformdan atlayarak ellerinde kılıçlarıyla önüne dikildiler.

"Bitir işini!" diye bağırdı Augustus.

Cassius'a yaklaştım. Titreyen dudaklarıyla bana tükürdü. Şimdi bile kibirliydi. Kılıcımı kaldırdım. O anda bir el bileğimi yakaladı. Çelik gibi değil; yumuşak bir tutuş. Tenimde sıcaklığını hissettim.

"Kazandın, Darrow," dedi Kısrak, sakince, önüme dolaşıp gözlerime bakarak. Furialar çemberin dışında duraksadılar. "Bunun için kendi kimliğini kaybetme."

Eo'nun beni Vadi'den izlediğini hayal edemezdim. Bu cehennemde inancımı kaybetmiştim. Kısrak onu geri getirmişti. Eo beni izlese de izlemese de kesin olan bir şey vardı; Kısrak izliyordu ve gözlerinde gördüğüm şey, elimi indirmeme yetmişti. Ve sonra beni yıllardır ilk kez görüyormuş gibi gülümsedi.

"İşte buradasın."

"*Öldürün onu!*" diye bağırdı Cassius'un annesi. "Onu hemen öldürün!"

"Hayır!" diye gürledi İmperator Bellona. Çok geçti.

Kısrak'ın gözleri iri iri açıldı.

Dönüp baktığım anda çemberin kumdan yapılmış gibi içe doğru çökmekte olduğunu gördüm. Kararlı adımlarla değil, tereddütlü bir şekilde. Bellonalardan biri sessizce, ölümcül bir şekilde bana doğru koşuyordu. Arkasında bir tane daha vardı. Aynı anda Augustus grubundan Tactus geldi. Bir Süvari daha. Arkadaşımın savaş çığlığını duydum. İkincisi yankılandı. Eski ordumdaki bir Altın'dan fazlası geliyordu.

Cagney au Bellona ilk karşıma çıkan oldu. Çaldığı kılıcını boğazıma doğru savurdu. Eğildim fakat Kısrak hamleyi savuşturmak için kendi kılıcını çekmiş olmasaydı, kafamı kaybederdim.



Kıvılcımlar yüzüme çarptı ve Tactus, Cagney'yi yan tarafından yakalayarak temiz bir şekilde ikiye böldü.

Çığlıklar koptu.

Kan Yeri tamamen çöktü. Bellonalar ve Augustuslar yandaşlarını korumak için koşuyordu. Diğerleri kaçıyordu. Karnus, Tactus'a saldırdı; bu arkadaşım için çok fazlaydı. Yardımına koştum ve Victra ile diğerleri Karnus'la aramıza girene kadar onu korudum. Kısrak o kargaşada kaybolmuştu. Çılgınca bir halde onu ararken başıma bir kılıç savruldu.

Hükümdar barışı sağlamaya çalışırken bağırışlar yükseliyordu ama artık işler onun kontrolünden çıkmıştı. Cagney'nin cansız bedeninin başında bir kadın çığlıklar atıyordu. Hepsi kılıcını çekmiş onlarca erkek ve kadın birbiriyle çarpışıyordu. Tactus, Cagney'nin çaldığı jiletimi bana fırlattı. Ardından, yine beni korurken omzuna bir bıçak saplandı. Arkadaşıma yardım etmek için döndüm ve Tactus'a sapladığı bıçağını geri çıkaran Bellona'nın kolunu biçtim. Arkadaşımı kendime çekerken kılıcımla bir yol açtım. Bir kılıç önkolumu çizdi. O kargaşada Kısrak'ı gördüm; Cassius'un yaralı vücudunu korumaya çalışıyordu. Bellonaların onu öldürüp öldürmeyeceğini bilmiyordum. Masalarında oturmasına izin vermişlerdi. Yine de bilmiyordum. Vücut ağırlığımla aramıza girenleri iki yana savurarak ona doğru koştum. Tactus da yardım ediyordu.

Bir kadına çarptım. Antonia. Elindeki bıçağı karnıma doğru sallarken gözleri neşeyle parladı fakat kardeşi Victra onun yüzüne bir yumruk indirdi ve Tactus onu yere devirene kadar başını tekmeledi. Victra bana gülerek bakarken, Karnus onu saçlarından yakalayıp aşağı çekti. Aynı anda Leto da karmaşaya katılarak jiletinin kararlı hamleleriyle akışı değiştirdi. Telemanuslar ona katılıp, baba ve oğul, karşılarına çıkan Altınları benim boyumun yarısı uzunluğundaki jiletleriyle biçiyorlardı.

"Tactus, beni izle!" diye bağırdım.

Tactus yaralanmıştı fakat ayaktaydı ve Sevro'nun yanında savaşırken olduğu gibi çılgınca uluyordu. Birlikte bu düşük yerçekiminde havaya sıçradık. Kısrak'ın yanına gideceğimi biliyordu. Ne var ki Bellonalar çok kalabalıktı ve jiletleri çok ölümcüldü.

"Kısrak!" diye bağırdım, iki Bellona'yı savuştururken. Birinin yüzünü kılıcımla biçerken kalkanımı diğerinin boğazına indirmiştim. Bir başkası onlara katıldı. Sonra biri daha. Sonunda kalabalık bir Bellona grubu önümü kesti.

"BaşVali'yi koru!" diye bağırdı Kısrak, bana dönerek. Sesi benimkinden daha kontrollüydü ve şövalyeliğe kendimi bu kadar kaptırdığım için aptal gibi hissettim. Elbette ki onu kurtarmama ihtiyacı yoktu. "Babamı koru!" Ve kalabalığın arasında onu görememe rağmen itaat ettim.

Tactus'un beni yakamdan yakalayıp geri çekmesine izin verirken iki yandan saldırıya uğruyorduk. Biri daha bağırarak Augustus'u korumamızı söyledi. Diğerleri İmperator Bellona ve Cassius'un korunmasını haykırıyordu. Birçok aile lordu silahlı aile üyeleri tarafından götürülmüş, kargaşadan uzaklaştırılmıştı. Ancak asansörlere binerek kuleden ayrılabiliyorlardı çünkü çekimBotları yasaktı. Ortalık neredeyse boşalmıştı. Hükümdar'ın Pretoryenleri; mor ve siyahlara bürünmüş Obsidiyenler ve Altınlar onu sararak mahvolan partiden götürmüştü. Jiletler ve akımKılıçları nasırlı elleri dolduruyordu. Pretoryenlerin morlarına bürünmüş Altınların liderliğindeki Griler bizi dağıtmaya geldiler. Üzerlerinde çatışma kıyafetleri vardı ve yakıcılarıyla, savaşan ailelerin üyelerine acı-topları ve dağıtıcı-dalgalar sıkıyorlardı. Altınlar sivrisinekler gibi kaçışıyordu.

"AUGUSTUS!" diye bağırdı Karnus, Bellonaların arasından, dağıtıcı-dalgaları bir deli gibi yararak koşarken. Omzuyla birini yere serdi, bir Süvari'nin yüzünü kalkanıyla parçaladı ve doğruca Augustus'a atıldı. Tek hamlede ailesinin düşmanını ortadan kaldırmak niyetindeydi. "AUGUSTUS!"

En iyi kılıç ustamız ve Augustus'un evlatlığı Leto, BaşVali'nin önüne geçerek müdahale etti.

"*Hic sunt leones!*" diye bağırdı gökyüzüne.

Leto zarif ve akışkan bir deniz gibi hareket ediyordu. Karnus'u geri itti ve karnını deşmek üzereyken aniden donup kaldı. Karnus arkaya doğru sendeledi, doğruldu ve hâlâ hayatta olduğuna şaşırmış gibi baktı. Başını yana eğerek Leto'yu izledi; oğlan yaralanmış gibi elini bacağına koymuştu.



Gevşeyen kollarla yavaşça bir dizinin üzerine çöktü. Uzun saçları yüzünün önüne savrulmuştu. Bir an olduğu yerde donup kaldı. Bütün kargaşanın ortasında kıpırdamayan bir tek o vardı. Hüzünlü gözleri, ufka doğru huzurla ilerleyen bir geminin motor alevi gibi parladı. Karnus başını vücudundan ayırmadan önceki o son anda çok güzel görünmüştü.

"*Leto!*" diye kükredi Augustus.

Gözleri iri iri açıldı ve kendisini uzaklaştırmaya çalışan Telemanusları itmeye çabaladı. Çakal'ın, gizli bir ittifak teklif ederken parmaklarının arasında evirip çevirdiği gümüş kalemini giysisinin koluna ittiğini gördüm.

Göz göze geldik.

Dişlerini göstererek sırıttı.

Şeytanla anlaşma yaptığımı o zaman anladım.

# 13

# KUDUZ KÖPEKLER

Kulenin tepesinden kaçtık. Kısrak'ı geride bırakmak zorunda kalmıştım. O ne yaptığını biliyordu. Nedense bunu unutuvermiştim. Ne yaptığını her zaman bilirdi.

"Ona bir şey olmayacak," dedi Augustus ve sanırım ilk kez yüzünde bir duygu gördüm. Hayır. İkinci kez. Leto'nun adını haykırdığında, bir oğlunu kaybetmiş gibiydi. Şimdi de öyle görünüyordu; yüzü düşmüş, sanki yirmi yıl yaşlanmıştı. En büyük oğlunu kaybetmişti. İkinci eşini, çocuklarının annesini kaybetmişti. Şimdi oğlunun yerine geçirmek için evlat edindiği adamı da kaybetmişti ve ona karısını hatırlatan kız için korkuyordu.

Kısrak'a bir şey yaparlarsa, sorumlusu ben olurdum.

Her şeyi harekete geçiren bendim. İlk kez, işler bundan daha iyi gidemezdi. Ellerimden kan süzülüyor, parmaklarımın arasında toplanıyor, bir nal biçiminde tırnaklarımın etrafında birikiyordu. Kanın olmadığı yerlerde parmak boğumlarım bembeyaz görünüyordu. Midemi bulandırıyordu ama bu eller bunun için yaratılmıştı.

Kızıla boyadığımız ağaçlık kış diyarından kaçıyorduk. Birçoğumuz, sayıları neredeyse bir düzine olan yaralıları taşıyordu. Yedi kişi ölmüştü. Bütün maiyet içinde sadece yirmi kişi yara almadan kurtulmuştu. Diğerleri kayıptı. Benzersiz Leto gitmişti, Pliny'nin



yardımcısı doğranmıştı ve Pretorlarımızdan biri Kellan au Bellona tarafından boynundan bıçaklanmıştı.

Pretor'u kucağımda taşıyor, asansörle kuleden inerken kanamasını durdurmaya çalışıyordum. Victra elbisesinden bir parça koparak yaraya bastırdı.

Bir çift çekimBotu için her şeyimi verirdim. Lordumuzun etrafına toplanmıştık. Jiletlerimiz ellerimizdeydi. Kan, kolumu dirseğime kadar kaplamıştı. Yüzümden ve kaburgalarımdan ter damlaları süzülüyordu. Grubun ayaklarının dibinde, asansörün zemininde, ellerden, yaralardan ve kılıçlardan düşen kan damlaları birikiyordu. Yine de etrafımdaki yüzlere bembeyaz gülüşler hâkimdi.

Üniformamın içinde ateş bastığı için üst düğmelerini çözdüm. Tactus yanımda kanlar içindeydi. Bıçak sol omzunu delip geçmişti. Temiz bir hamleydi.

"Sadece kan," dedi, onun için endişelenen Victra'ya.

"Delinmişsin."

"Tuhaf bir şey değil ki." Victra'nın beline gülümseyerek baktı. "Lanet olsun. Sen de delinmişsin ama ben şikâyet ediyor muyum? *İiiiyaaaaah!*" diye bağırdı, Victra elbisesinden yırttığı bir kumaş parçasını onun yarasına bastırırken. Kısa bir süre daha acı içinde kahkahalarla güldükten sonra bana baktı ve mutlu bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Lorn au Arcos'tan eğitim almak, ha? Seni sinsi adi!"

Beni Cagney'den o kurtarmıştı. Başımla onayladım ve kanlı yumruklarımızı birbirine vurduk. Geçmişteki tartışmalar, hakaretler ve üzerime oynanan bahisler şimdilik unutulmuştu.

Diğer Altınların, Pretorların, şövalyelerin, erkek ve kadın askerlerin birçoğu –ki bu tür adamlarımızın Politiko ve ekonomistlerimize oranı, çoğu haneninkinden daha fazlaydı– alınlarını siliyor, geride kanlı izler bırakıyorlardı. Bunlar, Altınlığın en büyük sorununun, herkesin çoktan yenilgiye uğramış olması olduğunu söyleyecek türden Altınlardı. Yani savaşmaya değer kimse kalmamıştı. Bütün o eğitimi ve gücü üzerinde kullanabileceğimiz kimse yoktu. Eh, ağızlarına bir kez daha savaş tadını çalmıştım. Vali'nin vârisi ölmüş olsa bile, BaşPretorları omzumda, kanlar içinde yatıyor olsa bile,

Kısrak düşmanların elinde olsa bile oynamak istiyorlardı. Ve günün oyunu, cesetleri çoğaltmaktı.

Yaşlısı genci bana iştahla bakıyor, beslenmek için sabırsızlanıyordu.

Sürü lideri, Primus olmak işte böyle bir şeydi. Diğerleri senden kılavuzluk beklerdi. Üzerinden yayılan kan kokusunu, daha ortada yokken alabilirlerdi. Yaş önemsizdi. Deneyim önemsizdi. Önemli olan tek şey, bu hasta ruhlu piç kurularına yeni katliamlar sağlamış olmamdı.

Etrafımızda ağlayan çocukların sesiyle irkildim. Böyle bir gecede, o kadar kırılgan ve savunmasızlardı ki... Augustus'un en küçük kız kardeşinin oğulları ve kızları. Babaları onları sakinleştirmek için saçlarını okşuyordu. Karısı alaycı bir tavırla gülerek eğildi ve ağlamayı kesene kadar çocukları tokatladı. "Cesur olun."

Obdisiyen ve Grilerimiz bizi aşağıda beklemiyordu. Bir yerlere götürülmüşlerdi. Hükümdar'ın Obsidiyenleri ve Altınları da gelmiyordu. Demek ki Octavia henüz ne yapacağına karar vermemişti. Tam tahmin ettiğim gibi... Bizi öylece katledemezdi çünkü bir hanenin bir diğerini yok etmesi bir nebze kabul edilebilirdi fakat yüce liderin bunu Senato tarafından kendisine verilmiş güçlerle ve yetkilerle yapması? Daha önce böyle bir şey olmuştu ve o Hükümdar kendi kızı tarafından kafası kesilerek öldürülmüştü. Şimdi tahtta oturan kız tarafından.

Ah, olanlar nedeniyle benden nefret ediyor olmalıydı.

Asansörün altında dev ağaçların arasından geçen taş döşeli patikalar boyunca ışıklar yanıyordu. Müzisyenler artık susmuştu. Onların yerine, bağırışlar, çığlıklar duyuyorduk ve ara ara insanın kanını donduran sessizlikler oluyordu. Ağaçların altında Altınlar koşturuyordu. Ormanın ötesindeki taş konaklarına kaçıyorlardı; oradan gemilerine binip evlerine gideceklerdi. Ancak bazıları kaçmıyordu. Avlanıyorlardı.

Beklemediğim bir şey olmuştu. Bu gece diğer aile kavgaları da tatmin arayışına girmişti. Enstitü'de, diğer öğrenciler olayın bir oyun olmadığını anladığında da aynı şey yaşanmıştı. Kural olmadığını. Karanlıklarda insanlar yerine iblislerin dolaştığı duygusu



hâkimdi. Şimdi kurallar yıkılmışken kim diğerinin ne yapacağını bilebilirdi ki?

Uzakta dört avcı vardı. Üç erkek ve genç bir kadın ormanda sessizce koşuyordu. Bir derenin üzerinden atladılar. Korkunç bir iştahla koşuyorlardı. Gençliğin hırsı. Falthe Hanesi olmalıydı. Çakal'ın, Julian'ı öldürdüğümü gösteren holoyu Cassius'a vermekle görevlendirdiği, üzüm gözlü Lilath. Yanında Cipio vardı; bir zamanlar Antonia'ya hem yatak odasının dışında hem de içinde yardım eden genç adam.

Asansörümüz inerken sessizce onları izliyorduk. Ölümcül grup, ağaçların arasından hızla geçerek hiçbir şeyden haberi olmayan, çılgınca bir halde taş konaklarına kaçmakta geç kalmış, kırmızı-beyazlar içindeki Thorne Hanesi üyelerinin üzerine koşuyordu. Thorne'un arması güldü. Katiller ağaçların arasından fırlarken gül sancağı düştü. Bir hane yok oldu. Jiletlerin bu kadar hızlı ve sessiz olması korkutucuydu. Çarpışmaları benim düellomdan farklıydı. Ben acele etmemiştim. Onlar ediyordu. On yaşındaki bir çocuğu doğrayışlarını izledim. Altın çocuklara merhamet edilmiyordu. Asla masum oldukları düşünülmüyordu. Düşman tohumları olarak görülüyorlardı. Onları yok etmezsen, yıllar sonra gelip seni öldürürlerdi. Balo elbisesi içindeki bir kadın saldırıya karşılık verdi ve kendisi ölmeden önce Falthelerden birini öldürmeyi başardı. İki çocuk kaçıyordu. Biri yakalandı. Diğeri kaçtı. Tek kurtulan o küçük kız olmuştu.

Falthe Süvarilerinin dansı başladı. Abartılı adımlarla yeri dövüyorlardı. Farklı yönlerde dönüyor, topuklarını karanlık toprağa bastırıyorlardı. Fakat aslında dans etmiyorlardı.

"Korkunç lanet," diye küfretti Tactus yüzünü sıvazlayarak.

"Çocuklar..." diye fısıldadı Victra.

Augustus taş gibi bir yüzle duruyor, hiç konuşmuyordu.

"Thorneların on beş çocuğu var." Victra'nın gözlerinde beliren yaşlar beni şaşırtmıştı.

"Canavarlar," diye fısıldadı Çakal, tüylerimi ürperterek. Çok iyi rol yapıyordu. Aslında umurunda bile değildi.

Çocuklar. Nakaratın bu olduğunu bilse, Eo o şarkıyı söyler miydi? Hepimizin yükleri vardı. Ve katiller, yok ettikleri ailenin yanından uzaklaşırken, kendi yükümün de beni bir gün ağırlığıyla ezeceğini biliyordum. Sadece henüz zamanı gelmemişti.

"Veri kilitleyiciler devrede," dedi Daxo au Telemanus. Bileğindeki veri-tabletini bana gösterdi. "Veri-tabletleri çalışmıyor. Yörüngedeki gemilerimizle iletişim kurmamızı istemiyorlar."

Augustus boş veri-tabletine baktı ve yakında diğer ailelerin Obsidiyenlerini, Altınlarını ve Grilerini çağıracağını söyledi. Şartlar aleyhimize dönmeden gezegenden ayrılmak ve güçlü konumumuza geri dönmek zorundaydık.

"Bu kargaşayı sen yarattın, Darrow. Beni bu durumdan sen kurtaracaksın." Bana doğru eğildi ve kucağımda taşıdığım Pretor'un nabzını yokladı. "Kurtul ondan. Bir dakikaya ölmüş olacak." Ellerini sildi. "Çocuklar bizi yeterince yavaşlatıyor."

Kadını asansörün zeminine indirirken Pretor bana bir şeyler mırıldandı. Ne dediğini anlamamıştım. Öldüğümde ben hiçbir şey söylemeyecektim çünkü diğer tarafta beni Vadi'nin beklediğini biliyordum. Bu savaşçıyı bekleyen neydi peki? Sadece karanlık. Son sözlerini anlamamıştım bile ve onu kırılmış bir kılıç gibi kenara attım. Kanlı parmaklarımla gözlerini kaparken geride uzun, soluk izler bıraktım. Gösterdiğim saygıyı fark eden Victra omzumu sıktı.

Ayağa kalkarken Süvarilere ve diğer savaşçılara emirler verdim. İyi katiller olduğunu düşündüğüm on beş kişi vardı. Bazıları benim yaşımda, diğerleri bizden çok yaşlıydı. Yine de kimse bana itiraz etmedi. Hatta Pliny bile. Özellikle Telemanuslar benim liderliğimi kabul etmeye hevesli görünüyorlardı. Her biri gözlerime gerektiğinden daha uzun bakarken, başlarını resmiyetin ötesinde eğiyorlardı.

"Umarım kimse sıkılmamıştır." Güldüler. "Başka bir aile BaşVali'nin canını alarak Bellonaların veya Hükümdar'ın gözüne girmek isterse ziyaretçilerimiz olacak," dedim. "Onları öldürmeli ve hangarlara kadar kendimize yol açarak ilerlemeliyiz. Telemanus, sen ve oğlun BaşVali'nin gölgeleri olacaksınız. Başka hiçbir şeyle ilgilenmeyin. Anlaşıldı mı?" Devasa başlarıyla onayladılar. *"Hic sunt leones."*



*"Hic sunt leones."*

Asansör zemine ulaştığında, bizi bekleyen kırk kişi vardı. Tritonlu Norvo ve Jüpiter'in uydularından Cordovan Haneleri.

"Ne yazık," dedi Tactus iç çekerek.

"Cordovan ve Norvo bizdendir," dedi Augustus. "Onlara para ödüyoruz."

"Haylaz! Cordovan, seni haylaz!" diye gürledi Kavax. "Seni Bellonaların adamı sandım!"

"Bellonalar da öyle sanıyordu." Augustus böyle bir şey bekliyordu.

Yeni Altınların komutasını da ben aldım. Bazılarının itiraz edeceğini sanmıştım. Oysa durdukları yerden beni izliyor, emirlerimi bekliyorlardı. Bütün Pretorlar, politikacılar ve savaşçılar... Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. İnsanın boğazına kadar kanla yıkanmışken ve hiçbiri kendi kanı değilken kazandığı güç inanılmazdı.

BaşVali'yi ormandan çıkardık. Üç kez saldırıya uğradık fakat Tactus'a Augustus'un pelerinini giydirerek saldırganlardan bazılarına hedef saptırdım. Altınlar altlarında savaşırken, binlerce farklı tonda gül taçyaprağı ağaçlardan düşüyordu. Sonundaysa hepsi kırmızıydı.

Tactus grubumuza geri katılırken Falthe Hanesi'nden üçlü bir grubun saldırısına uğradı. Lilath dışında hepsini öldürdü. Cipio'yu öldürüp cesedinin üzerine basarken Lilath kaçıyordu. *"Bebek katilleri!"* diye bağırarak cesetlerin üzerine tekrar tekrar tükürdü. Sonunda Victra onu tutup cesetlerin yanından uzaklaştırdı. Ben Çakal'ı izliyordum. Her an sırtıma bir ok saplanmasını ve Leto gibi ölmeyi bekliyordum. Ancak Çakal tıpkı babası gibi, sadece emirlere uyuyordu. Leto'ya yaptığı şeyi kimse görmemişti. Ya da gördülerse bile korkudan susuyorlardı.

Nihayet beyaz kireçtaşından bir köprüden geçip ormanın ötesindeki taş konaklara ulaştığımızda Toplum'un kuralları geri dönüyor gibiydi. AdiRenkler yolumuzdan kaçışırken, yetmiş güçlü Altın, buradan ayrılmak için hangarlara doğru öfkeli adımlarla yürüyorduk. Ne var ki hangarlara ulaştığımızda gemimizin gitmiş olduğunu gördük. Ağaçların ve çimenlerin arasındaki kalkış plat-

formlarına koştuk. Aile gemilerinin hepsi gitmişti. Gökyüzünde Toplum'un yırtıkKanatları devriye geziyordu.

Korkudan titreyen bir Turuncu'yu sorguladık. Tactus onu yakasından yakaladı. Adam, kanlar içindeki yetmiş kişiye bakarken titriyordu. Daha önce bizim gibiler bir yana, tek bir Altın'la bile konuşmamıştı. Victra, Tactus'un elini itti ve Turuncu'yla sakince konuştu.

"Gemilerin iki saat önce eve dönme emri aldığını söylüyor."

"Önce Obsidiyenlerimizi partiye almadılar, şimdi de bu," diye mırıldandı Tactus.

"Yani Hükümdar başından beri bir şey planlıyordu," dedi Çakal. "Asla gerçekleşemeyen bir şey. Obsidiyenlerimizi, gemilerimizi elimizden alarak haneleri güç kaynaklarından yoksun bıraktı," diye açıkladı, temkinli gözlerle Telemanuslara bakarak. "Bizi burada mahsur bıraktı. Sence ne planlıyor olabilir, baba?"

Augustus oğluna aldırmadı; gökyüzüne bakıyordu.

"Korkunç lanet," diye küfretti Victra.

"Toplayın kendinizi!" diye bağırdı Kavax savaşçılarına.

"Haydi be!" Tactus yanımda sarardı.

Başımı kaldırdım ve neyin geldiğini anladım. "*Pretoryenler!*" Yetmiş jiletimiz birden aniden açıldı ve ellerinde enerji silahları olabileceğini düşünerek birbirimizden uzaklaştık.

"Darrow. Sen yanımda kal," dedi Augustus.

Düşman karanlık gökyüzünde minicik siyah noktalar gibi görünüyordu ama gözlerimiz keskindi. Karanlık alçaklar gökyüzünden süzülerek düşmüş şeytanlar gibi yere çarptılar. Hepsi üçlü gruplar halindeydi.

*Gümgümgüm. Gümgümgüm. Gümgümgüm.*

Ağaçların arasındaki çimenlere inerek Hisar'a uzanan yolumuzu tıkadılar. Obsidiyen Pretoyenler ve Altın şövalye-komutanlar. Devasa Pretoryen Obsidiyenler, dağ kayalıklarından oyulmuş yaratıklara benziyorlardı. Akademi'de kullandıklarımızdan daha zalimlerdi. Onlarınki gibi zırhlar hiçbir yerde yoktu. Siyah desenli koyu mor renkleriyle, dev gibi bedenlerini kaplayan mercanlara benziyorlardı.



İnançlarına olduğu kadar birbirlerine de sadık bir şekilde yakın düzende duruyorlardı.

Doksan dokuz kişi olana kadar *gümgümgüm* devam etti. Ve... *Güm.* Altın kumandanları en son gelerek bir dizinin üzerine indi. Sırıtan bir kurt kafatası biçimindeki miğferiyle ayağa kalktı. Toplum'un piramit amblemini taşıyan altın sarısı pelerini rüzgârda savruluyordu. Bir Olimpik Şövalye. Güneş Sistemi'nde onlardan on iki tane vardı ve hepsi Toplum Sözleşmesi'ni herkese karşı korumaya yeminliydi. Bu Öfke Şövalyesi'ydi; Lorn'un Europa'ya yerleşmek için gitmeden önce altmış yıl boyunca sahip olduğu unvan. Tıpkı okullardaki hanelerimiz gibi, Altınların insanın hâkim temalarıyla ilgili görüşlerini temsil ediyorlardı. Zırhı, benden daha ufak tefek bir adam giyiyordu. Demek Hükümdar, Lorn'un eski pozisyonunu çoktan doldurmuştu.

"Kendini tanıt, şövalye!" diye bağırdım.

Şövalye miğferini zırhının içine çekti. Soluk sarı saçları at suratının önüne döküldü. Terden ıslanmış, yaş ve stresten çizgilerle dolmuştu. Çarpık ağzıyla gülümsediğinde bir kahkaha patlattım. Herkes bana baktı. Şimdi daha da delirdiğimi sanıyorlardı. Öfke Şövalyesi gökten önüme iniyordu ve ben yüzüne gülüyordum.

O da güldü. "Beni tanımadın mı, seni küçük bokyiyen?"

"Fitchner, hatırladığımdan daha çirkin görünüyorsun!"

"Fitchner mı?" Tactus alaycı bir tavırla hıhladı. "Nostaljiye bak."

"Selam, evlat." Fitchner, Tactus'u BaşVali'nin pelerini içinde görünce güldü. "Güzel pelerin fakat sen *BaşVali Augustus* değilsin." Fitchner dilini şaklattı ve ellerini beline koydu. "BaşVali! BaşVali! Hayatım, hangi cehennemdesin?"

BaşVali gözlerini devirerek yanımdan geçti. "Mars Gözetmeni."

"İşte buradaymış! Ve o unvan artık geçmişte kaldı, haberin yok muydu?"

"Yeni bir miğfer taktığını görüyorum."

"Çok güzel, değil mi? Kadınlar bayılıyor. Bu kadar çok Altın'la en son ne zaman yattığımı hatırlayamıyorum." Fitchner abartılı bir tavırla kalçalarını ileri geri oynattı. "Almak çok zahmetli oldu. Düellolar ve testler hiç bitmeyecek sandım! Hem de Hükümdar'ın

önünde yaptık, evlat. Her erkek, her kadın kendini ortaya koydu. Pozisyonun kendisine ait olması gerektiğini düşünen herkes. Tekrar tekrar. Ama çirkinler şanslıdır!"

"Nasıl..." dedim yüksek sesle. "*Herkesi* mi yendin?"

"Hiç sanmam," dedi BaşVali sırıtarak. "Bu sadece büyük savaşçılara hastır." Fitchner'a döndü. "Ve sen öyle değilsin, Fitchner. Yeni miğferin karşılığında Hükümdar'a ne söz verdin?"

"Ah, oğlunu yendiğinde Darrow'un yıldızına bindim. Selam, Çakal, seni küçük sıçan. Sonra korkunç lanet bir yarışma oldu ve... eh, detayları Tactus'un en büyük ağabeyi ve Jüpiter Gözetmeni'ne sorabilirsiniz..." Bir poz verdi. "Bende görünenden fazlası varmış, ha?"

"Yani yeni miğferinle yeni bir efendin olmadı mı?" diye sordu Augustus.

"Efendi mi? Hah!" Fitchner abartılı bir tavırla göğsünü şişirdi. "Olimpik Şövalyelerin efendileri değil, vicdanları vardır. Biz Toplum Sözleşmesi'ni koruruz ve sadece görevimize itaat ederiz."

"Bir zamanlar öyleydi. Şimdi Hükümdar'ın hizmetkârlarısınız," dedi Daxo.

"Hepimiz öyleyiz, sevgili Telemanus," diye karşılık verdi Fitchner. "Ağabeyinin ve ailenin büyük hayranıyım bu arada. Thebos'taki o turnuvada harika bir savaş çekici taşıyordun. Korkunç bir miras. Hep sormak istemişimdir, o gergedanı düzen hangi atanızdı?"

Daxo bu zarif hakaret karşısında kaşlarını kaldırdı. Kavax, oğlu Pax'ın yapacağı gibi homurdandı.

"Pardon. Yoksa bir bozayı mıydı?" Fitchner yine güldü. "Şaka. Kızdınız mı? Ama hepimiz hizmetkârız, değil mi? Asayı elinde tutanın korkunç köleleri."

"O halde Mars'a artık bir sadakatinin kalmadığını ve... yeniden gelişemeyeceğini mi düşünmeliyim?" diye sordu Augustus. "Artık bir hizmetkâr olduğuna göre?"

Fitchner eldivenli ellerini birbirine vurdu. "Mars mı? Mars mı? Mars korkunç bir kaya yığınından başka ne ki? Benim için ne yaptı ki?"



"Mars senin evindi, Fitchner." Augustus etrafımızdakileri işaret etti. "Hükümdar bizi bulmanı emretti. Eh, buradayız işte; kendi gezegeninden insanlar. Bize katılacak mısın, yoksa bizi teslim mi edeceksin?"

"Ah, çok şakacısın, Augustus! Kesinlikle! Sadakatim sadece Sözleşme'ye ve kendimedir; tıpkı seninki gibi. Bir kayaya değil. Sahte akrabalara değil. Yani nefesini boşa harcama. Şimdi... Bana hepinizi ev hapsine almam söylendi. Sizin için görkemli bir konak hazırladığımızı hatırlarsınız. Oraya dönerseniz her şey harika olur. Konukseverliğimizin tadını çıkarırsınız, ha?"

"Yerini unutuyorsun," diye tısladı Augustus.

"Ben çok şeyi unuturum. Donumu nereye koyduğumu. Kimi öptüğümü. Kimi öldürdüğümü." Fitchner kollarına, karnına ve yüzüne dokundu. "Ama yerimi? *Asla!*" Etrafındaki Obsidiyenleri işaret etti. "Ve köpeklerimi de kesinlikle unutmadım."

"Benimkiler nerede peki? Alfrún nerede?"

"Lekeli köpeklerini öldürdüm. İkisini de." Fitchner gülümsedi. "Havlıyorlardı, Augustus. Çok gürültücüydüler."

Augustus'un yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi.

"Umarım çok pahalı değillerdi, evlat," dedi Fitchner gülümseyerek.

"Samimiymişiz gibi konuşuyorsun, *Bronz*."

"Samimiyiz zaten."

"Eşitmişiz gibi. Biz eşit değiliz. Ben Fatihlerin soyundan geliyorum, Demir Altınlardan. Bir gezegenin efendisiyim. Sen nesin? Bir..."

"Ben de şokYumruğu olan bir adamım." Fitchner, Augustus'u göğsünden vurdu. Augustus arkaya doğru yığılırken Pretorlar korkuyla nefeslerini tuttu. "Bu, ona partiye giderken zırh giymeyi öğretir. Şimdi!" Fitchner gülümsedi. "Mantıklı bir şekilde konuşabileceğim biri var mı?"

"Ben." Çakal öne çıktı. "Ben bu evin vârisiyim."

"Hmm... geç! Sen sapıksın."

Fitchner şokYumruğuyla Çakal'ı da göğsünden vurdu.

"Aptallık! Bu kadar aptallık yeter!" Kavax oğlunu geri iterek öne çıktı. "Ya benimle ya da Darrow'la konuş. Niyetini açıkça belli ettin."

"İyi. Darrow. Sen benimle geleceksin."

"Haydi oradan," diye hırladı Victra önüme geçerek.

Fitchner gözlerini devirdi. "Telemanus, oğlunla birlikte BaşVali'yi konağına götürün, sonra da kendinizinkine dönün. Çözülmesi gereken sorunlar var." Fitchner kel Altın'a sakince baktı. Şimdi sözleri kazınan ham demirin çıkardığı cayırtı gibiydi. "Bu bir rica değil, *Telemanus*."

Telemanus bana baktı. "Oğlum buna güvenirdi. Ben de güveneceğim."

"Dostlarıma bir şey olmayacağına dair senden söz istiyorum," dedim Fitchner'a.

Victra'ya baktı. "Olmayacak."

"Beni ikna et."

Bıkkın bir tavırla iç çekti.

"Hükümdar ihanet suçundan bir mahkeme düzenlemediği sürece koca bir haneyi idam edemez, değil mi? Bu Sözleşme'ye terstir. Ve diğer haneler bir yana, biz Olimpik Şövalyelerin bu konuda ne düşüneceğini tahmin edersin. Babasının sonunu hatırla. Ancak direnirsen... şey, o zaman işler değişir." Fitchner ağzına bir sakız attı. "Direnecek misin?"

"Bugün değil," dedim.

# 14

# HÜKÜMDAR

"Bir zamanlar güçlü iradesi olan bir aile varmış," dedi, sarkaç gibi yavaş ve ölçülü bir sesle. "Birbirlerini sevmezlermiş. Ancak hep birlikte bir çiftliği yönetirlermiş. O çiftlikte av köpekleri, kancıkları, süt inekleri, tavukları, horozları, koyunları, katırları ve atları varmış. Aile hayvanları iyi kontrol edermiş. Ve hayvanlar da onların zenginlik ve mutluluğunu sürdürmesini sağlar, karınlarını tok tutarmış. Hayvanlar, ailenin güçlü olduğunu bildikleri için itaat edermiş ve itaatsizlik hepsinin toplu gazabını üzerlerine çekmek anlamına gelirmiş. Ancak bir gün, kardeşlerden biri diğerinin gözüne vurunca, bir horoz yanındaki tavuğa demiş ki 'Hayatım, anaç tavuğum, onlar için yumurtlamayı kesersen *gerçekten* ne olur?'"

Alev alev yanan gözlerini benimkilere dikti. İkimiz de bakışlarımızı kaçırmıyorduk. Süitin içinde, gökdelenin pencerelerini döven yağmurunkinden başka ses yoktu. Bulutların arasındaydık. Gemiler dışarıdan sessiz, parıltılı köpekbalıkları gibi süzülerek geçiyordu. Öne eğilerek uzun, kırmızı ojeli parmaklarının uçlarını birbirine dayarken deri gıcırdadı. Sonra dudaklarını lütufkâr bir tavırla büzerek, onun dilini yeni öğrenen, Agea'lı bir sokak çocuğuymuşum gibi her hecesini vurgulayarak konuştu: "Pek çok yönden bana babamı hatırlatıyorsun."

Yani kellesini aldığı adamı...

Sonra bana hayatım boyunca hiç görmediğim kadar gizemli bir gülümsemeyle baktı. Gözlerinde yaramazca pırıltılar vardı ve gücün soğuk katmanları altından sessizce bakıyordu. İçinde bir yerlerde, bir hava-arabasından elmaslar fırlatarak isyan başlatan o dokuz yaşındaki kız vardı.

Ben karşısında ayakta duruyordum. O şöminenin yanındaki bir kanepede oturuyordu. Her şey Spartalı tarzındaydı. Soğuk. Sert. Demir ve taştan yapılmış bir Altın kadın. Bütün bu zevksizlik, lükse ya da zenginliğe değil, sadece güce ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

Yüzünde çizgiler vardı ama zamanla solgunlaşmamıştı. Yüz yıldır; en azından duyduğum kadarıyla, pozisyonunun baskıları altında çatlamamıştı. Her şey bir yana, baskılar onu etrafa saçtığı elmaslara benzetmişti. Kırılmaz. Yaşı belirsiz. Ve bir süre daha böyle devam edecekti; Oymacılar hücresel yenilenme terapisine devam ettiği sürece.

Sorun da buydu. Gücü fazla uzun süredir elinde tutuyordu. Bir kral belli bir süre hükmeder ve sonra ölürdü. İşler böyle yürürdü. Gençler büyüklerine itaat etmeyi böyle meşrulaştırırdı; bir gün sıranın kendilerine geleceğini bilerek. Fakat o büyükler gitmeyi reddettiğinde ne olurdu? Kırk yıl hükmettikten sonra bir yüz yıl daha hükmederse? O zaman ne olurdu?

Bu sorunun cevabı işte bu kadındı. Bu, Sabah Tahtı'nı miras almış bir kadın değildi. Bu, zamanında ölme nezaketini gösterememiş bir hükümdarın tahtını ele geçirmiş bir kadındı. Kırk yıl boyunca başkaları da tahtı onun elinden almayı denemişti. Oysa hâlâ burada oturuyordu. Masallardaki elmaslar kadar zamandan bağımsız bir şekilde...

"Bana neden karşı geldin?" diye sordu.

"Çünkü gelebilirdim."

"Açıkla."

"Kayırmacılık gün ışığına çıktığında kuruyup solar. Cassius'u korumak için fikrinizi değiştirdiğinizde, kalabalık ahlaki ve hukuki otoritenizi reddetti. Kendinizle çeliştiğinizi söylememe gerek bile yok. Bu başlı başına bir zaaftır. Ben de bu zaaftan yararlandım çünkü sonuçları olmadan istediğimi elde edebileceğimi biliyordum."



Hükümdar'ın en sevdiği katili Aja pencerenin yakınındaki bir koltukta oturuyordu; kardeşlerininkinden daha koyu teni, çizgi gibi gözbebekleri olan güçlü bir dişi panterdi. Olimpik Şövalyelerden biriydi; tam olarak Değişken Şövalye. Benden önce Lorn'un son öğrencisi oydu. Ancak Lorn ona her şeyi öğretmemişti. Altın sarısı ve gece mavisi zırhı, deniz yılanları gibi şeritlerle süslenmişti.

Diğer odadan küçük bir çocuk gelerek Aja'nın yanına oturdu. Onu hemen tanımıştım. Hükümdar'ın tek torunu, Lysander. Sekiz yaşından büyük değildi fakat nasıl davranacağını çok iyi biliyordu. Asil bir sessizliği, tül kadar ince bir vücudu vardı. Oysa gözleri... Gözleri altın sarısının da ötesindeydi. Neredeyse sarı bir kristal gibiydi; o kadar parlaktılar ki içlerinden ışık yayıldığı söylenebilirdi. Aja çocuğu süzüşümü izliyordu. Koruyucu bir tavırla onu kucağına alarak koyu tenine tezat bembeyaz dişlerini bana doğru gösterdi. Şakacı bir tavırla merhaba diyen büyük bir kedi gibiydi. Ve bir Altın olduğumdan beri ilk kez bir tehditten bakışlarımı kaçırdım. Aniden bütün benliğimi bir utanç dalgası kapladı. Önünde diz çöksem bu kadar utanırdım.

"Sonuçlar her zaman vardır," dedi Hükümdar. "Merak ediyorum da o düellodan kazanmak istediğin neydi?"

"Cassius au Bellona'nın istediği şeyi. Düşmanımın kalbi."

"Ondan bu kadar mı nefret ediyorsun?"

"Hayır. Ancak hayatta kalma dürtüm... güçlüdür. Cassius yetiştirilme tarzından dolayı hasar görmüş, aptal bir çocuk. Çok dar görüşlü. Onurdan söz ediyor ama onursuz işler yapıp duruyor."

"Yani konu Virginia değil miydi?" diye sordu Hükümdar. "Amacın onu almak veya kıskançlığını tatmin etmek değil miydi?"

"Kızgınım ama o kadar zavallı değilim," diye kesip attım. "Ayrıca Virginia böyle şeyleri hoş görecek bir kadın değildir. Bunu onun için yapmış olsaydım, onu kaybederdim."

"Onu zaten kaybettin," diye hırladı Aja.

"Evet, artık yeni bir evi olduğunun farkındayım, Aja. Anlamak zor değil."

"Bana saldırmaya cüret mi ediyorsun, beyefendi?" Aja jiletinin kabzasına dokundu.

"Hanımefendi, evet, ediyorum." Gözlerine bakarak yavaşça gülümsedim.

"Seni bir domuz gibi doğrar, evlat," dedi Fitchner çabucak. "Lorn'un sana kıçını silmeyi öğretmiş olması önemli değil. Burada birine hakaret etmeden önce iki kez düşün. Toplum'un gerçek kılıçları, spor olsun diye düello yapmaz. Bu yüzden korkunç diline hâkim ol."

Jiletime dokundum.

Fitchner güldü. "Bir tehdit olsaydın, onu yanında tutmana izin verirler miydi sanıyorsun?"

Aja'ya dönerek başımla onayladım. "Belki başka zaman." Duruşumu dikleştirerek tekrar Hükümdar'a döndüm. "Belki de Hanemi neden askeri gözetim altında tuttuğunuzu konuşsak daha iyi olur. Tutuklu muyuz? Ben tutuklu muyum?"

"Zincir filan görüyor musun?"

Aja'ya baktım. "Evet."

Hükümdar güldü. "Burada olmanı istediğim için buradasın."

Aklıma bir fikir geldi ve gülümsememeye çalıştım. "Sahip, sizden özür dilemem gerekirdi," dedim yüksek sesle. Devam etmemi beklediler. "Ben her zaman biraz... nezaketsiz olmuşumdur. Dolayısıyla davranış biçimimin beni amacımdan neredeyse uzaklaştırdığını görüyorum. Temel gerçek şu ki Cassius benim yaptıklarımdan çok daha kötüsünü hak etti. Size karşı gelirken amacım kendi adıma ya da BaşVali adına bir hakarette bulunmak değildi. Köpeğiniz yüzünden şu anda baygın olmasa," Fitchner'a bir bakış attım, "eminim hatasını düzeltmek için o da elinden geleni yapardı."

"Hatasını düzeltmek," diye tekrarladı Hükümdar. "Ne için?"

"Rahatsızlık verdiğimiz için."

Hükümdar, Aja'ya baktı. "Rahatsızlık diyor. Bir tabağın düşüp kırılması rahatsızlıktır, Andromedus. Başka bir adamın karısıyla birlikte olmak *rahatsızlıktır*. Konuklarımı öldürmek ve bir Olimpik Şövalye'nin kolunu biçmek rahatsızlık değildir. Ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Eğlence mi, sahip?"

Öne eğildi. "İhanettir."



"Ve hainlere ne yaptığımızı bilirsin," dedi Aja. "Babam kız kardeşlerime ve bana öğretmişti." Babası, Küller Lordu. Rhea'yı ateşe veren adam. Lorn ondan tiksiniyordu.

"Senin özür dilemen yetmez," dedi Hükümdar.

"Özür mü?" dedim.

Hükümdar tavrım karşısında hazırlıksız yakalanmıştı.

"Özür dilemem gerekirdi, dedim. Ama sorun şu ki özür dileyemem çünkü asıl özür dilemesi gereken sizsiniz."

Sessizlik.

"Seni küçük piç," dedi Aja yerinde doğrulurken.

Hükümdar soğuk bir sesle onu durdurdu. "Başını vücudundan ayırdığımda babamdan bile özür dilemedim ben. Annesinin gemisi Eskortlar tarafından yok edildiğinde torunumdan özür dilemedim. Koca bir uyduyu yaktığımda özür dilemedim. Senden neden özür dileyecekmişim?"

"Çünkü kanunları çiğnediniz," dedim.

"Sanırım dinlemiyordun. Kanun *benim*."

"Hayır. Değilsiniz."

"Demek Lorn'un öğrencilerinden birisin. Pozisyonundan neden ayrıldığını sana anlattı mı? Görevinden?" Lysander'a baktı. "Torununu neden terk ettiğini söyledi mi?"

Çocuğun Lorn'un torunu olduğunu bilmiyordum. Ustamın emekliliği aniden anlam kazanmıştı. Her zaman Toplum'un görkeminin gerileyişinden söz ederdi. İnsanların ölümlü olduklarını nasıl unuttuklarından...

"Çünkü neye dönüştüğünüzü görüyordu. Siz İmparatoriçe değilsiniz. Bu bir imparatorluk değil. Biz Toplum'uz. Kanunlarla, hiyerarşiyle hareket ederiz. Kimse piramidin üzerinde yükselemez." Katillerine baktım. "Fitchner, Aja, siz Toplum'u koruyorsunuz. Barışı sağlıyorsunuz. Kargaşa ve kaos dikenlerini temizlemek için Sistem'in en uzak yerlerine gidip geliyorsunuz. Ancak hepsinden öte, on iki Olimpik Şövalye'nin amacı nedir?"

"Haydi," dedi Aja, Fitchner'a. "Şu maskaranın saçmalıklarına sen uy. Ben uymayacağım."

Fitchner kasılarak karşılık verdi: "Sözleşme'yi korumak."

"Sözleşme'yi korumak," dedim. "Peki, Sözleşme ne der? '*Bir düello bir kez başladığında, şartları uygun şekilde yerine getirilene kadar sonuçlandırılamaz.*' Şart ölümdü. Ancak Cassius ölmedi. Kolunun kesilmiş olması yeterli değil. Demir atalarımıza saygı duyuyorum ve haklarım çiğnenemez. Benim olanı bana verin. Cassius au Bellona'nın lanet olasıca kellesini bana verin. Ya da halkınızın mirasını reddedin."

"Hayır."

"O halde konuşacak daha fazla bir şeyimiz kalmadı. Beni Mars'ta bulabilirsiniz."

Arkamı döndüm ve kapıya doğru yürüdüm.

"Aslanın vakti doluyor," diye seslendi Hükümdar. "Yeni bir yuvan olsun. Burada."

Olduğum yerde donup kaldım. Bu insanların ne yapacağını tahmin etmek ne kadar kolaydı. Hep alamayacakları şeyleri istiyorlardı.

"Neden?" diye sordum, ona dönmeden.

"Çünkü ben sana Augustus'un veremeyeceği kaynaklar verebilirim. Çünkü Virginia bunun ne kadar doğru olduğunu kendi gördü. Onunla birlikte olmak istersin, değil mi?"

"Sadakatini bu kadar kolay satan bir adamı neden isteyesiniz ki?" Dönüp Fitchner'ın gözlerine baktım. "Böyle bir adam, sıradan bir fahişeden pek farklı değildir."

"Augustus seni sen onu bırakmadan önce terk etti," dedi Hükümdar. "Sen görmesen bile kızı bunu gördü. *Ben* seni terk etmem. Furialarıma sorabilirsin. Babalarına sorabilirsin. Fitchner'a sorabilirsin. Kalabalıktan sıyrılmayı bilenlere bir şans tanırım. Bana katıl. Ordularıma kumandanlık yap ve ben de seni bir Olimpik Şövalye yapayım."

"Ben bir Gösterişli'yim." Yere tükürdüm. "Ganimet değilim."

Yürümeye koyuldum.

"Sana ben sahip olamıyorsam, kimse olamaz."

Ve geldiler. Üç Lekeli kapıdan içeri daldı. Her biri benden otuz santim uzundu. Her biri mor-siyah renklere bürünmüştü ve ellerinde akımBaltaları ile akımKılıçları vardı. Yüzlerini kemik gibi maskelerin arkasına gizlemişlerdi. Dünya ve Mars'ın kutup bölgelerinde yetişmiş katillerin gözleri bana bakıyordu. Petrol gibi simsiyah parıldıyorlardı. Jiletimi çekerek çatışma pozisyonu aldım. Maskelerinin altından gırtlaktan gelen savaş şarkıları duyuluyordu; ölmüş bir tanrı için söylenen cenaze ağıtı gibi.



"Devam edin. Tanrılarınıza şarkılar söyleyin." Jiletimi döndürdüm. "Sizi onların yanına göndereceğim."

"Azrail, lütfen dur," diye seslendi Lysander aniden. Döndüğümde bana doğru yürüdüğünü gördüm. Ellerini yalvaran bir tavırla iki yana açmıştı. Siyah ceketi sade görünümlüydü. Boyu benim yarım kadardı.

Sesi narin bir kuşunki gibi titriyordu.

"Bütün videolarını izledim, Azrail. Altı, belki yedi kez. Akademi'dekileri bile. Öğretmenlerim senin Taşkenar Lorn au Arcos'tan beri Demir Altınlara en yakın insan olduğunu düşünüyor."

Neden bu kadar gergin göründüğünü o zaman anladım. Neredeyse gülecektim. Ben bu küçük keratanın çocukluk kahramanıydım.

"Bu gece senin öldüğünü görmemize gerek yok. Sevro'yla bulduğun gibi burada kendine bir yuva bulamaz mısın? Roque, Tactus, Pax ve Uluyanlarla, bütün o büyük savaşçılarla birlikte olduğu gibi? Bizim de savaşçılarımız var. Hepsi de soylular. Onlara liderlik edebilirsin. Ama..." Bir adım geri çekildi. "Savaşırsan; haklı olmanın seni büyükannemin gücünün üzerine çıkaracağına inanma hatasına düşersen ölürsün."

"Çıkarıyor," dedim.

"Azrail, onun gücünün ötesinde hiçbir şey yok."

İşte böyle oluyordu. Onlara kahramanlar veriyorlardı. Onları yalanlarla, şiddetle büyütüyor, sonra da canavara dönüşmelerine izin veriyorlardı. Ona rehberlik eden el olmasa bu çocuk ne olurdu?

"Seni görmek istiyordu," dedi Hükümdar. "Ona efsanelerin asla gerçekle örtüşmediğini söyledim. Kahramanlarla yüz yüze gelmemenin daha iyi olduğunu."

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordum, küçük Lysander'a.

"Her şey şimdi yapacağın seçime bağlı," dedi zarifçe.

"Bize katıl, Darrow," dedi Fitchner. "Sana en uygun yer artık burası. Augustus'un işi bitti."

İçten içe gülümseyerek kılıcımı gevşettim. Lysander mutlu bir tavırla yumruğunu salladı. Oyuna katılarak onunla birlikte büyükannesinin yanına yürüdüm ama herhangi bir sadakat dile getirmedim.

"Bana hep eğilmemi söylüyorsun," dedim Fitchner'a yanından geçerken.

Omuz silkti. "Çünkü kırılmanı istemiyorum, evlat."

"Lysander, bana kutumu getir," dedi Hükümdar. Çocuk mutlu bir şekilde odadan fırlarken ben de büyükannesinin karşısına oturdum. "Korkarım Enstitü sana yanlış dersler öğretmiş; çabalarsan her şeyi aşabileceğini... Bu yanlış. Gerçek dünyada uyum sağlaman gerekir. İşbirliği yapman ve uzlaşman gerekir. Dünyaları istediğin gibi eğip bükemezsin."

"Denemeseydim beni fark eder miydiniz?"

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Muhtemelen hayır."

Lysander biraz sonra elinde küçük bir ahşap kutuyla geri döndü. Onu büyükannesine uzattı ve sabırlı bir tavırla yanında beklerken Aja'nın ona verdiği bir turtayı yemeye başladı. Hükümdar kutuyu masanın üzerine koydu.

"Sen güvene değer veriyorsun. Ben de öyle. Silahlar ve zırhlar olmadan bir oyun oynayalım. Pretoryenler olmadan. Yalanlar olmadan. Sahtelik olmadan. Sadece biz ve çıplak gerçeklerimiz."

"Neden?"

"Sen kazanırsan, benden her şeyi isteyebilirsin. Ben kazanırsam, ben de istediğimi alırım."

"Ya Cassius'un kellesini istersem?"

"Kendi ellerimle biçerim. Şimdi kutuyu aç."

Öne eğildim. Koltuk gıcırdadı. Yağmur hâlâ pencereleri dövüyordu. Lysander gülümsedi. Aja ellerimi izliyordu. Ve Fitchner, tıpkı benim gibi, lanet olasıca kutunun içinde ne olduğunu bilmiyordu.

Kutuyu açtım.

# 15

# GERÇEK

Geri sıçramamak için kendimi zor tuttum. Kutudan tıslayarak çıkan şey bir kâbustan fırlamıştı; bilinçaltımın o kadar derinlerinden fırlamıştı ki neredeyse Hükümdar'ın nereden geldiğimi, yani *gerçekte* nereden geldiğimi bildiğini sandım.

"Bu bir soru oyunu," dedi Hükümdar. "Lysander, sen yapar mısın lütfen?" Torununa bir bıçak verdi. Çocuk üniformamın kolunu dirseğime kadar kesti ve yukarı katlayarak önkolumu ortaya çıkardı. Elleri nazikti. Özür dileyen bir tavırla bana gülümsedi.

"Korkma," dedi. "Yalan söylemediğin sürece kötü bir şey olmayacak."

Kutunun içindeki oyulmuş iki yaratık, bana üçer kör gözle bakıyorlardı. Biraz akrep. Biraz çıngıraklı-yılan. Biraz çıyan. Sıvı cam gibi şeffaf vücutlarıyla hareket ederken iç organları, iskeletleri görünüyor, minicik ağızları çıtırtılı sesler çıkarıyor ya da tıslıyordu. Biri masanın üzerine kaydı.

"Yalan yok." Kendimi gülmeye zorladım. "Çocukken bu pek zor değildir."

"O hiç yalan söylemez," dedi Aja gururla. "Hiçbirimiz söylemeyiz. Yalanlar demirin üzerindeki pas gibidir. Gücü lekeler."

Güçten o kadar sarhoştular ki ne kadar çok yalanın üzerinde yaşadıklarının farkında bile değillerdi. *Yalan söylemediğini benim halkıma anlat da sana ne yapacaklarını görelim, zalim kaltak.*

"Ben bunlara Kâhin diyorum," dedi Hükümdar. Yüzüklerinden biri dalgalanarak sıvılaştı ve parmağının üzerinde bir kabuk oluşturup bir pençeye dönüştü. Ucundan yavaş yavaş bir iğne uzadı. Bu iğneyle bileğimi deldi ve "Her şeyden önce gerçek," dedi.

Kâhinlerden biri öne kayarak koluma çıktı ve bileğime sarıldı. Tuhaf ağzıyla kanı arayıp buldu ve bir sülük gibi tutundu. Akrep kuyruğu on santim yukarı kalktı ve yaz rüzgârındaki bir sukamışı gibi ileri geri salındı. Hükümdar kendi bileğini de deldi, yemini tekrarladı ve ikinci Kâhin kutudan süzüldü.

"Oymacı Zanzibar, bunları özellikle benim için Himalayalar'daki laboratuvarlarında hazırladı," dedi. "Zehri öldürmez ama zindanımdaki hücreler oyunu oynayıp yenilmiş insanlarla dolu. Bir cehennem varsa, bu kuyruğun ucundaki iğne, bilimin bizi ona en yaklaştırdığı şeydir."

Kuyruğun salınışını izlerken nabzım hızlandı.

"Altmış beş," dedi Aja nabzımı sayarak. "Dinlenirken dakikada yirmi dokuz atıyordu."

Hükümdar bunu duyunca başını kaldırdı. "Yirmi dokuz mu? O kadar düşük mü?"

"Kulaklarım hiç yanıldı mı?"

"Sakin ol, Andromedus," dedi Hükümdar. "Kâhin gerçeği ölçmek için tasarlanmıştır. Gerçekler, vücut sıcaklığının, kanındaki kimyasalların, kalp ritminin değişiminde gizlidir."

"İstemiyorsan oynamak zorunda değilsin, Darrow," dedi Aja keyifle. "Pretoryenlerle kolay yolu tercih edebilirsin. Ölüm o kadar da kötü değil."

Hükümdar'a kararlı gözlerle baktım. "Oynayalım."

"Bu gece yapabilsen beni öldürür müydün?"

"Hayır."

Hepimiz Kâhin'i izliyorduk. Ben bile. Bir an sonra hiçbir şey olmadı. Rahat bir nefes aldım. Hükümdar gülümsedi.



"Bu oyunun bir sonu yok," diye mırıldandım. "Nasıl kazanacağım?"

"Bana yalan söyleterek."

"Bu oyunu kaç kez oynadınız?" diye sordum.

"Yetmiş bir. Bu kadar oyunda güvenimi kazanan tek bir kişi oldu. Augustus kayıtdışı elektromanyetik silahlarını nerede saklıyor?"

"Asteroit depolarında, Mars'ın şehirlerine yayılmış gizli cephaneliklerde." Detayları listeledim. "Ve kabul salonundaki platformda." Bu onları şaşırttı. "Sizinkiler nerede?"

Altmış yeri çabucak sıraladı. Hiç kaybetmediği için her şeyi rahatlıkla söylüyordu. Bilginin bu kapıdan dışarı çıkmasından endişelenmesi gerekmiyordu. Ne özgüven ama.

"O Pegasus kolyesi senin için ne anlama geliyor?" diye sordu. "Babandan mı kaldı?"

Aşağı baktım. Gömleğimden dışarı sarkmıştı. "Umut anlamına geliyor. Babamın mirasının bir parçası. Akademi'de Karnus'a yardım ettiniz mi?"

"Evet. Sana çarptığı gemiyi ona ben verdim. Kendini onun kaptan köprüsüne fırlatmaya gerçekten kararlı mıydın?"

"Evet. Neden Virginia'yı maiyetinize aldınız?"

"Senin ona âşık olmanla aynı nedenden."

Nabzım hızlandı. Aja bunu duyarak gülümsedi.

"Virginia özeldir. Ve ikimiz de... pek sevilmeyecek babalardan geliyoruz. Genç kızlığımda başka bir aileye dahil olmak için her şeyimi verirdim. Oysa Hükümdar'ın kızıydım. Virginia'ya kimsenin bana vermediği bir hediye verdim.

"Görüyorsun ya, ben hoşuma giden insanları toplarım, Andromedus. Fitchner bile hoşuma gidiyor. Birçokları onu itici bulabilir. Soyunun değerli olmadığını düşünebilirler fakat o da senin gibi çok yetenekli. Olimpik Şövalyelerimden biri olmadan önce bu oyunu oynamasını istediğimde ne dediğini biliyor musun?"

"Tahmin edebiliyorum."

"Fitchner..."

Fitchner omuz silkti. "Kutuyu bir tarafına sokmasını söyledim. Ben aptal değilim."

"Hatırladığım kadarıyla daha ahmakça bir şey söylemiştin," diye homurdandı Aja.

"Sıra bende." Hükümdar, Öfke Şövalyesi'ni inceledi. "Fitchner'ın, Gözetmen olarak yeminini bozup Mars Enstitüsü'nde hile yaptığına dair dedikodular doğru mu?"

"Evet," dedim, eski Gözetmenim yerine Kâhin'i izlerken. "Diğerleri gibi o da hile yaptı." Fitchner'a gerçekten güveniyor olmasa, Augustus'a sadık olmadığını bilmese, Bronz bu pozisyona asla gelemezdi, dolayısıyla Fitchner ona her şeyi anlatmış ve Augustus'un sahtekârlıklarını detaylarıyla açıklamış olmalıydı. Adama bir bakış attım. "Ancak diğerleri gibi para alıp almadığını bilmiyorum."

"Almadı. Bu onların hatası," dedi Hükümdar. "Bize video kanıtlarını verdi. Ses kayıtlarını da. Banka hesaplarını. Her Gözetmen'e karşı kullanılabilecek işe yarar kozlar..."

Sevro, üzerinde oynamasını istediğim kayıtları babasına vermiş olmalıydı. Becerikli küçük hergele. Sonuçta babasına gerçekten değer veriyordu demek ki. Augustus bunu bilse ikisini de öldürürdü.

Hükümdar'ı askeri üslerle ilgili sorgulamak istiyordum. İkmal hatları. Operasyon sistemleri ve güvenlik önlemleri. Ama bunun tuhaf görüneceğini biliyordum. Kendisi de karşılığında zorlayıcı sorular sorabilirdi. Kâhin kolumda hafifçe gerilerek minicik bir kan damlasını daha emdi. Bu şeyin yalanı nasıl hissedebildiğini bilmiyordum. Ancak bana doğduğum yeri sorarsa ne diyecektim? Babamın kim olduğunu? Neden dövüşe başlamadan önce parmaklarımın arasına toprak sürdüğümü? Lanet olsun. Bana bir Kızıl olup olmadığımı bile sorabilirdi. Yine de bende bir terslik olduğunu hissettirmediğim sürece böyle bir şey nereden aklına gelecekti ki?

"Yakın çevremde casuslarınız var mı?" diye sordum.

"Çok akıllıca. Hayır. Üç gün önce Victra au Julii'yle nereye gittin? Ve ne yaptın?" diye sordu Hükümdar.

"Kayıp Şehir'e." Her nasılsa Kâhin bir şeyler gizlediğimi hissetmişti ve kuyruğu heyecanla titriyordu. "Çakal'la buluşmaya; Augustus'un oğlu." Yaratık daha da gerildi. "Bir ittifak kurmak için." Yakamda ter damlaları birikirken Kâhin gevşedi; bu cevap yetmişti. "Lorn'a neden Taşkenar diyorlar?"



"Sana anlatmadı mı? Sanıldığı gibi taş gibi sert olduğu için değil. Uydu İsyanı operasyonu sırasında her şeyi yemesiyle ün yapmıştı. Bir gün bir Gri onun taş yiyemeyeceğini iddia etti. Lorn asla geri adım atmaz. Seni ne zaman eğitti?"

"Her sabah ilk ışıktan önce, Enstitü'den mezuniyetimle Akademi'ye girişim arasındaki süreçte."

"Kimsenin öğrenmemiş olması inanılmaz."

"Kaç tane Eşsiz Yaralı var?" diye sordum. "Sayım verilerine ulaşmak çok zor." Kalite Kontrol Kurulu, yüksek seviyedeki bilgileri korumakta inanılmaz başarılıydı.

"Yaklaşık 40 milyon Altın arasında 132.689 tane. Lorn seni eğitmeyi neden kabul etti?"

"Çünkü aynı hamurdan olduğumuzu düşünüyor. En büyük iki korkunuz nedir?"

"Octavia..." diye uyardı Aja.

"Kapa çeneni, Aja. Sorun yok." Hükümdar, Lysander'a bakarak gülümsedi. "En büyük korkum, torunumun büyüdüğünde babam gibi bir adam olması. İkincisi de yaşın kaçınılmazlığı... Julian au Bellona'yı öldürdüğünde neden ağladın?"

"Çünkü dünyanın olmasına izin verdiğinden daha nazik bir ruhu vardı. Virginia ve Cassius'un ilişkisini siz mi ayarladınız?"

"Hayır. Bu kendi fikriydi."

İlişkinin planlı olduğu, Kısrak'ın mecbur kaldığı bir şey olduğu umuduna tutunmuştum.

"Enstitü'deyken Virginia'ya neden Kızıl şarkısını söyledin?"

"Çünkü sözlerini unutmuştu ve bence şimdiye kadar söylenmiş en hüzünlü şarkı." Bir sonraki soruma geçmeden önce duraksadım.

"Yine Virginia'yla ilgili bir soru sormak istiyorsun, değil mi?" Benden algıladığı acıyla, Hükümdar'ın dudaklarının kenarları zevkle seğirdi. "Bana katılırsan onu sana verip vermeyeceğimi bilmek ister misin? Bu mümkün."

"O alınıp verilecek bir şey değil," dedim.

Masumiyetime güldü. "Öyle diyorsan."

"Derin Uzay Komuta Merkezleri nerede?" diye sordum umursamaz bir tavırla.

Gözünü bile kırpmadan üçünün de koordinatlarını verdi. "Sen o şarkının sözlerini nereden biliyordun?"

"Çocukken duymuştum. Ve unutkan değilimdir."

"Nerede?"

"Sıra sizde değil," diye hatırlattım. "Bana bu soruları neden soruyorsunuz?"

"Çünkü Furialarımdan biri, Ares'in Oğulları'nın tahmin ettiğimizden farklı olabileceğini bana düşündürdü. Daha tehlikeli bir şey. Ares kim?"

Kalbim deli gibi atıyordu.

"Bilmiyorum." Kuyruğu izledim. Kıpırdamadı. "Siz Ares'in kim olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Efendin."

"Otuz dokuz, kırk iki, elli altı..." dedi Aja.

Hükümdar uzun parmağını salladı. "Tuhaf. Kalbin seni ele veriyor."

Zihnimi temizledim. Her şeyin solmasına izin verdim. Madenleri hayal ettim. Tünellerden süzülen esintiyi hayal ettim. Soğuk toprak üzerinde yalınayak ve el ele yürüyüp terk edilmiş bir geminin içindeki ilk seviştiğimiz yere gidişimizi hatırladım. Onun fısıltılarını. Annemin kardeşlerim ile bana söylediği ninniyi mırıldanmasını.

"Elli beş, kırk iki, otuz dokuz," dedi Aja.

"Ares, Augustus mu?" diye sordu.

Rahatladım. "Hayır. O Ares değil."

Kapı arkamda çarparak açıldı. Biz dönüp bakarken Kısrak üzerinde Lune Hanesi'nin altın sarısı-beyaz üniformasıyla içeri daldı. Bileğinde bir veri-tableti parıldıyordu. Hükümdar'a doğru eğildi. "Sahip."

"Virginia, hâlâ berbat durumdasın," dedi Aja.

"Hepsi bu aptal orospu çocuğunun suçu." Kısrak başıyla beni işaret etti. "Yetmiş üç ölü. Dünya-doğumlu iki hane sona erdi ve ikisinin de Bellona ya da Augustus'la ilgisi yoktu. İki yüzden fazla yaralı var." Başını iki yana salladı. "İstediğiniz gibi, bütün gemileri indirttim, Octavia. Pretoryen komuta merkezi, yörüngede uçuşları yasakladı. Ailelerin bütün gemilerinin izinleri kaldırıldı ve ikinci bir



emre kadar Rubicon Fenerlerinin dışına sürülüyorlar. Cassius hâlâ yaşıyor. Sarıların yanında. Hisar'daki Oymacılar kolunu yenilemek için plan hazırlıyorlar."

Hükümdar ona teşekkür ettikten sonra oturmasını istedi. "Darrow'la birbirimizi tanıyoruz. Ona sormamız gereken başka bir soru olduğunu düşünüyor musun?"

Kısrak, Hükümdar'ın yanına oturdu.

"Benim tavsiyemi sorarsanız, sahip, Darrow'u çözmeye çalışmayın. O parçaları eksik bir bulmaca."

"Bu biraz saldırganca oldu," dedim. Ama kelimeleri canımı yakmıştı.

"Yani sence onu yanımızda tutmamalı mıyım?"

"Cassius ve annesi..." diye başladı Kısrak.

"Ne yapabilirler ki?" diye araya girdi Hükümdar. "Cassius'u bir Olimpik Şövalye yaptım. Minnettar olması gerekir. Ve bunun tekrarlanmaması için de jiletiyle daha sıkı egzersiz yapmalı." Yüzü yumuşadı ve Kısrak'ın dizine dokundu. "Sen iyi misin, tatlım?"

"İyiyim. Oyununuzu böldüm sanırım."

Hangi kadının diğeriyle oyun oynadığından emin değildim. Ama Karnus'un partide sözlerinden ve daha ben olay çıkarmadan önce gemilerin yasaklanmasından sonra, Hükümdar'ın birtakım planları olduğunu fark etmiştim. Ve şimdi ne olduklarını çözdüğümü sanıyordum.

"Son bir soru. En sona saklıyordum."

"Sor, çocuğum. Burada sırlarımız yoktur. Ama sonuncu olmak zorunda. Agrippina au Julii'yi daha fazla bekletmek istemiyorum." Aja, Kâhinlerin yerlerine girmesi için kutuyu tekrar açtı.

"Bu gece partide, yemeğin altıncı servisinde, Bellonaların Baş-Vali Augustus ve masasında oturan herkesi öldürmesini mi planladınız?"

Aja donup kaldı. Kısrak yavaşça dönüp Hükümdar'a baktı ama kadının yüzünden dürüstlük akıyordu. Octavia rahatça bir nefes aldı ve hafifçe gülümseyerek dişlerinin arasından yalan söyledi. "Hayır," dedi. "Planlamadım."

Ve Kâhin'in iğnesi tenine doğru atıldı.

# 16

# OYUN

Fitchner'ın jileti vızıldadı ve bir arının kanat çırpışından daha hızlı bir hareketle yaratığın kuyruğunu biçti. Kuyruk şeffaf iğnesinden zehir saçarak yere yuvarlandı. Hükümdar'ın koluna sarılmış yaratık çığlıklar atıyordu. Ölmekte olan bir kedi gibi uluyarak kıvranıyordu. Hükümdar onu kolundan söküp alarak duvara fırlattı. Benimki diğeriyle bağlantılıymış gibi yavaşça çözüldü. Zayıf bir sesle inleyerek karanlığa gizlenmek için kutunun içine çekildi. Önkolumda kalan hafif kan izini sildim.

"Demek siz de yalan söylüyorsunuz," dedim şeytanca sırıtarak.

Hükümdar nefesini uzun uzun verdi.

Kısrak öfkeye kapılarak ayağa kalktı. "Onlara zarar vermeyeceğinizi söylemiştiniz. Yalan söylediniz."

"Evet." Octavia şakaklarını ovaladı. "Evet, yalan söyledim."

"Burada hiç yalan olmadığını söylemiştiniz," diye tısladı Kısrak. "Size sadakatimin tek şartı buydu. İstediğim *tek* şey buydu ama siz bunu bir de gözlerimin önünde yapmayı mı planladınız?"

"Otur." Hükümdar ayağa kalkarak yüzünü Kısrak'ınkine iyice yaklaştırdı. "Otur."

Kısrak öfkeyle oturdu. Ne bana ne de Hükümdar'a bakıyordu. Etrafı ihanetle sarılmıştı. Hükümdar bunu fark etti. Kısrak cebinden çıkardığı altın bir yüzüğü parmaklarının arasında evirip çevirirken Hükümdar yeni bir strateji oluşturuyordu.



"Aileni neden ortadan kaldırmam gerektiğini biliyor musun?" diye sordu Octavia. Kısrak cevap vermedi. "Sana bir soru sordum, Virginia. Çocukluğu bırak da cevap ver."

"Barış için bir tehdit oluşturuyor," diye cevap verdi Kısrak, yüzüğü parmağında çevirirken. "Emirlerinize karşı geliyor. Finansal talimatlara uymuyor. Siyasi çıkar uğruna helyum-3 kotalarını geciktiriyor."

"Onu pozisyonundan almaya kalksaydım ne olurdu?"

Kısrak kadına baktı. "İsyan ederdi."

"Ben ne yapayım şimdi? Mars'tayken isyana kalkışırsa, gezegen onun kalesi haline gelir. Onu dışarı çekmek; onu bulmak, öldürmek, düzeni tekrar sağlamak için harcamak zorunda kalacağım parayı hesaplamak bile mümkün değil. Gemiler. Adamlar. Yiyecek. Mühimmat. Ticaret. Helyum-3 darlığı. Toplum yıllarca kendini toparlayamaz.

"Onun gibi bir düşmanı kaldıramayız. Ancak herkesin önünde bize meydan okuyacak bir müttefiki de kaldıramayız. Ya babana anlayışlı davrandığımız için Gaz Devleri'nin Valileri emirlerime karşı gelebileceklerini düşünürlerse? Babanın helyum fiyatlarını yönetmesine izin verdiğimiz veya Hükümdar emirlerine karşı gelmesine göz yumduğumuz için? Kırk yıl önce, hükümdarlığımın ilk yılında, Satürn'ün uyduları isyan etmişti. Ben Rhea'yı tamamen yok edene kadar savaş sona ermedi. Elli milyon insan öldü. Irkımız bu kadar inatçıdır işte. Elimi Çekirdek'ten milyarlarca kilometre mesafeye uzatmamın ne kadar zor olduğunu biliyorlar ama yine de korkuyorlar. Bir hükümdarın saltanatı, bir ölçüde insanların hayal gücüne dayanır. Benim gücüm gemilerden gelmiyor. Pretoryenlerden de. Benim gücüm onların korkusu. Ama yeni hatırlatmalara ihtiyaçları var."

"Yani benim ailem de bir hatırlatma olacak."

"Evet. Bana bunun mantıklı olmadığını söyle."

Kısrak uzunca bir an sessiz kaldı. "Mantıklı bir politik hamle. Yine de o benim babam..."

"O halde şunu da düşün."

Hükümdar elini salladı ve yerde beliren bir holo yükselip odanın yarısını doldurdu. Bir isyanın görüntüleri. Binaların üze-

rinden dumanlar yükseliyordu. Griler akım silahlarıyla insanları katlediyordu. Hükümdar görüntüyü değiştirdi. Bir düzinesi daha odaya yayıldı. Bir kadın önümde düşüp öldüğünde kafasında hâlâ dumanı tüten bir delik vardı.

Dehşetle bakakaldım.

"Burası Mars mı?" diye sordum ailem için korkarak.

"Öyle sanırsın, değil mi?" Hükümdar bir parmağıyla bir akımTüfeğinin namlusunu izledi. "Venüs."

"Venüs mü?" diye fısıldadı Kısrak. "Venüs'te Ares'in Oğulları yok ki."

"Bu geceden sonra da olmayacak. Alevler Çekirdek'e kadar yayılıyor. İki saat önce çok sayıda bombalı saldırı bu Toplum'u sarstı. Politikolarım, Pretorlarım ve çeşitli yüksek seviyeli personel, bütün imparatorlukta Sıfır Emri başlattı. Bunları hiçbir medya organı haber yapmayacak. Alevleri gördüğümüz yerde karantinaya alıyoruz. Onları *temizleyeceğiz*. Bu babanın yapamadığı bir şeydi, Kısrak. Hatta Oğullar'ın güçlenmesine o izin verdi. Buraya kadar yayılmalarına."

Harmony'yi uyarmıştım. Sadece Oğullar'ın tamamen yok olmadığını umabiliyordum.

Hükümdar, Kısrak'ın önünde çömeldi. "Baban ölmek zorunda. Ares'in Oğulları'nın bütün bunları başlatmak için kullandığı kadını o astı. Yüzü propagandalarının odak noktası oldu. O giderse ve onlara saldırırsak, yok olurlar. Bir taşla iki kuş vururuz. Gücü Bellonalara veririz ve Mars benim hükümdarlığımda ilk kez barışa kavuşur. Gereken tek şey, elli kişinin ölmesi. Baban olduğunu biliyorum fakat senin bana katılmanın bir nedeni vardı."

Kısrak'a bakınca o nedeni anladım ve yüreğim burkuldu.

Yavaşça kalkarak bir karar vermekten kaçıyormuş gibi pencereye doğru yürüdü. Uzaktaki sislerin arasından geçen bir gemiye baktı. "Annem hayattayken babam benimle birlikte ormanda ata binerdi. Yaban çiçeklerinin olduğu bir açıklıkta durup kırmızı çiçeklerin arasına uzanır, melekmişiz gibi kollarımızı açardık. O adam artık öldü. Yenisine istediğinizi yapabilirsiniz."

# 17

# FIRTINANIN GETİRDİKLERİ

Obsidiyenler beni yeni daireme götürürken, Fitchner arkamızdan geliyor, mermer zeminde neşeyle yürüyordu. Kapıma ulaştığımızda elimi tuttu.

"İyi oynadın, evlat. Onu iyi okudun; elde edemeyeceği şeyi isteyeceğini anladın. Korkunç akıllıca. Nihayet oyunu oynadığını ve kazandığını görmek içimi ısıtıyor, seni küçük sidikli." Omzumu sıktı. "Yarın pazara gidip sana bir hizmetkâr alacağız. Pembeler. Maviler. Obsidiyenler. Sana ait. Şimdilik... sana bir hediye bıraktım." Zarif bir Pembe'nin yatağımda uzandığı odanın içini işaret etti. "Tadını çıkar."

"Beni hiç tanımıyorsun, değil mi?"

"Hayatın sana dağıttığı el bu. Kötü bir el değil. Hükümdar'ın kişisel elçisi olarak yapabileceğin şeyleri bir hayal et. Senin yanında BaşVali varoş kasaba lordu gibi kalır. Elinde kız var. Fırsatın var. Yeni hayatını kucakla."

Kapı kapandı.

Yeni bir hayat... ama bedeline değer miydi? Oğullar'a ne olduğunu bilmiyordum. Bu etkim dışında kalan bir şeydi. Ancak Roque'un ölmesine izin vermemi mi bekliyordu? Tactus, Victra

ve Theodora'nın Pretoryen ölüm birliklerinin karşısında yıkılışına izin vermemi?

Pembe'ye aldırmadan odamın içinde yürüdüm. Luna'nın gece bulutları, süitin kuzey duvarını oluşturan pencerelerin ardında göz alabildiğine uzanıyordu. Binalar o bulutları parıltılı mızraklar gibi deliyordu.

Zenginliğe esir düşmüştüm.

Yağmur hâlâ yağıyordu. Luna'nın fırtınaları tuhaftı. Marslı bir adam için yavaş bir yağmurdu. Tembelce. Sanki damlalar düşük yerçekiminde kendileri düşmeye çalıştıkları için yorulmuşlardı. Ama rüzgâr çok sertti. Hisar'ın pencerelerinde rüzgârın uğuldayabileceği bir çatlak bile yoktu. Mars'taki eski kalemin iniltilerini özlüyordum. Derin madenlerin ağıtlarını özlüyordum. Matkap soğuduğunda ve tulumumun üzerinden düğün kurdeleme dokunarak oturduğum, çok yakında o dudakları dudaklarımın arasına alacağımı, kollarımla belini saracağımı, toz kadar hafif vücudunu üzerime çekeceğimi düşündüğüm o anları özlüyordum.

Ancak tek düşündüğüm o Kızıl kız değildi. Uyduya baktığımda güneşi de düşünüyordum: Kısrak zihnimi dolduruyordu. Eo pas ve toprak kokarken, Altın kız da ateş ve sonbahar yaprakları gibiydi.

Bir yarım sadece Eo'yu hatırlamak istiyordu. Zihnimin sadece ona ait olduğunu, o zaman eski efsanevi şövalyeler gibi olabileceğimi haykırıyordu. Birine umutsuzcasına âşık olduğu için diğer herkese kalbini kapamış bir adam. Ama ben o efsane değildim. Birçok açıdan hâlâ çocuktum, kendimi kaybolmuş hissediyor, korkuyor, sıcaklık ve sevgi arıyordum. Pisliği hissettiğimde Eo'yu onurlandırıyordum. Ateşi gördüğümde, buz ve kardan oluşmuş mağaramızda birlikte yatarken, alevlerin ışığının Kısrak'ın teninde dans edişini hatırlıyordum.

Ne yaprak ne de toprak kokusu olan, sadece kakule kokan boş salonu inceledim. Benim için fazla geniş bir yerdi. Fazla zengindi. Duvarlarda fildişi vardı. Bir sauna. Bir zevkOdasının bitişiğinde bir masaj odası. Bir iletiKoltuğu, bir yatak, küçük bir yüzme havuzu vardı. Artık ofisim burasıydı. Bir veriDosyasında maiyetimi seçebilmem için bana elli milyon kredi verilmiş olduğunu gördüm.



Haremimi kurmam için on milyon daha bırakılmıştı. Dostlarıma ihanetim karşılığında bana ödedikleri bedel buydu. Yeterli değildi.

Yatağımda uzanan Pembe'ye baktım. Çırılçıplaktı ve üzerinde sadece bir battaniye vardı. Vücudunu örtmek için battaniyeyi üzerine ben atmış, bu sırada da zavallı Evey'yi ilk gördüğüm anı düşünmüştüm. Ancak kıza daha uzun baktıkça, Evey'yi hatırlamakta zorlanıyordum; hatta Eo veya Kısrak'ı da. Pembeler bunun içindi; unutmanıza yardım ederlerdi. O kadar etkiliydiler ki size kendi üzücü durumlarını bile unuttururlardı. Yaşlandığında Hisar personelinden ayrılarak yüksek seviyede bir geneleve satılacaktı. Vücudunda birkaç kırışık daha oluşunca basamaklardan biraz daha düşecek, sonunda vereceği hiçbir şeyi kalmayacaktı. Bu erkeklere de olurdu, kadınlara da. Ve artık Altınlara da olduğunu anlamaya başlıyordum.

Pembe ona katılmamı istedi. Beni rahatsız eden şeyi yatıştırmasına izin vermemi. Karşılık vermedim. Pencere pervazına oturarak bacaklarımı ovdum ve bekledim. Jiletim yoktu. Dışarıdaki koridorda Obsidiyenler nöbet tutuyordu. Cam pencereyi elimdeki imkânlarla kırmam mümkün değildi fakat endişelenmiyordum. Oturmuş fırtınayı izliyor, içimde başka bir tanesinin kaynayışını hissediyordum.

Tıslayarak kapı açıldı. Yüzümde bir gülümsemeyle döndüm.

"Kısrak, ben..."

Kapıdan ağırbaşlı görünüşlü, beyaz saçlı bir Pembe erkek girdi. Adamın gözleri Lykos'taki binlerce kadının kalbini kırardı. Şimdi de benimkini kırmıştı çünkü yanılmıştım.

"Kimsin sen?" diye sordum.

Diğer Pembe'nin önüne, yatağımın üzerine küçük bir akik kutu bıraktı.

"Kimden geliyor bu?" diye sordum.

"Göreceksiniz, *dominus*," dedi. Bir elini zarifçe diğer Pembe'ye uzattı; kadın şaşkınlıkla adamın elini tuttu ve onunla birlikte odadan çıktı. Kapı kapandı. Ben de Pembe kadın kadar şaşırmıştım. Kutuya koşup açtım ve içinde küçük bir holoKüp buldum. Hemen çalıştırdım.

Kısrak'ın yüzü belirdi. "Siper al," dedi.

Enerji kesildi ve kapı otomatik olarak kilitlendi. Oda zifiri karanlığa gömüldü. Dışarıdaki bulutların arasında şimşekler çakıyor, gök gürlüyordu. Ve kulağıma bir ses geldi. Bir uluma. Rüzgârdan değildi.

Yine şimşek çaktı ve o ortaya çıktı; fırtınanın ortasında, cennetten çıkmış en çirkin melek gibi süzülüyordu. Omuzlarındaki kurt postu rüzgârla savruluyordu. Siyah metal miğferi kurt kafası biçimindeydi ve adam tepeden tırnağa silahlıydı.

Sevro gelmişti ve dostlarımızı da getirmişti.

Şimşek. Yine gök gürültüsü. Bu kez Sevro'nun keskin gülümsemesini ve arkasındaki sekiz ölüm makinesini aydınlattı. Toplamda dokuz Uluyan. Karanlıkta bekleyen, fırtınanın elektrik yüküyle siluetleri aydınlanan, küçük, zalim iblisler. Uzun bacaklı Quinn de oradaydı.

Sevro sesi boğmak için bir bozucuAlan yerleştirdikten sonra bir akımYumruğuyla cama dokunurken saunanın içine daldım. Cam içeri doğru patladı. Halı döşeli mermer zemine atlarlarken fırtınanın sesi onları izledi. Rüzgâr yatak örtülerini ve duvar halılarını uçuşturuyordu. Uluyanlar tek tek diz çöktüler; tombul Çakıl, acımasız Gaddar, sevimli yüzlü Palyaço ve diğer hepsi.

"Dostlarım. Kalkın!" diye bağırdım. "Zaten yeterince kısasınız."

Gülerek kalktılar. Çakıl ve Palyaço ileri atıldılar ve süitimin metal kapısını plazma meşaleleriyle kaynaklayarak kapadılar.

Sevro başıyla beni işaret ederken kanca gibi burnundan su damlıyordu ve miğferi zırhının içine girmişti. Saçları ejderha kafası gibi kesilmişti. Alaycı ve sessiz tavrıyla dikilirken, diğer elinde ağır, kocaman bir çuval vardı. Yürürken, sanki zayıflara ve aptallara göre bir şeymiş gibi bu düşük yerçekimini hor görüyordu.

"*Lord* Azrail. Bu kadın kümesinde bir Peri nonoşa benziyorsunuz." Sevro torbayı ayaklarımın dibine bıraktıktan sonra teatral bir tavırla eğildi. "Belki de Kısrak bu yüzden korkunç sürünüze çok ihtiyacınız olduğunu düşünmüştür."

"Seni Çeper'den o mu getirdi?"



"Hepimizi," dedi Quinn. "Birkaç haftadır yakınlarda hazır bekliyorduk. Hükümdar'a sadık olmayacağını bildiği adamlara ihtiyacı vardı."

Bir güvence... Kısrak'tan bir an olsun şüphe ettiğime inanamıyordum.

Kısrak babasının öldürülmesine asla yardım etmezdi. Hükümdar'la konuşurken, burada olmasının nedeninin özellikle bu olduğunu fark etmiştim; benim Altınların arasına sızmam gibi o da Hükümdar'ın ailesine sızmıştı. Hükümdar'ın süitine girdiğinde, düellodan önce kendi planları olduğunu söylediğini hatırlamıştım. Şimdi nihayet her şey yerine oturuyordu. İkisi de kendi oyunlarını oynuyordu fakat ben Hükümdar'ın elini açık etmesini sağlamıştım.

Hükümdar benim herhangi bir şey bilmemden endişelenmiyordu, yoksa neden o oyunu oynasındı ki? Ancak Kısrak içeri girer girmez dengeler değişmişti. Olivia'nın, oyunu oracıkta bitirmesi gerekirdi fakat gururunun esiri olmuştu.

Kısrak'a gelince... Ona verdiğim at oymalı altın yüzüğü cebinden çıkarıp parmağına geçirdiği anda hâlâ benimle birlikte olduğunu anlamıştım. O anda kalbim yerinden fırlayacak gibi olmuştu ve bu durumdan sıyrılmanın bir yolunu bulacağını biliyordum.

"Sevro." Gülümseyerek elini tuttum. "BaşValimiz..."

"Biliyorum. Kısrak bize anlattı."

"Gel buraya, seni uzun şeytan." Quinn diğerlerinin yanından geçerek ince kolunu belime doladı ve beni yanağımdan öptü. Kokusu bana evi hatırlatmıştı. Bu insanları özlemiştim. BozucuAlandan içeri giren rüzgâr uğulduyordu. Sevro'nun biyonik gözü solgun yüzünde yapay bir şekilde parıldıyordu. Quinn bana abanoz rengi çekimBotları getirmişti. Onları giydim.

"Bizi Çeper'den buraya Kısrak getirmiş olabilir fakat biz onun için gelmedik. Augustus için de gelmedik. Biz senin için geldik, Azrail," diye hırladı Sevro. Sevro yerdeki güzel halıya tükürürken Quinn kaşlarını çattı. "Cassius'a yaptıklarını gördük. Ve yaratmaya çalıştığın şeyi biz de istiyoruz."

"Neymiş o?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Zavallı katillerin her zaman istediği şey; savaş," diye hırladı. "Ve bütün ganimetleri."

"Ya baban? Artık yüksek bir pozisyonda."

"Fitchner bokyiyenin teki," diye hırladı. "Kendi düşen ağlamaz. Biz evini başına yıkarken, bırak o yatakta uyusun."

"Eh, bir savaş istiyorsanız, ganimet istiyorsanız, harekete geçsek iyi olur. Ordusu olan BaşVali."

Quinn başıyla onayladı. "Roque da aşağıda. Tactus'la birlikte."

"Tactus," diye mırıldandı Sevro ama yüzündeki sırıtışın asıl Roque için olduğunu biliyordum. Gözlerinde bir anlık bir hüzünle Quinn'i izledikten sonra zırhını ayarladı.

"Eh, plan ne peki?" diye sordum, Çakıl'ın bana verdiği jileti kaparken.

Sevro ve Quinn birbirlerine bakarak güldüler. "Kısrak bir gemi getiriyor. Gerisini senin halledeceğini söyledi," dedi Quinn.

Tam o sırada arkamdaki kapı sarsılırken ısınmış metal, kırmızı bir ışıkla parıldayınca bir şeyi fark ettim. Sevro'nun yere attığı torba. Kıpırdıyordu.

Sevro bana gülümsedi. O gülümsemeyi tanıyordum.

"Sevro?"

"Azrail."

"Ne yaptın sen?"

"Kısrak bize bir paket getirdi. Sadece," Quinn omzumun dibinden sırıttı, "çuvaldakinin, aşçıları olmadığını söyleyebiliriz."

Çuvalı açınca donakaldım.

"Delirdiniz mi siz?" diye sordum.

Sevro sadece uludu.

# 18

## KAN LEKELERİ

Babam bana bir defasında bir Cehennemdalgıcı'nın asla durmayacağını söylemişti. Sen durursan matkap tutukluk yapabilirdi. Yakıt fazla hızlı yanardı. Kota doldurulamayabilirdi. Asla durmazdın; sürtünmeden dolayı aşırı ısınma olursa, uç değiştirirdin. İş güvenliği ikinci sırada gelirdi. İvmeni kullanırdın. Bu yüzden dans ederdik. Hareketi başka harekete aktarmayı öğrenmek için. Narol amcam ise bana her zaman durmamı söylerdi. Yanılıyordu. Onun yüzünden bir sürü matkap ucunu patlatmıştım.

Diğer yandan, Narol, babamdan daha uzun yaşamıştı, yani belki de haklıydı.

Uluyanlarım benimle birlikte pencereden dışarı atladı ve hiç durmadan kapkaranlık fırtınada hızla aşağı düştük. ÇekimBotlarımızı kullanmadan bulutları deliyorduk. Zemine doğru hızla savrulan karanlık yağmur gibi. Ben en öndeydim. Onları arkamda hissediyordum. *Benim* Uluyanlarım. Oksijen başlangıçta seyrekti. Nefesimi tutmak zorunda kalıyordum. Gözyuvarlarım neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Yaşarıyorlardı. Soğuk rüzgâr etimi keserken vücudum titriyordu.

ÇekimBotlarımızı kullanarak Hisar'ın üzerinden uçmaya başladık. Görünmemek için bulutların arasından geçiyorduk. Altımızda konaklar, binalar, bahçeler, parklar, kışlalar ve heykelli meydanlar

seriliydi. Bir yırtıkKanat gökyüzünü yararak geçerken bir kulenin arkasına kaydık ve tarayıcılarımız aracın geçip gittiğini söyleyene kadar örümcekler gibi oraya yapıştık. Zırhlı arkadaşlarımın arasında titriyordum. Sonra yine aşağı süzüldük. Konağa bir kilometre uzaklıktaydık. Sevro'nun hediyesini şimdi Ot taşıyordu. Sırtına attığı çuvalın ağırlığı onu biraz zorluyordu.

Konağı çevreleyen ve onu diğer soylu ailelerin, gecenin getireceklerini korku içinde beklediği öteki konaklardan ayıran duvarın üzerine indim.

Artık yere yakın olduğumuz için hava daha sıcaktı. Uluyanlar etrafıma inerken duvarın üzerindeki gargoyllara benziyorlardı. Konak arazisi karanlığa gömülüydü.

"Erken mi geldik?" diye sordum. Ortalıkta hiç çatışma belirtisi yoktu fakat ışıklar sönüktü.

"Ya da geç," dedi Sevro, "yataklarında öldürüldülerse."

"Bunun bir Bellona katliamı gibi görünmesi gerekir. Hükümdar eline kan bulaşmasını istemeyecektir." Ama bu ne anlama geliyordu ki? Bellonalar Grileri, Obsidiyenleri, Altınlarıyla gelirdi ve bütün şeref iddialarına rağmen, erkek, kadın, çocuk demeden herkesi ellerindeki bütün imkânları kullanarak öldürürlerdi. Ayağını bir düşmanın boğazından çekip de Bellonaların yaptığı gibi yüzlerce yıl güçlü kalamazdın.

Yine de cinayetler sessiz olacaktı. Hükümdar Hisar'ı kontrol ediyor olabilirdi fakat kargaşa istenmeyen tanıklar, istenmeyen değişkenler yaratır ve onu zayıf gösterirdi. İşi hızlıca halletmek daha iyiydi. Bellonaların yaptığını söylemek ve kimin ne düşündüğünü umursamamak daha iyiydi. Augustanlar öldükten sonra onların yasını tutmanın ne anlamı vardı ki? Altınlar böyle düşünürdü. Ancak suikasttan kurtulmuşlarsa ve hayattalarsa... eh, bu bambaşka bir konuydu.

"Quinn." Fısıltısını duyabilmek için ona doğru eğildim.

"Görüş fazla açık. Optikleri varsa bizi duvarın üzerinden görürler." Çatıyı işaret etti. "Oradan girebiliriz. Kat kat tarayarak inelim." Sesindeki endişeyi duyabiliyordum.



"Roque'u alacağız," dedim. "Söz veriyorum." Kolunu sıvazladım. "Sevro, gemiye ulaşmak için ne kadar zamanımız var?"

"Kısrak neredeyse hazır," dedi Sevro.

Boynumu esnettim ve parmaklarımın arasındaki yağmur suyunu sildim. "*Per aspera ad astra.*"

"Dikenlerin arasından yıldızlara," diyerek hıhladı Sevro. "Seni süslü küçük sıçan. *Omnis vir lupus.*" Herkes bir kurttur. Uluyanlar birbirlerine sırıttılar ve duvardan atladık.

Çatıya indik. Sessizlik ve karanlık. Ot, yüksek duvarda Kısrak'ın kıpırdanan hediyesiyle birlikte kaldı. Biz deneyimli avcılar, künklerin üzerinden geçip konağın yedinci katındaki bir pencereden ikişer ikişer içeri girdik. Konak çok büyük ve karmaşıktı. Onlarca oda vardı. Yedi kat. Havuzlar. Banyolar. Bodrum. Buhar odaları. Bu durumda kızılötesi gözlükler işe yaramazdı. Borulardan çok fazla sıcak su akıyordu. İçerisi mezar kadar sessizdi.

Enstitü'deyken yaptığımız gibi birbirimizin etrafından su gibi akarak yatak odalarını kontrol ede ede ilerledik. Sevro ve Devedikeni önden gidiyordu. Uğultularının duyulmaması için çekimBotlarımızı kapamıştık. Ortalıkta tek bir kişi bile görünmüyordu. Odaların hepsi boş, yataklar dağınıktı; BaşVali'ninki bile. Augustanlar burada değildi. O halde neredeydiler?

Birkaç zırh, jilet ve akımYumruğu dışında askeri donanımları yoktu. Korumalar daha konağa dönmeden ortadan kaldırılmışlardı. Augustus ve maiyeti duvarlara tırmanmış olamazdı. Belki de çekimBotlarıyla uçmuşlardı. Ama o zaman görülürlerdi. Vurulurlardı. Biz sadece kimse bizi beklemediği için içeri girebilmiştik.

"*Yakalanmışlar mı?*" diye sordu Sevro.

Hayır. Çünkü bu gece Pretoryenler için en iyi Augustus, ölü Augustus'tu.

*Pat!*

Hepimiz birbirimize baktık. Bir bozucuAlan çalıştırılmıştı. Kocaman. Ve biz içindeydik. Muhtemelen bütün konak onun içindeydi. Bir şeyler olmak üzereydi. Pencereden dışarı baktım ve çimenlikte hareket eden bir gölge gördüm. Yağmurun altında üç gölge. Hemen

eğilerek Sevro'ya işaret ettim. Pretoryenler. HayaletPelerinler. Kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu.

Sevro aşağı atlayıp onları öldürmek için pencereye yaklaşınca onu tutup geri çektim.

"*Ne halt ettiğini sanıyorsun?*" diye fısıldadım.

Kaşlarını çattı. "Birilerini öldürmek istiyorum."

"Henüz değil. Biz bir ordu değiliz."

Yedinci katta kimse yoktu. Mermer bir döner merdivenden aşağı indik. Yağlı zırhları hafifçe gıcırdıyor, boş ortamda neredeyse yankılanıyordu. Otuz metreden de aşağıdaki ilk katın mermer zeminini görebiliyorduk ama hiç hareket yoktu. İlk kan izine altıncı katta rastladık; buhar odasından dışarı sızıyordu. Kapıyı çekip açarken yüreğim ağzımdaydı ve katledilmiş Altınlar görmeye hazırdım. Oysa görüntü daha üzücüydü.

Yirmiden fazla Pembe, Kahverengi ve Mor buraya saklanmaya karar vermişti. Bellonalar ve Pretoryenler onları bulmuştu. Öldürmüştü. İğrenç bir görüntüydü. Ölümlerin her biri çok temizdi. Kafataslarına saplanan silahlarla can vermişlerdi. Bu da bütün bu zavallı hizmetkârların ne kadar az şansı olduğunu gösteriyordu. Altınlar onları sığır gibi doğramıştı. Onu bulmayı umarak çılgınca etrafa bakınırken dua ediyordum. Burada değildi... Theodora diğerleriyle birlikte olmalıydı.

İçimi kaplayan soğuk öfkenin Uluyanlara da bulaştığını fark ettim.

İlk Altın cesedini beşinci kata inen merdivenin dibinde bulduk. Hanemden yaşlı bir şövalye. Ölümü sevimsiz olmuştu. Bir çekimKaldıracının yanında başka birini daha bulduk. Diğerleri kaçarken asansörü savunmaya çalışmış gibi görünüyordu.

Pencereden dışarı bakınca gemide jilet becerimle dalga geçen Augustan Süvarisini gördüm. Kadın evden bahçelere koşuyordu. Karanlıktan bir siluet çıktı. Siyah zırhının kenarları mor şeritlerle süslü bir Altın Pretoryen onu kovalıyordu. İki Bellona Obsidiyeni Süvari'yi diğer taraftan sıkıştırıp doğruca peşindeki muhafızın kollarına dönmeye zorladılar. Muhafız onu tek hamlede öldürdü. Yapılacak bir şey yoktu. Ölümü çok hızlı olmuştu. Bir an nefes



nefese, korku içinde koşuyordu. Bir an sonra bedeni iki parça halinde yere devrilmişti.

"Bu Pretoryenler yiyecekleriyle oynamıyorlar," diye mırıldandı Sevro. Quinn beni koruyacak bir zırhım veya miğferim olmadığını fark etmiş halde bana bakıyordu. Kendisininkileri önerdi. Ona aldırmadım.

"Darrow, bunca yolu kafana alacağın bir darbeyle ölümünü izlemek için gelmedik."

"Kes şunu," dedim. "Sen suratına bir fiske yersen Roque binlerce iğrenç şiir yazar."

"Miğfer sende kalsın, Q," dedi Sevro yalvarırcasına. "Sadece şiirlerden nefret ettiğim için."

Ödünç aldığım jileti avcuma kaydırdım ve katta harekete geçtim. Her odanın kapısında nabzım hızlanıyor, Roque'un cesediyle veya Victra'nın parçalanmış bedeniyle karşılaşmaktan korkuyordum.

Sevro dördüncü kat merdiveninin başında eliyle beni çağırdı. Quinn'le birlikte onun yanına giderek aşağı baktım. Döner merdivenden toz yükseliyordu. Onun ötesinde, en alt katta, gölgeler kıpırdanıyordu. Ama hiç ses yoktu. Sevro eğildi ve bir tırabzanın kenarına bir moloz parçası yerleştirerek bana izlememi işaret etti. Uluyanlar onun etrafına toplanarak bakarken gerildim. Hiç ses olmamasına rağmen moloz parçası hafifçe sallanıyordu.

Binada titreşimler vardı.

Sevro ve diğerleri beni durduramadan tırabzanın üzerinden atlayarak bu uydunun yerçekiminin izin vereceğinin on katı bir hızla döner merdivenin boşluğundan aşağı süzüldüm. *Pat!* İkinci bir bozucuAlanın içine girdim ve kulağıma çatışma sesleri geldi. Sarsıntılı patlamalar, bağırışlar, mermi kusan yakıcılar, lanetli hayaletler gibi uluyan akım silahları. Yere inmeden önce çekimBotlarımı çalıştırarak sert bir şekilde durdum. Mermere indiğim anda jiletimi sertçe başımın etrafından savurdum. Dört Pretoryen Gri öldü. Yerden sekiz gümbürtü duyuldu. HayaletPelerinleri, ılık nefes karşısında buharlaşan donmuş cam buzu gibi dağıldı.

Koridorlar cesetlerle doluydu. Moloz. Ateş. Griler ve Obsidiyenler, Augustan Altınları kovalıyordu. Altı Gri, raylıTüfeklerle

iki Altın'a saldırırken manyetik mermiler kalkanlara çarpıp aşırı yüklemeye yol açtı ve arkaya doğru bükerek Altınların sol kollarını yok etti. Mermiler Altınların vücutlarını koruyan akımKalkanlarına çarpmaya devam ederken devreleri aşırı yükleniyordu. Griler deneyimli bir kararlılıkla ilerleyerek Altınları yakın mesafeden, miğferli başlarının tam ortasından vurdular. Güneş Sistemi'nin en iyi zırhı, içeri doğru büküldü ve adam ile kadın öldüler. Griler tüfeklerini kaldırarak bana döndükleri anda Uluyanlar etrafıma indiler. Siyah kalkanları, zırhlarının sol önkollarında zonkluyordu. Açılan ateşi karşıladılar. Sevro düzenden sıyrıldı. Quinn peşindeydi. HayaletPelerinlerini çalıştırdılar ve bir görünüp bir kaybolarak iki duman gibi ilerlediler. Bir anda Grilerin arasına dalıverdiler ve daha Griler yere düşmeden yanıma döndüler.

Yine açılan bir yaylım ateşi, düzenimize çarptığında neredeyse çıplak kafamı uçuruyordu. Zırhlı dostlarımın arkasına çömeldim. Dehşete kapılmıştım. Bir Gri koridora fırladı ve bize bir mikro-Saçma attı. Saçma, otuz minik bombaya dönüşüp bir arı sürüsü gibi yayıldı. Devedikeni ve Çürüksırt, akımYumruklarıyla sürüyü patlatınca koridorda mavi bir alev dalgası yayıldı. İlkinin ardından bir saçma daha geldi. Quinn çekimBotlarının enerjisini kapatarak saçmaya hedefine ulaşmasına ramak kala bir tekme savurdu. Saçmalar yön değiştirerek geldikleri yere savruldular ve Gri birliğe çarparak patladılar.

Burada uzun süre dayanamazdık. Üç Bellona Obsidiyeni, hemen arkalarında Karnus au Bellona'yla görüş alanımıza girince burada artık hiçbir şeyin dayanamayacağını anladım. Üzerimize gelen herkesle savaşmaya kalkışırsak dostlarımdan bazıları bu katta ölecekti. Daha iyi bir yolu vardı. Daha akıllıca bir yol.

"Sevro, bir delik aç!" diye bağırdım, yedi kat boyunca yükselen merdiven boşluğunu işaret ederek. AkımYumruğunu yukarı ateşledi ve taş parçaları etrafımıza yağarken Quinn'in çekimYumruğu sayesinde havada asılı kaldılar. Sevro yine ateş etti ve delikten yağmur dolarak Quinn'in yarattığı çekim köpüğünün içinde dönmeye başladı. Ayağa fırlayarak bağırdım: "Beni izleyin!"



Pretoryenler üzerimize çullanamadan kargaşadan yukarı fırladık. Konaktan iki yüz metre kadar yükseldiğimde durdum. Rüzgâr kırbaç gibiydi. İlk kata dalarken hiçbir planım yoktu. Sadece dostlarımı düşünüyordum. Oysa şimdi savaşırsak Uluyanlarla birlikte öleceğimi biliyordum. Jiletimi sakince koluma doladım. Uluyanlara da aynı şeyi yapmalarını söyledim ve karanlığa doğru kükredim.

"AJA!" Uluyanlar etrafımı sarmışlardı ve konağın üzerinde gergin halde süzülüyorlardı. Fırtına üzerimize şiddetli bir yağmur indiriyordu. "AJA!"

Bir Pretoryen sürüsü, kaplıcaların ve göledin yakınında, suyun sıcaklığı yüzünden kızılötesi aletlerin işe yaramadığı noktada hayaletPelerinlerini kapadılar. İki Pretoryen bahçeden fırlayarak çam ağaçlarının arasından geçti; biri Lekeli'ydi. Bana yaklaşarak iyonYumruğunu başıma doğrulttu.

"O korkunç laneti yüzümden çek, seni Lekeli sersem! Üstlerini tanımıyor musun?" Bir Pretoryen Altın ona katıldı. Kadını tanımıyordum. Yılan başı şeklindeki miğferi Obsidiyenlerinkinden daha gösterişli olan mor-siyah zırhının içine çekildi. Yüzü bir balta başı kadar sert ve acımasızdı.

"*Varga*, itaat et," diye tersledi. Lekeli, silahını indirdi. Miğferi kendi zırhının içine çekildiğinde, *Varga*'nın kadın olduğunu gördüm. Benden yarım metre uzun bir Obsidiyen'di ve beyaz yüzünü bir kabile dövmesi kaplıyordu. Beyaz saçları arkasına doğru savruluyordu. Yüzünde benim bütün vücudumdakinden daha fazla yara izi vardı.

"Abanoz köpek," diye hırladı Sevro. "Bir daha ısırmaya kalkarsa onu vururum."

"Merdivendeki grup siz miydiniz?" Altın benimle ve Uluyanlarımla ilgili ne düşünmesi gerektiğini bilemeyerek bize baktı. "Grilerimi öldürdünüz."

"Griler için ağlama," dedim. "Bana el kaldırmaya cüret ettiler."

"Burada ne arıyorsunuz?" Yüzündeki yağmur suyunu sildi. "Hükümdar sizi bu gece odanıza göndermişti. Elektrik kesintisi sizin işiniz mi?"

"Benim işim Hükümdar'ın işidir." Bana inanmaktan başka seçeneği yoktu.

Bir an duraksadı ve gözlerinde optikler olduğunu anladım. Bir veritabanını kontrol etti. "Yalancı."

Lekeli'nin silahı tekrar kalktı.

"Kim olduğumu biliyorsun, Pretoryen," dedim, elimden geldiğince otoriter bir tavırla. "Ayrıca ölüm listende olmadığımı da biliyorsun. Dokunulmazlığım var."

"İptal edildi."

"O halde beni Aja'ya götür."

"Aja burada değil."

"Bana yalan söyleme."

Dijital bir emir alırken irislerindeki optikler titreşti. "Beni izleyin."

Beyaz taşların üzerine indik ve Pretoryen'i izleyerek ağaçların arasından geçip gölede ulaştık.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Sevro, Varga'yı süzerken kulağıma doğru eğilerek. İşaret ve orta parmağını çaprazlayarak kadına hareket çekti.

"Senin kozunu kullanıyorum."

Aja bahçede, etrafında iki Altın ve Obsidiyen Bellonalarla duruyordu. Sadece bir Lekeli vardı; Varga. Göletten yükselen buhar Değişken Şövalye'nin omuzlarını sarıyordu. İfadesiz bir yüzle suyu izlerken, bir kütüğün yanarken kırılmasını bekleyerek kamp ateşini izleyen bir çocuğa benziyordu.

"Darrow?" diye mırıldandı Aja bana bakmadan. "Odanda değilsin." Uluyanları süzdü. Onları tanıyordu. "Ve adamlarımı öldürdün. Fitchner senin hakkında yanılmış."

"Bende senin isteyeceğin bir şey var," dedim sertçe. "Ama önce köpeklerini geri çek."

"ÇekimBotlarına el konmuş olmasına rağmen biz gelmeden önce kaçmaya çalıştılar. Aptalca bir girişimdi. Juliilerle bağlantı kurmaya çalıştılar fakat onları da satın almıştık."

"Victra?" diye sordum. Bize ihanet etmişti.

"Yaşıyor. Diğerleriyle birlikte. Annesinin işbirliği sayesinde hayatı bağışlanacak. İki Augustan gemisi yörüngedeki barikatı aşmayı denedi. Onları vurduk. Augustanlar artık köşeye sıkışmış porsuk gibiler."



"Aslanlar," diye hatırlattım.

Jiletindeki kanı silkeledi. "Pek sayılmaz."

"Hepsi öldü mü?" Paniğimi sesime yansıtmamaya çalışarak konağa bir bakış attım.

"Asıl ödüller yaşıyor."

Rahat bir nefes aldım.

Jiletini eline kaydırdı. Silah kaskatı kesilirken Aja bana döndü. Çizgi gibi gözbebekleri ışığı yutuyordu. "Arkadaşların gölette. Suyun sıcaklığı yüzünden kızılötesi aletlerimiz işe yaramadığı için oraya saklandılar. Umutsuz bir son çare. Miğferlerindeki hava filtreleme sistemleri elektromanyetik darbeyle kısa devre yapmış olmalı. Dolayısıyla ellerinde sadece miğferlerindeki hava var. O da uzun süre idare etmez. On beş dakika falan. Miğferi olmayanlar... belki altı dakika. Çok geçmeden hepsi elma gibi yukarı çıkar." Keyifle gülümsedi. "Onları Karnus'a saklıyorum; şu anda içeride kalanları hallediyor. Onu izlemek çok keyifli, değil mi?"

Zırhlarımıza vuran sıcak yağmur damlalarının takırtısı dışında çıt çıkmıyordu.

"Neden buradasın, Andromedus? Neden odanda değilsin?" Aja jiletiyle oynuyor, yağmur damlalarını biçiyordu. "Hükümdar gayet açık konuşmuştu."

"Bende senin isteyeceğin bir şey var," diye tekrarladım.

"Benim tek isteğim, Octavia'ya itaat edilmesi. Şimdi odana geri dön, evlat. Ve güzel bir duş alıp yatağına bıraktığımız Gül'ün tadını çıkar. Öfkeni veya hissettiğin her neyse, ona boşalt. Ve yeminine sadık kal. Sakın bana parmağını kaldırayım deme. Sadece Grileri öldürdün. Bu kolayca unutulabilir, değil mi? Geri dönersen, Hükümdar bunun sadece bir gençlik heyecanı olduğunu düşünür. Kalırsan, senin ve şu Bronz arkadaşlarının cesetlerini de diğerlerine eklerim."

Uluyanlar arkamda kıpırdandılar.

"Hizmetkârları öldürdüğün gibi mi?" diye sordum öfkeyle. "Mezbahaya giden koyunlar gibi."

Aja tekrar suya doğru döndü. "Gitme zamanın geldi, Azrail."

"İğrençsin." Ona doğru bir adım attım. "Bu kadar gücün var ve o gücü böyle mi kullanıyorsun? Korkunç gece yarılarında aileleri katlederek mi? Gerçek şu ki sen bir utanç kaynağısın. Ben senin cesedinin başında dururken, umarım başkalarına yaşattığın acıyı hatırlarsın."

Öfkeden kudurmuş bir halde bana dönerken jiletini de sertleştirdi. Gözleri parıldıyordu. Ama bana dokunamazdı. Şimdi değil. Bu gece olmazdı.

"Darrow," diye seslendi Sevro aniden, sesinde tuhaf bir keyifle.

"Evet, Sevro?"

"*Hatırlama* konusunda dil döküyorsun ya, sen de bir şeyi unutmuyor musun?"

"Bence unutuyor," dedi Quinn. "Bilge..."

"...ama unutkan *Azrail'imiz*," diye tamamladı Palyaço abartılı bir neşeyle.

"Hmm. Özür dilerim, Aja. Sana söylemeye geldiğim şeyi unuttum." Şaşkın bir ifadeyle öylece durdum.

Quinn iç çekti. "Çuval."

"Ah, evet! Hatırlattığın için teşekkürler, Sevro!" diye bağırdım teatral bir tavırla. Aja bu ani saçmalıktan ne anlam çıkaracağını bilemiyordu. "Ot'a buraya inmesini söyleyin."

Sevro iletiBirimine konuştu ve bir an sonra Ot hayaletPelerinini çözerek bir kilometre ötedeki duvardan yanımıza uçtu. Onun gelişini izledik. Çakıl neşeli bir tavırla ıslık çalarken Gaddar ona çatık kaşlarla baktı ve Sevro gülerek aynı melodiyi sürdürdü. Pretoryenler delirdiklerini sanıyordu. Sırtlarında kurt postları. Siyah, el yapımı zırhlar. Kurt başı miğferler. Ve Quinn'le benim dışımda hiçbirinin boyu iki metrenin üzerinde değildi. Gezgin bir Mor sirki gibi.

"Nasıl bir oyun oynuyorsun sen?" diye sordu Aja.

"Kimse seninle pazarlık yapmadı mı hiç?" diye sordum şaşırarak. "Ne yazık."

Ot tam önüme inerek Sevro'nun hediye ettiği çuvalı bana uzattı. Aja torbanın içinde ne olduğunu sordu.

"Konaktaki adamlarına katliama son vermelerini söylersen, ben de sana torbanın içinde ne olduğunu söylerim."



"Ben çocuklarla pazarlık yapmam," dedi Aja.

Çuvalı hafifçe tekmeleyerek içindeki şeyin canlı olduğunu Aja'ya gösterdim. Kaşlarını çattı. Belki de ne olduğunu anlamaya başlamıştı. İletiBirimine konuşarak adamlarına geri çekilmelerini emretti. "O korkunç lanet çuvalda ne var?"

Çuvalı açtım ve Sabah Tahtı'nın, yeni yakalanmış bir tavşana benzeyen vârisini çıkardım. Lysander'in elleri ve ayakları nazikçe bağlanmış, ses çıkarmaması için de ağzı ipek bir fularla sarılmıştı. Onu çözdüm.

"Selam, Aja," dedi.

Aja ona doğru atıldı. Çocuğu hemen geri çektim. "I-ıh!" Jiletimi çocuğun boynuna doğru tutarak etrafına doladım; tıpkı şefkatli Kâhin'in bileğime dolandığı gibi.

Aja donup kaldı. Pretoryenler sessizce izliyordu; siyah miğferler ve mor pelerinleriyle gölge gibi görünüyorlardı. Birkaç Bellona bize doğru adım attı ama Aja onlara geri durmalarını işaret etti. "Bir kişi daha kıpırdarsa biçerim. Seni nasıl ele geçirdiler, Lysander? Muhafızların..."

"Kısrak yaptı," dedi Lysander. "Beni görmeye geldi. Penceremi kesip açtı ve beni Uluyanlara teslim etti."

"Sana bir şey yaptılar mı?"

"Konuşma sıran sona erdi," diye böldüm. "Hanemin sudan çıkmasına izin vereceksin. Hazırda bekleyen gemime binmelerine izin vereceksin. YırtıkKanatlara, gökyüzündeki ve uzaydaki diğer avcılara geçmemize izin vermelerini söyleyeceksin. Yoksa Uluyanlarım çocuğu öldürür."

"Sen Hükümdar'ı korumaya yemin ettin," diye fısıldadı Aja. "Ve şimdi... *bunu* mu yapıyorsun? O daha bir çocuk. Çaresiz."

"Bu da oyunun bir parçası," dedi Lysander çok ciddi bir tavırla. "Sen de oynuyorsun, Aja. Hepimiz tahtanın üzerindeyiz."

"Görüyorsun ya, bu gece katlettiğiniz hizmetkârlar kadar çaresiz değil," dedi Quinn. "Babanın Rhea'da yaktıklarından da. Ama sizden biri. Bu yüzden umursuyorsun."

"Sen Hükümdarının güvenliğini sağlamak için koca bir haneyi katledersin," dedim soğuk bir tavırla. "Ben de dostlarımın güvenliğini

sağlamak için bir çocuğu öldürürüm. Bir kere daha konuşursan çocuğun sol elini koparırım."

Aja, çocuğu öldüreceğimi biliyordu.

Ben öldürmeyeceğimi biliyordum. Ben Karnus değildim. Evey ya da Harmony de değildim. Ancak bu Altınlarda bırakmaya çalıştığım izlenim öyle değildi, dolayısıyla blöfümü görseler bile inat ederdim. Yine de, çocuğu öldürdüğüm anda tanıdığım herkesi öldüreceklerini biliyordum. Yani cinayet boşuna olurdu.

Katil olarak ün salmamın nedeni tam olarak buydu; böyle durumlarda avantaj kazanmak. Gerçekte içimden geçenleri bilseler, dostlarımı tek tek katlederlerdi. Bu bir kumardı.

İki türde kibre oynuyordum. Birincisi, Hükümdar tek torununu öldürmeme asla izin vermezdi çünkü onu küçüklüğünden beri zamanı geldiğinde yerini alacak şekilde yetiştirmişti. İkincisi daha derinlere inen bir kibirdi: Bugün Augustus ve ailesi kaçarsa, Octavia bunun büyük bir kayıp olmadığına inanacaktı. Bizi Sistem'in en ucuna kadar kovalayacak gücü ve imkânları vardı. Neden blöfümü görüp tek torununun hayatını riske atacaktı ki? Bunu biliyordum çünkü babasını nasıl öldürdüğünü biliyordum; doğrudan değil, ancak babasının eski taraftarlarının hepsinin desteğini kazandığında, ancak onlar Octavia'dan tiranın yerine geçip Hükümdar olmasını istedikleri zaman bunu yapmıştı.

Onun gibi bir kadın sabırlı olurdu. Bana elimden geleni ardıma koymamamı, çocuğu öldürüp sonuçlarına katlanmamı söylemesi aptallık olurdu. "Torunumu alsan da *benim* canımı yakamazsın," dercesine aptalca bir güç gösterisi. Hayır, bunun yerine zayıfı oynayacak, bu zaferi kazanmama izin verecek, sonra da bütün gücüyle üzerimize çullanacaktı. Buna itirazım yoktu. O oyunu da başka zaman oynayacaktık.

Başımızın üzerinde bir geminin motorları gürledi. Bir leylek; yıldızKabukları içindeki adamları hedeflere indirmek için kullanılırdı fakat yukarı kayan pekmezden daha yavaştı. Arka kapılar, emrettiğim gibi iki yüz metrede açıldı. Çocuk elimizde olduğu sürece, geminin hızının hiç önemi yoktu. Elbette ki bunu Kısrak planlamıştı.



"Şimdi bizimkileri alacağız, Aja. Adamlarına bize karşı hiçbir girişimde bulunmamalarını söyle."

Bir hayvanat bahçesinde alay edilen, aramızdaki parmaklıkların kalkmasını dileyen bir panter gibi sessizce ve korkunç bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Sevro, Devedikeni, konağı kontrol edin. Hayatta kalan olup olmadığına bakın." Hemen uçarak gittiler. "Quinn, sen çocuğu kolla. Kalanınız da BaşVali'yi ve maiyetini sudan çıkarsın.

"YırtıkKanatları geri çeksen iyi olur," dedim Aja'ya. Kilometrelerce tepemizde karanlıkta yanıp sönüyorlardı. "Gürültü çıkarsa bu olay hepimiz için bir kâbusa dönüşür. Hükümdar bir haneyi katlediyor... ama hane kaçıyor! Beceriksizliği ve açgözlülüğü için ne rezil bir kanıt olur. Yol açabileceği tartışmaları bir düşün." Sırıttım. "Korkarım bazı haneler, saldırıya uğrayan hanenin yanında bile yer alabilir. Bazıları kendilerinin de gecenin içindeki mumlar gibi söndürüleceklerinden korkabilir. O zaman zavallı *Pax Solaris*'e ne olur?"

Quinn yanımda kalırken parmakları silahına uzanmak için sabırsızlanıyordu. Ancak Aja emirlerime itaat etti. Ben çocuğu elimin altında tutarken diğer Uluyanlar suya daldılar ve kendilerine sarılmış, sırılsıklam halde soluklanmaya çalışan Augustus Hanesi üyeleriyle yukarı çıktılar. Bazıları resmi giyinmiş, bazıları zırh kuşanmıştı ama çoğunun miğferi yoktu. Anlaşılan oksijenlerini paylaşmışlardı.

Augustus, Gaddar'ın sırtına tutunmuştu. Çakal, Palyaço'nun koluna tutunuyordu. Pliny de onun ayaklarına tutunmuştu. Dostlarım neredeydi?

Uluyanlar sağ kalanları gökyüzünde bekleyen leyleğe çıkarıp diğerlerini almak için geri döndü. Bir an sonra çıkan Victra oldu. Miğferi yoktu ve boynundan yaralanmıştı. Ama jiletine sanki onu hayata bağlayan şey oymuş gibi tutunmuştu. Orada toplanmış Pretoryenlere öfkeyle baktıktan sonra bana döndü ve gözlerindeki kıvılcımları gördüm. Öfkesi silindi ve bir anlık mutluluktan sonra yüzü sertleşirken bağırdı: "Hepinizi büyük bir zevkle hatırlayacağım!" Deli gibi gülüyordu. "Senden başlayacağım, Aja au Grimmus. Postundan kendime ceket yapacağım!"

Yukarıda bekleyen geminin içinde gözden kayboldu. Ondan sonra sırada Roque vardı. Theodora da yanındaydı. Sessizce şükrettim. Quinn omzuma dokundu ve ona el salladı. Roque onu görünce ince yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. Beni fark etmemişti bile. Sonra o da geminin içinde gözden kayboldu. Devedikeni çok geçmeden konaktan gelerek bize katıldı ve hayatta kalanlara yardım etti. Aralarında Telemanuslar ve altın zırhındaki bir düzine delikten kanı süzülen Tactus da vardı. Feci dövüştüğü hemen anlaşılıyordu.

"Darrow?" diye bağırdı. "Seni deli piç!" Hükümdar'ın oğlunu görünce neşeyle haykırdı. "Ah, bu çok güzel. Harika. Sana bir içki borçluyum, dostum..." O da gökyüzüne yükselirken sesi kesildi ama parmaklarını çaprazlayarak Aja'ya hareket çekmeyi ihmal etmedi.

"Tactus," diye fısıldadı Lysander. "Holoda göründüğünden daha uzunmuş."

"Bu sonuncusuydu," dedi Sevro.

"Efendine biz Marslıların o kadar kolay eğilmeyeceğimizi söyle," dedim Aja'ya.

Aramıza yağmur boşanıyordu. Damlalar esmer yüzünden süzülürken ürkütücü gözleri gecenin karanlığında parıldıyordu. Ona dayattığım sessizliği bozdu.

"Küller Lordum isyanı bastırmaya gittiğinde Rhea Valisi de böyle demişti." Sesi ona ait değil gibiydi. Sanki biri onun ağzından konuşuyordu. "Donanmayla gönderdiğim zayıf adama baktı, güldü ve neden bana, ölmüş bir tiranın kaltak baba katiline boyun eğmesi gerektiğini sordu."

Hükümdar, iletiBiriminden Aja'nın kulağına konuşuyor ve o da söylenenleri tekrarlıyordu. Kanım dondu.

"Rhea Valisi, ünlü Cam Sarayı'ndaki Buz Tahtı'nda otururken hizmetkârlarımdan birine, '*Sen kimsin ki benim gibi bir adamı korkutacaksın? Ben ki bir zamanlar bir buz ve taş cehennemi olan bu yeri cennete dönüştürmüş bir aileden geliyorum. Sen kimsin ki bana boyun eğdireceksin?*' diye sordu. Sonra asasıyla Küller Lordu'nun gözünün altına, tam şuraya vurdu. '*Luna'daki evine dön. Çekirdek'teki evine dön. Dış Sınırlar daha sağlam omurgalı yaratıklara göredir.*' Rhea Valisi boyun eğmedi. Uydusu kül oldu.



Ailesi kül oldu. Kendisi kül oldu. Bu yüzden git, Darrow au Andromedus. Mars'taki evine git, çünkü ordularım bu evrenin sonuna kadar senin peşini bırakmayacak."

"Umarım," dedim.

"Elinde bir pazarlık kozu var," dedi Hükümdar, Aja'nın aracılığıyla. "Torunum senin güvenle geçişini sağlayacak. O ölürse, geminizi gökyüzünden silerim. Kozunu akıllıca kullan."

Zaten bildiğim bir şeyi bana neden söylüyordu ki?

"Artık gitme zamanı, Darrow." Quinn omzuma doğru eğildi. Yalnız olmadığımı hatırlatmaya çalışır gibi bir elini sırtıma koymuştu. Başımla onayladım. Ben jileti boğazından çekmediğim çocukla birlikte yukarı yükselirken Quinn arkamı kolluyor, Pretoryenleri dikkatle izliyordu. Sonra o da peşimden yükseldi.

Elimde bir pazarlık kozum vardı.

Hükümdar bununla ne demek istemişti? Bana onu sadece bir kez kullanabileceğimi mi hatırlatıyordu? Lysander'i ancak sırtımı duvara verdiğimde öldürmemi mi söylüyordu? O an Quinn yerden yükselirken Aja'nın neden ona bir kedinin fareye baktığı gibi baktığını anladım.

"Aja, hayır!" diye bağırdı Lysander.

"*Quinn!*" diye bağırdım.

Aja aniden ileri atılırken var olmuş bütün kedilerden hızlıydı. Quinn'i saçlarından yakaladı. Quinn dev kadından kurtulmak için jiletini kaldırdı ama çok yavaştı. Aja sol eliyle onun başını yere çarptı. Şakağını yumrukladı. Zırhlı yumruk kemiğe indi. Ben daha gözümü kırpamadan dört kez. Quinn'in bacakları çırpınıp seğirdi ve ölmekte olan bir örümcek gibi öne doğru büzüldü. Peş peşe geçirdiği nöbetler yüzünden bedeni kasılıyordu. Aja gülümseyerek beni izlerken geri çekildi.

# 19

## LEYLEK

Temkinsiz olduğumu biliyorlardı. Quinn yemdi. Aja kancaydı. Yemi yutup Aja'ya saldırırsam Lysander'i geri alacaklardı. Jiletimi onun boğazından çektiğim bir anlık süreyi kullanarak beni şoklayacak ya da öldüreceklerdi. Arkamda hazırlanan silahları duyduğum için jileti küçük çocuğun boğazından çekmedim. Elimden hiçbir şey gelmeden havada asılı dururken gözlerim yaşlarla dolmuştu. İçimde yükselen acıyı hissederek başımı iki yana salladım. Onu bırakamazdım. Botlarımı tersine çevirerek Quinn'i yerden almak için dönüyordum ki ben daha ulaşamadan başka bir Altın hızla yanımdan geçerek aşağı daldı. Üzerinde zırhı olmadan yere indi ve Quinn'i kapıp tekrar yükselmeye başladı.

Çakal.

Yağmurun altında yükselerek kapılara ulaştım ve leyleğe bindim. Botlarım metal güverteye gürültüyle inerken diz çökerek Lysander'i Sevro'ya doğru ittim. Çocuk dizlerinin üzerine devrildi. Onlarca Augustan ayakta durmuş, şaşkın gözlerle, açık ağızlarla bana bakıyordu. Bakışlarını çocuğa çevirdiler. Çakal peşimden gelirken Quinn'i tek kolunda taşıyordu.

Gemimiz yükseldi ve kapılar tıslayarak arkamızdan kapandı. Roque diğerlerinin arasından geçerek önce bana baktı; bakışları Çakal ve Quinn'e kayarken, her geçen saniye güçsüzleşiyordu. Çakal, Quinn'i nazikçe yere bıraktı ve Uluyanlardan birinden ödünç aldığı, ayağına uymayan çekimBotlarını çıkarıp attı.



Roque'un dudakları kıpırdıyor ama sesi çıkmıyordu. "O..." diye mırıldandı sonunda.

"Gemide hiç Sarı var mı?" diye sordu Çakal, bana dönerek. Gaddar'a baktım.

Ona ana kabini işaret ettim. "Kısrak'ı bul. Ona sor."

Koşarak gitti.

"İlkyardım seti," diye bağırdı Çakal, Quinn'in nabzını yoklarken. Sonra gözbebeklerini kontrol etti. Kimse kıpırdamıyordu. "Hemen!" Roque sendeleyerek ilkyardım setini bulmaya davrandı. Çakıl onu duvardan söküp Roque'a attı ve Roque seti Çakal'a getirdi. Zihnim karıncalanırken Quinn'e baktım. Bir nöbet daha vücudunu sarstı ve burnuyla ağzından insanlık dışı hırıltılar çıktı. Yanımda duran Roque'un yüzü bembeyazdı. Sanki kırılan şeyi sadece kendi iradesiyle düzeltebilirmiş gibi elleri çaresizce sevdiği kıza uzanmıştı ama elinden bir şey gelmediğini içten içe biliyordu. Dizlerinin üzerine çöktü.

Çakal ilkyardım setini açarak içini karıştırdı.

Tek eli aletlerin üzerinde ne yaptığını bilen bir tavırla dolaştıktan sonra işaretparmağımdan daha büyük olmayan gümüş bir çubuk buldu. Hemen çekip alarak aleti çalıştırdı. Alet hafifçe vınlayarak zayıf bir mavi ışık yaydı.

"Birinin veri-tabletine ihtiyacım var. Benimki elektromanyetik darbe yüzünden havaya uçtu." Kimse kıpırdamadı. "Kız ölecek. Korkunç lanet. Bana bir veri-tableti verin. *Hemen!*"

Benimkini uzattım. Bana bakmadı fakat karakteristik ellerimi fark edince bir an duraksadı.

"Kurtarma operasyonu için teşekkürler, Azrail," dedi aceleyle.

"Kardeşine teşekkür et."

Lysander ayağa kalkarak yanıma geldi. Ağlamıyor, dikkatli gözlerle, hiç sesini çıkarmadan izliyordu. Çakıl ve Palyaço topuklarının üzerine oturmuşlardı. Kimse Roque'a dokunmuyordu ama ellerini dizlerine veya jiletlerine koymuş halde ona bakıyor, Altınlara has duaları fısıldıyorlardı.

Çakal manyetik rezonans görüntüleyiciyi Quinn'in başının üzerinde dolaştırırken veri-tabletimdeki görüntüleri izliyordu. Bir küfür savurdu.

"Nesi var?" diye sordu Roque.

Çakal tereddüt etti. "Beyni şişiyor. Basıncı kontrol altına alamazsak sorunumuz var demektir." Tıbbi aletleri karıştırdı ve şeffaf kablolu bir tanesini açtı. "Basınç yüzünden beyne yeterince kan gitmezse, şişiğin altındaki damarlar büzülür ve beyin açlıktan ölür."

"Ölecek mi yani?" diye sordum.

"Şişmeden dolayı değil," dedi Çakal. "Sıvıyı boşaltabilirsem ve basıncı sürekli azaltabilirsem ölmez. Ama kanın, boyun damarlarından akabilmesi için başını yana çevirmemiz gerek. Kan basıncını düzenli tutmalıyız. Oksijen vermeliyiz." Bana bakarken o kadar zayıf görünüyordu ki saçlarının rengi olmasa onun Altın değil, bir Kızıl olduğunu düşünürdüm. "Adın Çakıl, değil mi? Ona oksijen bul. Yüzünün alnından yukarısını kaplamadığı sürece herhangi bir oksijen maskesi olur."

Çakıl hemen uzaklaştı.

Quinn'in vücudu tekrar kasıldı. Çaresizce izlerken bir elimi Roque'un omzuna koydum. Dokunduğum anda yüzünü buruşturdu.

Gaddar tekrar yanımıza döndü. "Boktan bir Sarı bile yok."

"Sıçtık," diye küfretti Palyaço. "Sıçtık. Sıçtık." Duvarı tekmeledi.

Çakal bir an duraksadıktan sonra Roque'a bir bakış attı ve harekete geçti. Palyaço, Gaddar ve Augustanların birkaçına işaret etti. "Herkes birer kolundan ve başından tutsun. Kasılmaya devam edecek ve nedense bunun sarsıntılı bir yolculuk olacağını tahmin ediyorum. Onu bu korkunç girintiden çıkarıp ameliyat için bir yere yatırmalıyız." Saçlarını atkuyruğu yaparak tutmamı söyledi ve ilkyardım setinden küçük bir iyonizer çıkardı. Elinin üzerinde dişleriyle sıktı ve bakterilerle kuru deri dokularını yok ederken yüzünü buruşturdu. "Palyaço, saçlarını temizle... hepsini."

Çakal ayağa kalktı ve iyonizeri Palyaço'ya attı. Palyaço eğilip aleti Quinn'in altın sarısı saçlarının üzerinde gezdirmeye hazırlanırken Roque aleti onun elinden kaptı ve Quinn'in tepesinde, kıpırdayamaz halde durdu.



"Adı ne?" diye sordu Çakal, Roque'a.

"Quinn."

"Onunla konuş. Ona bir hikâye anlat."

Roque hafifçe titreyerek burnunu çekti ve sakince Quinn'le konuşmaya başladı: "*Bir zamanlar, Eski Dünya günlerinde, birbirine deli gibi âşık iki güvercin varmış...*" İyonizeri çalıştırdı ve elini oynattı. Çok şefkatliydi. Sanki Quinn'i yıkıyordu. Bizim göremediğimiz, uzak bir yerde, sadece ikisi varmış gibiydi. Çok uzun zaman önce Enstitü'de kamp ateşlerinin başında hikâyeleri Quinn anlatırdı. Dehşetten çok uzun zaman önce.

Çakal ayağa kalkarak yanıma gelirken yanan saç kokusunu duydum.

"Aşağıda ne oldu öyle?" diye sordu. "AkımYumruğu mu?"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Görmedin mi? Aja sadece ellerini kullandı."

"Korkunç lanet." Çakal dişlerini sıktı. Donuk gözlerle etrafa bakındı. "Bu noktaya nasıl geldik?"

"Octavia başından beri bunu planlıyordu," dedim sakince. "Biz daha Luna'ya gelmeden önce, BaşValiliği Bellonalara vermek niyetindeydi. Parti sadece bir tuzaktı."

"Bunu ne zaman keşfettin? Düellodan önce mi, sonra mı?"

"Önce," diye yalan söyledim.

"İyi oynadın. Bizi kurban gibi gösterdin. Gördüğüm kadarıyla Kısrak görevinde başarısız oldu."

"Onu Octavia'nın maiyetine sızması için baban mı göndermişti?"

"Hayır. Sanırım kendi fikriydi. Ejderhaya yakın olmak için..."

"Juliiler de artık bize karşı."

Düşünceli bir tavırla başıyla onayladı. "Mantıklı. Karnus ve Aja gelmeden önce Politikolar Victra'yı bizden almayı denedi."

"Endişeli görünmüyorsun."

"Victra annesinin en sevdiği kızı." Bir şeyi hatırlayarak başını iki yana salladı. "Ama o beni korumak için üç Obsidiyen'i devirdi. Üç. O bizden biri; bedeniyle de, ruhuyla da."

Roque'un Quinn'in saçlarını temizlemeyi bitirişini izledim. "Yaşayacak mı?" diye sordum kısık sesle.

"Beyin dokusunda kemik parçaları var. Şişmeyi durdursak bile iç kanaması var. Kötü görünüyor."

Artık başı kel kalmış olan Quinn'e baktık. Yüzü huzurluydu. Başının yan tarafında küçük ezikler vardı. İçten içe ölmekte olduğunu kimse tahmin edemezdi. Roque nazikçe onun alnını okşuyor, yumuşak sözler fısıldıyordu.

"Onu kurtarabilir misin?" diye sordum, Çakal'a dönerek. "Bir şansı var mı?"

"Burada yok. Bizi bir tıpLimanına ulaştırabilirsen, evet, o zaman şansı yüksek."

Quinn'i başka bir odaya taşırlarken Roque ona bir şarkı mırıldanıyordu. O şarkıyı ordum tepelerdeyken bir kamp ateşinin başında yazmıştı. Quinn o zaman Cassius'la birlikteydi; görünüşe bakılırsa bütün kadınlar bir noktada onunla olmuştu. Ama o zaman bile Roque'la göz göze geldiğini fark ediyordum. İkisi Roque'un hikâyesindeki posta güvercinleriydi ve gökyüzünde tekrar tekrar karşılaşıyorlardı. Ona tekrar kavuştuğu için Roque ne kadar heyecanlı olmalıydı.

İçim sızladı. Onu hâlâ kurtarabilirdim. Bunu düzeltebilirdik.

Hükümdar haklıydı. Kendi pazarlık kozumu yanlış değerlendirmiştim. Ne yapacaktım? Aja, Quinn'i öldürürse torununu mu öldürecektim? Ya Sevro, Kısrak ya da Roque'u öldürseydi? Daha fazlasının canını yakmadığı için şanslıydım.

Sevro'ya döndüm.

Zırhının içinde durmuş, sessizce bizi ve Roque'un sarıldığı kızı izliyordu. Sevro da o kıza âşıktı ama hiç söylememişti; asla sahip olamayacağı kıza. Şahin gibi yüzüne baktığımda acısının derinliğini görebiliyordum. Hiçbir şeyden canı yanmayan, hiçbir şeye üzülmeyen, Çakal'ın kurmayı Lilath tarafından gözü oyulduğunda bile gıkını çıkarmayan Sevro... Şimdi yıkıldığını görebiliyordum. Bizim aksimize, Quinn ona asla Goblin dememişti. Victra, nedenini bilmese de ızdırabını anlayarak onun omzuna elini koydu ama Sevro elini itti.



"Seni tanımıyorum," diye hırladı.

Victra geri çekildi. "Affedersin."

"Ne bekliyorsun, Azrail?" diye sordu. "Hâlâ bu kayadan uzaklaşamadık." Başıyla işaret etti. Victra'dan Hükümdar'ın torununu getirmesini isteyerek onun peşinden gittim.

Sevro'yla birlikte bir merdivenden çıkarak yolcu ve uçuş kabinine uzanan dar bir koridorda Tactus'la buluştum.

"Ah, beyefendi," diye bağırdı Tactus, yaralı omzunu korumaya çalışarak. Islak saçları gülen gözlerine düşüyordu. Sesi yüksekti; Quinn'in durumunu umursamıyordu. "Bir daha böyle dramatik bir şey planladığında bize geleceğini önceden söyle de altımıza etmeyelim."

Yanından geçtim. "Şimdi olmaz, Tactus."

"Her zamanki gibi çok sıkıcısın." Sevro'ya baktı. "Bak sen. Goblin. Mümkünmüş gibi seni son gördüğümden beri daha da küçülmüşsün, beyefendi."

Sevro gülümsemedi bile.

Yolcu kabinine girdik. Augustanlar ve Uluyanlar atmosferden çıkış için hazırlanarak kemerlerini bağlamışlardı. Tactus hemen arkamızdaydı.

"Selam, psikopatlar," diye seslendi Uluyanlara. "Küçük bedenlerinizi tekrar görmek ne güzel. Özellikle de seni, Çakıl."

"Bokumu ye," dedi Çakıl, Augustus'un genç yeğenlerinden birini koltuğuna bağlamaya yardım ettiği yerden başını kaldırarak.

Yolcu kabininden geçtikten sonra Tactus bana doğru eğildi. "İyi dostların gelip seni kurtarmış. Hepsinin Çeper'e dağıldığını sanıyordum."

"Öyleydik," dedi Sevro.

"Sizi geri getiren ne?" diye sordu Tactus. "Hava mı?"

Sevro cevap vermedi.

Tactus zırhındaki sayısız deliğe rağmen güldü. "Tam sevdiğin kıvamdalar, ha, Darrow? Sonsuza dek gölgende kalmak için hayatlarını ve bedenlerini tehlikeye atacak dostlar." Biraz fazla şakacı bir tavırla beni dürterken üzerimde kanından lekeler bıraktı. Uçuş

kabininin kapalı kapısının önüne gelmiştik. Tactus omzunu bir bölme duvarına çarpınca yüzünü buruşturdu. Sevro arkasındaydı.

"Omzun nasıl?" diye sordum.

"Arka taraftaki şu kızdan daha iyi. Quinn'di, değil mi? Mars Hanesi'nin hızlı kızı. Aja onu fena benzetmiş. Yazık. Onunla ben..."

Sevro, arkasından Tactus'un bacaklarının arasına metali bükecek kadar sert bir tekme indirdi. Sonra başının yan tarafına dirseğiyle vurdu ve hızlı bir Kravat hareketiyle ayaklarını yerden kesti. Tactus daha yere devrilemeden kulaklarına üç darbe daha indirdi. Bir dizini Tactus'un yaralı omzuna, bir önkolunu Tactus'un boğazına, diğer dizini Tactus'un kasıklarına dayadı ve boştaki eliyle bir bıçak çekerek Tactus'un gözüne doğrulttu. "Quinn hakkında bir daha ağzını açarsan toplarını kesip gözlerine sokarım."

"Ağabeyim... hep... gözünü... toplarından... ayırma... derdi," dedi Tactus zorlukla.

Metal kabin kapısı tıslayarak açıldı. Augustus kapıda belirdi. Victra, Lysander'i geminin arkasından getirirken önündeki manzaraya baktı.

"İşleri neredeyse bitti, sahip," dedim. Tactus ile Sevro'nun üzerinden geçerek kabinde BaşVali'ye katıldım. Victra da peşimden gelirken onların üzerinden atlamak yerine Tactus'un üzerine basarak topuklarını etine gömdü.

"İyi iş," dedi Sevro'ya.

"Çekil başımdan, sığır."

"Bu ufaklık kim yahu?" diye sordu Victra bana, kabine girip kapıyı kaparken.

Açıkladım.

"Öfke Şövalyesi'nin oğlu mu? Tehlikeli birine benziyor ve benden hoşlandığını sanmıyorum."

"Kişisel algılama."

Kokpit, Hisar'daki konakta kaldığım odadan daha büyüktü. Pilot ve yardımcı pilot koltuklarının etrafı bir dizi ışıkla sarılmıştı. Kısrak solda, Mavi bir pilot sağda oturuyordu. Mavi, gemiye bağlanmıştı. Sol şakağında, derisinin altında mavi bir ışık parıldıyordu. Kısrak sağ eliyle holografik kontrol prizmasını kullanırken hızlı bir



şekilde Mavi'yle konuşarak bizi uçuruyordu. Kavisli ön camdan Dünya görünüyordu. Augustus, Pliny ve komik bir şekilde kambur duran Kavax au Telemanus, Kısrak'ın arkasında seçeneklerimizi tartışıyorlardı.

Ortam sessizdi.

"Aferin, Darrow," dedi Augustus, bana bakmadan. "Ama daha iyi bir gemi seçebilirdin..."

Kısrak araya girdi. "Orada neler oluyor? Birinin yaralandığını söylediler."

"Quinn ölüyor," dedim. "En çabuk şekilde bir tıpLimanı bulmalıyız."

"Yörüngeye ulaşsak bile filomuzdan otuz dakika mesafedeyiz," dedi Kısrak.

"Daha hızlı uç."

Kısrak ve Mavi motorları zorlarken gemi sarsıldı.

"İyi bir plandı," dedi Kavax, Kısrak'a sırıtarak. "İyi bir plandı, Virginia... Hükümdar'ın maiyetine sızmak. Tıpkı küçük bir kızken yaptığın gibi. Babanın danışmanlarını dinlemek için Pax'la birlikte çalıların arasına gizlendiğiniz günlerden söz ediyorum. Tek sorun, Pax'ın çalılıktan daha iri olmasıydı!" Sessiz Mavi'yi ürküten bir sesle güldü.

Kısrak, adamın dirseğinden küçük elini arkaya uzatıp Kavax'ın önkolunu sıktı. Adam dişlerinin arasında sülün tutan bir av köpeğine benziyor, Kısrak'ın jestini hepimizin fark edip etmediğimizi görmek için etrafa bakınıyordu. Kısrak ayılardan daha iri adamlarla anlaşmayı kesinlikle iyi biliyordu.

Kavax'ın yüzündeki şefkat, Augustus'un kendi kızına ilgisizliğini canavarca gösteriyordu. Daha da kötüsü, Çakal'ın bu adamın oğlunu öldürdüğünü düşünmek midemi bulandırıyordu.

Kısrak bana kısa bir bakış atarken saçları başının arkasında sallandı ve dudaklarındaki belli belirsiz gülümsemenin izlerini görünce kalbime yumruk yemişim gibi hissettim. Bana gülümsemiyordu. At yüzük de artık parmağında değildi.

Uzunca bir sessizliğin ardından Augustus tekrar bana döndü. "Octavia'nın seni de maiyetine katmayı denediğini tahmin ediyorum?"

"Denedi."

"Avcunu yalar. Eminim ona gidip kendini becermesini söylemişsindir, ha, evlat?" diye gürledi Kavax. Omzuma vurarak beni Victra'ya doğru itti. "Pardon." Tavandan daha yükseğe uzadığı için bükülmüş bir sera ağacına benziyordu ve çatallı, kızıl sakalından su damlıyordu. "Pardon," diye tekrarladı, Victra'ya.

"Aslında, Lord Telemanus, Hükümdar'ın teklifini cazip buldum. Süvarilerine saygılı davranmayı biliyor. Başkalarının aksine."

Augustus araya girmekte gecikmedi. "Bunu düzelteceğiz. Sana borçluyum, Darrow. Tabii filoma ulaşabilirsek."

"Bana olduğu kadar, Kısrak ve Uluyanlara da borçlusunuz," dedim.

"Uluyan da ne?" diye sordu.

"Siyah zırhlı dostlarım. Liderleri Sevro."

"Sevro. Süvarimi altına alan şu küçük, sefil şey mi?" BaşVali bir kaşını kaldırdı. "Onu tanıyorum sanırım. Fitchner'ın oğlu." Ses tonundan hoşlanmamıştım. "Priam veledini öldüren."

"O bizimle birlikte, sahip. Kendi ellerim kadar sadıktır."

Kapı tıslayarak açıldı ve Sevro ile Tactus bize katıldı. Hepimiz dönüp baktık. Sevro hafifçe sinip, "Ne?" diye sordu, meydan okurcasına.

Tactus yana çekilerek Sevro'dan uzaklaştı.

"Sadakatin bana mı, babana mı, Sevro?" diye sordu Augustus.

"Ne babası? Ben bir piçin piçiyim." Sevro, şüpheyle BaşVali'yi baştan aşağı süzdü. "Ve saygısızlık gibi olmasın, sahip, ama siz de hiç umurumda değilsiniz. Beni Çeper'den kızınız getirdi. Sadakatim onadır. Ancak hepsinden öte Azrail'edir. O kadar."

"Tavırlarına dikkat et, küçük enik," diye hırladı Kavax.

"Siz Pax'ın babası olmalısınız. Kaybınız için üzgünüm. Oğlunuz, uğruna ölebileceğim biriydi fakat görebildiğim kadarıyla yakışıklılığını annesinden almış."

Kavax hakarete uğrayıp uğramadığından emin olamadı.



Augustus durumu tarttı. "Darrow, sana bir özür borçluyum. Haklıydın. Sanırım sadakat gerçekten de Enstitü'nün ötesine uzanabiliyor. Şimdi... Lysander." Augustus geminin lombozlarından dışarı baktı. İstikrarlı bir şekilde yükselmeye devam ediyorduk. Çocukla konuşmak için döndü. "Senin sıradışı bir çocuk olduğunla ilgili hikâyeler duydum, Lysander."

"Öyleyim, sahip," dedi Lysander, elinden geldiğince kararlı bir tavırla. "Beni düzenli olarak sınıyorlar ve her konuda eğitim alıyorum. Satrançta nadiren yenilirim ve yenildiğimde de, olması gerektiği gibi, ders alırım."

"Biliyor musun, bir zamanlar senin gibi bir oğlum vardı, Lysander. Bunu bildiğinden eminim."

"Adrius au Augustus," dedi Lysander, soylarla ilgili bilgisini sergileyerek.

"Hayır." Augustus başını iki yana salladı. "Hayır. Küçük oğlum sana hiç benzemiyor."

Çocuk kaşlarını çattı. "O zaman büyüğü. Claudius au Augustus mu?"

Kısrak geriye, çocuğa doğru baktı.

"Evet." Augustus başıyla onayladı. "Aslan yürekli, nazik, özel bir çocuktu. Benden daha iyiydi. Daha nazikti. Bir hükümdardı." Bana tuhaf, anlamlı bir bakış attı. "Onunla arkadaş olurdunuz."

Lysander saygın görünmeye çalıştı. "Ona ne oldu?"

"O kısmını anlatmadılar, ha? Şey, Bellona Hanesi'nden Karnus adındaki iriyarı bir adam, oğlumun flört ettiği genç bir hanıma yaklaşma cüretinde bulundu. Oğlum bu duruma içerledi ve Karnus'u düelloya davet etti. Sonunda oğlum kanlar içinde yere serildiğinde, Karnus diz çökerek Claudius'un başını tuttu," bir elini Lysander'in başının etrafına sardı, "ve oğlumun bütün özünü akıtana kadar taşlara vurarak parçaladı." Çocuğun yanağını okşadı. "Umarım sen böyle bir şeyi asla görmek zorunda kalmazsın."

"Benim için planınız bu mu, sahip?" diye sordu Lysander cesurca.

"Ben sadece gerektiğinde canavarlaşırım." Augustus gülümsedi. "Bu kez öyle bir şey gerekeceğini sanmıyorum. Sadece evimize

dönmeye çalıştığımızı anlamalısın. Büyükannen bize izin verdiği sürece, güvende olacaksın."

"Büyükannem sizin bir yalancı olduğunuzu söylüyor."

"İlginç. Sana iyi davrandığımızı ona anlatırsın umarım."

"İyi davranırsanız, tabii ki."

"Anlaştık." Augustus çocuğun omzuna dokunarak doğruldu. "Victra. Onu yolcu kabinine götür."

Victra öfkeli gözlerle baktı. Augustus elbette ki Kısrak dışındaki tek kadını seçmişti. Tactus kızın tepkisini fark ederek öne çıktı. "Ben götürebilir miyim, sahip? Kardeşlerimi bir süredir görmedim. Çocukla sohbet etmek de hoşuma gider." Augustus umursamıyormuş gibi başıyla onayladı. Victra bu nezaket gösterisine şaşırarak Tactus'a teşekkür etti. Tactus ona göz kırptı, benim omzuma vurdu ve Lysander'i neredeyse yere devirircesine çocuğun kafasını okşadı. Kardeşleriyle tanışmaya hiç hevesli değildim.

"Haydi, ufaklık. Söyle bakalım, hiç İnci kulübüne gittin mi?" diye sordu, çocuğu uzaklaştırırken. "Oradaki kızlar ve erkekler gerçekten görmeye değerdir."

Hantal leylek yükseldikçe yükseliyordu. İki dakika sonra atmosfere ulaşacaktık.

"Beni uykumda öldürmeye çalıştılar," diye mırıldandı Augustus. "Hükümdar bunu bağışlamayacağımı biliyor."

"Mars'a gelecektir," dedim.

"İlişkileri düzeltmenin bir yolu yok mu?" diye sordu Pliny.

"Düzeltmek mi?" diye hırladı Kısrak. "Kadın koca bir uyduyu yaktı, Pliny. Sen salak mısın?"

"Soyunuzu *barış* koruyor, sahip. Savaş değil. Hükümdar'a düşman olursanız ne umut kalır ki?" Pliny söz sanatında aptal değildi. "Filoları çok büyük. Parası sınırsız. Adınız, onurunuz ne kadar büyük olursa olsun, Toplum'un ağırlığı altında dayanamaz. Sahip, beni değerimden dolayı, tavsiyelerime güvendiğiniz için yardımcılığınıza yükselttiniz. Siz olmadan ben bir hiçim. Benim için en değerli şey sizin iyiliğinizdir. Tavsiyelerim sizin için hâlâ değerliyse lütfen kulak verin ve Hükümdar'a karşı bu yaranın iltihaplanmasına fırsat tanımayın. Bunun savaşa dönüşmesine izin vermeyin. Evet, Rhea'yı hatırlayın... ve nasıl yandığını da. Onurlu ailenizi her koşulda barış yoluyla koruyun."



Augustus sesini yükseltti. "Hükümdar beni zorladığında, bir Altın'ın yapması gerektiği gibi saygıyla, zarafetle önünde eğildim. Fakat şimdi bana saldırıyor ve bıçağı, bütün zarafetimiz ve irademizin altında demire çarpacak. Mars'a gidiyoruz; savaşmaya."

"Alt atmosfere ulaşıyoruz," dedi Kısrak. "Sıkı tutunun."

"Şu ışık nedir?" diye sordu Sevro. "Altimetrenin üzerinde yanıp sönen?"

Mavi çabucak cevap verdi. "Kargo bölmesinin kapağı açılıyor, *dominus*."

"Kargo kapısı..." Kaşlarımı çattım. "Engelleyebilir misin?"

"Hayır, *dominus*. Beni etkisiz hale getirdiler."

Kargo kapısı neden açı...

"Gönüllü oldu," dedi Kısrak panik dolu bir sesle. "Tactus gönüllü oldu."

"Hayır!" diye hırladım, Kısrak dışında herkesi şaşırtarak. Hepimiz aynı anda anladık. "*Sevro, Victra, benimle gelin!*" Hızla arkamı dönerek kabin kapılarından fırladım ve başımı eğerek elimden geldiğince hızlı bir şekilde geminin arkasına koştum.

"Kaçma manevralarına hazırlıklı olun," dediğini duydum Kısrak'ın, kokpittekilere.

"Neler oluyor?" diye sızlandı Pliny.

"TACTUS!" diye bağırdım. Victra ve Sevro arkamdan koşuyordu. Diğer Uluyanlar ve Hane üyeleri bana sesleniyor, yolcu kabininden koşarak geçerken bana şaşkınlıkla bakıyorlardı.

Ekşisurat kemerini çözdü. "Çocukla buradan geçti."

"Oturun!" diye bağırdım, onu yerine iterken. "Herkes yerinde kalsın!"

Tactus yapmazdı. Yapamazdı. Ama neden yapmayacaktı ki? Neden işine geleni yapmayacağını sanmıştım ki? Bu onun doğasıydı.

Tırabzanlardan kayarak depo katına indik ve Çakal'ın Quinn'i ameliyat ettiği odanın önünden geçtik. Kargo bölümünün kapısını iterek açınca kükreyen rüzgâr yüzüme çarptı. Açık kapılardan karanlık gökyüzü ve aşağıdaki şehir ışıkları görünüyordu. Palyaço ve

bir Augustus Süvarisi kanlar içinde, baygın halde yatıyordu. Açık arka kapılara doğru yavaş yavaş kayıyorlardı. Tactus karanlıkta uzak bir nokta olarak görünüyordu. Onu net seçemiyordum fakat neyi alıp gittiğini biliyordum: Lysander.

"Sevro." Arkadaşımın omzunu yakaladım. "Dur!" Öfkeden kudurmuştu. Geminin arkasından atlayıp Tactus'u havada izlemeye niyetli gibi görünüyordu. Bunu yapamazdı. Çok geçti. Bunun yerine, iki baygın Altın açık rampadan aşağı kaymadan önce onları yakaladık. Victra kontrol paneline dokundu ve kapı tıslayarak kapandı.

"Üzerinde iletişim aleti yok," dedi Victra nefes nefese. "Elektromanyetik darbe yüzünden."

"O korkunç aletlere ihtiyacı da yok zaten." Sevro, Palyaço'nun çıplak ayaklarını işaret etti. "Alçak herif çekimBotlarını almış. YırtıkKanat tarayıcılarında belirdiği anda onu hemen karşılarlar."

Durum açıktı. "Avcılar peşimize düşene kadar sadece iki dakikamız var."

# 20

# CEHENNEMDALGICI

Tactus'un ne yapacağını tahmin etmeliydim. Enstitü'de ilk Primus Tamara'yı o öldürmüştü. Sadece gücün peşinden giderdi. Sadece zafer peşinde koşardı. Bir canavar olduğunu biliyordum fakat yine de benim canavarım olduğunu sanıyordum. Ona güvenebileceğimi sanmıştım. Hayır, onu *değiştirebileceğimi* sanmıştım. Kendi kendime küfrettim. Kibirli aptal. Kokpite geri çekildim ve Augustus'u Mavi pilotla konuşurken buldum.

"Pilot, bizi güvenliğe ulaştırabilir misin?"

"Hayır, *dominus*. Geomet modelleri bir kaçış yolu göstermiyor." Tepkisi tam bir Mavi'ye uygundu; duygusuz, etkili ve açık. Vücudu zayıf, neredeyse kuş gibiydi. Ağaç dallarından yapılmış gibi bir iskeleti, uzun bir boynu vardı ve kel kafası, omuzlarına göre biraz küçüktü. Gözleri iriydi ve kafatasındaki dijital dövmeler gibi, sıradışı bir gök mavisiydi. Sualtındaymış gibi hareket ediyordu. Aksanına bakılırsa bir asteroitte doğmuştu.

"En olası senaryo nedir?"

"YırtıkKanat ateşiyle motorlarımızı yok edecekler. Gövdede bir delik açıp herkesin ölmesini sağlayacaklar. Diğer bir olasılık; sülükGemi saldırısıyla gemideki herkesi ele geçirebilirler."

"Ya da bizi sadece vurup havaya uçururlar," dedi Sevro.

"Mavi, beni gemime götürürsen bir fırkateyn komutası kazanırsın," dedi Augustus.

"Bir muhribi tercih ederim," dedi kadın.

"Muhrip, o zaman."

"Pekâlâ." Mavi birkaç düğmeyi ayarladı. "İyi uçacağım fakat hayatta kalmak istiyorsak gemimize saldırmalarından önce dengelerin değişmesi gerek."

Leylek, Luna'nın atmosferine doğru yükselmeye devam ediyordu. Bu gemi koca karınlı bir canavardı. Dev gibi bir deposu vardı çünkü sadece karnındaki tüplerden uzaya askerler doğurmak için tasarlanmıştı. Benim gibi adamlar yırtıkKanatlarla onu paramparça edebilirdi. Akademi'deyken bu tür gemileri yıldızKabuklarındaki adamları düşman asteroit üslerine fırlatmak için kullanırdık.

Sürtünmenin etkisiyle gemi sarsılıyordu ve dışı alev almıştı.

"Gövde delinirse nefesinizi tutun, *dominii*," dedi pilot. "Elimizde yeterince yaşam miğferi yok."

Victra kaşlarını çattı. "Bunu yaparsak ciğerlerimiz patlar."

"O zaman nefesinizi bırakın," diye karşılık verdi Mavi. "Kulak zarlarınız patlayıp damarlarınız balon gibi şişerken ancak otuz saniye dayanırsınız. Ben nefesimi tutacağım."

Sevro gözlerini iri iri açarak bana baktı. "Uzaydan nefret ediyorum."

"Sen her şeyden nefret ediyorsun."

Luna'nın atmosferinden dışarı fırladık. Alevler sönerken uzay boşluğuna ulaştık. Donanmanın büyük gemileri Europa'nın derin denizindeki dev yaratıklar gibi süzülüyordu. Topları gövdelerinin üzerinde denizkabuğu dikenleri gibi sıralanıyordu ve hangar girişleri, altlarında büyük solungaçlara benziyordu. Ticaret gemileri de nakliye rotalarında yavaşça ilerliyordu. YırtıkKanatlar ve eşekarıları devriye geziyordu. Luna'dan bize eşlik edenler dışında varlığımızı fark eden yoktu. Hükümdar bunu duyurmayacaktı. Zamanımız azalıyordu.

Kaçacak yer yoktu. Lysander yanımızdayken Saltanat Donanması'nın silahlarının altından geçip gidecektik fakat şimdi arkamıza bakmadan kaçmamız gerekiyordu.

Pilotumuz metal kadar sakindi.



Dengelerin değişmesi gerektiğini söylemişti.

*Ne yapabilirim? Düşün. Düşün.*

"Gemilerden biriyle iletişime geçeceğiz," dedi Augustus. "Bizi korumaları için onlara rüşvet vereceğiz. Herkesin bir fiyatı vardır."

"İletişimimiz kesildi. Yayın bile yapamıyoruz," diye hatırlattı Kısrak.

Ölecektik. Hepimiz biliyorduk. Augustus paniğe kapılmıyor ya da teslim olmuyordu. Onun ölümle ne şekilde başa çıkacağını düşünmüştüm ki? Belki de ağlanıp sızlanacağını ve korkudan saracağını sanmıştım ama bütün kusurlarına rağmen gözüpekti. Bir an sonra kemikli elini kızının omzuna koydu. Kısrak şaşkınlıkla irkildi.

"İster füze atsınlar, ister çıkarma ekibi göndersinler, birer Altın gibi ölün," dedi Augustus, ciddiyetle. Bunu son anlarında güçlü olduğunu düşünmemiz için değil, kimliğine; insan zaaflarının üzerine yükselmiş üstün bir varlık olduğuna inandığı için söylemişti. Onun gözünde ölüm sadece nihai zaaftı. İnsanlar ölürken sızlanırdı. Umut kalmadığında bile hayata tutunmaya çalışırlardı. O bunu yapmayacaktı. Ölüm, gururundan daha büyük değildi.

Aslında Altınlar birçok açıdan Kızıllara benziyordu. Cehennemdalgıçları aileleri ve klanlarının gururu için ölüme giderdi. Madenler üzerlerine çöktüğünde veya çıngıraklı-yılanlar gölgelerin arasından fırladığında sızlanmazlardı. Düştüklerinde, dostları arkalarından gözyaşı döker, naaşlarını kenara koyarlardı. Ancak biz Vadi'ye gideceğimize inanırdık ve bunu sabırsızlıkla beklerdik; ya Altınların nesi vardı? Öldüklerinde etleri çürürdü ve geriye kalan isimleri de ancak başarıları zamanla unutulana kadar var olurdu. Hepsi buydu. Şimdi hayata tutunmak için çabalaması gereken biri varsa, o da Gösterişliler olmalıydı.

Ben tutunuyordum çünkü ölmemesi, sönmemesi gereken bir şeyin meşalesini taşıyordum. Bu yüzden Sevro'yu omzundan tuttum ve ürkütücü, korkunç bir kahkahayla pilota bizi yolumuzu kesmek için bize doğru dönmüş olan, yörüngedeki en ölümcül gemiye yaklaştırmasını söyledim.

"Bizi *Öncü*'ye götür," diye tekrarladım Mavi'ye.

"Bu hayatta kalma şansımızı..."

"Bana olasılıkları söyleme, sadece dediğimi yap," diye emrettim.

Herkes dönüp bana baktı. Tuhaf bir şey söylediğim için değil, dönüp bana bakmayı bekledikleri için. Hepsi bir planım olması için sessizce dua ediyordu. Augustus bile.

Eo insanların her zaman benden rehberlik beklediğini söylerdi. Onlara umut veren bir özelliğim olduğuna inanıyordu. Ben bunu kendi içimde nadiren hissederdim. Şimdi de yoktu. Sadece korkuyordum. İçten içe kendimi çocuk gibi hissediyordum; öfkeli, huysuz, bencil, suçlu, üzgün, yalnız... ama yine de beni izliyorlardı. Bakışları altında neredeyse ezilecek, vazgeçecek ve dizginleri başka birinin almasını isteyecektim. Yapamazdım. Ben küçüktüm. Sadece oyma bir bedendeki bir yalancıydım. Ancak o hayalin sönmemesi gerekiyordu.

Bu yüzden onlar izlerken ben harekete geçtim.

"Uzay aklını mı yedi?" diye sordu Victra. "Çocuğun yanımızda olmadığını anladıklarında..."

"*Öncü*'nün köprüsüne doğru bir açı ayarla," dedi Kısrak, Mavi'ye.

Augustus planımı tahmin ederek sertçe başıyla onayladı. "*Hic sunt leones.*"

"*Hic sunt leones,*" diye tekrarladım, son bakışımı karımı asan adama değil, Kısrak'a saklayarak. Ancak Kısrak bunu fark etmedi. Hemen arkamdaki Sevro'yla köprüden ayrıldım. Bir şey gemimize çarptı. Gövde sarsıldı. Lysander'in yanımızda olmadığını biliyorlardı.

"Uluyanlar! Kalkın!" diye bağırdım.

Gaddar ellerini havaya açtı. "Sanmıştım ki..."

"KALK!" diye kükredim.

Sevro ve ben soğuk yıldızKabuklarına girerken fırlatma rampasının kırmızı ışıkları etrafı kan rengine boyuyordu. Robotik kabuklara ancak üçer Uluyan'ın yardımıyla girebildik. Gaddar ayaklarımı üzengilere bağlarken ve zırhın alt kısımlarını etten kemikten bacaklarımın üzerine kaparken zırhın içinde yattım. Gemi yakında patlayan bir başka füze saldırısıyla sarsılmasına rağmen Uluyanların hareketleri hızlıydı. Bir siren çalmaya başlayarak



gövdenin delindiğini haber verdi. Victra başımı yıldızKabuğunun miğferine sokarken nefeslerimi yavaşlatmaya çalıştım.

"İyi şanslar." Bana doğru eğildi ve onu durdurmama fırsat kalmadan dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Geri çekilmedim; ölüme bu kadar yakınken çekilemezdim. Dudaklarının aralanarak sıcak, rahatlatıcı bir şekilde benimkileri sarmasına izin verdim. Sonra o an geçti, o geri çekildi ve miğferimin devasa vizörünü indirdi. Uluyanlar bu manzara karşısında uluyup, tezahürat ettiler. Beni bu kutuya sokup veda öpücüğü veren kişinin Kısrak olmasını tercih ederdim fakat o anda dijital ekran görüş alanımı kapladı ve dostlarımdan ayrılarak metal fırlatma kızağının içine girdim. Yalnızdım. Korkuyordum.

*Odaklan.*

FırlatmaTüpünün içinde yüzükoyun halde kozaya girmiştim. Çoğunun altına ettiği yer burasıydı; dostlarından ve yaşamın sıcaklığından ayrı. Tüpte yerçekimi yoktu. Basınç da yoktu. Ağırlıksızlık hissinden nefret ediyordum.

Başımı kaldıramazdım, yoksa beni fırlattıklarında boynum kırılırdı. Yanlara da hareket edemezdim. YıldızKabuğu dişe benzeyen, minik böcekler gibi çıtırdayarak yuvalarına oturan binlerce manyetik kancaya takılıydı.

Biraz sonra beni uzaya fırlatacaklardı. Nefesim hırıltılıydı. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibiydi. Vücudumun dehşet tepkilerini hissederek gülümsedim. Akademi'deyken bunu yapmaya kalkıştığımda intihar olacağını söylemişlerdi. Belki de haklıydılar.

Ancak ben bunun için yaratılmıştım. Cehenneme dalmak için.

Çoğu gemiden daha pahalıya mal olan silahlar, motorlarla metalden bir kabuğun içindeki bir böcektim. Sağ kolumda bir akımTopu vardı. Ona ihtiyacım olduğunda bir hemantus çiçeği gibi açacaktı.

Eo'nun kapımın önüne bıraktığı ve Defne'yi kazanmam gereken gece duvardan kopardığım hemantusları düşündüm. O sıcak günler bu soğuk yerden ne kadar uzak görünüyordu; şimdi yapraklar ipek gibi yumuşak değil, metaldendi.

"*Sıkıştırılıyoruz. Çıkarma grupları yaklaşıyor,*" dediğini duydum Kısrak'ın iletiBiriminden. "*Fırlatmaya hazır olun.*" Bir füze daha yakınımızda patlarken gemi inledi. Kalkanlarımız vurulmuştu. Artık bizi sadece zayıf gövde bir arada tutuyordu.

"İyi nişan al," dedim.

"*Daima. Darrow...*" Sessizliği bin farklı anlam taşıyordu.

"Çok üzgünüm," dedim.

"*İyi şanslar.*"

"*Bu hiç eğlenceli değil,*" diye homurdandı Sevro.

Geminin hidrolik sistemi tısladı ve metal dişler beni tüpten ileri doğru iterek hazneye yükledi. Başımın birkaç santim önünde raylı topun manyetik akımı uğulduyor, beni kendisine bakmaya zorluyordu.

Birçok Altın'ın buna dayanamadığını, Eşsizlerin bile fırlatma-Tüpünün içinde paniğe kapılıp çığlıklar attığını hatta ağladığını söylüyorlardı. İnanmak zor değildi. Periler şimdiye kadar kalp krizi geçirirdi. Bazıları küçük yerlerden ve uzayın sonsuzluğundan korktukları için uzay gemisine bile binemiyorlardı. Ödlek aptallar. Ben bu geminin kargo bölmesinden bile daha küçük bir yerde doğmuştum. Hayatımı, bu tüpün, yanında çocuk oyuncağı gibi kalacağı bir pençeMatkabın ucunda, hurdalardan kabaca yapılmış bir kızartma-tulumunun içinde, kıçımdan ter akarak geçirmiştim.

Yine de dehşet vericiydi.

"*Bir çıngıraklı-yılanın nasıl saldırdığını izle, oğlum.*" Babam bir defasında beni bileğimden yakalayıp bu oyunu oynatmıştı. "*Nasıl da en üst noktaya ulaşana kadar kıvrıldığına bak. O ana kadar bekle. SapanOrağınla saldırma. Bunu yaparsan seni alt eder. Öldürür. Tam da aşağı inmeye başladığında harekete geç. Bunu ölüm dehşetiyle yap. Korkun zirveye ulaşana kadar hareket etme. Ve sonra...*" Parmaklarını şaklatmıştı.

Makinelerin müziği ortamı ele geçirdiğinde tam o noktadaydım. Tıkırtılar, takırtılar, tıslamalar ve uğultular. Geri sayım başlamıştı.

"Hazır mısın, Goblin?" diye sordum, iletiBiriminden Sevro'ya seslenerek.

"*Cacatne ursus in silvis?*"



Ayı ormana sıçar mı? Gemi sarsılarak döndü. Yine sirenler yükseldi.

"Latincenin sırası mı?"

"*Audentes fortuna juvat,*" dedi Sevro kıkırdayarak.

"Şans cesurdan yanadır... Hayatında söyleyeceğin son söz buysa, gerçekten ölmeyi hak ediyorsun."

"*Öyle mi? O zaman bokumu...*"

Kalbim duracak gibi oldu.

Metal dişler beni tüpün manyetik akımına doğru itti. Ve oldu. G-kuvveti, Obsidiyenlerin yıldırım tanrısının elinin tersi gibi vücuduma çarptı. Görüşüm karardı. Midem ağzıma geldi. Ciğerlerim büzüldü. Kan akışım yavaşladı. Bedenim ileri atıldı. Gözlerimde kıvılcımlar çaktı. İçinden geçtiğim tüpün duvarlarını göremiyordum. Beni buraya getiren gemiyi bile göremiyordum. Karanlıkta sadece Eo'nun yüzünü görebiliyordum. Bayıldım. Buna hiçbir beden dayanamazdı. Fazla hızlıydı.

Karanlık.

Karanlıkta delikler.

Yıldızlar.

Arada zaman geçmemişti. Bir an gemideydim, bir an sonra sesin on katı hızla uzayda yol alıyordum.

Birçokları bu noktada altlarına ederdi. Mesele korku değildi; tamamen biyolojik ve fizikseldi. İnsan vücudu bu kadarını kaldıramıyordu. Tabii Oymacı Mickey benimkini biraz daha dayanıklı yapmaya dikkat etmişti. Sevro'nun da dayanabilmesini umuyordum.

Uzayda sessizce uçuyordum. Sevro'nun yakınımda olmasına güveniyordum. Onu alıcılarımda bile göremiyordum. Her şey fazla hızlıydı. Saltanat Donanması'nın en büyük gemisine doğru; asıl uzak durmamız gereken gemiye. Hepsi altı saniyede oldu. Acil durum füzeleri yanımızdan geçip gitti. Nişancılar artık bizi görüyordu. Neler olduğunu biliyorlardı. Ancak iticileri kullanmadığımız için füzeler bize kilitlenemiyordu. Mühimmat bu kadar kısa sürede patlayamazdı. Harcanmamış füzeler kıl payı mesafede yanımızdan geçiyordu. Pilotumuz mükemmel bir atış yapmıştı.

Raylı toplar bizi ıskalıyordu. Füzeler yanımızdan geçip gidiyordu. Sevro iletiBiriminden uluyordu. Geminin kalkanları inikti. Yeterince hızlı etkinleştiremezlerdi. Zaman gerekiyordu. AkımKalkanları enerjiyle yüklenirken üzerinde yanardöner mavi kıvılcımlar parıldıyordu. *Çok geç, sizi orospu çocukları.*

*Geç kaldınız, lanet olasıcalar.*

Düşünemiyordum. İçimden çığlıklar atıyordum. Kontrolden çıkmış bir yangının alevleri gibi gülüyordum. Gülüyordum çünkü bu mantık timsali savaşçıların deliliğimle mücadele edemediğini biliyordum.

Köprü yakındı. Kendimi zorlayarak başımı kaldırıp baktım. İçerideki Altınlar birbirlerine bağırıyorlardı. Kaçış kapsüllerine koşuyorlardı. Mars Hanesi'ndeki atlarım, çamurlu zeminde Kısrak ve Pax'la karşılaştığında Kısrak'ın yaptığı gibi, üzerlerine hücum edişimizi izliyorlardı. Öfkemiz eşsizdi. Luna-doğumlular, böyle bir şeyi anlayamazlardı.

Maviler kaçışıyordu. Obsidiyenler silahlarını çekiyordu. İki Altın, oksijen maskelerini takarak jiletlerini açtılar ve öldürmeye hazırlandılar. Çarpışmamızdan bir saniye önce akımTopumu ateşledim. Kalın cama çarptı. Üç kere daha ateş ettim. Sonra bir top gibi büzülürken, hem fırlatılışımın şiddeti hem de son anda çalıştırdığım itici botlarımın bütün gücüyle köprünün kalın camına çarptım.

Gırtlağımdan delirmiş bir adamın savaş çığlıkları yayıldı.

# 21

## LEKELER

Bir porselen ve cam dükkânının vitrininden içeri atılan kurşun bir top gibi köprüye daldım. Ekranlara ve strateji masalarına çarparak yuvarlandıktan sonra köprü duvarlarının güçlendirilmiş metalini, koridorların çelik duvarlarını delip geçtim ve sonunda köprüden yüz metre içeride bir iç duvara çarparak durdum. Sersemlemiştim. Sevro'yu bulamıyordum. İletiBirimden ona seslendim. Kıçıyla ilgili bir şeyler homurdandı. Belki de altına etmişti.

Miğferlerimiz nedeniyle biz duyamıyorduk fakat uzay boşluğu insanları ölümlerine çekerken gemi acı ulumalarla dolmuştu. Aslında uzayın onları parçalanmış pencerelerden dışarı çekmesinden çok, geminin iç basıncı onları dışarı püskürtüyordu. Durum ne olursa olsun, Maviler, Turuncular ve Altınlar çığlık çığlığa uzaya savruluyordu. Obsidiyenler sessizce gidiyordu. Önemi yoktu. Sonuçta uzay bütün sesleri boğuyordu.

Sol kolumdan kıvılcımlar saçılıyordu. AkımTopum paramparça olmuştu. Zırhın içinde kolum cehennem gibi yanıyordu. Beyin sarsıntısı geçiriyordum. Miğferimin içine kustum. Zırhım ekşi bir kokuyla dolarak burun deliklerimi yaktı. Yine de ayakta kalmayı başardım ve sağ kolum da yeterince iyi durumdaydı. Miğferimin camı çatlamıştı. Ben de köprüye doğru emilirken sendeledim.

Duvarlarda açtığım deliklerden geri süründüm. Köprüye ulaştığımda ortamı tam bir kargaşa halinde buldum. Mürettebat soğuk karanlığa savrulmamak için bulabildikleri her şeye tutunuyordu. Bir Altın kız yanımdan geçerek iç duvardan dışarı uçtu. Sonunda kırmızı ışıklar yanıp sönmeye başladı. Acil durum duvarları basınç sızıntısını kesmek için geminin bu kısmını kapıyorlardı. Biri arkamdan kapanıyor, delip geçtiğim bir duvarı destekliyordu. Sevro'nun geldiğini görünce duvarın inmesine izin vermedim. YıldızKabuğumun robot kolunun gücü karşısında metal homurdandı. Sevro tam zamanında daldı ve kapı sımsıkı kapandı. Köprü kilitlenmiş, biz de içinde kalmıştık. Mükemmel.

Basınç rüzgârı arkamızda dinerken dayan-çelik duvarlar kayarak parçalanmış pencerelerin üzerine kapandı. Geminin subayları ve personeli kendilerini toparlayarak yerden kalkarken soluklanmaya çalışıyorlardı fakat içeriye oksijen ve basınç pompalama işlemi henüz tamamlanmamıştı. Dolayısıyla solunum maskeleri olanlar, yani Altınlar, Obsidiyenler ve Maviler afallamış halde izlerken köprüdeki birkaç Pembe hizmetkâr ve Turuncu teknisyen balık gibi yerde çırpınıyor, olmayan havayı ciğerlerine çekmeye çalışıyordu. Bir Pembe, nefesini tutmaya çalıştığı için ciğerleri patlayınca kan kustu. Maviler ölümleri dehşetle izliyordu. Daha önce hiç ölüme şahit olmamışlardı. Onlar, tarayıcılarındaki yanıp sönen noktaların kaybolmasına alışkınlardı. Belki uzaktaki bir gemi patlıyor ya da Obsidiyenler ve Griler gemiye çıkarken alevler saçılıyordu. Ölümle ilgili anlayışları şimdi değişiyordu.

Obsidiyenler ve Altınlar sahneye tepki vermiyordu. Grilerden bazıları yardım etmeye çalıştı fakat artık çok geçti. Oksijen ve basınç seviyeleri normale döndüğünde adiRenkler çoktan ölmüştü. O yüzleri asla unutmayacaktım. Bunu onlara getiren bendim. Burada yaptığım şey yüzünden kaç aile gözyaşı dökecekti?

O öfkeyle metal botlarımı sertçe çelik güverteye vurdum. Üç kez. Ve müttefikleri ölürken hiçbir şey yapmayanlar dönüp baktıklarında, ölümcül zırhlar içinde beni ve Sevro'yu buldular.

Ah, o Altın ve Obsidiyen yüzlerin nihayet duygu göstermesi ne de güzeldi.



Bir Obsidiyen elindeki güçMızrağıyla bize saldırdı. Ancak Sevro metal yumruğuyla ona bir kez vurarak dev adamı ezdi. Diğer dördü bir araya gelerek bize saldırırken o iğrenç savaş şarkılarından birini söylüyorlardı. Sevro nihayet ortamdaki en iri adam olmanın tadını çıkararak onları karşıladı. Ben de silahlarına ulaşmaya çalışan bir Gri birliğini hallettim.

İşler böyleydi. Biz iki metal adam, dağınık ve şaşkın haldeki etten kemikten adamlarla savaşıyorduk. Bir karpuzun içine saplanan çelik yumruklar gibi. Hiç bu kadar umursamaz bir tavırla adam öldürdüğümü hatırlamıyordum. Ve savaş ortamında bunun böylesine kolay gelmesi beni korkutuyordu. Burada herhangi bir ikilem, ahlak değerlerinin çiğnenmesi gibi bir durum söz konusu değildi. Bu insanlar savaşRenkleriydi. Ya onlar beni öldürecekti ya da ben onları. Geçiş'ten daha kolaydı. Onları, erkek ya da kız kardeşlerini tanımazken, onları ölümün karanlık kapısından geçirmek için kendi yumruklarım yerine metal bir zırh kullanırken daha da basitti.

Bu konuda çok iyiydim. Sevro'dan da iyiydim ve bu beni her şeyden çok korkutuyordu.

Ben gerçekten de Azrail'dim. Kendimle ilgili bütün şüphelerim silindi ve ruhuma süzülen lekeyi hissettim.

Mavileri korumak için elimizden geleni yapıyorduk. Köprü büyüktü fakat uzun menzilli veya enerjili silah kullanan çok fazla Obsidiyen ya da Gri yoktu. Burada öyle silahların bulunması için bir neden yoktu; daha önce kimse köprülerin pencerelerinden içeri dalmamıştı. Esas tehlike, jiletli iki Altın kadındı. Biri uzun boylu ve yapılıydı. Diğeri bize hızla saldırırken yüzü umutsuzlukla gerilmişti. Jiletleriyle zırhlarımızı ikiye bölebilirlerdi; bu yüzden Sevro onlara uzaktan akımTopuyla ateş etti. Kalkanları aşırı yüklendi ve enerjiyi zırhlarına ileterek Altınları eritti. Teknolojiyi kontrol etmelerinin nedeni buydu. Renkleri ne olursa olsun, insanlar savaş denen et öğütücünün dişlileri arasında güvercinler kadar savunmasızdı.

Düşmanlarım ölünce çukurlardaki Mavilere döndüm. "Kaptan nerede?" diye sordum.

Zırhımın içinde onlardan yaklaşık bir metre daha uzundum. Hâlâ diğerleriyle yarattığımız talana bakıyorlardı. Muhtemelen,

yürüyen bir kâbus olduğumu düşünüyorlardı. Kolundan kıvılcımlar saçan. Zırhı yarı yarıya mahvolmuş. Elinde korkunç bir jiletle.

"Bütün gün ayaklarımı yere vura vura tehditler savuramam. Sizler bilim insanlarısınız. Bu sizin geminiz değil. Sadece gemiyi yöneten Altın'ın emrinde çalışıyorsunuz. Şimdi gemiyi ben komuta ediyorum. Dolayısıyla... Bir Mavi kaptan var mı?"

Kaptan hayatta kalmıştı. Sakin, temiz görünüşlü bir adamdı ve gövdeden çok, ince uzun kol ve bacaklardan ibaret görünüyordu. Yüzünde açılmış bir yarığın canını çok yaktığı belliydi. Titreyerek burnunu çekiştiriyor, elini çekerse yüzü dağılacakmış gibi yarasını tutuyordu. Annem görse, bokyiyenin muhallebi çocuğu derdi. Eo ise farklı davranırdı; bu yüzden tepesine dikilerek sakince konuştum.

"Güvendesiniz," dedim. "Sadece yanlış bir şey yapmaya kalkmayın."

Miğferimi açtım. Kusmuğum dışarı aktı. Ona köşeye gitmesini ve yıldız rütbe rozetini çıkarmasını söyledim. Titremekten itaat edemiyordu. Sevro ileri atılarak rozeti kaptı, adamı kaldırdı ve bir bebek gibi sarstı.

Esmer tenli, geniş omuzlu, tombul bir kadın bunu görünce alaycı bir tavırla hıhladı. Bir Mavi'ye göre gerçekten tuhaf bir tipti. Diğerleri gibi kel kafalıydı ve sadece şakakları ile başının tepesinde değil, ellerinde ve boynunda da gök mavisi dövmelerden vardı.

Sevro uzun adımlarla yanıma geldi.

"Sevro, saçmalamayı kes."

"Büyük olmak hoşuma gitti."

"Ben hâlâ daha büyüğüm."

Bana çaprazladığı parmaklarını sunacaktı ama mekanik parmaklar o kadar esnek değildi.

Teknik çukurlardaki Mavilere leylekteki dostlarımızın bir hangara girişine izin vermelerini emrettim. Yerlerine geçerek emrimi yerine getirdiler. Buradakilerin hepsi sadıktı çünkü artık benim gücümün kontrolü altındaydılar. Ancak geminin diğer yerlerinde... Kim bilebilirdi ki? Hükümdar'a sadık olabilirlerdi. Sadece gemiyi yöneten adama sadık da olabilirlerdi. Hepsinin aynı anlayışla hareket edeceğini düşünmek aptallık olurdu. Onları zorlamam gerekecekti.



Leyleğin bir hangara girişini ekranların birinden izledim. Her an dağılacak gibi görünüyordu. İki sülükGemi ona tutunmuştu. Uluyanlarımın o gemilerin içindeki katillerle savaşmaları gerekecekti. Başarabilirlerdi fakat *Öncü*'nün Obsidiyenleri ve Grileri onları hangarda kıstırırsa her şeyi kaybederdik.

Şimdi köprüyü geminin geri kalanından ayıran iç duvardan sesler geliyordu. Derin bir tıslama. Kapı ısıyla kızarmıştı ve kalın gri dayan-çeliğin ortasında küçük bir gözbebeği oluşmuştu. Obsidiyenler ya da Griler, hiç şüphesiz başlarında bir Altın'la gemiyi geri almaya çabalıyorlardı. Duvar onları bir süre daha oyalardı.

"Koridorda bir holoKamera var mı?" diye sordum Mavilere.

Tereddüt ettiler. "*Kara-uzay*, sizi sersem gaz torbaları," diye küfretti daha önce fark ettiğim Mavi kadın. Başka bir Mavi'yi önünden itti ve dövmelerini konsola eşledi. Ekranlardan birinde bir görüntü belirerek korkularımı doğruladı. Altınlar köprüye ulaşmaya çalışan gruba liderlik ediyordu.

"Bana makine dairesini, yaşam desteği bağlantılarını ve hangarları göster," diye emrettim. Emirlerimi yerine getirdi. Altınlar oralarda da Gri askerlere ve Obsidiyen köle-şövalyelere liderlik ederek geminin yaşam sistemlerini ele geçirmeye çalışıyordu. Kontrolü elimden almak niyetindeydiler. Daha kötüsü, leyleğe girmeye veya onu yok etmeye, Kısrak ve dostlarımı öldürmeye ya da esir almaya kalkışabilirlerdi.

"Bu gemiyi kim ister?" diye sordum öfkeyle. Yüksek komuta platformunun üzerinde hızlı adımlarla yürürken bir cesedi tekmeleyerek yolumdan ittim ve kendi çukurlarındaki iletiMavilere baktım. Yaşça benden büyük olmayan iki kadın bakışlarını kaçırdılar. Yüzleri sabah karı gibi bembeyazdı ama gözyaşları ve pisliğin izleriyle lekelenmişti. Gök mavisi iri gözleri kızarmıştı. Bugün arkadaşlarının ölümünü izlemişlerdi, bense burada zafer törenimdeymiş gibi bencilce davranıyordum. İnsanın kendini kaptırması kolaydı.

*Ne olduğumu asla unutmamalıyım,* diye düşündüm. *Asla unutmamalıyım.*

Bir düzine gemi ve Hisar'ın kara komutanlığı bize sesleniyordu. Neler olduğunu bilmek istiyorlardı. ŞalomaGemileri ve muhripler

temkinli bir şekilde bize yaklaşıyordu. Bu gemideki herkese seslenmek için bir kapalı devre iletişim kanalı açtım.

"Dikkat, dikkat, daha önce *Öncü* adıyla bilinen ve bundan sonra *Pax* adıyla anılacak geminin mürettebatına sesleniyorum." Her iyi şarkının, her iyi dansın, ses ve hareket doruğuna uzanan bir gerilim oyunu olduğunu bilerek dramatik bir tavırla duraksadım.

Sevro bana bir çocuk gibi sırıtmaktan kendini alamıyordu. Miğferini çıkarınca kafası küçücük kaldığından, dev gibi zırhın içinde iblis gibi görünüyordu. Beni güldürme çabasıyla elleriyle büyük bir hareket yaptı. Ona bakarak başımı iki yana salladım. Şimdi sırası değildi.

"Ben Augustus Hanesi'nin Süvarisi Darrow au Andromedus. Bu gemiye savaş ganimeti olarak el koyuyorum. Artık benimdir. Yani Toplum'un donanma savaşı kanunlarına göre, sizin hayatlarınız da artık benimdir. Bunun için üzgünüm çünkü bu, büyük olasılıkla hepinizin öleceği anlamına geliyor.

"Hayatlarınızı bugüne kadar belirli görevlere adadınız; elektronik, uzay navigasyonu, mühimmat, hizmetkârlık, ışıklandırma ve onarım, belki de askeri muharebeye... Benim görevim de fetih. Bunu bize okullarda öğretiyorlar. Ve okulda bana bir düşman savaş gemisini nasıl işgal edeceğimi, ele geçireceğimi ve sahipleneceğimi öğrettiler. Bir düşman, geminizin köprüsünü ele geçirdiğinde yapılması gereken şey gayet basittir: Gemiyi boşaltmak."

Sevro bir navigasyon ekranının arka tarafında gizlenen, sadece Altınların erişebileceği bir konsolu açtı. Maviler şaşkınlıkla sindi. Bu, birinin mutfağına dalıp lavabosunun altına gizlenmiş bir nükleer bombayı ona göstermeye benziyordu. Konsol, Sevro'nun altın Armasını taradıktan sonra altın renginde yanıp söndü. Arkadaşımın şimdi tek yapması gereken, bir şifreyi girmek ve bütün gemiyi uzaya açmaktı. Yirmi bin erkek ve kadını öldürmek...

"Bu gemileri gerektiğinde onları boşaltabileceğimiz şekilde yaptık. Neden mi? Sadakatinize güvenmediğimiz için değil; aslında tam olarak buna güveniyoruz fakat gemide hâlâ," Mavilerden birinin bana gösterdiği mürettebat listesine baktım, "altmış bir Altın var. Onlar hâlâ Hükümdar'a sadık. Bense onun düşmanıyım. Bu



Altınlar bana itaat etmeyecektir. Gemiyi sabote ederek köprüyü ele geçirmeye çalışacak; sadakatinizi kullanarak sizi kesin bir ölüme gönderecekler. Bu Altınlar ve bana olan nefretleri yüzünden, sevdiklerinizi bir daha asla göremeyeceksiniz.

"Bir sorun daha var. Bu geminin dışında, Hükümdar burada neler olduğunu merak ediyor. Yakında donanmasının gururunun artık kendisine ait olmadığını anlayacak. Gemi artık benim. Pretorlarının gemileri Obdisiyenler ve Grilerle dolu sülükGemi birlikleri kusacak. Başlarında benim kellemi isteyen, bunun için karşılarına çıkan herkesi öldürmeye hazırlıklı Altın şövalyeler olacak.

"Sizi uzaya boşaltırsam, beni öldürmelerini engelleyecek kimse kalmayacak. Dolayısıyla siz benim kurtuluşumsunuz, ben de sizin kurtuluşunuzum. Altmış bir düşmanımı öldürmek için yirmi binimizi feda etmem. Diğerleri arasından bu gemiyi seçmemin nedeni mürettebatıydı. Toplum'un sunabileceği en iyi adamlar ve kadınlar. Benim gözümde, harcanabilecek kişiler değilsiniz. Bu yüzden sizden şunu istiyorum: Beni kumandanınız olarak kabul edin ve sizi harcanabilir gören o Altınları etkisiz hale getirin.

"Mars'ın BaşValisi Nero au Augustus'un nişanı ve onun bana bahşettiği yetkiyle, Altın komutanlarınızı benim için esir alma ya da öldürme izni veriyorum. Silahlarını alıp onları etkisiz hale getirin, sonra da bizi yok etmeye gelen saldırganlara karşı gemiyi hazırlayın. Bunu hemen yapın. Beklerseniz sizi öldürürler! İlk harekete geçen erkek ve kadınların isimlerini öğreneceğim. Yeni efendiniz olarak onları ödüllendireceğim. BaşVali sizi ödüllendirecek. Hemen harekete geçin! Az önce geminin her yerindeki bütün cephanelikleri açtım. Silahları alın ve tiranları ele geçirin."

İlk devrim kıvılcımları çakarken derin bir sessizlik oldu.

Sevro bana yaklaştı. "Bu çok heyecan vericiydi."

"Fazla mı demoKratikti?" diye fısıldadım.

"Otokratik demoKrasinin sayıldığını sanmıyorum." Sevro yüzünü buruşturdu. "Az önce onları uzaya saçmakla tehdit ettin."

"Tehdit etmek mi? Oldukça yumuşak bir şekilde ima ettiğimi sanmıştım."

"Granit kadar yumuşaktı, bok herif." Sevro biraz fazla heyecanlı bir tavırla güldü ve mekanik eliyle bacağına vurunca zırhın metalini ezdi. Yüzünü buruşturarak bana bakarken biraz utanmıştı. "Haydi oradan."

Arkamızdaki kapı tıslamaya başladı. Parıldayan duvara bakmak için döndüm. Düşmanlarım beni öldürmek için bir matkap getirmişlerdi. Adrenalin yüzünden ellerim titriyordu. Onlarca mavi gözün bakışlarının ağırlığını hissediyordum. Kapıdaki kızıllık koyulaşarak yayıldı. Fazla zamanımız yoktu.

Jiletim dalgalanarak uzun ve korkunç ölümcül biçimini aldı. "Birazdan gelecekler," dedim. Sevro holo ekranlardan birine bakıyordu. Mavilere, siper alarak kendilerini korumalarını emrettim.

"Yapıyorlar," diye mırıldandı Sevro. "Korkunç lanet. Darrow, gel de şuna bak."

Cephanelikleri yağmalayan Turuncuların ve Mavilerin canlı görüntüleri arasında dolaştı. Grilerden bazıları onlara yardım ediyordu. Kimisi ne yapacağına karar verememiş halde dururken, diğerleri eski mürettebat arkadaşlarına ateş ediyordu. Bu gelgiti hiçbir mermi durduramazdı. Silahları alarak koridorlarda koşturanların sayısı hızla artıyordu. En sertleri öndeydi... Maviler değil; Turuncu hangar işçileri, teknisyenler ve Griler... Birini tanıdım. Akademi'deyken gemimde görev yapan ve bizimle birlikte kaçan orta yaşlı Onbaşı'ydı. Bir grup erkek ve kadını bir Altın'ın lüks kamarasına sokuyordu. Saygılı bir şekilde adamı etkisiz hale getirdiler. Ancak o barışçıl yaklaşım her yerde tekrarlanmıyordu.

Üç güçlü Altın birliği, Obsidiyenlere ve Grilere liderlik ederek yaşam desteği odalarında, geminin beş kilometre arkasındaki motorlarda ve köprü kapısının hemen önünde mücadele ediyordu. Köprü kapısının önünde dört Altın ve altı Obsidiyen vardı. On Gri arkalarında silahlarını dolduruyordu.

"Yine de geliyorlar," dedim.

Her an kapıdan girebilirlerdi. Sıcak matkap kapıyı eritirken bölmenin içinden kıvılcımlar saçılıyordu. Metal içeri doğru damlayarak zeminde kabarcıklanıyordu. Maviler dehşetle titriyordu. Sevro'yla birlikte toparlanıp miğferlerimize bürünerek yeni çatışmaya hazırlandık. Kusmuğumun leş kokusu yine burun deliklerime doldu. Mavilere iletişim çukurlarına gizlenmelerini söyledim. Orada güvende olurlardı.



Yakınımdaki bir konsolda bir iletişim ışığı aniden yanıp söndü. İçgüdüsel bir şekilde cevap verdim. Gök gürültüsü gibi bir ses beni iliklerime kadar ürpertti. Görüntü yoktu.

**"Beni duyabiliyor musun?"**

"Duyuyorum." Sevro'ya baktım. Bizimle konuşan her kimse, gök gürültüsü etkisi yaratmak için ses güçlendirici kullanıyor olmalıydı. Sevro konuşanın kimliğiyle ilgili hiçbir fikri yokmuş gibi omuz silkti. "Kimsin?"

**"Sen bir tanrı mısın?"**

Tanrı mı? Benliğimi tuhaf bir dinginlik sardı. Bu bir ses güçlendiriciden kaynaklı değildi. Soğuk, cansız aksanından tanımalıydım. Kelimelerimi daha dikkatli seçerek konuştum. "Adım Güneş-doğan Darrow au Andromedus."

**"Gemiyi ele geçirdin ama bir Pretor değil misin? Bu nasıl olabilir?"**

"Uçarak köprüye daldım."

**"Boşluk'tan, tek başına mı?"**

"Yanımda biri var."

**"Seninle ve yoldaşınla tanışmaya geleceğim, tanrı-çocuk."**

Maviler dehşetle birbirlerine baktılar. Dudakları kıpırdandı. *Lekeli.* Aniden korkunun ezici ağırlığını hissettim. Sevro'yla birlikte köprüye bakarken, canavar gölgelerin arasında bir yerlerde saklanıyormuş gibi hissediyordum. Kapı çürümüş meyve gibi göz kamaştırıcı bir parıltıyla kızararak içeri doğru biraz daha büküldü.

O anda Mavilerden biri korkuyla nefesini tutunca monitöre döndük ve köprü kapısının önündeki kameraların gösterdiği dehşet sahnesini gördük. Dışarıdakiler köprüye girmeye hazırlanırken o, arkalarından onlara doğru koşuyordu; bir Obsidiyen'di ama hiç o kadar irisini görmemiştim. Ancak asıl mesele iriliği değildi. Hareketleriydi. Gölge, kaslar ve zırhla işlenmiş korkunç bir yaratıktı. Koşmuyor, akıyordu. Sapıkça. Bu, etten kemikten yapılmış bir kılıca ya da silaha bakmak gibi bir şeydi. Bu, köpeklerin kaçacağı bir

yaratıktı. Kedilerin tıslayacağı. Cehennemin en alt katından başka hiçbir düzlemde var olmaması gereken biri.

Zırhının ellerinden bir metre öteye uzayan iki beyaz iyonHançeriyle ölüm birliğine arkadan çarptı. Grileri omuzlarıyla çarparak duvarlara yapıştırdı ve kemiklerini ezerek yarıp geçti. Sonra asıl katliama başladı. O kadar vahşiydi ki başımı çevirmek zorunda kaldım.

Matkap kapıyı eritmeye devam ediyordu ve kapının ortasında bir delik açılmıştı. Oradan bakınca ölen erkek ve kadınları görüyordum. Aşırı ısınmış metale sıçrayan kan damlaları cızırdıyordu.

Lekeli işini bitirdiğinde bir düzine yarasından kan süzülüyordu ve geriye tek bir Altın kalmıştı. Kadın Lekeli'nin zırhını delerek jiletini onun göğsüne sapladı. Lekeli vücudunu çevirerek kılıcı kendi içine sabitledi ve kadın jileti yumuşatıp kırbaca dönüştürürken Lekeli silahı yakaladı. Ardından Altın'ı miğferinden kavradı ve kadının altın sarısı zırhı koridorun ışığında parıldadı. Kadın kaçmaya çalışıyor, çırpınıyordu fakat adamın, bir sırtlanı dişlerinin arasına almış bir aslan gibi, tek yapması gereken sıkmaktı. Kadının işi bitince Lekeli onu nazikçe yere bıraktı. Sevro istemsiz bir şekilde kapıdan geri adım attı.

"*Yok artık...*"

Lekeli diğer tarafta dururken aramızdaki kapı yavaşça ortasından erimeye devam ediyordu. Kapıdaki delik, göğsü kadar genişlediğinde, Lekeli miğferini çıkardı. Saçsız, bembeyaz bir yüz bana bakıyordu. Gözleri siyahtı. Rüzgârdan yıpranmış yanakları bir gergedan derisi gibi nasırlarla kaplıydı. Başı, kafasının ortasından sırtına sarkan bir metre uzunluğundaki tek bir beyaz tutam dışında keldi.

Göz göze geldiğimizde bana seslendi: **"Tanrı-çocuk Andromedus, adım Ragnar Volarus, Ejderha Sırtı'nın kuzeyinde, Düşmüş Şehir'in güneyinde, Kanatlı Dehşet'in uçtuğu Valkyrie Kuleleri'nden annem Alia Karserçesi'nin en büyük Lekeli oğlu, Sessiz Sefi'nin ağabeyi, bir zamanlar su kenarındaki Tanos'un fatihi, sana bir leke armağanı sunuyorum."**



Kan lekeli, devasa ellerini iki yana açtı ve sağ elini kapıdan içeri uzattı. İyonHançerleri zırhına geri çekildi. Altın'ın sağladığı jilet hâlâ kaburgalarına saplı duruyordu.

Lanet olasıca zırhımın içinde altıma ediyordum.

"Haydi be!" diye mırıldandı Sevro. "Yap, Darrow. Bu yaratık fikrini değiştirmeden."

Miğferimi çıkararak öne yürüdüm. Bu yaratığı istiyordum.

"Ragnar Volarus. Tanıştığımıza sevindim. Nişanın olmadığını görüyorum. Bir efendin var mı?"

**"Küller Lordu'nun işaretini taşıyorum ve bu büyük gemiyle birlikte Julii Hanesi'ne hediye edilecektim. Ama bu gemiyi sen ele geçirdiğine göre, ben de artık seninim."**

Juliiler mi? Augustuslara karşı ihanetleri karşılığında bir hediye olduğu şüphesizdi.

Bu Lekeli, az önce efendisinin adamlarını öldürmeyi haklı çıkarmak için bir bürokratik boşluktan mı yararlanmıştı? Sesinde alaycılık varsa bile duyamamıştım. Ama bunu neden yapacaktı ki? Bu siyah gözler beni tanıyor muydu? Lekeliler askeri olanlar dışında teknoloji kullanamazdı. Beni daha önce görmüş olamazdı ama eli hâlâ benimkini tutmak için bekliyordu.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum. "Nedeni Juliiler mi?"

**"Onlar benim türümü alıp satar."** Bunu unutmuştum. Julii gemileri bütün Boşluk boyunca Obsidiyen köleler taşıyıp dururdu. Victra'nın ailesinin mızraklı güneş armasından korkmayı bilirlerdi.

Bu adam nefretini gizlemeyi bilmiyordu. Öfkesi, içine doğduğu buz kadar soğuktu.

**"Bu lekeleri kabul edecek misin, tanrı-çocuk?"** diye sordu öne eğilerek. Sesi yalvarır gibiydi ve dudaklarının kenarlarında tuhaf endişe çizgileri vardı. Bunu onlara, hâkimiyetlerini gerçek anlamda tehdit eden tek ayaklanma olan Karanlık İsyan'dan sonra Altınlar yapmıştı. Tarihlerini, teknolojilerini alarak koca bir kuşağı yok etmiş, onlara gezegenlerin kutuplarını, İskandinav dinini bırakmış, sonra da tanrıları olduğumuzu söylemiştik. Birkaç asır sonra, en korkunç oğullarından birine bakıyordum ve beni nasıl tanrı olarak görebildiğini merak ediyordum.

"Bu lekeleri kabul ediyorum, Ragnar Volarus." Dehşete kapılmış bir halde elimi uzattım ve aşırı ısınmış metal kollarımızı sararken elini sıktım; benimki metal zırhla kaplanmışken ellerimiz neredeyse aynı boyuttaydı. Elinin benimkine bulaştırdığı kanı çıplak alnıma sürdüm. "Yüklerini ve ağırlıklarını kabul ediyorum."

**"Teşekkür ederim, Güneş-doğan. Teşekkür ederim. Annemin ve onun annesinin şerefiyle hizmet edeceğim."**

"Üç numaralı hangara inen leylekte dostlarım var. Kurtar onları, Ragnar. O zaman sana borçlu kalırım."

Adam gülümserken sarı dişleri göründü ve göğsünden okyanus fırtınasından daha derin bir savaş ilahisi gürlemeye başladı. O koridorlara dehşet saçarken beni mutluluk, korku ve ilkel bir merakla doldurmuştu. Az önce ne kazanmıştım böyle?

# 22

# ATEŞ ÇİÇEĞİ

Devin gidişinden sonra vücudum titriyordu. Kendimi toparladım ve bana mı, holoKamera ekranlarına mı, yoksa Hükümdar'ın etrafımızı saran savaş gemilerini gösteren tarayıcılara mı bakacaklarını şaşırmış halde donakalmış Mavilere döndüm. "Burada korkacak bir şeyiniz yok," dedim. "Bu geminin kaptanı, aptallık edip pencerelerini açık bıraktığı için rütbesi düşürüldü. Rütbe, hataları haklı çıkarmaz. Yeni bir kaptan istiyorum. Fazla zamanımız yok. Bu yüzden altmış saniye içinde karar vereceğim."

Geniş omuzlu Mavi, arkadaşlarının arasından geçerek öne çıktı. Önce ellerindeki dövmelerin çiçek desenleri olduğunu sandım ama sonra matematik notları olduğunu anladım: Larmor formülü. Bükülen uzay-zamanla ilgili Maxwell denklemleri. Wheeler-Feynman emici teorisi. Ve tanımadığım daha yüzlercesi.

"Rozeti bana verirsen gemiyi Mars'a götürecek bir delik açarım, evlat." Sesinde değişiklik yoktu. Dümdüzdü. Hem kararlı hem de tembelce. Geride sadece denklemler gibi harfler ve kelimelerin sesi kalacak kadar duygudan arınmıştı. "Hayatım üzerine yemin ederim."

"Evlat mı?" diye sordum.

"Yarı yaşımdasın. 'Lord evlat' mı demeliydim? Yoksa alınır mısın?"

Sevro, Mavi'nin açık küstahlığı karşısında afallayarak bir kaşını kaldırdı.

"Onu bağışlayın, *dominus*," dedi başka bir Mavi. "O..."

Bir elimi kaldırdım. "Adın ne senin, Mavi?"

"Orion xe Aquarii."

"Bu bir erkek adı," dedi Sevro.

"Öyle mi? Farkında değildim." Maviler alaycı olabiliyor muydu? "Komünüm erkek olmamı istemiş. Onları şaşırtmışım."

"Ne komünü?" diye sordu Sevro.

"Onun komünü filan yok. Kopernik Komünü tarafından atanmıştı fakat kısa süre sonra malum nedenlerle kovuldu," dedi diğer Mavi yine araya girerek. "Bir Limancı."

Orion yüzünü buruşturdu. Arkasına dönerek diğer Mavi'ye baktı. Sesi yükselmedi: "Peki, sen gülünç bir osuruktan başka nesin, Pelus? Hım?"

"Görüyorsunuz ya," diye açıkladı Pelus, "bir Limancı. Duygusal parametreleri dengesiz. Onun hatası değil. Pis ortamının bir ürünü."

"Haydi oradan," dedi Orion, ona doğru hızlı bir adım atarak.

Pelus'un yüzüne bir yumruk attı. Adam daha önce hiç yumruk yememiş gibi uluyarak geri düştü. Muhtemelen yememişti. Bir Mavi neden başka bir Mavi'ye vuracaktı ki? Onlar testlere girer, matematikle uğraşır, yıldız haritaları çıkarırdı. Ama savaşmazlardı.

"Kaba olanı sevdim," dedi Sevro.

"Durun, *dominus*! Gemiyi ben istiyorum!" Başka bir Mavi öne çıkarak yerdeki Pelus'a baktı. "Be-ben hak ediyorum. Orion sadece bir... bir... hödük! Astrofizik bilgisi eksik ve gezegendışı kütle kinetiğinden anladığı da söylenemez. Gözlemevi'ne bile gitmemiş."

Başka bir Mavi öne çıktı.

"Arnus'u unutun! Astrofizikte beceriksizin tekidir ve teorik hesaplamalarda varsayımları en hafif tabiriyle mantıksızdır! Küller Lordu'nun emrindeyken bu gemide altı ay boyunca ikinci kaptandım. Gemi daha bakım havuzundayken hizmet ettim. Mantık, kaptan olarak beni seçmenizi söylüyor, *dominus*."

Donanmanın gemileri bize seslenmeye devam ediyordu. Savaş gemileri yaklaşıyordu ve içlerindeki cesur insanların zırhlarını



giymekte olduğunu biliyordum; sülükGemilere binerek uzaya fırlayacak, sonra gemime inecek, içeri girecek, anneleri veya eşleriyle yemek yiyecekleri evlerine geri dönebilmek için dua edeceklerdi. Ve benim Mavilerim geminin kaptanlığını alabilmek için itişip kakışıyor, birbirlerinin matematik becerileri ve akademik yetkinlikleriyle ilgili hakaretler savurup duruyorlardı.

"İkisini de dinlemeyin, *dominus*!" diye bağırdı bir kadın, yavaş aksanıyla. Dizlerinin üzerine çöktü. "Adım Virga xe Sedierta. Gece Yarısı Okulu'nda astral sürüklenme fiziği okudum; Gözlemevi'ndeki eğitimden çok daha üstündür. Karanlık madde ve yerçekimi mercekleme konusunda doktoram var. Geminizin kaptanı ben olayım, *dominus*. Başka birini seçmeniz yanlış ve daha da kötüsü, mantıksız olur!"

Bu Maviler mantıklarını kullanmalı ve gözümü, diğerleri gibi diz çökmeyen kadına diktiğimi fark etmeliydiler. İlk konuşan Orion hâlâ ayakta dimdik duruyor, gözleri alev alev parlıyordu. Akademisyenlerin hülyalı dilinden daha keskin, daha dünyevi aksanı, adi-doğan olduğunu gösteriyordu. Muhtemelen Akademi Kutusu'nun yakınlarındaki Phobos ya da Sicim Limanlarından geliyor olmalıydı. Gerçekten Gözlemevi'nde veya Gece Yarısı Okulu'nda eğitim almamış bir Limancı'ysa, her şeyden önce köprüde nasıl görev aldığını merak ediyordum.

"Bunlara ne diyorsun?" diye sordum, Orion'a, Mavileri işaret ederek.

"Deli zırvası, *dominus*." İnce parmaklarından birini şakağına bastırdı. "Ben zırvalamam." Gülümsedi ve diğer şalomaGemilerinin yaklaştığı ekranları işaret etti. "Ve zamanın tükeniyor." Hükümdar'ın yakınlardaki savaş gemilerinden fırlatılan iki sülükGemi için alarm sinyalleri veren tarayıcı merkezlerine baktım. "Bunu yapabileceğimi biliyorum, yoksa ağzımı bile açmazdım. *Bana bir şans ver*."

Sevro'ya başımla işaret ettim ve o da kaptanın kanatlı yıldızını Orion'a attı.

"Bizi filomuza götür."

"Muharebe esaslarımız nedir?" diye sordu.

"Asgari düzeyde kayıp," dedim. "Biz iyi olanlarız. Tiran olan, Hükümdar. Bu şekilde oynamalıyız."

"Oldu bil, *dominus*."

Orion geminin komutasını alarak Augustus'un Rubicon Fenerlerinin ötesindeki filosuyla buluşmak için emirler sıralarken Sevro'yla izliyorduk. Ben Orion'u kaptanlığa atar atamaz Mavilerin laf dalaşı da kesilmişti. Şanslarını kaçırdıklarını biliyorlardı, dolayısıyla rahat rollerini hiç bırakmamış olmayı dilermişçesine geri dönmeyi tercih etmişlerdi. Bu loş ışıklandırmada önkollarındaki mavi Armaları üç uçlu mızraklar gibi görünüyordu.

Mavilerin tuhaf bir mesafeliliği vardı. Uzay boşluğundaki bu ada insanları, Luna'dan başlayan uzun yolculuklarda isyan çıkarmadan hayatta kalacak şekilde tasarlanmıştı. Bu yüzden paylaşıyorlardı. Aynı oksijeni, aynı yemekleri, aynı yatakları, aynı düzenleri, aynı çukurları, aynı komutanları, aynı sevgilileri, aynı Komünleri, aynı tutkuları... İşlerini doğru yapıp yükselerek Komünlerini onurlandırmak için.

Luna'nın uyduları ve filonun geri kalanıyla bir iletişim kanalı açtım. Sinyali durduramazlardı. Bu gemininkine yapamazlardı. Sistemlerimiz Hükümdar'ın bütün donanmalarındakiler kadar gelişkindi.

"Toplum'un evlatları. Ben Augustus Hanesi'nden Darrow au Andromedus. Size korkunç haberlerim var. Bu gece Hükümdarınız, Toplum Sözleşmesi'ni çiğnedi. Efendim BaşVali Nero au Augustus onun koruması altında uyurken, Hükümdar onun ve ailesinin canına, Pretorlarının ve yardımcılarının canına kastetti. Bellonalarla birlikte otuzdan fazla Eşsiz Yaralı'yı yasadışı ve ahlaksızca öldürmeye kalkıştı. Başaramadı.

"Misilleme olarak, onun sancak gemilerinden birini ele geçirdim. Ve şimdi kuşatılmış durumdayım; kendi canım, efendimin ve ailesindekilerin canı tehlikede. Karşılık vermezsek öleceğiz. Teslim olursak öleceğiz. Gemiyi boşaltmadım. Gemidekiler davama katılmanın faydalarını gördüler ve güç hırsından gözü kararmış tiran Octavia au Lune'a direnecek bir aileye katıldılar."

Gerçeğe yeterince yakındı.



"Saatler önce, Hükümdarımız benden Haneme ihanet etmemi istedi. Yeminlerime ihanet etmemi. Kendisinden önce babasının da yaptığı gibi, güçten sarhoş olmuş durumda ve kendini İmparatoriçe olarak görüyor. Bize boyun eğmemizi söylemişti. Cevabıma hepiniz tanıklık edin."

İletişimi kestim.

"Bay Pelus, başlayın," dedi Orion. "Şu alçaklara hak ettiklerini verelim." Kendi dövmelerini etkinleştirdi ve mürettebatın geri kalanıyla dijital konuşmaya daldı.

Köprü sessizleşti. Bir saniye geçti. Bir saniye daha. HoloKutuda üç Gri'nin bir Altın'ı kafasından vuruşunu izledim. Hangarlarda Altınlar savaşRenklerini, inmiş olan leyleğin üzerine gönderirken Turuncular kenara toplanmıştı. O anda Ragnar hangara ulaştı ve Turuncular onun etrafına toplandı; aynı anda silahlı Kızıllar da peşinden koridordan fırlayarak onlara katıldı. Birçokları öldü. Bu adiRenkleri öfkeye benzer bir duygu ele geçirmişti. Ve ölmelerine rağmen, bütün hayatları boyunca yapmak istedikleri şeyi yapmalarına izin verdiğim için şimdi isyanın ilk kıvılcımlarını görüyordum. Sonuna kadar göremesem de, oradaydı; o özgürlük ve bireysellik kıvılcımı. Leyleğin kapısı açıldı ve Kısrak, adiRenklere ve Ragnar'a yardım etmek için Uluyanlarımla birlikte dışarı döküldü fakat Telemanuslar bile o canavardan uzak duruyordu.

Gemimin dışında düşman gemileri nihayet güçlerini gösteriyorlardı. Tarayıcılar kırmızı noktalarla dolmuştu. Etrafımızı saran gemilerin karınlarından fırlayan sülükGemiler doğruca üzerimize geliyor, bizi sayı üstünlüğüyle yenmeyi planlıyorlardı.

Orion yan tarafları açtı.

"Çok güzel," diye mırıldandı Sevro. Sessizce duruyordum. Raylı toplar sülükGemileri delip geçiyor, metali parçalayarak insanları uzay boşluğuna döküyor, sonra yoluna devam edip sülükGemileri fırlatmış savaş gemilerinin gövdelerine ve kalkanlarına çarpıyordu.

Yeni atadığım kaptanım kollarını kavuşturmuş halde komuta platformu üzerinde volta atıyordu. Beş kilometre uzunluğundaki gemim dönmeye, yan taraflarındaki raylı toplardan Hükümdar'ın

filosuna ölüm kusmaya başlamıştı. Orion herkesin görebileceği şekilde sırıtarak hafifçe bana döndü.

"Şu, yolu açma konusuna gelirsek, *dominus*..."

Ve motorların kara boşluğu dövmesi için emirler verdi. İki savaş gemisinin kalıntılarının arasından aniden fırladık.

Köprü teknik emirler dışında sessizdi. Gövdemizin dışında füzeler patlıyordu. Düşmanların yaptığı gibi hava savunma ateşimizi başlatmıştık ve füzeler işe yaramıyordu. Bir ışık aurası etrafımızı sahipsiz topraklar gibi sarıyordu. Top ateşleri gövdemize çarpıyordu fakat köprüde sarsıntıları hissetmiyorduk. Donanımlarımız kıvılcım saçmıyordu. Tavandaki bölmelerden kablolar sarkmıyordu. Bu gemi yedi yüz yıllık tasarımın doruk noktasıydı.

Sevro beni dürttü. "Gerçekten başaracağız galiba."

Etrafımızı saran donanma çok büyüktü. Büyüğün de büyüğü. Buraya Rubicon Fenerlerini geçerek gelen lordları ve bütün filolarını titretmek için getirilmişti ve Hükümdar'ın toplam filosunun yarısı bile değildi. Ancak şimdi bu donanma, içten içe yabancı bir varlık tarafından kemirilip delinen bir beden gibi titriyordu.

Donanmadan hızla kaçtık.

Rubicon Fenerlerinden sonra peşimize düşmediler ve orada Cordovanların, Telemanusların, Norvoların bizi beklediği küçük filomuza katıldık. Bugünün son sürprizinden sonra başka sancakların da bize katılacağını umuyordum.

Arkamızda bıraktığımız yıkıma baktım. Gemimin arkasında erkek ve kadın cesetleri süzülüyordu. Çatlayan ve delinen gemilerden dökülmüşlerdi. Bazıları hâlâ yaşıyordu fakat yakında donacak ya da boğulacaklardı. Çizdiğim yola düşen yeni ölüler... Daha ne kadarı gerekiyordu?

Köprüyü Orion'a bıraktım. Sevro'yla birlikte mühendislik bölümüne ulaştık ve Turuncular ezilmiş zırhlarımızı üzerimizden çıkardı. Oradan şimdi gemiler, malzemeler ve yaralılarla dolu, metalden, devasa bir depoya dönüşmüş hangara koştuk. Sarılar yaralılara yardım etmek için koşturuyor, onları revire götürüyor, Griler ve Turuncular taşımaya yardım ediyordu.



Ot, jiletiyle birkaç silahsız Altın'ı dürtüyordu. Çakıl ve Gaddar, Sarılara yardım ediyordu. Bense çılgınca Kısrak'ı arıyordum. Sonunda onu hırpalanmış leyleğin kanatlarından birinin altında babasıyla konuşurken buldum. Sol kolunda uzun bir yara vardı. Sözünü etmedim. Bir sülükGemi çıkarma yapmıştı ve hangara girerken bir diğerinden kurtulmuşlardı.

"Hükümdar'ın filosunun büyük bölümünü arkamızda bıraktık," dedim Augustus'a.

"Quinn nerede?" diye sordu Sevro sertçe. "Onu daha revire götürmediler mi?"

Kısrak cevap vermedi. Bunun yerine leyleğin rampasına baktı; Roque, Quinn'i kucağında taşıyarak iniyordu. Quinn bembeyazdı. Bedeni sarkmıştı. Cansızdı. Sevro kıpırdamadı. Konuşmadı. Nefesi kesilirken burun delikleri iri iri açıldı ve hiç ağlamayan çocuktan, acıklı bir hıçkırık duyuldu. Uyuşmuştu. Hayalet gibiydi. Ona uzandım fakat öfkeden değil, şaşkınlıktan geri çekildi; sanki bir defasında kendisine geleceğin nasıl olacağı anlatılmış ama bu gerçeklik, onunla uyuşmuyormuş gibi. Arkaya doğru sendeleyerek etrafına bakındı, sonra dönüp koşarak hangardan kaçtı.

Roque kucağında Quinn'le yürüyerek yanımdan geçti. Yüzü durgun ve yorgundu. Öfkeli bir şeyler söylemek istiyordu ama dilini tuttu ve bana bakarak başını iki yana salladı. Odasında ona neden saldırdığımı hâlâ bilmiyordu. Ve şimdi de bu olmuştu. Onu hiç bu kadar yıkılmış halde görmemiştim.

"Ona bir bak," dedi. "Darrow, arkadaşına bir bak."

Quinn'e baktım ve her şeyin sessizleştiğini hissettim. Ölümün huzuruyla önümde yatıyordu. Neden onu canlandıramıyorduk? Neden güne baştan başlayamıyorduk? Her şeyi doğru yapmak için. Sevdiklerimizi kurtarmak için.

Roque kucağında Quinn'le hangarın uzaya açılan şeffaf akım alanına doğru yürüdü. Kaybettiği sevgilisini yıldızlara katmak için yürürken yıkılmış haldeydi.

Leylekten indiğini görünce Çakal'ı yakaladım ve olanları öğrenmek istedim. Quinn'in öldüğünü söyledi. O kadardı. O da bizim

kadar yorgundu. Sıvadığı kollarını indirdi. "Özür dilemeyeceğim. Elimden geleni yaptım."

"Elbette yaptın," dedim kendimi toparlayarak. "Elbette."

Bana miğfer kameramın nerede olduğunu sordu. Ona boş boş baktım. "Kayıtlar," dedi. "Az önce ne yaptığının farkında mısın?" Etrafını işaret etti. "İki adam, şimdiye kadar yapılmış en büyük gemiyi ele geçirdi. Altınlar sancağımızın altına akacak. Gereken tek şey benim medya gücüm ve senin hikâyen."

Ares'in Oğulları'nın bombalı saldırının görüntülerini kaydetmek için dişime yerleştirdiği veriKaydediciyi neredeyse unutarak dalgın bir tavırla ona anlattım. Azıdişlerimi sıktığımda harekete geçiyordu ve Hükümdar'ın ofisinde karşılıklı oturduğumuz anda sıkmıştım. Elimi ağzıma soktum ve damağımdan nazikçe söktüm. Bir kıldan daha küçüktü. Çakal'ın gözleri parladı.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu.

"Karaborsa," dedim. "Hükümdar kendini mahvetti. Kayıtları kullanabilirsin. Bu savaş adil olsun."

Çakal'ın yanından ayrıldım ve tam temizlik işini diğerlerine bırakacakken Turuncuların ve diğer adiRenklerin beni izlediğini fark ettim. Şiddet kullanarak liderlik edemezdim. Bu yüzden Çakıl ve Gaddar'a katılarak yaralıların revire taşınmasına yardım ettim. Uluyanların geri kalanı da yardım ediyordu. Kısrak ve sonunda Victra bile.

Son Gri de bir sedyeye yatırıldıktan sonra boş hangarda durdum. Augustus köprüye gitmişti. Çakal, ona eşlik eden Telemanuslardan uzak durarak iletişim merkezine yöneldi. Yalnız kalmıştım. Roque gitmişti. Ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilmiyordum.

Güvertede kan ve yakıcı izleri vardı. Ellerime baktım. Davranışlarımın sonuçları bunlardı ve kendimi yapayalnız hissediyordum. Başımı soğuk metal duvara yasladım.

Arkamdan geldi. Adımı söylediğinden emin değildim. Sanmıyordum. Sadece kollarını bana sararken ıslak saçlarının kokusunu aldım. Bana sımsıkı sarılmıştı.

"Yorgun olduğunu biliyorum," dedi Kısrak sakince. "Ama Sevro'nun sana ihtiyacı var."



"Ya Roque?" diye sordum, ona dönerek. Aramızda söylenmemiş çok şey vardı. Sorulmamış çok fazla soru. Bağışlanmamış çok fazla suç. Çok fazla öfke ve belki de daha fazlasının belli belirsiz pırıltıları. Yüzümü ellerinin arasına alarak kendi gücünü bana akıtırken bunu hissettim.

"Şimdi değil," dedi. Roque beni suçluyordu. Suçlamalıydı da. Hepsi beni suçlamalıydı. Ve işler daha da kötüleşecekti.

# 23

## GÜVEN

Onu ortak duşta buldum. Mars'a dönüş yolculuğunda, herkesin sahiplenmek istediği lüks kamaralardan birini hak etmişti ama karşımdaki hâlâ atın içinde gizlenen çocuktu. Hayır, sanırım artık çocuk değildi.

"Sana değer veriyordu, Sevro."

Çilli ve ince kollarını kavuşturmuştu. Beline bir havlu sarmış, diğerini omzuna asmıştı. Altınlar çıplaklığı umursamazdı fakat Sevro her zaman umursamıştı. Onu son gördüğümden beri bir dövme edinmişti. Bütün sırtına yayılan, devasa bir siyah-gri kurt. Uluyanlar onun her şeyiydi. Bir zamanlar benim için sadece bir araç olmuşlardı; şimdiyse anlamları daha büyüktü. Yine de onları aynı şekilde kullanırken bu neyi değiştirirdi ki? Duşun deliğine akan suya bakıyordu. Bir burgaç halinde akıp gidiyordu.

"Sonunda savaştan zevk alacağım sanırım," dedi. "Cesaretimi biraz daha toparlamam gerek. Ellerimde nasırlar olmalı. Alçaklar bize savaşın görkemli, gül gibi olduğunu söylüyor." Başını kaldırdı. "Güllerin kokusunu almıyor musun, Azrail?"

Bankta yanına oturdum. "Söylediklerimi duydun mu?"

"Elbette ki seni duydum. Bir gözüm eksik, kulağım değil." Kemik gibi parmağıyla biyonik gözüne vurdu. "Elbette değer verdiğini biliyorum. Fakat asla istediğim şekilde değildi. O yaşamayı hak ediyordu. Biz küçük, çirkin bokyiyenler arasında bunu hak eden



biri varsa, oydu. İçinde hiç zalimlik yoktu. Bir damla bile. Ama fark etmedi. İyi ya da kötü olmamız fark etmiyor. Her şey şans."

"Onunla tanışman da şanstı," dedim. "Onu Mars Hanesi'ne getiren, şanstı."

"Hayır. Babamdı," dedi Sevro. "Onu almak için Juno'yla pazarlık yaptı." Başını iki yana salladı. "Sırf bizi sakinleştireceğini, öfkemizi kontrol etmemize yardımcı olacağını düşündüğü için. Babam onu seçmeseydi, onunla tanışmayacaktık ve şimdi hayatta olacaktı."

"Belki," dedim, Eo'yu düşünerek. "Ama buraya gelmeyi o seçti. Beni izlemeyi o seçti. Seni izlemeyi."

"Pax gibi."

Pegasus kolyeme dokunarak başımla onayladım.

"Çok boktan, değil mi?" dedi Sevro. "Ne kadar güzel süsledikleri önemli değil. Hâlâ oyunun içindeyiz. Her zaman berbat bir oyunun içinde olacağız. İmparatorluklarına tüküreyim. Bu boktan işe tüküreyim. Sana geldim çünkü senin ne olduğunu bana o söylemişti."

Anlayamayarak baktım.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum gergin bir tavırla gülerek.

"Aç," dedi. "Getirdiğini biliyorum. Sen işini tam yaparsın, Azrail. Daima."

"Neden bu kadar..."

"Kapa çeneni ve aç şunu."

Başımla onayladım ve cebimdeki aleti açtım. Bir bozucuAlan oluştu. Ben Hükümdar gibi, beni kimsenin dinlemeyeceğini düşünecek kadar kibirli değildim. Sevro bana dik dik bakarak sonunda huzursuzca kıpırdanmama neden oldu.

"Neymişim ben?" diye sordum.

"Şimdi bile mi bunu yapıyorsun?" diye sordu başını iki yana sallayarak. "Amma ketumsun. Beni kimin gönderdiğini söyle."

"Seni Kısrak gönderdi. Bana seni Çeper'den getirdiğini söyledi. Bütün Uluyanlarla birlikte."

"Doğru. O getirdi. Plüton'dan gelmem altı ay sürdü. Ama Triton'da kalırken bana kimin geldiğini tahmin et. Haydi, Azrail. Tahmin et."

"Lorn mu?" Dudakları alaycı bir tavırla büküldü. "Fitchner mı?"

Sevro yüzüme tükürdü; tam gözümün altına. "Bir yanlış isim daha verirsen seni böylece bırakırım." Parmaklarını şaklattı. "Geri gelmem. Sana yardım etmem. Senin için kanımı dökmem. Bir kez olsun kendini tehlikeye atacak kadar bana değer vermeyen bir adam uğruna *dostlarımı* feda etmem. Güven iki yönlüdür, Darrow. Bu kez risk alma sırası sende."

Blöf yapmıyordu. Ve ne söylemek istediğimi biliyordum. Ama nasıl olabilirdi ki? Sevro bir Altın'dı. Lanet olasıca bir Altın. Apollon'a "lanet olasıca" dediğimi duymuştu. Görmezden gelmişti, değil mi? Yoksa hata mı yapmıştı? Şimdi beni tuzağa mı düşürüyordu? Hayır. Hayır, bu doğruysa, oyun çoktan bitmiş demekti. Eo'nun hayali suya düşmüş demekti. Bana Sevro'dan daha yakın başka kimse var mıydı? Beni bu tuhaf, iğrenç ucubeden daha çok seven başka biri var mıydı?

Bu yüzden onun donuk, altın rengi gözlerine baktım. "Seni Ares gönderdi."

Sessizlik çöktü.

Beş saniyelik korkunç bir sessizlik. Altı. Yedi. Yerinden kalktı ve kapıyı kilitledikten sonra buruşuk pantolonunun cebinden küçük, siyah bir kristal çıkardı. "Sadece senin nefesine ayarlı."

"Bir fısıltıTaşı..."

Bu taşın değerini bilerek nazikçe aldım ve yüzeyine üfledim. Nefesimle titredi ve parçalandı. Küçük siyah noktalar yükseldi ve yaz ortasında alacakaranlık çökerken çimlerin arasından yükselen ateşböcekleri gibi süzüldü. Birleşiyorlardı. Sevro'yla aramda bir hologram oluşturuyorlardı. Ares'in çivili miğferi...

"*Oğlum,*" diye başladı. "*Özür dilerim. Harmony bana ihanet etti ve ilkelerimize ters düşen bir hareket başlattı. Seni kullanmayı planladığını çok geç öğrendim ama akıllıca davrandın. Seni bu yüzden seçmiştim. Onun girişimlerini sonuçsuz bırakmak için adımlar atılıyor. Sen kendi yolunda devam et. Augustusları Bellonalarla düşman et ve* Pax Solaris*'i parçala.*"

Soru sormak istiyordum ama sadece bir kayıttı. Galadan kısa süre sonra kaydedilmişti.



"*Bunun zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Senden zaten çok fazla şey istedim ama devam etmelisin. Kargaşa yaratmalısın. Onları zayıflatmalısın. Benden şüphelenmek için çok nedenin var. Şimdiye kadar seninle bağlantı kurmadık çünkü Pliny, Çakal ve Hükümdar'ın casusları seni izliyordu. Dikkatleri üzerine çekmeye çalışıyorlardı. Ancak seni ben de izliyordum ve seninle gurur duyuyorum. Eminim Eo da duyardı. Bu mesajın gerçekliğinden şüphe ediyorsan, sana merhaba demek isteyen bir dost var.*"

Ares'in miğferi görüntüden silinirken yerini Dansçı'nın gülümseyen yüzü aldı. "*Darrow, yanında olduğumuzu bilmelisin. Ailen hayatta ve hepsi iyi. Sona yaklaşıyoruz, dostum. Yakında sen de bizimle olacaksın. O zamana kadar Ares'in gönderdiği adama güven; onu bizzat ben seçtim. Zincirleri kır.*"

Görüntü silindi, siyahımsı ışık havaya dağıldı ve duş zeminine bakar halde kalakaldım.

"Onca ameliyattan sonra iyi görünüyorsun," dedi Sevro. Her zamanki gibi pis pis gülümsüyordu. "Ares bana o sakatı yolladı. Seni Enstitü'ye gönderen. Dansçı."

Ona sarılıp ağlamaya başladığım için başka bir şey söyleyemedi. Hıçkırıklara boğulmuş halde titreyerek ona sımsıkı sarılmış ve korkutmuştum. Başımı okşamak dışında hiç kıpırdamıyordu. Omuzlarımdaki bütün ağırlık kalkmıştı. Artık bilen biri vardı. Biliyordu ve hâlâ yanımdaydı. Biliyordu ve yine de bana yardıma gelmişti. Bana *yardım* etmeye. Titremeyi ve teşekkür etmeyi kesemiyordum. Eo haklıydı. Ben haklıydım. "Sen benim dostumsun," dedim, bir çocuk gibi titreyerek. Beni bu şekilde görmek neredeyse onu da ağlatacaktı.

Gerçek bir dosttu.

"Elbette," dedi duraksayarak. "Ama mızmızlanmayı kes, dostum. Biz hâlâ Altın'ız."

Mahcup bir tavırla geri çekilerek yüzümü koluma sildim. Mırıldanarak özür diledim. Görüşüm bulanıktı. Burnumu çektim. Bana bir havlu verdi ve burnumu sümkürdüm. Yüzünü buruşturdu.

"Ne?"

"O gözlerin içindi."

Birlikte kahkahalara boğulduk, sonra sessizce oturduk. Bir süre sonra ona ne kadardır bildiğini sordum. Enstitü'den beri şüpheleniyordu; Apollon'a söylediğim sözü duyduğundan beri. Sesim boğuklaştı. Sonra Dansçı ona oymamın videolarını göstermişti.

"Nedense, sen bilmesen bile, onlar senin bana güvenebileceğini biliyordu, aptal herif. Hep öyleydi. Hep de öyle olacak."

"Bu seni... *rahatsız* etmiyor mu?" diye sordum. "Gerçek kimliğim."

"Rahatsız etmek... Böylesine büyük bir olay için çok hafif bir ifade." Başını kaşıdı. "Kasıklarımdaki bir kızarıklık beni rahatsız eder. Bayat balık yemek beni rahatsız eder. Unvan sahibi aşağılık herifler beni rahatsız eder. Bu..." Omuz silkti. "Her ne haltsa. Sen benim duruşumu bütün dünyalardaki diğer bütün pisliklerden daha çok seviyorsun. Sanırım, senin paslı kıçından çok daha iri olsam da, bu iyiliğe karşılık vermek istedim."

Buna güldüm. Kızıl bedenim onunkinin yanında cüce gibi kalırdı. "Neden burada olduğumu da biliyor olmalısın. Amaç sadece içeri sızmak değil. İşler büyüyecek ve sonunda Toplum yıkılacak."

"Ne kadar yükselirsen o kadar batarsın."

"O kadar mı?" diye sordum hayretle. "Var mısın yani?"

Güldü. "Yanına gelebilmek için bir şalomaGemisinde altı ay yolculuk yaptım. Dansçı bana gerçekleri gösterdikten sonra Triton'dan buraya da üç ay. Şaşırdım mı? Kesinlikle. Ama yine de gemiye bindim ve düşünecek üç ayım oldu. Hâlâ buradayım. Dolayısıyla sanırım artık tereddüt zamanı geçti. Zaten Altın 'kardeşlerim' doğduğumdan beri beni öldürmeye çalışıyor." BozucuAlana rağmen, paylaştığımız onca şeyden sonra huzursuz olarak etrafına bakındı. "Bana düzgün davranan insanlar sadece bunun için bir nedenleri olmayanlardı. AdiRenkler. Sen. Sanırım bu iyiliğinin karşılığını verme zamanı geldi."

"Ya diğerleri?" diye sordum gergince. "Çakıl, Palyaço?"

"Bu sırrı paylaşmak bana düşmez. Quinn anlardı," dedi yavaşça, kendini tutmaya çalışarak. "Diğerleri uyum sağlayabilir. Devedikeni anlamaz. Roque anlamaz. Milyonlarca yıl geçse bile. Kendi türlerine fazla âşıklar. Uzun boylu, kibirli olanı bilmiyorum."



"Victra. Ya Kısrak?" diye sordum.

"Ben aşk tavsiyesi vermiyorum, budala." Ayağa kalktı. "Söylesene, bir devrimci olmam, bir Pembe'ye masaj yaptıramayacağım anlamına gelmez, değil mi? O kötü olurdu be."

"Bilmiyorum," dedim gülerek. "Dürüst olmak gerekirse, bunu ben de hâlâ çözmeye çalışıyorum."

"Boş versene. Ben gidip masaj yaptıracağım. Sırtım korkunç ağrıyor." Gülerken çarpık dişlerini gösterdi. "İyi geliyor. Doğruluğunu böyle anlıyorum, Azrail. Bütün *boktanlığına* rağmen. Burada olmak güzel." Zayıf göğsüne vurdu. "Nasıl diyorsunuz... *lanet olasıca* iyi geliyor."

Sevro'nun yanından ayrıldıktan sonra Victra beni buldu. "Augustus, Küller Lordu'nun kamarasını sana verdiğini söylememi istedi."

"Augustus en büyük kamarayı bana mı veriyor?"

"Gemi seninse ganimeti de seninmiş. Düzenle ilgili ne kadar titiz olduğunu bilirsin."

"Umarım yolu biliyorsundur. Ben kayboldum bile."

Peşine takıldım. Koridorlarda sessizce yürüyorduk. Tedirgindim fakat Sevro'nun yanımda olduğunu, Ares'in bana hâlâ inandığını ve Dansçı'nın hâlâ hayatta olduğunu bilmek beni mutlu etmişti. Quinn'in ölümünün yarattığı acıya merhem olmuştu.

"Sanırım ailemin BaşVali'ye ihanet ettiğini biliyorsundur," dedi Victra.

"Duydum. Ama sen hâlâ bizimlesin."

"Daha önce de dediğim gibi... Ben kendi istediğimi yaparım. Antonia'nınkilerin aksine, annem benim hesaplarımı kontrol etmiyor." Beni izleyerek çarpık bir şekilde gülümsedi. "Böyle olman hoşuma gidiyor."

"Böyle mi?" Kendimi tutamayarak güldüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Sakin görünüyorsun. Rahat. Olanlara rağmen."

"Ve sen de özellikle naziksin," dedim.

"Nazik mi? Hoş bir hayal. Fakat nazik falan olmadığımı ikimiz de biliyoruz."

Kamaramın kapısına ulaşana kadar sessizce yürümeye devam ettik. Arkama baktım ve Ragnar'ın geride bizi izlediğini gördüm. Vücudundaki sargılar olmasa, onu hiç göremezdim. Ona gitmesini işaret ettim.

Kapıda dönüp Victra'nın gözlerine baktım. "Kamaranın bana verildiğini bildirmek için bir adiRenkle mesaj gönderebilirdin."

"Ama o zaman seni göremezdim."

"Tek nedeni bu mu?" diye sordum.

Yaramazca gülümsedi. "Sanırım sırlarımı kendime saklayacağım." Bir an sonra bana baktı. "Fakat senin için endişeleniyorum."

"Benim için mi?" Gözlerimi devirdim. "Nasıl bir oyun oynuyorsun, Victra?"

"Hiç," dedi alınarak. "İkiyüzlüsün, Darrow."

"Ben mi?"

"Tactus'un, bir şey istediğini sandığı için hediye ettiğin kemanı fırlatıp attığını hatırlıyor musun? Şimdi sen de bana aynı şekilde davranıyorsun. Luna'daki bahçelerde sana geldiğimde de aynı şeyi yaptın. Dostun olduğuma ve sana değer verdiğime inanmak çok mu zor?" Yüzünü buruşturdu. "Beni duygusallaştırıyorsun ve bundan nefret ediyorum."

"Özür dilerim," dedim. "Sen sadece..." Uzun boylu bu kadın için doğru kelimeleri bulmaya çalıştım ama bulamadım. Bu yüzden omuz silktim. "Antonia'nın kardeşi olduğunu bilirken inanmak zor. Hepsi bu."

"Ama ben o değilim."

"Bunu anl..."

"Anlıyor musun?" Uzanıp yüzüme dokundu. Dudakları aralandı. FırlatmaTüpünden fırlatılmadan önce o dudakların dudaklarıma değişini hatırladım. O zaman beni öpmesine izin vermiştim. Soğuk bir kadın olsa bile, kalbinde bana karşı bir şeyler vardı. Eo'dan farklıydı. Kısrak'tan farklıydı. Elinden nazikçe uzaklaşarak başımı iki yana salladım.

"Tuhaf bir adamsın," dedi hafifçe iç çekerek. Şimdi bütün duygusallığı yok olmuştu. Pençeleri yine çıkmıştı. Karşımdaki duvara yaslandı ve bir dizini bükerek çizmesini duvara dayadı. Bana gülen gözlerle bakıyordu. İşte, tanıdığım Victra buydu.



"Kadınları seviyorsun ama bizden zevk almak istemiyorsun." Dudakları hafifçe aralanırken gülümsedi. Boynunun zarif hatlarını, ince omuzlarındaki gücü ve göğsünün kalkıp inişini izlemekten kendimi alamıyordum. Gözleri alev alev yanıyordu. "Zevk alacak çok şey var. Tenimin ne kadar yumuşak olduğunu biliyor musun?"

Bir kahkaha patlattım. "Benimle alay ediyorsun."

"Her zamanki gibi."

Victra entrikaçıydı. Bu onun tarzıydı. Ancak bir an için karşımda bütün kırılganlığıyla durmuştu. Ve bunu görmek... bunu görmek her şeyi değiştiriyordu. Cinsel gerilimi bildiğim en iyi şekilde öldürdüm.

"İyi geceler, kardeşim," dedim ve onu alnından öptüm.

"Kardeş mi? Kardeş mi?" Ben yanından ayrılırken alaycı bir tavırla güldü. Bir an duraksadı ama sonra bana seslendi.

"Benim kötü olduğumu düşündüğün için mi?"

Ona döndüm. "Kötü mü?"

"Beni asla istememenin nedeni bu mu?" Duraksadı ve kelimelerini dikkatle seçti. "Beni küçümsediğin için mi?"

"Bunu da nereden çıkardın?" diye sordum nazikçe.

Omuz silkti ve tuhaf bir şekilde tereddütle koridora bakındı. "Ben..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak başını iki yana salladı. Kendini işaret etti. "Ben böyle hayatta kalıyorum, anlıyor musun? Annem bana bunu öğretti. İşe yarıyor."

"Yeni bir şey denemeye ne dersin?" diye önerdim ve yanına dönüp bir elimi uzattım. "Adım, Darrow. Yaygın söylentilerin aksine, cam yemem. Müziği, dans etmeyi severim ve taze meyveye, özellikle çileğe bayılırım."

Güldü. "Çok aptalca. Kendimizi yeniden mi tanıtıyoruz?"

"Zırh olmadan. Sadece iki insan olarak. Bekliyorum," dedim şakacı bir tavırla.

Gözlerini devirerek bana yaklaştı ve koridorda iki tarafa baktı. Çocuksu gülümsemesini bastırmaya çalışarak elini uzattı. "Adım, Victra. Taşların, yağmur yağmadan önceki kokusunu severim."

Yüzünü ekşitti ve yanakları kızardı. "Ve... gülme ama. Aslında altın renginden nefret ederim. Yeşil bana daha çok yakışıyor."

Uyuyamıyordum. Geride bıraktığım cesetler karanlıkta benimle birlikte süzülüyordu. Bomba patlamaları, kılıç darbeleri rüyalarımı bölerken belki on kez uyandım. Bu uykusuz geceleri hak etmiştim. Bunu biliyordum ve işimi daha da zorlaştırıyordu.

Yataktan kalkarak yeni süitimde dolaştım. Altı oda. Küçük bir spor salonu. Büyük bir banyo. Bir çalışma odası. Hepsi, bir uyduyu yakmış adama aitti. Furiaların babası. Böyle bir yerde nasıl uyuyabilirdim ki? Pegasus kolyesini cebimden çıkardım; bir radyum bombası olduğunu neredeyse unutmuştum.

Geminin koridorlarında bir hayalet gibi dolaşırken arkama bakıyor, Ragnar'ın izleyip izlemediğini merak ediyordum. Ona uyumasını söylemiştim fakat alışkanlıklarını, düşünce tarzını, geceleri ne yaptığını henüz bilmiyordum. Öğrenmem gereken çok şey vardı.

Loş koridorlardan, Turuncu teknisyenlerin ve Mavi sistem operatörlerinin yanından geçtim; hepsi sessizdi ve ben metal koridorlardan geçerken başlarını eğiyorlardı. Altınlar buralara asla gelmezdi. Kızıl işçiler ve Kahverengi hizmetkârlara göre tasarlanmış koridorların tavanları alçaktı. Bu gemi bir şehir, bir ada gibiydi. Burada bütün Renkler vardı. Mürettebat listesini hatırlıyordum. Binlerce iş. Milyonlarca hareketli parça. Bir bakım panelini inceledim. Onu kullanan Turuncu, paneli aşırı yüklese ne olurdu? Bilmiyordum. Sadece birkaç Altın'ın bildiğinden emindim. Bunu öğrenmem gerektiğini düşündüm.

Acıktığımı hissederek yemekhaneye doğru yürüdüm. İstediğim anda süitime yemek getirtebilirdim fakat uşaklarım henüz seçilmemişti. Zaten beklemekten de nefret ediyordum. Yemekhanede uzun bir metal masada, benim gibi uykusuz biriyle karşılaştım.

Kısrak.

# 24

# JAMBON VE YUMURTA

Karşısına yerleştim.

"Uyuyamadın mı?" diye sordum.

Ellerini başına sardı. "Çok fazla gürültü var." Mutfaklardan gelen tangırtıları başıyla işaret etti. "Aşçı kendini kaybetti," dedi. "Ziyafete ihtiyacım olduğunu sanıyor. Ona sadece jambon ve yumurta istediğimi söyledim. Söylediğim hiçbir şeyi dikkate almadığından eminim. Sülünden falan bahsetti. Dünya-doğumlu aksanıyla konuşuyor. Anlamak gerçekten zor."

Biraz sonra bir Kahverengi aşçı mutfaktan çıktı; elindeki tepside sadece jambon ve yumurta değil, balkabaklı krep, füme et, peynir, sosis, meyve ve daha bir düzine yiyecek vardı. Fakat sülün yoktu. Beni görünce gözleri tepsideki krepler kadar kocaman açıldı. Özür dileyerek tepsiyi bırakıp gözden kayboldu ve biraz sonra daha fazla yemekle geri döndü.

"Bizim ne kadar yediğimizi düşünüyorsun?" diye sordum.

Bana boş boş baktı. "Teşekkür ederim," dedi Kısrak. Adam anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve eğilerek geri çekildi.

"Sanırım Küller Lordu bizden biraz farklıymış," dedim. Kısrak meyveleri bana doğru itti. "Jambon sevmediğini sanıyordum."

Omuz silkti. "Luna'dayken her sabah yiyordum." Kreplerine zarifçe yağ sürdü. "Bana seni hatırlatıyordu." Gözlerime bakmaktan kaçınıyordu. "Neden uyuyamadın?"

"O konuda pek başarılı değilim."

"Asla değildin. Karnında bir delik olduğu zamanlar dışında. O zaman bebekler gibi uyuyordun."

Güldüm. "Sanırım komalar sayılmaz."

Konuşmamız gereken şeyler dışında her şeyden konuşuyorduk. Masum ve sakin, aynı alevin etrafında dans eden iki pervane gibi. "Bir savaş-gemisinde bile yatakların bu kadar büyük olması inanılmaz," dedi. "Benimki anormal büyüklükte."

"Sonunda! Benimle aynı fikirde olan biri. Çoğu zaman yerde uyuyorum."

"Sen de mi?" Başını iki yana salladı. "Bazen sesler duyuyorum ve biri beni aramaya gelirse bulamayacağını düşünerek dolapta uyuyorum."

"Ben de yaptım. Gerçekten işe yarıyor."

"Tabii dolap bir Obsidiyen ailesini alacak büyüklükte değilse. Öyleyse yine kötü." Aniden kaşlarını çattı. "Acaba Obsidiyenler sarılıyor mudur?"

"Sarılmıyorlar."

Kaşları kalktı. "Araştırdın mı?"

Bir avuç çileği ağzıma attığımda Kısrak'ın kaşlarını çattığını görünce omuz silktim. "Obsidiyenler üç tip dokunuşa inanıyor. Bahar Dokunuşu. Yaz Dokunuşu. Kış Dokunuşu. Demir atalara karşı silahlandıkları Karanlık İsyan'dan sonra Kalite Kontrol Kurulu bütün Renk'i yok etmeyi düşünmüş. Teknolojilerini çalıp onlara din verdiklerini biliyorsundur. Ancak en çok yok etmek istedikleri şey, Obsidiyenlerin o günlerde sahip olduğu inanılmaz yakınlıkmış. Bu yüzden kabilelerin şamanlarını satın almışlar ve dokunuşa karşı konuşmalarını, bunun ruhu zayıflattığını söylemelerini istemişler. Bu yüzden artık sevişirken birbirlerine dokunuyorlar. Ölümü engellemek için dokunuyorlar. Ve öldürmek için dokunuyorlar. Sarılmak yok." Yüzünde hafif bir gülümsemeyle beni izlediğini fark ettim. "Ama elbette ki sen bunları biliyordun."



"Biliyordum." Gülümsedi. "Fakat bazen zihninden geçenleri hatırlamak hoşuma gidiyor."

"Ah." Gözlerime bakmaya çalışsa da bakışlarımı kaçırdım.

"Kızarabildiğini unutmuşum!" Bir an beni izledi. "Muhtemelen bilmiyorsundur ama Luna'daki tezlerimden biri, Kalite Kontrol Kurulu'nun kullandığı sosyolojik manipülasyon önermelerindeki hatalara odaklanıyordu." Bir sosisi zarifçe kesti. "Onların dar görüşlü olduğunu öne sürdüm. Örneğin, Pembe genin kimyasal olarak kısırlaştırılması, Bahçelerde intihar oranlarının feci şekilde yükselmesine neden oluyor."

*Feci*. Çoğu "verimsiz" derdi.

"Hiyerarşiyi koruyan kanunlar o kadar katı ki bir gün kırılacaklar. Bundan belki elli, belki yüz yıl sonra... Kim bilir. İncelediğimiz bir vakada, bir Altın kadın, bir Obsidiyen'e âşık olmuştu. Adamın tohumlarının kadının yumurtalarına uygun hale gelebilmesi için karaborsadan bir Oymacı bulmuşlar. Ancak yakalanmışlar ve ikisi de idam edilmiş; Oymacı da öldürülmüş. Böyle şeyler yüzlerce, binlerce kez yaşanmış. Sadece kayıtlardan siliniyor."

"Korkunç," dedim.

"Ve güzel."

"Güzel mi?" diye sordum tiksinerek.

"Bu insanları kimse bilmiyor," dedi. "Bir avuç Altın dışında. İnsan ruhu tekrar tekrar özgür kalmaya çalışıyor; Karanlık İsyan'daki gibi nefretle değil. Aşk ve sevgi için. Birbirlerini taklit etmiyorlar. Kendilerinden önce gelenlerden ilham almıyorlar. İlk olduklarını düşünerek atlıyorlar. Bu, cesarettir. Yani insanlığımızın bir parçası."

Cesaret. O insanlardan birinin karşısında oturduğunu bilse bunu yine söyler miydi? Harmony'nin sözünü ettiği teoriler dünyasında mı yaşıyordu? Yoksa gerçekten anlayabilir miydi?..

"Merak ediyorum da," diye devam etti, "Ares'in Oğulları gibi bir grubun kayıtları bulup yayınlaması sence ne kadar sürer? Şu şarkı söylen kız, Persephone'de bunu yapmışlardı. Bence sadece an meselesi." Eo'dan söz edilince istemsizce tepki verdiğim için duraksayarak kısık gözlerle bana baktı. "Sorun mu var?"

Ona ne düşündüğümü söyleyemezdim, bu yüzden yalan söyledim: "Tezler. Sosyoloji. Sen ve ben çok farklı şeylerde uzmanlaşmışız. Luna'daki hayatının nasıl olduğunu hep merak etmiştim."

Kısrak şakacı gözlerle beni süzdü. "Ya? Yani beni düşünüyor muydun?"

"Belki."

"Gece gündüz mü? Kısrak ne giyiyor? Ne hayaller kuruyor? Kimle öpüşüyor?"

Son kısmında yüzünü buruşturdu.

"Darrow, bir şeyi açıklamak istiyorum."

"Mecbur değilsin," dedim, onu susturmak için.

"Cassius'la..."

"Kısrak, bana hiçbir şey borçlu değilsin. Bana ait değildin. Bana ait değilsin. İstediğin kişiyle, istediğin zaman, istediğin şeyi yapabilirsin." Duraksadım. "Korkunç bir pislik olsa bile."

Güldü. Ama neşesi geldiği gibi çabucak silindi. Bakışlarında acı vardı. Aralanmış dudaklarında. Unutulmuş tabağının üzerinde kıpırdamadan tuttuğu bıçağında ve çatalında. Bakışlarını indirerek başını iki yana salladı.

"Farklı olmasını isterdim," dedi. "Bunu sen de biliyorsun."

"Kısrak..." Elimi bileğine koydum. Gücüne rağmen, sert ellerimin altında çok kırılgandı. Madenlerin derinliklerinde kollarıma aldığımda diğer kızınkiler gibi. O kıza yardım edememiştim. Ve bu kadına da yardım edemediğimi hissediyordum. Keşke ellerim bunun için yaratılmış olsaydı. O zaman ne diyeceğimi bilebilirdim. Ne yapacağımı. Belki başka bir hayatta o adam olabilirdim. Bu hayatta sözlerim de ellerim gibi kabaydı. Kesmekten başka bir şey yapamıyorlardı. Kırmaktan başka. "Sanırım neler hissettiğini biliyorum..."

Kısrak aniden geri çekildi. "Ne hissediyormuşum?"

"Ben..." O anda duyduğum bir sesle duraksadım.

Dönüp baktık ve aşçının başka bir tepsiyle, tuhaf bir ifadeyle ileride durduğunu gördük. Usulca geldi ve tuhaf bir tavırla geri çekilerek çıktı.



"Darrow. Kapa çeneni de dinle." Kısrak yüzüne dökülen saçlarının arasından bana öfkeyle baktı. "Ne hissettiğimi mi bilmek istiyorsun? Hepsini kusayım. Hayatım boyunca aileme her şeyden daha çok saygı duymam öğretildi.

"Enstitü'de ağabeyimle olanlar... onu sana teslim ettiğimde, büyürken öğrendiğim her şeye ters düştüm. Ama sandım ki sen," titrek ve derin bir nefes aldı, "sadakatimi kazanan biriydin. Ve o anda, benim için parmağını bile oynatmamış olan Adrius'a vermektense sana vermemin daha önemli olacağını düşündüm. Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyordum ama aynı zamanda babamın bana öğrettiği her şeyi de reddediyordum. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? O, başka insanların bir dalı parçaladığı kadar kolayca aileleri parçalar. Hayal edilemez bir gücü var. Ancak dahası da var. O bana ata binmeyi, şiir okumayı öğreten adam; sadece askeri tarihi değil. Yanımda duran, düştüğümde kendi gücümle kalkmama izin veren adam. Annem öldükten sonra üç yıl boyunca bana bakamayan adam. O adamı senin için reddettim. Hayır," diye düzeltti, "senin için değil. Farklı yaşamak, daha fazlası için yaşamak adına. Kibirden fazlası için.

"Enstitü'deyken seninle kuralları yıkmaya, bir dehşet diyarında özsaygımızı korumaya karar vermiştik. Bu yüzden, köleler yerine sadık dostlardan oluşan bir ordu kurduk. Biz iyi olmayı seçtik. Sonra sen babamın katillerinden biri olmak için giderek bunun içine ettin." Parmağını havada salladı. "Hayır. Sakın konuşma. Duraksadım diye sıra sana geldi sanma."

Hiç acele etmeden düşüncelerini toparlarken ellerini birleştirdi.

"Şimdi, kendimi kaybolmuş gibi hissettiğimi anlayacağından eminim. Çünkü, birincisi, senin özel biri olduğunu sanmıştım. İkincisi, bize Olimpos'u fethetme gücünü veren fikri terk ettiğini hissediyordum. Kırılgan olduğumu düşün. Yalnız. Ve belki de Cassius'un yatağına düşmemin nedeni, kırgın olmam ve yaramı sarmaya ihtiyaç duymamdı. Bunu hayal edebiliyor musun? Cevap verebilirsin."

Oturduğum yerde kıpırdandım. "Sanırım."

"Güzel. Şimdi o fikri bir tarafına sok." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Ben süslü giysiler içindeki bir kaltak değilim. Ben bir dâhiyim. Bunu bir gerçek olarak söylüyorum. Hayatında karşılaştığın herkesten daha akıllıyım; belki ikizim dışında. Kalbim beynimi kandıramaz. Cassius'la ilişkiye girmemin nedeni, Hükümdar'a beni babama karşı çevirdiğini düşündürme nedenimle aynıydı: Ailemi korumak."

Önündeki yemeklere baktı.

"İnsanları her zaman kullanabildim. Erkek, kadın, hiç fark etmedi. Cassius ayaklı bir yaraydı, Darrow. Sen Julian'ı öldüreli iki yıl olmasına rağmen hâlâ kanlar içinde dolaşıyordu. Onu gördüğüm anda bunu anladım ve beni sevmesini nasıl sağlayabileceğimi keşfettim. Ona kendisini dinleyecek, içindeki boşluğu dolduracak birini verdim."

Sesindeki sertlik silinmişti. Başlattığı sohbetten kaçabilirmiş gibi etrafına bakındı. Konuşmayı kesse çok mutlu olacaktım.

"Bensiz yaşayamayacağını düşünmesini sağladım. Ailemin geri kalanını ancak bu şekilde güvende tutabileceğimi biliyordum. Bu oyunda elimdeki en iyi silah olduğunu biliyordum. Yine de... kendimi çok soğuk hissediyordum. Çok korkunç. Odysseus'u kandıran, onu kendine âşık eden, bencilce amaçları için elinde tutan zalim cadı gibi. Çok mantıklı geliyordu. Ve beni kollarına aldığında kendimi boğuluyormuş gibi hissediyordum. Kaybolmuşum, yaptığım her şeyin altında eziliyormuşum, önümde sevmediğim biriyle geçireceğim bir hayat uzandığı için boğuluyormuşum gibi.

"Ama hepsi ailem içindi. Hak etmeseler bile sevdiğim insanlar içindi. Birçokları çok daha fazlasını feda etti. Ben de bu kadarını feda edebilirdim." Başını iki yana sallarken gözleri benimkileri yansıtan yaşlarla dolmuştu. "Sonra sen partiye geldin ve..." diye devam etti, damlalar yanaklarından süzülürken. "Ve o anda ayaklarımın altındaki toprak beni yutmak için açılmış gibi hissettim. Sahtekârın tekiydim. Aptalca bir şey yapmak için bahane uydurmuş kötü bir kız." Gözlerini silmeye çalıştı. "Neden yaptığımı anlamıyor musun? Ölmeni istemedim. Ölmeni istemiyorum. Claudius gibi. Pax gibi. Bunu engellemek için her şeyi yapardım."



"Buna ben engel olabilirim."

"Yenilmez değilsin, Darrow. Öyle olduğunu düşündüğünü biliyorum. Fakat bir gün sandığın kadar güçlü olmadığını anlayacaksın ve ben de yalnız kalacağım."

İçinde birikip kabaran her şey serbest kalırken sustu. Hıçkırmıyordu. Ama gözyaşları süzülüyordu. Gözyaşlarından utanacak türde bir kadındı.

Bunu görmek içimi parçalıyordu.

"Sen kötü değilsin," dedim elini tutarak. "Zalim değilsin." Geri çekilmeye çalışarak başını iki yana salladı. Sağ elimle çenesini tuttum ve onu gözlerime bakmaya zorlayana kadar başını nazikçe kaldırdım. "Ve sevdiğin insanlar için yaptığın şeyler yargılanamaz. Anlıyor musun?" Sesimi derinleştirdim. "Anlıyor musun?"

Başıyla onayladı.

Böyle olmamalıydı. Altınların her şeyi vardı fakat kendi türlerinden bile fedakârlık bekliyorlardı. Burası berbat bir yerdi. Bu imparatorluk bozulmuştu. Krallarını, kraliçelerini de gezegenlerinde dolaşan yoksullara yaptığı gibi iştahla yutuyordu. Fakat bu kadını, gömmek zorunda kaldığım kızı aldığı gibi alamayacaktı. Onu da yutmasına izin vermeyecektim. Lykos'taki ailemi yutmasına izin vermeyecektim. Onu yıkacaktım, sonunda beni de yutsa bile.

Başparmağımla yanaklarındaki yaşları sildim. Kısrak onlardan farklıydı. Ve onların yaptığını yapmaya çalıştığında, kalbi özüne kadar parçalanıyordu. Ona bakarken yanıldığımı anladım. O, dikkatimi dağıtacak biri değildi. Görevime engel olacak biri değildi. Görevimin amacının ta kendisiydi. Yine de onu öpemezdim. Bu imparatorluğu yıkmak için onun kalbini kırmak zorundayken bunu yapamazdım. Haksızlık olurdu. Ben ona âşık olmuştum ama o bir yalana âşıktı.

"Ona güvenemezsin," dedi sakince.

"Kime?" diye sordum, sözleriyle aniden afallayarak.

"İkizime," diye fısıldadı, sözünü ettiği kişi yanımızdaymış gibi. "O senin gibi değil. Başka bir şey. Bize baktığında, insanlara baktığında, kemik ve et yığınları görüyor. Onun için biz yokuz bile." Kısrak elimi tutarken kaşlarımı çattım. "Darrow, dinle beni. O,

hakkında nasıl hikâyeler yazılacağını kimsenin bilemediği türden bir canavar. Ona güvenemezsin."

Söyleyiş şeklinden, Çakal'la aramızdaki anlaşmayı bildiğini anladım.

"Ona güvenmiyorum," dedim. "Ona ihtiyacım var."

"Bu savaşı onsuz da kazanabiliriz," dedi.

"Yeterince güçlü olmadığımı söylemiştin."

"Değilsin," dedi gülümseyerek. "Kendi başınayken, değilsin." O tatlı, çarpık gülümsemesini takındı. "Bana ihtiyacın var."

Keşke o kadar basit olsaydı.

Kısa süre sonra Kısrak'ı orada bırakarak süitime yöneldim. Koridorlar sessizdi ve kendimi metal bir diyarda sürüklenen bir gölge gibi hissediyordum. Kısrak'ın yardımını nasıl kabul edeceğimi bilmiyordum. Ya da onunla nasıl başa çıkmam gerektiğini. Onu Cassius'la birlikte görmek beni ona asla itiraf etmeyeceğim kadar ağır yaralamıştı ve ilişkilerinin tamamının manipülasyondan ibaret olamayacağını biliyordum. Cassius asla bir canavar olmamıştı ve bundan sonra canavara dönüşürse, nedeni bendim.

Süitimin kapısı açıldı. Omzuma bir el dokundu. Dönüp baktığımda Ragnar'ın göğsünü gördüm. Onu duymamıştım bile. **"İçeride nefes alan biri var."**

"Muhtemelen Theodora'dır. Pembe hizmetkârım. Onu seversin."

**"Altın nefesi."**

Bunu nasıl bildiğini sormaya bile gerek duymadan başımla onayladım ve kolumdan jiletimi çektim. Ben içeri girerken jiletim sessizce kılıca dönüştü. Işıklar loş bir şekilde yanıyordu. Ragnar'la birlikte süitin odalarını araştırdık ve Çakal'ı elinde bir kadeh şeriyle kanepemde otururken bulduk. Silahlarımıza bakarak güldü.

"İtiraf etmeliyim ki gerçekten çok tehlikeliyim."

Üzerinde bir bornoz ve ayaklarında terlikler vardı.

Ragnar'a gitmesini söyledim. Aldığı onca yarayla, dinleniyor olmalıydı. İsteksizce çıktı.



"Anlaşılan bu gemide kimse uyumuyor," dedim, kanepede Çakal'a katılırken. "Sanırım anlaşmamızı yeniden yapılandırmamız gerekiyor."

"Olayları küçük görmeyi seviyorsun, değil mi?" İçkisini yudumlayarak iç çekti. "O lanet olasıca gölette boğulacağımı sandım. Ölümümün hep daha görkemli olacağını düşünmüştüm. Güneş'e doğru uçarak. Bir siyasi rakip tarafından kafam kesilerek. Ama zamanı geldiğinde..." Çok çocuksu ve savunmasız bir tavırla ürperdi. "Sadece soğuktu. Enstitü'de kayaların üzerime yuvarlanışı gibi."

Haklıydı; ölümün sıcak bir tarafı yoktu. Cassius beni ağır yaralayıp ölüme terk ettiğinde çocuk gibi ağlamıştım.

"Bunun stratejimizi değiştirdiği açık fakat ittifakımızı değiştirmesi gerektiğine inanmıyorum."

"Bence de," dedim. "Casuslarına her zamankinden daha çok ihtiyacımız var. Pliny yükselişimi hafife almayacaktır. Ve sen de burada, babanın maiyetinde sıkışıp kaldın. Politiko ikimizden de kurtulmaya bakacaktır." Ares'in Oğulları'ndan söz etmedim. Tahmin ettiğim gibi, ben o şarabı Cassius'un kucağına döker dökmez unutulmuşlardı.

"Pliny'nin gitmesi gerek. Ancak seninle başkalarının yanındayken mesafemizi korumalıyız ki kendisine karşı ortak bir tehdit olduğumuzu anlamasın. Bireysel kaynaklarımızı yanlış algılaması daha iyi olur."

"Böylece Telemanuslar da benimle konuşmaya devam eder," dedim.

"Doğru. Benim ölmemi gerçekten çok istiyorlar."

"İstemeleri de gayet doğal."

"Onlara kin tutmuyorum. Sadece büyük pürüz çıkarıyor." Cebinden çıkardığı bir holoİletiyi bana uzattı. "Aletler eşzamanlandı. Gemilerimi bizimle buluşmaları için çağıracağım, sanırım sen yeni ganimetinle burada kalacaksın. Mekiklerle gidip gelmek iyi olmaz."

Ona Leto'yu sormak istiyordum; onu neden öldürdüğünü. Ama neden bir iblise, gücünün farkında olduğumu gösterecektim ki? Bu sadece beni onun gözünde bir tehdit yapardı. Ve tehditlerle

nasıl başa çıktığını biliyordum. Cahili oynamak ve her zaman işe yarar kalmak daha iyiydi.

"Savaş bize daha çok fırsat kazandıracak," dedim. "Ne kadar yayılmak istediğimize bağlı olarak..."

"Sanırım ne demek istediğini anlıyorum."

"Diğer herkes alevleri söndürmeye, ellerindekini korumaya çalışacak. Özellikle de Pliny ve kız kardeşin."

"Eh, o halde biz daha akıllı olmalıyız."

"Kısrak'a zarar gelmemeli."

"O bir yara alırsa, bunun kaynağının sen olacağına inanıyorum." Haklı olabilirdi. "Ama seninle hemfikirim: Alevleri körükle. Savaşı yay. Kazan. Ganimetleri topla."

"Sanırım bunu nasıl yapacağımızı biliyorum. Bağlantıların bana Ganymede'deki tersaneler hakkında ne söyleyebilir?"

# 3. KISIM

# FETİH

*İndiğinde Demir Yağmur, cesur ol. Cesur ol.*

*—LORN AU ARCOS*

# 25

# PRETORLAR

"Callisto BaşValisi'ne göre işimiz bitti." BaşVali Nero au Augustus, sözlerinin ağırlığını anlayıp anlamadığımızı görmek için masanın etrafındakilere baktı. Yüzünün kartal gibi hatları gemisinin harekât odasının ışıklarını yakalıyordu; yanakları çökük görünüyor ve ona gagasının üzerinden bakan bir şahin görünüşü kazandırıyordu. "Neden öyle düşünmesin ki? Çekirdek bize karşı dönmüş. Neptün, uzakYörüngede; Vespasian'ın gemilerinin yardımımıza koşması altı ay alacak. Bütün bu süre boyunca kendi sancaktarlarım Mars'taki şehirlerinin kalkanlarının arkasında gizleniyor ve bize yardım etmeleri için sadece ikinci, üçüncü evlatlarını gönderiyorlar." Masanın iki uzak üyesine baktı. "Zayıflıkları elimizi kolumuzu bağlıyor. Ve Pretorlarım konsey toplantısında bana nasıl bir plan sunuyorlar?"

Kaçın. Böyle demişlerdi. Luna'dan kaçalı bir ay olmuştu. Ve o zamandan beri de kaçmaya devam etmiştik çünkü Hükümdar çok becerikliydi ve kuvvetleri Mars'a bizden önce gitmişti.

İşlerin böyle gideceğini düşünmemiştim. Ama sonuçta bunların hiçbiri benim hatam değildi. BaşVali'nin etrafındakiler temkinli, lanet aptallardı. Geçmişte kazandıkları bütün gücü ve imkânları şimdi riske atmaktan korkan Altınlar. Daha da kötüsü, beni dışarıda bırakmışlardı. Bana karşı ittifaklar oluşmuştu. Bunu gözlerinde,

omuzlarının duruşunda görebiliyordum. Benim kazancım onların kaybıydı. Luna'da benim peşimden gelenler için bile. Kesin ölümden kurtardıklarım için bile. Aynı şeyi Çakal'a da yapıyorlardı ve bu odada bulunup onlarla ağız dalaşına girmemesini kendi zaferleri görüyorlardı. Yanılıyorlardı.

Augustus'un altı kilometre uzunluğundaki zırhlı dretnotu *Invictus*'un harekât odasındaki devasa meşe masada, efendimden on sandalye ötede oturuyordum. Tavan kırk metre tepemizdeydi. Oda son derece büyük ve etkileyiciydi. Masanın ortasından çıkan oymalı bir aslan rölyefi odaya sert bir ifadeyle bakıyordu. Kırktan fazla koltuk boştu. Güvenilir danışmanlar gitmiş, Augustus'u batan gemiden kaçan sıçanlar gibi terk etmişti. Yanımızda Pliny, Pretor Kavax, oğlu Daxo ve Augustus'un en güçlü Pretor, Sefir ve sancaktarlarından ellisi kalmıştı. Hiçbiri bana öfkeyle bakmıyordu. Öyle çocukça işlerle uğraşmazlardı. Bu Altınlar bir milyar insana liderlik ediyordu. Dolayısıyla beni sadece göz ardı ediyor ve Augustus'un zihnine benimle ilgili şüphe tohumları ekmeye çalışıyorlardı.

"O halde hepimiz Callisto BaşValisi'yle hemfikir miyiz? İşimiz bitik mi?" diye sordu Augustus.

Kimse cevap veremeden, büyük kapılar tıslayarak ve mermer duvarların içine çekilerek açıldı. Kısrak bir elinden diğerine attığı bir elmayla içeri girdi.

"Geciktiğim için özür dilerim!" Babasına sırıttı, yaklaştı ve onun aslan başlı yüzüğünü abartılı bir nezaketle öptü.

"Sana bir saat önce haber göndermiştim," dedi Augustus.

"Öyle mi?" Kısrak, Pliny'ye baktı. "Kaçırmış olmalıyım. Satranç oynamak için kardeşimi ararken burada olduğunuzu öğrendim." Kendi şakasına güldü. Espriyi sadece Telemanuslar anlamıştı. Kısrak iç geçirerek masanın diğer ucuna doğru yürüdü ve yanlarından geçerken Daxo ile Kavax'ın omuzlarını hafifçe sıktı. Kavax onu sıcak sözlerle selamladı. Kısrak oturarak çizmeli ayaklarını masanın üzerine uzattı. "Bir şey kaçırdım mı? Elbette hayır. Her zamanki gibi eliniz ayağınıza mı dolanıyor?"



Babasının yanakları seğirdi. "Burası ahır değil." Kızının çizmelerine baktı. Kısrak iç çekerek ayaklarını indirdi ve siyah giysisinin koluna elmayı sildi.

Odadaki çok az kadından biriydi. Agrippina au Julii burada olmalıydı fakat Augustus'un Mars'ı çabucak ele geçirmek için ihtiyaç duyduğu filosunu zayıflatan onun ihanetiydi. Ve Augustus'un, sadakatinden emin olmak için Victra'nın peşine adam takmasının nedeni de oydu. Efendimin onu gemiden atmasını engellemek için elimden gelen her şeyi yapmıştım.

Çekirdek'ten buraya, Mars'ın yörüngesinin dışına kadar kovalanmıştık. Asteroit madenciliği işletmelerimize el konmuştu. Augustus'un mal varlığı dondurulmuştu. Ve henüz Hükümdar'a teslim olmamış şehirleri kuşatılmıştı. Başlarımıza ödül konduğundan söz etmeye bile gerek yoktu. Yaşlılar, Augustus'tan sonra en büyük ödülün benim başıma konmasından hoşlanmamıştı.

"Sözümüz bölünmeden önce," diye devam etti Augustus, "sanırım biri bu po..." *Hart.* Kısrak elmasından gürültülü bir ısırık alırken Augustus'un sesi kesildi. Kısrak huzursuz yüzlere bakarken gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Sahip." Pliny öne eğildi. "Korkarım taktiksel geri çekilişimize devam etmekten başka alternatifimiz kalmadı. İşler bu şekilde devam ederse yenileceğiz. Ve siz, sahip," *Hart...* Pliny sözünü tamamlamadan önce yüzünü buruşturdu, "ihanetten yargılanacaksınız." Satın aldığı müttefiklerine bakındı. "Önümüzde tek bir yol kalıyor."

"Vespasian'ın destekleri Neptün'den gelene kadar kaçmaya devam etmek," diye mırıldandı Augustus. "Altı ay boyunca."

Politiko başıyla onayladı. "Ya da teslim olmak."

"Fırsatın varken Octavia'yı öldürmeliydin, evlat," dedi Kavax.

"Öldürseydim şimdi buradaki herkes de ölmüş olurdu," diye karşılık verdim.

Daxo başıyla onayladı. "Gücendirmek istemedi. Sadece bir arzuyu dile getirdi."

"Octavia'yı neden öldürmedin?" diye sordu Pliny, bana kısık, şüpheci gözlerle bakarak.

"Öldüremezdim. Aja au Grimmus'la aynı odadaydım. Belki orada olsan sen daha iyisini yapabilirdin ama ben basit bir ölümlüyüm."

İşlerini bilen Pretorlar güldü.

"Lorn au Arcos bile buna cüret edemezdi," diye mırıldandı Augustus, "ki onun bir defasında elinde jileti bile olmadan bir Lekeli'yi öldürdüğüne şahit oldum. Darrow elinden geleni yaptı." Bakışlarını bana çevirdi. "Sen de şimdi kaçmamız gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Bu sizi zayıf gösterir."

"Zayıfız zaten," diye araya girdi Pliny. "Ama bu onu bilge gösterir."

"Bilge adamlar tarih kitapları okur, Pliny. Güçlü adamlar onları yazar."

"Lorn au Arcos'un sözlerini tekrarlamayı kes!" diye tersledi Pliny.

"Her türlü bilgiye açık olduğunu sanıyordum."

"Uzun hayatın seni sayısız konuda otorite yapmış olmalı," dedi Pliny melodik bir sesle. "Eski savaşçıların sözlerini daha çok tekrarla da, hayat ve bilgelik hakkında daha çok şey öğrenelim."

"Konu ben değilim, sevgili Pliny. Bu yüzden *ad hominem* zırvalarını kes." BaşVali'yi işaret ettim. "Konu, sahibimiz. Konu, onun yazgısı."

"Hatırlattığın için teşekkürler, Darrow." Augustus yorgun bir tavırla gözlerini ovaladı.

"Gençler hevesli davranmaktan kendilerini alamıyorlar," diye devam etti Pliny. "Ancak hatırlamalıyız ki sağduyu onursuzluk değildir, sahip. Altı aylık bir gecikme, zafer için ödenecek küçük bir bedeldir." Uzun parmaklı ellerini uzattı. "Aslında, zaman bizden yana. Octavia bütün Güneş Sistemi'nde bizi arayıp duramaz. Özellikle de Senato bu kadar bölünmüşken. Pençesi demire dönüşecek. Diğer BaşValilerin sırtlarını tırmalayacak ve onu izleyenlerin, emirlerine karşı gelmeye başlaması uzun sürmeyecek. Ona başkaldırma nedenlerimizi anlayacaklar; temsilcimiz değil, İmparatoriçemiz olmaya çalıştığını. Bu bize zaman; zaman ise güç kazandıracak. O da kazançlı bir barış ortamı kurmamızı sağlayacak."

Pretor Kavax yumruğunu masaya vurdu. "Haydi oradan."



Dev gibi bir adamdı ve etten çok, taştan yapılmış gibi görünüyordu. Boynu o kadar kalındı ki iki elimle bile kavrayamazdım. Diğer çoğu Altın'ın aksine, başını tıraş ediyordu ve sakal bırakıyordu. Sakalları gürdü ve kan kırmızısına boyanmıştı. Işıklar loşlaştığında, gece karanlığındaki bir meşale gibi parıldıyordu. Sol elinde sadece üç parmağı kalmıştı. Söylentiye göre, diğerlerini oğlu Daxo küçükken ısırıp koparmıştı. Yine de Daxo bu mesele açıldığında her zaman gülümser ve yumuşak sesiyle, bunu kardeşi Pax'ın yaptığını iddia ederdi. Telemanuslar, bu odada Pliny'yle o ya da bu şekilde müttefik olmayan tek Pretorlardı. Kavax'tan hoşlanıyordum.

"Taşaklarımı ağrıtıyor. Bu Peri konuşmaları taşaklarımı ağrıtıyor!" diye hırladı Kavax. "Bu konumda olmamalıyız. Bana izin verin, sahip, bin muhafızımı alıp çağrınıza cevap vermeyen korkaklarla ilgileneyim. *Özür dilerim, hayatım,*" diye fısıldadı en sevdiği tilkisi Sofokles'e, sivri kulaklı yaratık efendisinin bağırmasından dolayı ürkünce. Sofokles, Kavax'ın dev gibi avcundan jöleli şekerlemeler yiyordu.

Kavax'ın dikkatini sözlerine geri çevirmesini bekledik.

"Ne diyordun, Kavax?" diye sordu Augustus, sadece en sevdiklerine takındığı o hızlı gülümsemesiyle.

"Baba." Daxo, babasını dürttü.

Kavax irkilerek başını kaldırdı. "*Ah*. Taşakları *koparılıp* kulakmemelerinden sallandığında, diğerleri sizin Mars'ın *hâkimi* olduğunuzu hatırlayıp yardımınıza gelecektir, Nero."

Sözlerini tamamladıktan sonra Sofokles'e şeker yedirmeye devam etti.

"Ve biz birkaç lordun sadık kaldığını anlarlar," diye ekledi Daxo çabucak, masanın etrafındaki Altınları işaret ederek. Hepsi başlarıyla onayladılar. Daxo ağzındaki tarçın çubuğunu emdi. Pax'tan da çok gülümsüyordu fakat gülümsemesi onunki kadar görkemli değildi ve daha hınzırdı. Sadece bir kez, partide Çakal'a bakarken kaşlarını çattığını görmüştüm.

O kin dinmeyecekti. Dinmemeliydi de. Çakal, Pax'larını onlardan çalmıştı. Buna cevap olarak Telemanuslar başını istemişti. Augustus bu isteğe karşılık Çakal'ı Mars'tan sürmüştü. Ancak

şimdi savaş yeni pürüzler, yeni zorunluluklar doğuruyordu. Ve Çakal, Telemanusların değilse de, babasının gözünde bağışlanmış gibi görünüyordu. Onları dikkatle izliyordum. Takmayı sevdikleri maskeye rağmen aptal değillerdi. Pax'ın katiliyle ittifakımı öğrenmemelerini umuyordum.

"Bağlılığın kolayca koparılamayacağını herkes hatırlamalı," diye bitirdi Daxo, dost canlısı bir sesle. "Babamın ve kız kardeşlerimin bir ziyareti, diğer sancaktarlara savaş zamanlarında size karşı görevlerini hatırlatır." Başını şakacı bir tavırla yana yatırarak kafasındaki altın melek oymalarının ustalığını gözlerimizin önüne serdi. "Biz Telemanuslar izlenim bırakmayı severiz. Belki sayımızı artırabilir."

"Yıldırım lordlarım." Augustus gülümsedi. "Şiddete daima hevesli." Bir parmağını sol elinin üzerinde dolaştırdı. "Ama hayır. O hatırlatmanın beklemesi gerekiyor. Ceza ancak zaferle verilebilir. Filomun dağıldığı ve kuvvetlerimin, şehirlerimin kalkanlarının ardında kapana kısıldığı düşünülürse, böyle bir hamle, boğulmakta olan bir adamın son çırpınışları gibi algılanır."

Pliny'ye baktı ve ticaret ittifaklarımızın ne durumda olduğunu sordu. Kısrak'a bir bakış attım. Bunu fark etti ve ne zaman başlayacağımızı merak edercesine bir kaşını kaldırdı.

"Bütün Politikolarımız *kabul edildi*," dedi Pliny yavaşça. Bugün dudaklarına ciddi görünen, siyah bir ruj sürmüştü. "Bildiğiniz gibi, Politikolarım ve ben Luna'dan kaçtıktan sonra toplandık. Ve potansiyel ittifak değişimleriyle ilgili oldukça ileri seviyede bir teori..."

"Bilgisayarlarla mı?" diye sordu Kavax, bir kahkaha patlatarak.

"Bilgisayarlarla," diye devam etti Pliny sinirlenerek. "Yeşil analistlerim simülasyonlar hazırladılar. Galileo Uydularında; Io, Calisto, Ganymede ve Europa'da kimse bize katılmıyor. Ne simülasyonda ne de gerçekte."

"Pek şaşırtıcı değil," diye mırıldandı şahin yüzlü bir Pretor. "Satürn'ün uydularından biz de aynı sonuçları aldık."

Pliny devam etti. "Doğal olarak, yanlış tarafı seçmenin sonuçlarından korkuyorlar. Satürn Valileri şimdilik kaybedilmiş bir dava. Her gün göklerinde Rhea'nın cesedini görüyorlar. Galileo sektöründe Lorn au Arcos'un Europa'daki varlığı bir sorun oluşturuyor. Onun...



tecritçi siyasi eğilimleri Jüpiter'in Valilerine de bulaştı; özellikle de özel ordusu Valilerinkinin iki katı büyüklüğünde olduğu için."

"Tecrit mi? Daha çok emeklilik denebilir." Augustus iç çekti. "Belki de hak etmiştir."

"Sen delirirdin, baba," dedi Kısrak, masanın diğer ucundan. "Komplolar, entrikalar, iktidar mücadeleleri olmadan... Sadece aile ve çocuklarınla birlikte geçirilecek günler."

Augustus'un gülümsemesi gergindi ve ne düşündüğünü belli etmiyordu. "Kızım beni ne kadar da iyi tanıyor."

"*Beni* en çok endişelendiren," dedi Pliny, "Galileoluların açıkça, davamızın haklılığından şüphe ettiklerini söylemeleri."

"Çünkü bir davamız yok," diye homurdandım rolümü hatırlayarak. "En azından başkasının gözünde."

"Açıkla," diye talep etti BaşVali.

"Açıklayacak, baba," dedi Kısrak. "Darrow teatralliği sever."

Odadaki herkese yavaş yavaş baktım. "Bu odadaki nazik Altınların insan doğasını anladığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Değil mi? Anlamasak bile bizi güdüleyen ne ki? Bir dava mı? *Hayır*. Hiçbirimizin bir davası yok. Özgürlük mü? Bağımsızlık mı? Adalet mi?" Gözlerimi devirdim. "Alakası bile yok. Hükümdar'ın bir İmparatoriçe gibi davranmasından bize ne? Sözleşme ve onun Altınlara tanıdığı ayrıcalıklardan bize ne? Hiç.

"Bu sadece güçle ilgili. Her zaman da öyleydi. Onunla savaşıyoruz çünkü kendimizi bir yıldıza, BaşVali'ye bağladık. Ancak yıldız kayar, söner..."

Kavax sandalyesinden kalkacak gibi oldu. "Lordumuzu aşağılama, sanki o bir..."

"Sanki ne? Bir aptalmış gibi mi? Değil, bu yüzden sakin ol. Bellonalar Mars'ı ele geçirir. Sözleşmeleri ve devlet pozisyonlarını alırlar. Biz ölürüz veya etkisizleştirilerek dışarı itiliriz." Sesim dinleyenleri etkilemeye başlamıştı. "Bu dünyada değerli olan tek şey güçtür. Tactus au Rath'ı düşünün; üç yıl boyunca sadık bir müttefikimdi. Ancak yıldızım kaymaya başlar başlamaz benden çaldı ve arka kapıdan kaçtı. Gece karanlığındaki bir hırsız gibi.

"Buradaki boş sandalyelerin kaçı Luna'dan önce doluydu? Augustus için kanını dökecek birçok erkek ve kadın vardı burada. Agea'daki kürsüsünde otururken onun için gözlerini seve seve feda edecek birçok erkek ve kadın. Şimdiyse..."

Ellerimi silkeledim.

"Kaybediyoruz. Kaçmak, zayıflayıp ölmek demek. Tekrar yükselmek, Galileoluları davamıza çekmek, Satürn'ün Valilerini sancağımız altında toplamak istiyorsak, onlara güçsüz olmadığımızı göstermeliyiz. Her yanımızdan güç aktığını göstermeliyiz. Biz, yaşam ve ölümün aracılarıyız. Biz Bellona değil, Mars Hanesi'yiz."

Pliny bir şey söylemek için ağzını açtı fakat Augustus ona sessiz kalmasını işaret etti.

"Sen ne öneriyorsun?"

"Galileo'daki hanelerin Luna'ya karşı yumuşak olmasının bir nedeni var: Ticaret. Ganymede'nin tersaneleri var. Calisto, neredeyse Toplum'un orduları için Gri ve Obsidiyen üreten bir fabrikadan ibaret. Europa bankacılık, derin deniz madenciliği ve turizm yuvası olan bir okyanus dünyası. Io, Jüpiter'in yörüngesine yakın herhangi bir dünya için bir tahıl ambarı. Çekirdek'le ticarete dayandıkları için bize yaklaşamazlar. Küller Lordu, Rhea'ya saldırdığında neler olduğunu en aptal çocuk bile biliyor." Pretorlar başlarıyla onayladılar. "Bu yüzden onları etkilememiz gerek. Onları korkutalım ki gücümüzün her an onlara da dokunabileceğini ve bizi düşman etme riskini göze alamayacaklarını anlasınlar."

"Nasıl?" diye sordu Augustus. Şimdi hepsini etkim altına almıştım.

Ne tür bir şey önerdiğimi anlamaları için jiletimi masanın üzerine koydum. "Gemilerini alacağız. Çocuklarını alacağız. Onları, Spartalıların karılarını aldıkları gibi yanımıza müttefik olarak çekeceğiz. Güçle."

Sessizlik çöktü. Sonra gürlediler. Pliny, Pretorlarının fikre saldırmasına izin verdi. Kendi enerjisini ise Augustus'un kulağına fısıldamaya harcıyordu. Kısrak'a bir bakış attım fakat diğerlerini izliyor, tartıyordu.



"Boş böbürlenmeler." BaşVali odadakileri sakinleştirerek tekrar bana döndü. "Ben bir plan duymadım."

"Bir plan. İki parçalı."

Bir veri-tabletine dokundum ve Çakal'ın ajanlarının bana verdiği holo, masanın üzerine açılarak Ganymede'yi gösterdi. Uydu, okyanusların maviliği ve ormanların yeşilliğiyle Jüpiter'in buharlı beyaz-turuncu arka planı üzerinde parıldıyordu. Gri tersaneler uydunun etrafını sarıyordu. Masanın üzerine yayılması için görüntüyü yaklaştırdım. Kayıtlı gemileri listeledim; birini özellikle vurguladım. "Ganymede'nin bir uyduKırıcısı var."

Masadan ıslıklar yükseldi. "Bir uyduKırıcı mı?" diye fısıldadı biri.

"Bu bilgi güvenilir mi?" diye sordu Augustus.

Başımla onayladım. "Çok." Parmağım seğirerek limanların görüntüsünü çevirdi. Bir yörünge limanında benim *Pax*'ıma benzer bir geminin gölgesi süzülüyordu ama daha yeni ve daha büyüktü. Gece kadar siyahtı ve sekiz kilometre uzunluğundaydı. "Hükümdar, bunu torununa hediye olarak yaptırdı."

Gemiyi gören Kavax'ın neredeyse salyası akacaktı. "Ne şefkatli bir kadın."

"Tabii bunun uydurma olmadığına inanıyorsanız..." Pliny görüntüyü inceledi. "Bu bilgiye nasıl ulaştın?"

"Küçük kuşlar benim kulağıma da fısıldıyor."

"Oyun oynama. Bu önemli."

"Senin kaynaklarının sadece seni ilgilendirdiği gibi, benimkiler de sadece beni ilgilendirir, Pliny."

"Yani Ganymede'den bu uyduKırıcıyı çalmak mı istiyorsun?" diye sordu Pliny. "Bu bir savaş sebebidir."

Kıkırdadım. "Hayır. Yanlış anladın. Ben bütün gemileri çalmak istiyorum."

# 26

## KUKLACI

Pliny endişeli gözlerle Augustus'a baktı. "Bunu yaparsanız, bir taraf küle dönüşene kadar bu savaş bitmez."

"Zaten o noktadayız..." diye başladı Kavax.

"Bu farklı," diye hırladı Pliny. "Kapsamını genişletiyor."

"Babam haklı," dedi Daxo. "Zaten açıkça isyan durumundayız."

Pliny ellerini masanın üzerine vurdu. "Bu *farklı*. Bu Bellonalara ya da sadece Hükümdar'ın kendisine değil, Toplum'a savaş açmak olur. Ganymede bize herhangi bir zarar vermedi. Bu her şeyi altüst eder."

Augustus sessizce otururken soğuk bakışlarını holodaki uyduKırıcıya dikmişti. Bana bakmadan sordu: "Bu planın iki parçası olduğunu söyledin. İkincisi ne?"

Görüntüyü değiştirdim. Tersanelerin yerini Akademi aldı. Donuk gri yüzeyinde gemiler halka halinde dizilmişti ve arka planda asteroitler dönüyordu.

"Bu gemiler külüstür," dedi Licenus ben ağzımı açamadan. "Bir çatışmada işe yaramaz. Planın onları da çalmak mı?"

"Hayır, Pretor Licenus. Planım öğrencileri çalmak." Bir görüntü daha ekledim. Mars'taki Enstitü, Akademi'ye katıldı. Sonra bir Enstitü daha; Venüs'teki. Sonra Dünya'daki iki Enstitü. Galileo Enstitüleri ve Satürn'dekiler... Sonunda havada on iki görüntü



dönüyordu. "Bütün öğrencileri çalmayı planlıyorum. Savaşmak için değil; fidye istemek için."

"Korkunç lanet." Kısrak kahkahalara boğuldu. "Sen delirdin mi, Darrow?"

Augustus kaşlarını çattı. "Virginia, kendine hâkim ol."

"Kendime hâkimim, baba. Ama saldırı köpeğin değil."

"Yerini unutuyorsun."

"Sen de Claudius'un yerdeki cesedini unutuyorsun. Leto'nunkini de. Bizim için de mi aynı sonu istiyorsun?" Kısrak bu kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez pişman oldu.

"Kapa çeneni, kızım." Augustus öfkeyle titriyordu. Kemikli parmakları, masanın kenarını çatlatana kadar sıktı. "O Bellona veledini bacaklarının arasına aldığından beri dengeni kaybettin. Buraya bir Peri gibi dalıyorsun. O elmayı çocuk gibi yiyorsun. Küçük gösteri fahişeleri gibi davranmayı kes ve adına yaraşır şekilde yaşa."

"Geri kalan son oğlun gibi mi?" diye sordu Kısrak.

Augustus sakinleşmek için uzun bir nefes aldı. "Sessiz olmazsan buradan gidersin."

Kısrak dişlerini sıktı fakat ondan beklenmeyecek şekilde sessiz kaldı. Pliny'nin dudaklarında keyifli bir gülümseme belirdi.

"Onu suçlamayın, beyefendiler, savaştan yorgun düşmüş olmalı," dedi Pliny, düşene bir de kendisi tekme savurarak. "Bellonalarla geçirilen sayısız yatay diplomasi gecesinden sonra eski enerjisi kalmadı."

Kavax, Pliny'nin üzerine atıldı. Daxo onu tam zamanında yakaladı. Ancak gürültünün arasında ilk konuşan Kısrak oldu: "Kendi onurumu kendim savunurum, beyefendi. Ancak Pliny'nin ağzından sadece böyle hakaret çıkar zaten. Sonuçta, benim karım da birçok genç paralı askere kılıçlarını kınlarına nasıl sokacağını öğretmek için öne eğilse, ben de aksi olurdum."

Pliny öfkeyle bakarken Kısrak ayağa kalkarak devam etti: "Mars'tan ayrılma nedenim, Hükümdar'ın sarayında bilgilenmekti. Birçoklarının iddiasının aksine, ailemi terk etmedim. Ve buradan ayrılıp da böyle sohbetleri kaçırdığım için pişman değilim. Çünkü siz beyefendiler... siz sadece tek bir şeyde iyisiniz; zırvalamak. Oysa

ben alay konusu olduğumda hepiniz nasıl da çabucak hemfikir oluyorsunuz. İlginç. Beni gücünüze bir tehdit olarak mı görüyorsunuz? Yoksa sadece bir kadın olduğum için mi?" Masanın etrafındaki kadınlara baktı. "Öyleyse, yerini unutan sizsiniz. Bu Toplum, liyakat temelinde yükselen erkek ve *kadınlar* tarafından kuruldu.

"Ne var ki sevgili Politiko Pliny haklı; ben bu savaştan uzak dururdum. Hatta denedim de. Cassius au Bellona'nın benimle flört etmesine neden izin verdim sanıyorsunuz? Yine de savaş önümüzde. Ve ben yine ailemi iç ve dış, tüm tehditlere karşı koruyacağım."

Augustus çok hafifçe, belli belirsiz gülümsedi. Hayatımda sevgisi bu kadar koşullu olan birini daha görmemiştim. Az önce kızına fahişe demiş, sonra da Kısrak'ın odada kaybettiği gücünü geri alışını izleyince gülümsemişti. Kızı aniden önem kazanmıştı.

"Eh, planımla ilgili ne düşünüyorsun peki?" diye sordum.

"Tehlikeli olduğunu düşünüyorum. Bizim kazanacağımızın garantisi olmaksızın savaşı yayacak. Ahlaksızca ve tehlikeli bir gelenek yaratıyor. Diğer yandan, savaşın doğası zaten ahlaksızcadır. Bu yüzden ne kadar ileri gideceğimize karar vermemiz gerek."

"Sen Octavia'yı benden daha iyi tanıyorsun," dedim. "O ne kadar ileri gider?"

Kısrak bir an sessiz kaldı. "Zafer kazanırsak ve güçlü ya da zayıf bir pozisyondan barış teklif edersek, teklifi kabul eder..."

"Gördünüz!" diye sırıttı Pliny.

Kısrak sözünü bitirmemişti: "Tarafsız bir bölgede buluşulmasını ister. Ve barış görüşmeleri için gittiğimiz gün, hepimizi öldürmek için elinden geleni ardına koymaz."

Pliny bir ona, bir bana baktı ve nasıl bir oyuna getirildiğini anlamaya başladı.

"Yani geri dönüşü yok. Kazanacak ya da ölecek miyiz?" diye sordum.

"Aynen öyle, Darrow," dedi, gülümseyerek. "Kazanacağız ya da öleceğiz."

"Anlaşılan senden akıllı çıktılar, Pliny. Darrow'un planını izleyeceğiz." Augustus ayağa kalktı. "Yarın Pretor Licenus bu geminin ve filonun komutasını alarak Hükümdar'ın filosunu peşine takarken, ben muhriplerden ve fırkateynlerden oluşan küçük bir saldırı grubuyla Gaz Devleri'ne gideceğim. Ganymede'nin tersanelerine *ben* saldıracağım."



"Ben de sizinle geleceğim, sahip!" diye gürledi Kavax. Sesinin şiddetiyle tilkisi kucağından atladı ve titreyerek masanın altına saklandı.

"Hayır."

Kavax'ın yüzü asıldı. "Hayır mı? Ama Nero... oradaki savunmalar, savaş üsleri, muhripler, şalomaGemileri... götüreceğiniz bütün muhrip güçlerini paramparça eder." İri ellerini yalvarır gibi açtı. "Sizin için bunu benim yapmama izin verin."

"Benim kim olduğumu unutuyorsun, dostum."

"Özür dilerim, ben..."

Augustus elini sallayarak özrü umursamayıp Kısrak'a döndü. "Darrow'un planının ikinci kısmını uygulamak için filodan ihtiyacın olan her şeyi al."

Şimdi Pliny'yi izlemek, bir avuç kuma tutunmaya çalışan bir çocuğu izlemek gibiydi. İşlerin nasıl bir yön aldığını anlayamıyordu fakat hamlesini şimdi yapacak kadar da aptal değildi. Bir yılan olduğundan, çimenlerin arasında bekleyecekti.

BaşVali bana döndü. "Darrow, Cassius'un kanını akıtmadan önce bana ne demiştin?"

"Mars Kralı olmanız gerektiğini söylemiştim."

"Dostlarım." Augustus parmakları kaskatı kesilmiş halde ince ellerini masanın üzerine koydu. "Darrow hiçbirinizin sahip olmadığı güçler sergiliyor. Ne istediğimi tahmin ediyor. Ben kral olmak istiyorum. Beni tahtıma oturtun. Gidebilirsiniz."

Harekât odası boşaldı. Ben Augustus'la birlikte bekledim. Benimle yalnız konuşmak istiyordu.

Kısrak yanımdan omzuma sürtünerek geçti ve şakacı bir tavırla göz kırptı.

"Güzel konuşmaydı," diye mırıldandım.

"Güzel plandı."

Elimi hafifçe sıktı ve salondan çıktı.

"Yine birlikte hareket ediyorsunuz ha?" dedi Augustus. Bana kapıyı kapamamı işaret etti. Yanına oturdum. Gözlerime bakarken yüzündeki sert çizgiler derinleşti. Bu çizgiler uzaktan bakıldığında görünmüyordu. Ancak bu kadar yakından bakınca, o yüzü yapan şeyler onlardı. Kayıplar, insana böyle çizgiler kazandırırdı ve bana bir şeyi hatırlattı: *Bu adamı kızdırma. Bu adama borçlanma.*

"Birbirimizi kırmadan önce haklı öfkelerimizi halledelim." Parmaklarını birleştirerek manikürlü tırnaklarını inceledi. "Soru basit ve cevaplayacaksın: Bir demoKrat mısın?"

Bunu beklemiyordum. Gergin bir tavırla etrafıma bakınmamaya çalıştım.

"Hayır, sahip. DemoKrat değilim."

"Reformcu da mı değilsin? Daha adil, daha saygın bir toplum yaratmak için Sözleşme'yi değiştirmek istemiyor musun?"

"İnsanoğlunun sistemi şu anda gayet düzenli," dedim ve duraksadım, "birkaç önemli istisna dışında."

"Pliny mi?"

"Pliny."

"İkinizin de kendinize has yetenekleriniz var. Ve onu neden yakınımda tuttuğumu sorgulamasan iyi olur."

"Peki, sahip. Ancak siz ne kadar Lune'sanız, ben de o kadar demoKratım."

Bu onu beklediğim gibi gülümsetmedi. Bunun yerine bir düğmeye bastı ve *Pax*'ı kazanmak için yaptığım konuşma hoparlörlerden duyuldu. Bir holo, farklı Renklerin yüzlerini gösteriyordu.

"İfadelerini izle." Mürettebat Altın kumandanlarına karşı gelmeden önce yaptığım konuşmayı dinlerken geminin farklı yerlerinde çekilmiş çeşitli videoları izliyordum. Augustus da benim ifademi izliyordu. "Görüyor musun? Tam önünde. O kıvılcımı? Görüyor musun?"

"Görüyorum."

"Bu umuttur." Karımı öldüren adam, kendimi ele vermem için yüzümü inceliyordu. Denediğiyle kalacaktı. "Umut."

"Bir hata yaptığımı mı söylüyorsunuz?" diye sordum.



Eski sözleri anımsattı: "Hades'in kapıları kadar nefret ettiğim bir şey varsa, o da kalbinde bir şey gizlerken bana başka şey söyleyen bir adamdır."

"Benim kalbim daima açık oldu."

"Sen öyle diyorsun." Dudakları hafifçe aralanarak tıslar gibi konuşmuştu. "Ancak teröristler nette yalanlar yayarken, şehirlerimiz bombalı saldırılara hedef olurken, adiRenkler huzursuzluk çıkarırken, temelimizdeki termitlere rağmen biz bir savaşa başlarken sen *bunu* söylüyorsun."

"Her kargaşa..."

"Kapa çeneni. Diğer Valiler bizim Reformcu olduğumuzu düşünürse neler olur, biliyor musun? Diğer haneler benimkini bir eşitlik ve demoKrasi kalesi gibi görürse?" Bir kadehi işaret etti. "Potansiyel müttefiklerimiz." Kadehi masadan yere iterek parçaladı. Bir başkasını işaret etti. "Hayatlarımız." O da düşüp kırıldı. "Kızımın Luna'da Reformcu locasıyla yakınlaşması yeterince kötüydü. Sen politikacı gibi *görünemezsin*. Savaşçı olarak kal. Basit kal. Anlıyor musun?"

Ya adiRenkler bizim yanımızda yer alırsa? Bunu sormak istiyordum ama Obsidiyenleri beni buracıkta öldürürdü.

"Anlıyorum."

"Güzel." Augustus ellerine bakarak yüzüğünü parmağında çevirdi. Tereddüt ediyordu. "Sana güvenebilir miyim?"

"Ne konuda?"

Bir kahkaha patlattı. "Çoğu insan hiç düşünmeden evet derdi."

"Çoğu insan yalan söyler."

"Sana benimkinden bağımsız bir güç teslim edecek kadar güvenebilir miyim?" Dalgın bir tavırla çenesini kaşıdı. "Birçokları, lordlarından tam da bu noktada ayrılır. Gözleri açlıkla dolar. Romalılar bu dersi tekrar tekrar öğrenmiştir. Generallerin Senato'nun izni olmadan Rubicon'u geçememesinin nedeni buydu. Orduları olan adamlar ne kadar güçlü olduklarını kısa sürede anlarlar. Ve o gücün sonsuza dek ellerinde kalmayacağını da daima bilirler. Orduları onları terk etmeden, çabucak kullanmalıdırlar. Ancak acele kararlar imparatorlukları yıkabilir. Mesela oğluma böyle bir güç asla verilmemelidir."

"Ama onun kendi girişimleri var."

"O yavaş bir güç. Kendi adına akıllıca davrandı fakat benim adıma uygun değil. Yavaş güç, hareketsiz bir düşmanı daima aşındırabilir. Ancak hızlı güç, seninle her yere gidebilen, yapmasını istediğin şeyi çiviye inen bir çekiç etkinliğiyle yapabilen bir güç, kafaları koparan ve tahtları çalan güçtür. Sana bu konuda güvenebilir miyim?"

"Güvenmelisiniz. Lorn'a gidebilecek tek kişi benim."

Gözlerinde şaşkınlık pırıltıları belirdi; planlarının tahmin edilmesine alışkın değildi. Hakkımı teslim etmek istemediği için şaşkınlığını çabucak gizledi. "Zaten biliyordun."

"Bana jilet kullanmayı öğrettiği için Lorn'a benim gitmemi, ondan yardım istememi istiyorsunuz."

"Ayrıca seni seviyor."

Aptalca gözlerimi kırpıştırdım. "Ondan pek emin değilim."

"Dört oğlu vardı. Üçü gözlerinin önünde öldü. Ve sonra sonuncusunu, Lysander'in babasını da bildiğin gibi, bir kazada kaybetti. Ona onları hatırlattığına inanıyorum ama aslında daha becerikli ve daha az ahlaklısın ki bu da senin avantajın. Ancak Lorn seni sevdiği kadar, benden nefret ediyor."

"Octavia'dan daha çok nefret ediyor, sahip."

"Yine de... Onu bize katılmaya ikna etmek kolay olmayacak."

"O halde ona seçim şansı vermem."

# 27

## JÖLELİ ŞEKERLEMELER

Telemanuslar beni koridorda bekliyordu. Kavax sırtımı kütürdetecek kadar güçlü bir şekilde bana sarıldı. Daxo başıyla onayladı. İkisinin arasında, sersemlemiş bir halde kalakaldım. İkisiyle de ilk kez herhangi bir şiddet ortamı söz konusu olmadan konuşmuştum. Doğrusunu söylemek gerekirse, Pax'a olanların utancından dolayı onlardan uzak durmuştum.

"Benim oğlum sadece sana yenildi," dedi Kavax. "Küçük Pax. Bir dizinin üzerine çökseydi, dostluk için bunu yapmak utanç değildir. Keşke Olimpos'u birlikte fethettiğinizi görebilseydim. Ne muhteşem bir manzara olurdu!"

"Onun Jüpiter Gözetmeni'nin zırhını alışını görmeyi ben de isterdim."

Daxo sırıttı. "Ben Jüpiter Hanesi'ndeydim. Her şeyi Karnus au Bellona'ya kaptırana kadar Primus'tum."

"O halde sanırım ortak bir düşmanımız var."

"Kardeşimi öldüren sinsi alçağın dışında, değil mi?" dedi Daxo kısık sesle. "Birçok ortak düşmanımız var, Andromedus."

Kavax tilkisini kucağına aldı. Hayvan onun boynunu yaladı, bana vahşice baktı ve burnunu sahibinin gür kızıl sakallarına daldırdı. Beyaz bir göğsü, siyah bacakları ve vücudunun geri kalanını kaplayan koyu kızıl tüyleri vardı. Normal bir tilkiden daha iri ve

daha dayanıklıydı; yaklaşık otuz beş kilo ağırlığında olduğu düşünülürse, aslında daha çok kurt gibiydi.

"Tilkiler güzel yaratıklardır," dedi Kavax, hayvanı okşayarak.

Daxo başıyla onayladı. "Yaramaz. Etobur. Kaçak avcılara karşı dirençli. Tekeşli. Çok özel ve kurtların bölgesinde bile avlanabilecek kadar akıllı." Bana çatık kaşlarla baktı. "Ancak doğanın korkunç bir cilvesi yüzünden tilkiler çakalların karşısında zayıftır. Augustus'tan Adrius'u sürgüne göndermesini istemiştik. Bir süreliğine oldu da ama şimdi filoya geri döndü."

"Rezalet," dedim.

Başlarıyla onayladılar.

Daxo bir elini omzuma koydu. "Kızlar, yani kız kardeşlerim ve annem... seni Pax'ın ölümünden sorumlu tutmadığımızı bilmeni istediler. O küçük çocuğu severdik ve onu onurlandırmak istediğini biliyoruz. Gemine onun adını verdiğini biliyoruz. Ve bunu unutmayacağız. Bir kez dost olan daima dost kalır. Bizim ailemizde böyledir."

Kavax oğlunun her kelimesini başıyla onaylıyordu. Tilkisine bir avuç jöleli şekerleme daha verdi.

"Yani bize ihtiyacın olursa," dedi Daxo, harekât odasını işaret ederek, "söylemen yeterli. Telemanus Hanesi davana kendini adamaya hazır."

"Bunda ciddi misiniz?" diye sordum.

"Bu Pax'ımı mutlu ederdi," dedi Kavax.

Elini tutarak şansımı denedim. "Saygısızlık edersem beni bağışlayın ama size şu anda ihtiyacım var."

İki dev birbirine şaşkınlıkla bakarken iri kaşları havaya kalktı. "Yokla, Sofokles! Yokla," dedi Kavax heyecanla. Ayaklarının dibindeki iriyarı tilki yaklaşarak dizlerimi, ayakkabılarımı ve ellerimi kokladı. Araştırmasına devam ederken bacaklarımın arasından dolandı. Ardından ön patilerini belime koyarak ayağa kalkıp burnunu cebime soktu ve iki jöleli şekerlemeyle geri çekilerek memnuniyetle mırıldandı.

"Sihir!" diye gürledi Kavax, omzuma vurarak. "Sofokles sihir sayesinde şanslı bir işaret keşfetti! Ne güzel bir alamet! Daxo,



oğlum. Kız kardeşlerine ve annene haber ver. Azrail çağırıyorsa, Telemanus Hanesi cevap verir."

"Kızlar şu anda Neptün'deler, baba. Buraya gelmeleri birkaç ay sürer."

"Eh, o zaman *biz* cevap vermeliyiz."

"Kesinlikle aynı fikirdeyim, baba."

"Bir saat içinde talimatlarımı ileteceğim," dedim.

"Sabırsızlıkla bekleyeceğiz!" Kavax ağır adımlarla uzaklaştı. "Onları sabırsızlıkla bekleyeceğiz." Yanından geçen Turunculara bağırarak iltifat ederken iri sırıtışıyla onları korkuttu. Daxo ve ben izliyorduk.

"Sihre gerçekten inanıyor mu?" diye sordum.

"Geceleri cinlerin ondan kulak kiri çaldığına inanıyor. Annem, bu halini, kafasına çok fazla darbe almasına bağlıyor." Daxo babasının peşinden geriledi ve ağzına bir jöleli şekerleme atarken yüzünde zekice bir gülümseme belirince benim cebimdekilerin nereden geldiğini anladım. "Ben sadece bizimkinden daha eğlenceli bir dünyada yaşadığını düşünüyorum. Bizi gecikmeden çağır, Azrail. Babam çok hevesli."

Çakal'ı holo üzerinden planımla ilgili bilgilendirdikten ve onun tavsiyelerine göre birkaç değişiklik yaptıktan sonra, Orion'a rotayı Europa'ya çevirmesini söyledim. Yolculuk iki haftamızı alacaktı. Roque köprüde bana katıldı ve iskelete benzeyen Mavi personeli izledi. Konuşmuyordu. Ancak Luna'dan ayrıldığımızdan beri ilk kez bana gelmişti. Bu tepemde sarkan bir ağırlıktı.

"Özür di..." diye başladım.

"Quinn'i konuşmak istemiyorum," dedi sakince. "Bu savaşı istediğini biliyorum. Sözleşmeni satın alıp seni koruyacağıma güvenmek yerine bu savaşı tezgâhladın. Bilmediğim şey, beni neden bayılttığın."

"Seni korumak istedim. Partiden sonra sana ihtiyacım olacağını biliyordum ve güvenliğini riske atamazdım."

"Peki, benim ihtiyaçlarım ne olacak?" diye sordu. "Kendi planlarını bozacağından korkup da benim adıma seçimler yapmaya hakkın yok. Dostlar bunu yapmaz."

"Haklısın. Hatalıydım." Başımı yavaşça ve içtenlikle salladım.

"Boynuma bir iğne saplamaya hata mı diyorsun?"

"Hatanın da ötesinde. Ancak niyetimin iyi olduğunu bil; fikir ve uygulama ne kadar aptalca olsa da. Diz çökmem gerekiyorsa..."

"Bak bunu görmek isterdim." Dalga geçtiğini biliyordum ama dönüp yürüyerek uzaklaşırken gülümsemiyordu.

# 28

# FIRTINA-OĞULLAR

"Bana bir fırtınanın başında geldin," dedi dostum. Aşağıdaki dalgalara bakarken gri sakalı rüzgârla salınıyordu. "Bu okyanus dünyasında bundan daha şiddetli fırtınalarda yelken açan çocuklar olduğunu biliyor muydun? Gri, Kızıl ve Kahverengi süprüntüsü çocuklar. Deli cesaretleri var." Balkondan, kalın parmağıyla, korkunç dalgalı, kara suları işaret etti; dalgalar on metre yükseğe uzanabiliyordu. "Kendilerine fırtına-oğullar diyorlar."

Buradaki yerçekimi çıldırtıcıydı. Her şey havada süzülüyordu. Dünya'nın yerçekiminin 0.136'sıydı. Attığım her adım ölçülü, kontrollü olmak zorundaydı, yoksa dört-beş metre havaya fırlar ve aşağı süzülmeyi beklemek zorunda kalırdım. Burada yaşanacak bir çatışma, sualtı balesine benzerdi. Daha rahat hareket edebilmek için çekimBotları giyiyordum.

Yaşlı adam, okyanus dünyasının, adasının etrafında hareket edişini izliyordu. Bana her zaman olmamı öğrettiği gibiydi... Dalgaların ortasında bir taş; ıslak ama etrafında olup bitenlerden etkilenmemiş. Sakalından tuzlu su damlaları süzülüyordu. Parlak, altın sarısı gözlerini fırtınanın sert rüzgârına karşı kırpıştırıyordu.

"Tuzun içinde olduğunda, her fırtınanın dünyayı sona erdireceğini sanırsın. Her dalga, o zamana kadar gördüğün en büyüğüdür. Bu çocuklar fırtınalara zevk için biniyor. Ancak arada bir gerçek

bir fırtına patlak veriyor. Yelkenlerini parçalıyor ve saçlarını neredeyse başlarından yoluyor. Su onları bir bütün halinde yutmadan önce uzun süre dayanamıyorlar. Anneleri onların ölümünün yasını tutmaya çok öncesinden başlıyor; tanıştığımız gün benim seninkini tutmaya başladığım gibi."

Gür sakalının arasından dudaklarını büzerek bana dikkatle baktı.

"Sana hiç söylememiştim ama tanıdığın birçok Eşsiz'in aksine, ben bir sarayda veya bir şehirde büyümedim. Babam oralarda en büyük iki kötülüğün var olduğuna inanırdı: Teknoloji ve kültür. Sert bir adamdı. Diğerleri gibi bir katildi. Ancak sertliği yapabildiği şeyden değil, yapmayacağı şeylerden, direncinden kaynaklanırdı. Kendini ve oğullarını mahrum ettiği zevklerden. Hücre yenilenmesi olmaksızın yüz altmış üç yaşına kadar yaşadı. Her nasılsa sekiz Demir Yağmur atlattı. Yine de yaşama asla değer vermedi çünkü çok fazlasını sonlandırıyordu. Mutlu olacak bir adam değildi."

Eski Öfke Şövalyesi Lorn au Arcos'un, şatosunun balkonundan eğilişini izliyordum. Burası, doksan kilometre derinliğinde bir denizin ortasına yapılmış, kireçtaşından bir şatoydu. Modern hatlara sahipti. Ortaçağ tarzında değildi ama geçmiş ile şimdinin bir bileşimiydi; cam ve çelik taş adayla sert hatlar oluşturuyordu. Kendi kuşağındaki diğer bütün Altınlardan daha çok saygı duyduğum adamın kendisine benziyordu.

Onun gibi bu şato da fırtına patlak verdiğinde sert bir yer oluyordu fakat fırtınalar dindiğinde, güneş ışığı burayı aydınlatıyor, cam duvarlardan parıldıyor, çelik desteklerden yansıyordu. On kilometrelik arazisinde çocuklar koşturuyor, bahçeden geçip, duvarların dibinden limana çıkıyorlardı. Rüzgâr çocukların saçlarını savuruyordu ve Lorn, kütüphanesinden sadece martıların çığlıklarını, denizin dalgalarını ve ölmüş oğullarının yerine koruduğu torunları ile annelerinin kahkahalarını duyuyordu. Buradaki tek eksik, küçük Lysander'di.

Bütün Altınlar onun gibi olsa, Kızıllar hâlâ toprağı kazmaya devam ederdi fakat Arcos onların amaçlarını bilmelerini sağlardı. Bu onu iyi biri yapmasa da, dürüst biri yapıyordu.



İriyarı, geniş omuzlu ve benden daha kısaydı. Boş viski kadehini bıraktı ve rüzgârın onu devirmesine izin verdi. Kadeh aşağı uçtu ve deniz onu yuttu. "Ölmüş fırtına-oğulların çığlıklarının rüzgârda duyulduğu söylenir," diye mırıldandı. "Ben duyulan şeyin, annelerinin ağıtları olduğuna inanıyorum."

"Sarayın fırtınaları insanları içine geri çeker," dedim.

Alaycı bir tavırla güldü; sarayın fırtınalarıyla, esen rüzgârlarıyla ilgili bir şey bilebileceğim fikriyle alay ediyordu.

Tek bir gemiyle, beş kilometre uzunluğundaki muhribim *Pax*'la uçarak onu görmeye gizlice gelmiştim. Efendime onun bize yardım etmeyeceğini söylemiştim. Oysa bana yardım etmek *istemesi* umuduna tutunuyordum. Diğer yandan, şimdi Lorn au Arcos'u bir kez daha karşımda görürken, adamın doğasını hatırlayarak endişeye kapıldım. Komutanlarımın ve kurmaylarımın kulağımdaki iletiBiriminden bizi dinlediklerini biliyordu. Ona saygımı kanıtlamak ve gizli bir konuşma yapacağımızı sanmaması için kendisine göstermiştim.

"Bir asırlık yaşamdan sonra vücudum bana henüz ihanet etmiyor." Altmışlı yaşlarının ortasında gibi görünüyordu. Onu gerçekten yaşlandıran tek şey yara izleriydi. Boynundaki, gülümsemeye benzer yara izini kırk yıl önce Uydu Krallarının İsyanı'nda bir Lekeli bırakmıştı; Jüpiter uydularının valileri, Octavia'nın Hükümdar babasını devirişinden sonra kendi krallıklarını ilan edebileceklerini sandıklarında. Burnunun bir kısmını ele geçirmiş yara izi, gençken Küller Lordu'yla yaptıkları düellolardan kalmıştı. "Şu sözü duymuşsundur: 'Oğulun görevi, babanın görkemidir.'"

"Kendim de söylemiştim."

Homurdandı. "Ben onu bizzat yaşadım. Kendi görkemim için birçoklarını kaybettim. Bilerek gemimi fırtınanın içine soktum. Her seferinde yanımda kadınlar ve çocuklarla." Bir an için dalgaların konuşmasına izin verdi. Kayalara vurarak geri çekiliyor, çeşitli nesneleri Diskordya dedikleri denizin derinliklerine sürüklüyordu.

"Bence bu kadar uzun yaşamak doğru değil. Dün gece torunumun torunu doğdu. Parmaklarımda hâlâ kan kokusu var." Parmaklarını bana uzattı; silah tutmaktan ağaç kökleri gibi boğum boğum ve nasırlıydı. Hafifçe titriyorlardı. "Bunlar onu karanlıktan

ışığa, sıcaktan soğuğa çekti ve göbek bağını kesti. Kestikleri son et olsa, ne güzel bir dünya olurdu."

Ellerini gevşetti ve soğuk taşların üzerine koydu. Kısrak'ın bu adam hakkında ne diyeceğini merak ediyordum. Onları yüz yüze görmek, taşın üzerinde tutuşmaya çalışan ateşi izlemek gibi olurdu. Planıma herkesin içinde ayak diremişti ama başından beri bu şekilde tasarlamıştık: Planların içindeki planların içindeki planlar...

"Eller ne hissediyordur acaba?" diye mırıldandı Lorn. "Bu eller, üç evladın can verirken zayıflayan kalp atışlarını hissetti. Gençliğin hayallerini çalarken bir jiletin kabzasının soğukluğunu hissetti. Bir kızın, bir kadının aşkını, sonra da aynı insanın kalbinin duruşunu taşıdı. Hepsi benim görkemim içindi. Hepsi, ben denize açılmayı seçtiğim içindi. Hepsi ben güçlü olduğum ve çoğu kadar kolay ölmediğim içindi." Kaşlarını çattı. "Bence eller bu kadar çok şey hissetmek için yaratılmamıştır."

"Benimkiler de istediğimden fazlasını hissetti," dedim. Eo asıldığı zaman ellerime yayılan kırılma hissini hâlâ hatırlıyordum. Saçlarının dokusunu. Pax'ın kanının sıcaklığını. Antonia, Lea'yı öldürdükten sonraki soğuk sabahta arkadaşımın solgun yüzünün serinliğini. Hemantus çiçeğinin kırmızı lekesini. Ateşin karşısında yatarken Kısrak'ın çıplak kalçasını.

"Daha gençsin. Saçların beyazladığında daha da fazlasını hissetmiş olacaksın."

"Bazıları yaşlanmaz." Cehennemdalgıçları yaşlanmıyordu.

"Hayır. Bazıları yaşlanmaz." Siyah üniformamın üzerindeki Augustus'un aslan nişanına dokundu. "Ve aslanlar da griffonlar[5] kadar uzun yaşamaz. Tahmin edersin ki biz griffonlar bir şeylerden uçarak kaçabiliriz." Kendi aile yüzüğünü salladı ve kollarını aptalca sallayarak beni gülümsetti. Diğer parmağında da Mars Hanesi'nin yüzüğü vardı. "Bir zamanlar Pegasus'tun, değil mi?"

5 Antik Yunan ve Asya mitolojilerinde geçen, her kültürde farklı betimlense de genellikle aslan vücutlu, kartal kanatlı ve kafalı, güçlü ve asil yaratıklar. (ed.n.)



"Andromedus'un sembolüydü... *sembolü.*" Sahte Altın ailem. Ancak sembol bana Eo'yu hatırlatıyordu. Ölmeden önce bana Andromeda Galaksisi'ni göstermişti. Aynı anda hem çok şey ifade ediyordu hem de anlamsızdı.

"Olduğun gibi kalmak onurludur," dedi.

"Bazen değişmek zorunda kalırız. Herkes senin gibi zengin doğmuyor."

"Gidip ormandaki İkarus'u bulalım." Mars'tayken ondan sık söz ederdi ama Lorn'un en sevdiği yaratığını hiç görmemiştim. "Carolina, Vincent'la ona yeni bir oyuncak yaptı. Hoşuna gideceğini düşünüyorum."

"Çocukların nerede? Onları yine görmek isterim."

"Sen gidene kadar doğu kanadında kalacaklar."

"O kadar tehlikeli miyim?"

Cevap vermedi.

Dostumun peşinden balkondan ayrılırken Europa'nın bulutlarından birinin içinde, karanlık gökyüzünü bölen mavi bir şimşek çaktı. Dev dalgalar beyaz duvarlara vururken okyanus dünyası insan yapımı adayı yutmaya kararlı gibi görünüyordu. Bütün bunlara rağmen, Jüpiter'in; büyük bir mermer tanrının başı gibi bize bakan dokulu gaz devinin, bulutların arkasındaki geceyi ele geçirişinin yanında şato ve fırtına çok küçük kalıyordu.

Taş konakta yürürken Lorn yanından geçtiği hizmetkârların her birini güler yüzle selamlıyordu. Renkleri değil, insanları görüyordu. Çoğu yıllardır onun için çalışıyordu. Onun yanında eğitim almalıydım. Ancak o zaman sonum burası olurdu; daha iyi bir adam olurdum fakat Çekirdek'ten bu kadar uzaktayken hiçbir şeyi değiştiremezdim.

Çocukların oyuncakları koridorlara saçılmıştı. Ailesi buradaydı; sosyal hayatı bıraktıktan sonra bir araya getirdiği, sevdiği onlarca insan. Çoğu ekvator yakınlarındaki sıcak sulara, güney adalarına dağılmış halde yaşıyorlardı. Kasırgalar bu ay onları kuzeye, Büyükbaba Lorn'un yanına sığınmaya zorlamıştı. Görünüşe bakılırsa fırtına peşlerinden gelmişti.

Büyük bir cam kapıyı açarak beni hisarının merkezine yönlendirdi. Burada birkaç hektar büyüklüğünde bir ormanı vardı. Ormanın çevresinde duvarlar yükseliyor, öfkeli dalgaları dışarıda tutuyordu. Lorn'un sancakları havada dalgalanıyordu; kar beyazı bir zemin üzerinde kükreyen, mor bir griffon. Ağaçların üzerine yağmur yağıyor, iğnelerin arasından tıslayarak süzülüyordu. Lorn bir akımBalonu çalıştırdı. Yağmur balonun çatısına çarpmaya ve yoğun bulutlar halinde buharlaşmaya başladı. O önden yürürken arkada kalarak kol ağzımdaki gizli bir keseden tırnaklarımdan daha büyük olmayan küçük siyah çivileri çıkarıp kapının hemen önündeki yosunların arasına saçtım.

"Çalıntı bir savaş gemisiyle gelip benden gemi ve adam istiyorsun. Neden?" diye sordu Lorn, dönüp bana merakla bakarak. Adımlarımı hızlandırdım ve sırtını tekrar bana döndüğünde yere birkaç çivi daha attım. Lysander'den söz etmesini bekliyordum.

"Çünkü Mars'ın yarısı hâlâ Bellonalara ve Hükümdar'a bağlı güçlerin kontrolünde. Mars'ı onlardan kurtarmak için senin gemilerine ve adamlarına ihtiyacım var. Bunu başardığımızda, Uydu Lordları ve Çeper Valileri, Çekirdek'e karşı yardımımıza gelecektir."

"Yani ihanetinize yardım etmemi istiyorsun."

"Efendisinin öldürmek istediği bir köpeğin, efendisinin elini ısırması ihanet midir?" diye sordum.

"Korkunç bir benzetme." Duraksayarak ormana bakındı. "Ah." Yine yürümeye başladık.

"Yani kısacası, yardımına ihtiyacım var."

Yosunlu zemine tükürdü ve bir yamaca doğru kendisini izlememi işaret etti. Sırılsıklam bir kütük çizmelerimin altında çatırdadı. "Seni neden umursayayım?"

"Çünkü beni sen eğittin."

"Aja au Grimmus'u da ben eğittim."

"Nedense beni ondan daha çok sevdiğini düşünüyorum."

"Nedenmiş o?"

"Benim mizah duygum var."

Güldü. "Aja da komik olabiliyor."

"Dalga geçtiğinden eminim."



"Bir erkekle tanıştığında onu tanırsın. Bir kadınla tanıştığında o seni tanır." Bir anıyı hatırlayarak kendi kendine güldü. "Onu gecenin içindeki bir dehşet olarak düşünmek daha kolay fakat o da etten kemikten bir insan. Dostları var. Bir ailesi var. Ve senin onları tehdit ettiğini düşünüyor."

"Ama dostumu öldüren oydu."

"Evet, duydum. Çocuğu almışsın. Akıllıca bir taktik." Koluma sarılı jilete gözlerini kısarak baktı. "Artık herkes jiletini birer aptal gibi mi taşıyor?"

"Moda böyle."

"Sarmal halde belden sarkması gerekir. Kazayla kolunu kesebilirsin." İç çekti. "Sizin kuşağınız... ne kadar da kibirli. Nedensizce bir şeyleri değiştiriyorsunuz. Merak ediyorum, kibirli çocuk, çalıntı geminle buraya gelirsen benim, asırlık bir adamın, senin peşinden bir savaşa gireceğini mi düşündün? Bütün hizmetkârlarımı, bütün ailemi, bütün sevdiklerimi senin için tehlikeye atacağımı mı sandın? Hem de Haneme katılmanı istediğimde beni reddetmene rağmen?"

Sitemine aldırmadım. "Toplum'u bir nedenle terk ettin, Lorn. Ne olduğunu hatırlayabiliyor musun?"

"Gürültücü ahmaklardan uzak durmak."

"Bence Toplum'un hasta olduğunu düşündüğün için terk ettin. Çünkü daha fazla fedakârlık yapmaya değmezdi."

"Havlamayı kes, enik."

"Demek haklıyım."

"Hayır. Haklı değilsin." Öfkeli bir tavırla bana döndü. "Toplum'u hasta olduğu için değil, ölü olduğu için terk ettim. Toplum, düzen sağlamak için yaratılmıştı. İnsanlar, insanoğlunun varlığını devam ettirebilmesi için fedakârlığa zorlanmıştı. Irkımızın sonsuz refahırs-savaş döngüsünü kırabilelim diye onları Renklere ayırmış, hayatlarını sınırlayıp bir düzene oturtmuştuk. Altınların diğer Renklere liderlik etmesi gerekiyordu, onları yutması değil. Şimdi yine o döngüye hapsolmuş haldeyiz; kaçmaya çalıştığımız şeyin ta kendisine. Toplum mu? Bütün insanoğlunun muhteşem toplamı mı? O çoktan öldü ve cesedi de yüzlerce yıldır çürüyor! Onun için savaşanlar da akbabalar ve solucanlardan başka bir şey değil."

"Yani konu Brütüs'ün ölümü değildi." Octavia au Lune'un ölmüş kızıyla evli olan en küçük oğlundan söz ediyordum.

"O bir kazaydı."

"Elverişli bir kaza," dedim. "Octavia'nın kızının, annesine karşı darbe düzenlediği konusunda söylentiler var."

"Ben söylentilerle ilgilenmem," dedi çatık kaşlarla.

"Bana yardım edersen, sana torununu geri verebilirim."

"Lysander o kadar uzun zamandır kulaklarında zehirle büyüyor ki artık kanına karışmıştır. O benim ailemin bir parçası değil."

"O kadar soğuk değilsin. Lorn, o çocukla tanıştım. Octavia'dan çok, sana benziyor. Kötü değil. Onun için savaş."

Lorn, akımBalonuna çarpan yağmura sessizce baktı.

"Bir tiranla, yerine yenisini getirmek için savaşıyorsun," dedi bıkkın bir tavırla. "Bu oyunu yüzlerce kez gördüm. Kime hizmet ettiğinin farkında mısın?"

"Senin bana açıklamak üzere olduğunu hissediyorum."

"Sen dinlemeyi bıraktın diye ben öğretmekten vazgeçmeyeceğim. Otur. İkarus'u bu lanet hikâyeyle rahatsız etmek istemiyorum." Lorn büyük bir kayanın üzerine oturdu ve bana karşısına oturmamı söyledi. Oturdum. Öne eğildi ve parmağındaki kalın Mars Hanesi yüzüğüyle oynadı.

"Augustus Hanesi daima güçlüydü, bunu bildiğinden eminim. Mars daha sadece bir helyum-3 madeniyken bile. Devlet sözleşmelerinin çoğuna sahip olmak için bolca rüşvet verip bir sürü cinayet işlediler. Cepleri şişerken nüfuzları da arttı. Bellonaların ve benimkinin de dahil olduğu diğer birkaç aileyle birlikte Mars'ın efendileri oldular. Ancak Cylus adında daha güçlü bir hane vardı. BaşValiliği onlar yönetiyor, Senato ve o dönemin Hükümdarı tarafından destekleniyorlardı.

"O zamanlar adı sadece Nero olan efendin yedi yaşındayken, babası, Cassius'un büyükbabası Juilus au Bellona'yla çatışmaya düştü. Nero'nun babası, Bellonalara hizmet eden Kahverengilere, bir akşam yemeğinde bütün aileyi zehirletmeye kalkıştı ama planı başarısız oldu. Haneler arasında bir savaş başladı.



"Nero'nun babası sancaktarlarını çağırdı ve onları Bellonalar ile Julius au Bellona'ya desteğini açıklamış olan BaşVali Cylus'un üzerine sürdü. Hükümdar duruma müdahale etmek yerine iki ailenin savaşmasına izin verdi. Sonunda Nero'nun babası kendini Agea'da kuşatılmış halde buldu; filosu Phobos yakınlarında ya yakalanmış ya da yok edilmişti.

"Cylus, Augustus Hanesi'nin tamamını katletti ve sadece küçük Nero'yu bu cezaya tabi tutmadı. Fetih'te yer almış köklü bir aile tarihten silinmesin diye hayatı bağışlandı. Söylentilere göre, şehir etraflarında yanarken su olmadığı için küçük Nero'nun susuzluğunu bastırmak için BaşVali Cyrus ona üzüm vermiş. Sonrasında da çocuğu kendi maiyetinde büyüttü.

"Yirmi yıl sonra, babasının aksine her zaman onurlu ve dürüst bir adam olarak görülen Nero, Iona au Bellona'yla evlenmek istedi. Yaşlı Julius'un en küçük ve en sevdiği kızıydı."

Çamların iğnelerinden düşen su damlalarına baktı. "Onu iyi tanırdım. Oğullarımla oyun arkadaşıydı. Nero'yu da tanıyordum. Daha çocukken bile biraz soğuk olmasına rağmen ondan hoşlanırdım.

"Geçmiş kuşakların yaralarını sarma ve Mars'ı birleştirip güçlendirme umuduyla BaşVali Cylus bu teklifi kabul etti ve bir Bellona, bir Augustus'la evlendi.

"Güzel bir düğündü. Ben Öfke Şövalyesi olarak orada Hükümdar'ı temsilen katılmıştım. Harika zaman geçirdim. Iona'yı hiç o sert görünüşlü genç adamın kollarındayken olduğu kadar mutlu görmediğimi düşündüm. Ancak o gece Bellona ailesi kendi mülküne döndüğünde bir paket geldi. İçinde yaşlı Julius'un kızının kesik başı vardı. Iona'nın ağzına iki düğün yüzüğüyle birlikte üzümler tıkılmıştı.

"Julius, kızlarını ve Cassius'un babası da dahil, tüm oğullarını çağırarak BaşVali Cylus'tan adalet istemek için Hisar'a uçtu; tıpkı yirmi yıl önce Augustuslar ilk kez yükseldiğinde yaptığı gibi.

"Ancak eski dostunun yerine, BaşVali'nin makamında genç Nero ile onu destekleyen Pretoryenleri ve iki Olimpik Şövalye'yi buldu. Ben de aralarındaydım. Hükümdar bana Cylus'un Toplum

için bir tehdit olduğunu söylemişti, ben de emirlere uymuştum. Cylus Hanesi kayıtlardan tamamen silindi.

"Nero'nun Hükümdar'ın kızıyla bir anlaşma yaptığını sonradan öğrendim. Sen o kızı, Octavia au Lune adıyla tanıyorsun. O zamanlar genç olan Octavia, Nero'ya Mars tahtını ve intikam hakkını vermesi için babasını ikna etmişti; buna karşılık, beş yıl sonra babasını devirip öldürdüğünde Nero'nun desteğini kazanmıştı. İşte, böyle bir adamın uğrunda savaş başlattın."

"Bunları bilmiyordum," dedim, sakince.

"Tarih, kazananlar tarafından yazılır."

Lorn bana baktı ve yüzündeki çizgiler derinleşti. "Ben savaşa girmek istemiyorum, Darrow. Kendi zamanımda bir adam boyun eğmediği için bir uydunun yakıldığını gördüm. Bir gezegeni işgal etmek için savaş gemilerinden fırlayan milyonlarca savaşçıya liderlik ettim. Bunun dehşetini kavrayamazsın bile. Sen sadece ne kadar güzel olacağını düşünürsün. Ama onlar insan. Aileleri var. Binlercesi ölecek. Sen en iyi dostlarını bile koruyamayacaksın.

"Ah!" Tepeyi işaret etti. "İşte İkarus."

İkarus'u bulmak için daha alçak ağaçların arasından geçerken çamlardan sular damlıyordu. Lorn'un evcil griffonu, küçük ormanın yüksek bir kısmında, yosunların üzerinde uyuyordu. Pençelerini içeri çekmişti, kanatları bedenini sarmıştı ve üzerinden su damlaları süzülüyordu. Büyük kartal başı neredeyse benden büyüktü ve bir gözü benim kafam kadardı. Oymacılar onu çok güzel yapmıştı.

"Uyurken huzurlu görünüyor," dedi Lorn.

"Şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğü," dedim, sesimdeki hayranlığı gizleyemeyerek.

"O zaman Mars ya da Dünya'nın kutuplarına gitmemişsin."

"Onu nereden aldın?"

"Marslı Oymacılar onu ailem için yaptı. Korkunç gösterişli Zanzibar aptalı. İkarus, Mars'ın kuzey kutbundaki yaratıklarla aynı soydan geliyor; Obsidiyenleri büyünün gerçekliğine inandırmak için kullandıkları yaratıklardan." Uyuyan devi okşadı. "BaşVali'nin kızına hâlâ âşık mısın?" Umutla bana baktı. "Bunu bu yüzden mi yapıyorsun? Bellonalarla ilişkisini duydum."



"Onun Cassius'la arasında geçenlerle alakası yok."

"Öyle mi?" İç çekti. "Öyle olsa en azından anlayabilirdim. O konuda özensiz davrandığını bilmelisin. İrenikus Atağı'yla işini üç hamlede bitirebilirdin."

"Özensiz davranmıyordum. Gösteri yapıyordum."

"Özensiz. Morlar şaklabandır. Seni şaklaban ol diye mi eğittim?"

İkarus'ı okşamak için onun yanından geçtim. "Yani beni umursuyorsun."

Bir an cevap vermedi ve korktuğum anın neredeyse geldiğini anladım. "Başka bir yaşamda oğullarımdan biri olurdun, Darrow. Seni daha önce, benliğini öfkeyle dolduran şeyler olmadan bulsaydım. O zaman seni büyük bir adam ol diye yetiştirmezdim. Büyük adamlar huzur bulamaz. Seni nazik bir adam yapardım. Sevdiğin kadınla yaşlan diye sana sakin bir güç verirdim. Şimdiyse sana verebileceğim tek şey bir şans. *İkarus*," diye gürledi.

Griffon kıpırdanırken kehribar rengi gözünde kendi yansımamı gördüm. Yaratık hareket ederken ve bir ağacı benim bir saç telini koparacağım kolaylıkla köklerinden sökerken yer sarsıldı.

Lorn'un ne planladığını bilemeyerek yaratıktan bir adım geri çekildim.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Gemine bak." Geceyi işaret etti. Bulutların arasındaki bir açıklıktan uzun gemimin yörüngede parıldadığını gördük. Artık yalnız değildi. On şalomaGemisi üzerine geliyor, *Pax*'ı yakalamak için Europa'nın ekvatorundaki gizlenme yerlerinden çıkıyorlardı.

"Evimin içinde seni bir Pretoryen ölüm birliği bekliyor, Darrow. Başlarında Aja au Grimmus var. Seni götürecek, zincire vuracak ve Hükümdar'ın karşısına çıkaracaklar."

"Bana ihanet mi ettin?" diye sordum.

"Hayır. Onlar günler önce geldiler. Beni tehdit ettiler. Ne yapabilirdim ki? Filolarının başında Kellan au Bellona var. Gemini yok edecek ya da ele geçirecekler. Buna engel olamam ama ölmeni istemiyorum. Bu yüzden, İkarus seni gizli bir geminin beklediği bir adaya götürecek. Onu kullanarak kaç."

"Ben kaçarsam ailene zarar verirler mi?"

"Deneyebilirler," diye hırladı. "Senin kararının ve benimkinin sonuçları bunlar."

Sırtını denize dönerek durdu.

"Huzur içinde ölmek istiyorum. Bu yüzden, lütfen git ve bir daha gelme, Darrow."

İkarus'a işaret etti ve yaratığın üzerindeki ince eyeri gördüm; Lorn'un sözünü ettiği yeni oyuncak oydu. Oysa kaçmama gerek yoktu. Olacakları düşünüp başımı iki yana salladım.

"Üzgünüm, dostum. Ancak buna izin veremem."

"İzin vermek mi?" diye sordu, bana dönerek.

"Bu savaşta bize katılacaksın." Jiletimi açtım. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin." İletiBirimine konuşarak Uluyanlara yükselmeye hazır olmalarını ve Titanlara gemileri getirmelerini emrettim.

Lorn'un yüzü bembeyaz oldu ve tuniğime işlenmiş hayvana baktı. "Demek gerçekten de bir aslansın."

# 29

# YAŞLI ADAMIN GAZABI

Tuzağı, filomdan ayrılmadan hazırlamıştım. Bütün sırlar Pliny'nin kulağına fısıldanmıştı ve benim bir an önce ortadan kaldırılmamdan daha çok istediği bir şey yoktu; özellikle de BaşVali'nin toplantısında onu kışkırttığımdan beri. Üzerine düşen görevi yerine getirmişti. Entrikalar çevirip komplolar hazırlamıştı; Hükümdar'la büyük, kötü Darrow au Andromedus'a karşı ittifak kurmuştu ki bu bilgiyi Augustus'la en kısa sürede paylaşmak için sabırsızlanıyordum.

Hükümdar'ın gemileri bir zamanlar dünyalaştırma operasyonlarında üs olarak kullanılan, terk edilmiş bir uzay istasyonunun kalıntılarının arasına gizlenmişti. Kellan au Bellona akıllıydı fakat aynı zamanda da öngörülebilirdi. Benim daha büyük ikinci harekât kuvvetimi oluşturan bir grup Telemanus gemisi, daha küçük başka bir uydunun arkasına gizlenmişti ve altmış saniye içinde Bellonaları tuzağa düşürecek, uydunun merkezkaç kuvvetiyle hız kazanıp üzerlerine atılacaktı. Başlarında Roque varken, günün sonunda on Bellona gemisini daha kişisel donanmama katacaktım.

Lorn beni, "Biliyordun," diye suçladı kısık sesle, iri eliyle üniformamın yakasını tutup sarsarak. "Biliyordun." Bunun kendisi için ne demek olduğunu da anlamıştı. Konu sadece benim zaferim değildi. Onun yenilgisiydi. Her şekilde benimle müttefik olmak zorundaydı. Ve ben, taraf seçmesini kolaylaştırmıştım.

"'Tilkiysen, tavşanı oyna.' Bana bunu öğretmemiş miydin? Ona tuzak kurduğumu *biliyormuşsun* gibi görünecek. Onun tuzağını bana senin haber verdiğini düşünecekler." Beni bırakırken Lorn'un omzuna dokundum. "Üzgünüm, dostum. Gerçekten. Ancak artık bu savaşın bir parçasısın."

Çenesi oynuyordu fakat bir şey söylemedi.

"Hükümdar ben gittikten sonra Pretoryenlerini Europa'ya gönderecek," dedim. "Ancak bu kez hedefi sen ve sevdiklerin olacaksınız. Siyah ve mor gemileri seni yörüngenden koparacak; ta ki adalarınız, şehirleriniz, güneydeki dağlarınız paramparça olup sulara gömülene kadar. Sular, parçalanmış kulelerini ve evini yutacak; sonunda okyanusun derinliklerindeki mezarlardan başka bir şey kalmayacak. Tabii biz kazanamazsak."

Gözlerimde ona zaman kazandıracak bir şeyler arıyordu fakat sadece başından beri beni kanatlarının altına almasına neden olan şeyi buldu: Kendini. Çoğu adam bunu görmek için her şeyini verirdi fakat o şu anda bambaşka bir şey görmeyi diliyordu.

"Kaçmana yardım etmek için ailemi riske attım. Seni yanıma alıp eğittim. Sense diğerleri gibi bana ihanet ediyorsun. Aja gibi."

"Merhamet mi bekliyorsun? Buraya gelmeme sen izin verdin, Lorn. Bana bir kaçış yolu sunarken bile yukarıdaki dostlarımı işkenceye ve ölüme teslim etmek niyetindeydin. Ama dostlarım mahkûm olmayacak."

İkinci harekât kuvvetim Europa'nın etrafından dönerken gökyüzünde oluşan alevli izleri işaret ettim.

"Benden nefret edebilirsin ama yanımda savaş," dedim Arcos'a. "Ailen ancak o zaman hayatta kalır." Elimi eski öğretmenime doğru uzattım. Jiletini çekti.

"Seni öldürmeliyim."

"*Gelip şu moruğu vurabilir miyim?*" diye sordu Sevro, ileti-Biriminden.

"Beklemede kal," diye cevap verdim.

"Unutuyorsun." Lorn cebinden kendi veri-tabletini çıkardı. "Benim filom da seninkini yok edebilir, evlat."

"Benimki Hükümdar'ınkini yok etmeden önce değil."



"Ama o zaman Arcos Hanesi'nin hangi tarafta durduğunu anlar. Beni senin kandırdığını anlar. Hanemin bunun bir parçası olmadığını anlar."

"O zaman yap," dedim Lorn'a. "Davamın şeytani olduğunu düşünüyorsan gemilerini havalandır. Bir canavar olduğumu düşünüyorsan beni öldür." Ona yaklaştım. "Ama ruhumu biliyorsun. Burada atan kalbi tanıyorsun. Beni seç. Ya da karanlığı seç." Orman bahçesindeki tepenin aşağısında, içeri girdiğimiz yeri işaret ettim. On iki Obsidiyen Pretoryen aynı cam kapıdan içeri girdi. Siyah-mor zırhlar ve kurukafalı miğferler kuşanmış devasa gibi erkek ve kadınlar. Sadece bir Lekeli vardı; diğerlerinden daha zayıftı ve kuyruğunun üzerinde duran bir kış engereğine benziyordu. Zırhı beyazdı ve üzerinde kan rengi lekeler vardı.

Elli metreden kısa mesafedeydiler. Yanlarında, altın sarısı zırhıyla onlardan daha kısa ama daha görkemli görünen Değişken Şövalye duruyordu. Jileti nebula renklerinde parıldıyordu ve zırhından yansıyan ışıklar Lorn'un adasının beyaz duvarlarına çarpan dalgalar gibi kıpırdanıyordu. Aja gökyüzüne baktı ve tuzağımın kapanışını gördü. Miğferini zırhının içine çekti.

"Demek hainler iki taneymiş," dedi. "Arcos Hanesi de ihanet ediyormuş. Lorn. Aslanlarla mı birliksin?"

"Arcos Hanesi tarafsız," diye seslendi Lorn.

"Tarafsız mı?" Quinn'in katili kaşlarını çattı ve başını yana yatırdığında boynunun sağ tarafındaki, düellodan kalma yara izlerini gördüm. Kedilerinkine benzeyen gözleri ormanı tarayarak bir tuzak belirtisi aradı. "Böyle bir şey yok."

"Ben de senin gibi kandırıldım, Aja!" diye bağırdı Lorn. "Darrow sizin burada olduğunuzu biliyormuş. Nasıl bildiğini bilmiyorum. Ama ben düşmanınız değilim. Sadece rahat bırakılmak istiyorum."

"Bu asla bir seçenek olmadı!" diye seslendi Aja. "Sen bunu herkesten iyi bilirsin. Ya bizimlesindir ya da bize karşısındır, Lorn."

"Aja, hayır! Benim bu meselede rolüm yok! Hiç!"

"*Güçlünün daima rolü vardır,*" diye mırıldandım.

"Beni zorlamanıza izin vermeyeceğim." Lorn bana öfkeyle baktı. "İkinizle de bir kavgam yok. Artık bir barış adamıyım."

"O zaman neden kılıcın elinde?" Aja gülümsedi. "Bildiğin gibi yap. Aşağı gel de, konuş, öğretmen. Bağırıp durmamalıyız! Ne zaman öfkelenip sesimi yükseltsem bana bunu söylememiş miydin?" Yanımızda hırlayan griffona baktı. Yaratık dört at büyüklüğündeydi. Pençelerinin aşağıdaki zırhlara neler yapabileceğini merak ettim.

"Gemilerini kaybetti," diye fısıldadım Lorn'a. "Octavia ona ne yaptırır?"

"Bizi öldürtür. Sırf intikam için."

Sesimi alçalttım: "O halde seçeneğin yok."

"Öyle görünüyor."

Aja yere çömelerek ellerime toprak sürüşümü izledi. Beni incelemişti. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Ve muhtemelen nasıl bir planım olduğunu merak ediyordu. Neden yalnız geldiğimi... Gökyüzünde bir tuzak kurduysam, yerde de kurmam gerekmez miydi? Tam ona bağırarak bir şey söyleyecekken başka birinin daha kapıdan geçerek Aja'ya katıldığını gördüm. İnce uzundu. Teni benimkinden esmerdi. Sıkkın yüzünde bir sırıtış vardı. Tactus. Baştan aşağı Pretoryen zırhı kuşanmıştı. Siyah-mor bir gölge gibi öne eğildi ve gökyüzüne endişeli bir bakış attıktan sonra çarpık bir gülümsemeyle bana baktı.

"Hainlerden söz etmişken," diye bağırdım. "Selam, Tactus. Güzel zırh."

"Azrail, sevgili beyefendi!" diye bağırdı Tactus ve çaprazladığı parmaklarını bana doğru uzattı. "Sevro nerede?" Aja'ya doğru eğilerek bir şeyler söyledi. Kadın doğruldu ve yine etrafımızdaki ağaçlara bakındı. Adamları savunma pozisyonunda birbirine sokuldu. Tactus onları benim hilelerime karşı uyarmıştı. Bir terslik olduğunun farkındaydılar. Kalkanları kollarının üzerinde parıldıyordu.

Lorn gözlerini kapadı ve sol elini havaya kaldırarak fırtınayı hissetti. "Aja'yı bana bırak. Lekeli'ye karşı şansın daha yüksek."

"Hayır. Hepsi benim. *Sevro, yüksel.*"

Uluyanlar şatonun dışındaki denizden yükseldi. Yüz metrelik duvarların üzerinden uçarken üzerlerinden sular damlıyor, zırhları siyah böcek kabukları gibi parıldıyordu. Her birinin göğüs zırhına



altın aslan sembolü işlenmişti. Şimşek çaktıkça altın sembol parıldıyordu. Sessizce etrafımıza indiler.

"Bunlar da *benim* fırtına-oğullarım," dedim Lorn'a. Ekibe Uluyanların ailelerinden ve Telemanuslardan yirmi kişi daha katılmıştı. Hepsini Sevro sınamıştı. Çok eğlenceli geçtiğini duymuştum. Yılanlar, alkol ve mantarlar... Bana sadece bu kadarını söylemişlerdi.

"Goblin! Neden hep gizleniyorsun?" diye seslendi Tactus. Sesi alaycıydı, yine de endişeyle gökyüzüne baktı. "Gerçi bu seferki bir atın karnından iyidir."

Sevro yıllar önce Gaddar'la birlikte kafa derisi yüzmek için kullandığı bıçağını çekti. Kavisli, özel yapım bir bıçaktı. Onu kasıklarına dokundurarak Tactus'u işaret etti. Bakışları Aja'ya döndü.

"Bir Uluyan'ı öldürdün, Aja!" diye bağırdı. "Yanlış hamle."

Beklediğim gibi, Uluyanların ortaya çıkması Aja ve Tactus'a güven vermişti. Onlar için mantıklıydı: Gizli askerlerim vardı. Şimdi gizli değillerdi. Ölümüne bir savaş. Onur için. Gurur için. Bir güce karşı diğeri. Obsidiyen Pretoryenler gırtlaktan gelen korkunç şarkılarına başladılar. Bu adamların hepsi görkemli bir son istiyorlardı. Valhalla'nın kahkaha dolu salonlarındaki akrabalarına ellerinde kılıçlarıyla katılacaklardı. Aja'nın emriyle öne çıktılar. Güneş Sistemi'ndeki en ölümcül savaşçılar; aralarında bir Lekeli de vardı.

Ve Evey'nin kitabından bir sayfa açtım.

Aja'nın açığa çıktığından emin olduktan sonra Lorn'la ormana girerken yere attığım mayın çivilerini patlattım. Aralarında sadece Tactus yeterince hızlıydı. Aja'yı arkasından yakalayarak sertçe geri çekti; düşük yerçekiminde o kadar sert bir hareketti ki ilk patlama tuzlu havayı sarsarken ikisi de kapıdan dışarı fırladılar.

Patlamalar dalga dalgaydı. İlk dalga akımKalkanlarını yok etti ve Pretoryenleri havaya savurdu. Sonra onları sinek toplayan bir vakum gibi patlamanın kaynağına çeken bir çekimÇukuru geldi. En son da üçüncüsü; saf kinetik enerji... Zırh, kemik ve eti parçalayıp savaşçıları havaya savurmak, düşük yerçekiminde parçaların çiçek yaprakları gibi aşağı süzülmesini sağlamak üzere tasarlanmıştı. Kollar ve bacaklar yavaşça yere iniyordu. Etrafa boncuk boncuk kan saçıldı. Patlama balon tavanı parçaladı ve yağmur bahçeye

dökülerek ateşleri söndürüp iki düzine bomba kraterine sızan kanı seyreltti. Muhafızlardan sadece üçü kurtulmuştu ve onlar da kötü durumdaydı.

"*Kaçmasına izin vermeyin.*" Roque'un sesi kulaklarımda yankılandı. Yukarıdaki gemilerden holomu izliyordu.

Uluyanlarım henüz kıpırdamamıştı.

Lorn bana kızgındı ve onurla ilgili bir şeyler söylüyordu.

"Ne?" diye hırladım. "Benim adil dövüşeceğimi mi sanmıştın?"

"Darrow..." diye tısladı Sevro, ben beklerken. "Darrow..."

"Dur."

"*Kaçıyor!*" Roque'un sesi beni korkuttu. Ondan beklemeyeceğim bir kinle konuşuyordu. "*Darrow!*"

Hırlayarak, savaşın kendi kısmıyla ilgilenmesini söyledim.

"Darrow..." diye yalvardı Sevro. "Yeterince bekledik."

Lorn izlemeye devam ederken belki de anlamaya başlıyordu.

Parmaklarımı şaklattım. "Avlanın!"

Uluyanlar bombanın başlattığı işi bitirmek için zincirini koparmış kurtlar gibi ileri atıldılar. Geri kalan Pretoryenleri ortadan kaldırdılar. Aja ile Tactus'u bulmak için şatoya dalarlarken Sevro, ulumasının ortasında Tactus'un adını haykırdı.

"*Darrow, nasıl bir oyun oynuyorsun sen?*" diye sordu Roque, iletiBiriminden. Yüzünün holo görüntüsünün miğferimin köşesindeki ekranda görünmesine izin verdim. Dişlerini sıkmıştı. "*Aja kaçarsa...*"

"Şunu kilitle," dedim Roque'a, şalomaGemilerimizden birinin ağır hasar aldığını bildiren raporları gördüğümde. Dikkati dağılmıştı. "Yukarıda insanlar ölüyor. Kendi işine odaklan." Bağlantıyı kestim.

Gaddar'ın yüzü ekranımda göründü. "*Denizatı düştü.*"

"Güzel. Ya Tactus?"

"*İz yok.*"

"Anlaşıldı." Bağlantıyı kestim.

"Aja denize daldı ama Tactus'tan iz yok," dedi Sevro, Uluyanlar şatoyu oda oda taramaya başladıktan birkaç dakika sonra. "Gizleniyor. Tabii kendini ışınlamadıysa." Bu bilimkurgu uydurmasına güldü. "Yerlerini moruğa sor."



Zihnimde karanlık bir endişe belirirken Lorn'a döndüm. "Seni ve beni öldüremezlerse Lune onlara ne yaptırır? Harcanabilir birilerinin olduğunu düşünürse, onlara ne yapmalarını önerirdi?"

Lorn bir an yağmurda öylece durdu, sonra yüzü sarardı. "Çocuklar..." Arcos yanımdan geçti ve bombanın yarattığı hasarın içinden, parçalanmış cam kapıya doğru koştu. "Torunlarımı öldürecekler!" diye bağırdı.

"Çocuklar nerede?" diye sordum, Sevro'ya.

"Ne çocuğu? Biz hiç çocuk görmedik."

Bir küfür savurarak Arcos'un peşinden koştum.

"Onları gizledim," dedi Arcos, omzunun üzerinden. Şimdi şato koridorları boyunca koşuyordu. Yaşlı bir adam için hızlıydı fakat ellerimizi duvarlara ve tavana dayamaya, uzun koridorları geçmek için çekimBotlarını kullanmaya başlayana kadar yerçekimi bizi yavaşlattı. Sayısız köşeden döndük. Ve Arcos bir taş griffonun başına dokunduğunda, çelik bir duvar geri çekilerek gizli bir geçidi ortaya çıkardı ve burnuma kan kokusu geldi. Geçidin diğer tarafında iki ceset vardı. Biri Gri, diğeri Obsidiyen. Arcos'u geçerek önden fırladım. İki kapının önüne varana kadar tavandaki tutacakları kullanarak bir dizi merdivenden kendimi aşağı ittim. Kapılardan birini açtım. Sadece bir depoydu. Diğerini açarken jiletimi elime kaydırdım.

"Tactus," dedim yavaşça.

Sırtı bana dönüktü. Etrafında üç Obsidiyen cesedi vardı ve kanları Tactus'un ayaklarının dibinde birikiyordu. Çocuklarla ve kadınlarla dolu odada, jiletini eline toplayıp sertleştirirken başı eğik halde duruyordu. Cıva gibi kılıçtan kan süzülüyordu.

Ben şatoya geldiğimde Arcos çocukları benden gizlemek için buraya saklamıştı; Altınlar, Gümüşler, Pembeler ve Kahverengiler. Biz yanlarına ulaşamadan Tactus rahat bir jilet hareketiyle yarısını öldürebilirdi.

"Tactus, *kendi* kardeşlerini hatırla," dedim, çocuklara bakarak.

"Kardeşlerim birer pislik." Tuhaf, kaba bir sesle güldü. "Senin gölgenden çıkmam gerektiğini söylüyorlar. Annem bana Yüce Hizmetkâr diyor. Bunu biliyor muydun?"

Çocuklar köşede hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Biri yüzünü annesinin kucağına gömmüştü. Kadınlar silahlı değildi. Hiçbiri Victra veya Kısrak gibi savaşçı değildi. Bir Kahverengi dadı, bir Altın çocuğun gözlerini kapamıştı. Arcos'un arkamdaki tünelden geldiğini duydum.

"Lune'un emirleri yanlış," dedim Tactus'a.

"Bana senin yerini doldurup dolduramayacağımı sordu, *Azrail*," dedi Tactus sakince. "Doldurabileceğimi sanmadığını söyledi. Çok uzun süredir senin gölgende kaldığım için senin bir yankından fazlası olup olamayacağımı bilmediğini söyledi. Ona senin yapabildiğin her şeyi yapabileceğimi söyledim."

"Tactus, o kötü biri."

"Öyle mi?" Yere kan tükürürken hâlâ bana bakmıyordu. "Onlar da senin için aynı şeyi söylüyor. Yaptığın şeylere nasıl cüret edebildiğini sorguluyorlar. Meydan okuduğun erkek ve kadınlar... Bu hakkı nereden bulduğunu merak ediyorlar."

"Hepimizin meydan okuma hakkı var. Konu da bu."

"Konu. Bir konu var mıydı?" diye sordu. "Bana hiç söylemedin. Beni çantada keklik olarak gördün. Bana hiçbir şey anlatmadın." Tıpkı Roque'a hâlâ yaptığım gibi. "Hep başkalarıyla fısıldaşıyorsun. Beni bir aptalmışım gibi başından savıyorsun. Sen de tıpkı onun gibisin..."

"Annen mi?"

Bir şey söylemedi. Arcos arkama yaklaştı. Elimi kaldırıp onu durdurdum.

"Bunu Augustus senden isteseydi onları öldürür müydün?" diye sordu Tactus hafifçe bana doğru dönerek.

"Hayır," dedim. "Ölmeyi tercih ederdim."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Annem haklıydı. Ben Yüce Hizmetkâr'ım."

Ellerimi ona doğru uzattım. "Şimdi ne yapmam gerektiğini bilmiyorum, Tactus."

"Bu bir ilk." Acı bir sesle güldü.

"Pek sayılmaz. Seni kırbaçladığımda da ne yapacağımı bilmiyordum," dedim. "Enstitü'de. Yeteneklerinden dolayı seni kaybetmek istemiyordum. Fakat seni cezalandırmazsam da *olmazdı*."



"Yetenekler. Yetenekler. *Yetenekler*. O halde aramızdaki fark bu," dedi Tactus daha da boğuk bir sesle. "Çünkü o ordu benim olsaydı, seni oracıkta öldürürdüm." Biraz daha döndü ve bombanın yüzünde yarattığı hasarın bir kısmını gördüm.

"Onlardan birini öldürürsen ne olacağını biliyor musun?"

Başını bir bana, bir Öfke Şövalyesi'ne doğru salladı; işini birimizin bitireceğini biliyordu. "Lysander'i aldığım için üzgün değilim, bilesin."

"Senin pek fazla üzüldüğünü sanmıyorum zaten."

"Üzgün değilim." Güldü ve ayak ucunu etrafını saran kana batırdı. "Ama bunu yapmamam gerektiğini düşünüyorum. Enstitü'de seni sınıyordum. Fakat... Ne yapacağını görmek istedim. Peşinden gelmeye değip değmeyeceğini."

"Değiyor muyum?"

"Cevabı biliyorsun."

"Hâlâ değer miyim?"

Başıyla onayladı. "Daima," dedi. Sesi o kadar zavallıydı ki boğazımda bir şeyler düğümlendi. Bir haindi, bir yalancıydı, bir hilekârdı. Yine de bir dost görüyordum. Onu iyileştirmek, bütünlüğünü geri vermek istiyordum. Ne yapıyordum ben? Onu durdurmak zorundaydım. Ancak bunu daha önce Titus'la yapmıştım. O döngü. Ölüm ölümü, ölüm ölümü, ölüm ölümü getiriyordu ve hiç bitmiyordu.

"Ya yaşamana izin verirsem?" diye sordum aniden. Tactus bana şaşkınlıkla baktı. Elbette ki bağışlamayı anlamıyordu. "Ya geri dönmene izin verirsem?"

"Ne?"

"Ya seni bağışlarsam?"

"Yalan söylüyorsun." Biraz daha döndü ve bombanın ona yaptıklarını tam olarak gördüm. Burnu kırılıp çarpılmıştı. Geri kalanı ise derisi soyulmuş vişne gibi görünüyordu. Dostum...

"Yalan söylemiyorum." Bir defasında Tactus'a güvenmemiştim ve onu kaybetmiştim. Şimdi güvenecektim. Ondan beklediğim atlayışın bir benzerini ben de yapacaktım. Ona doğru bir adım attım. "Senin içindeki iyiliği biliyorum. Partide o çocuklar öldürüldüğünde

yüzünün aldığı şekli gördüm. Sen bir canavar değilsin. Bana geri dön. Yine kurmaylarımdan biri ol, Tactus. Mars'ı alırken senin emrine bir ordu veririm. Sancaklarımdan birini sen taşırsın. Ama bu çirkin zırhı giyemezsin."

"Çok rahatsız," diye hırıldadı, hafifçe gülümseyerek. "Ama Sevro, Roque, Victra..."

"Onlar da seni özlüyor," diye yalan söyledim. "Jiletini indir ve orduma geri dön. Güvende olacağına söz veriyorum." Jileti aşağı indi. Çocuklardan biri küçük kardeşlerine umutla gülümsedi. "Sadece çocukları rahat bırak ve her şey bağışlansın."

Ciddiydim. Kalbimin derinliklerinden konuşuyordum.

"Hepimiz hata yaparız," dedi.

"Hepimiz hata yaparız. Sadece geri dön. Sana zarar vermeyeceğim." Kendi jiletimi de indirdim. "Arcos da vermeyecek." Gözlerimi Arcos'a diktim ve yaşlı başıyla onaylayana kadar ayırmadım.

"Eve dönmek istiyorum," diye mırıldandı Tactus, acı dolu bir sesle. "Eve dönmek istiyorum."

"O zaman eve dön."

Tactus'un jileti yere düştü ve önümde bir dizinin üzerine çöktü. Acı yüzünden nefesleri hırıltılıydı. Odaya rahatlama hâkimdi. Çocuklar ölümden yaşama geçişin işkence dolu sürecinde yine ağlamaya başladılar. Bakıcılar sorumlu oldukları çocukları kucaklarken gözyaşları yanaklarında izler bırakarak süzülüyordu. Tactus'a yaklaştım ve ona koluma tutunmasını işaret ettim. Aniden bana sarılarak yüzünü omzuma gömdü ve hıçkırıklara boğuldu. Vücudu titrerken yüzündeki kan zırhımı boyuyordu.

"Özür dilerim," diye tekrarladı defalarca. Bana sımsıkı sarılmış, yüzünü omzuma gömmüş halde sarsılarak ağlıyordu. Yüzü mahvolmuştu. Ben de ona sarıldım. Bütün vücudumu saran yorgunluğu hissettim. Üzüntüsü beni gözyaşlarına sürükleyen bir ağırlık gibiydi. Ancak onu geri almanın, yanımda durmasının, bana sarılmasının sevinciyle hafiflemiştim de. Birinin sensiz yaşayamayacağını, sana ihanet etmiş olmasına rağmen bağışlanmaktan başka bir şey istemediğini bilmek insanı tevazuya boğuyordu. O ellerini sırtıma yapıştırmışken, ben onun zırhına sarılırken, ağlamamaya çalışıyordum. Zalimler bile acı duyardı. Zalimler bile değişebilirdi. Bunun onu değiştirmesini umuyordum. Bir öğrense, çok şey yapabilirdi.



Birçok açıdan ırkının özelliklerini yansıtıyordu aslında. Ve Tactus değişebiliyorsa, Altınlar da değişebilirdi. Yıkılmaları gerekiyordu ama onlara bir şans da verilmeliydi. Bence nihayetinde Eo da bunu isterdi.

Hıçkırıkları sona erdiğinde ve ayrıldığımızda, bir köpek yavrusu kadar sadık bir şekilde yanımda durarak şefkat belirtileri görmek için bana baktı. Yaralarının acısından elleri titriyordu fakat çocuklar bakıcılarıyla birlikte gizli sığınaktan çıkarken Arcos ve benimle birlikte durup sessizce izledi. Çakıl neşeli bir tavırla aşağı gelerek Roque'un uzaydaki operasyonu toparlamakta olduğunu bildirdi. Tactus'un yaralarının görünce sarardı. Ona hemen bir Sarı bulmasını söyledim.

Çok geçmeden Lorn, Tactus ve ben bodrumda yalnız kalmıştık.

Lorn bize baktı. "Artık çocuklar gittiğine göre... katlanılacak sonuçlar var." Elleri bir sinekkuşunun kanatlarından daha hızlı parıldadı. İleri atılarak, aniden elinde beliren iyonHançerini Tactus'un zırhının en zayıf olduğu koltukaltlarına dört kez saplayıp çıkardı. Onu durdurmak için davrandım fakat işi bitmişti bile. Islak bir havluyu sıkıyormuş gibi bıçağı çevirerek damarları parçaladı ve yaşlı bir adam genç bir adamı öldürdü. Tactus'un mahvolmuş yüzü acıyla gerildi ve adaletin sonunda kendisini bulacağını başından beri biliyormuş gibi nefesini tuttu.

Lorn gitti. Bense dostum kollarımda ölürken bakışlarının uzaktaki bir noktaya dikilişini izledim; belki de Roque'un onun için dilediği huzuru nihayet orada bulabilirdi.

# 30

# FIRTINA BULUTLARI

"Randevu noktasına ulaşmamıza ne kadar var?" diye sordum Orion'a. Hizmetkârlarımız dışında *Pax*'ın pencerelerinin önünde yalnızdık ve gemilerimin uzayda yol alışını izliyorduk. Çiçeği burnunda donanmamıza en son katılanlar beyazdı ve Lorn'un öfkeli mor griffon amblemini taşıyordu. Onların yanında Europa'nın yörüngesinde Kellan au Bellona'dan alınmış siyah, mavi ve gümüş savaş gemileri uçuyordu. Turuncular ve Kızıllar metal canavarların üzerinde sürünüyor, sülükGemiler tarafından açılmış delikleri onarıyor ve onları Mars kuşatmasına hazırlıyordu.

"Hilda İstasyonu'na üç günümüz var. Diğer gemiler oraya bizden önce ulaşacak, *dominus*."

Kavax ve Daxo arkamdan yaklaştılar. Onlara döndüm ve pencereden, Kellan au Bellona'nın on gemisinin onarımlarını işaret ettim.

"Hediyeler için teşekkürler," dedim.

"Plan senindi, ganimet de senindir," dedi Kavax.

"Doğal olarak biz de bir yüzde alıyoruz," diye ekledi Daxo, altın kaşlarını kaldırarak. "Yüzde elli komisyon." Ona keyifle baktım. "Eh, yüzde otuz... Pax seni sevdiği için."

"Yüzde on!" diye gürledi Kavax.

Başımı yana yatırdım. "Çok kötü bir pazarlıkçısın, Pretor."



Dostane bir tavırla omuz silkti ve yerdeki jöleli şekerlemeleri mutlulukla işaret etti. Sofokles'i onların üzerine salarak hepsini yemeye teşvik etti.

"Yirmi." Daxo ellerini iki yana açarken hareketleri her zamanki gibi daha zayıf, daha ince yapılı, bilge bir adama aitmiş gibiydi. "Bu adil, değil mi? Kendi Hanemizden yüz altmış Gri ve on üç Obsidiyen kaybettik."

"O halde yüzde otuz sizin için iyi bir tazminat olacaktır. Dostlarım için."

"Üç gemi! Ne sıkı bir pazarlık ama!" diye gürledi Kavax. "Sıkı pazarlık. Bazen insanın sıkı pazarlık yapmaya ihtiyacı olur." Sırtıma bir şaplak indirerek eklemlerimi yine gıcırdattı. "Keşke Aja'yı da yakalayabilseydik. İşte o ganimeti paylaşmak harika olurdu!"

"Ne yazık ki denize kaçtı." Köprünün kenarında duran Ragnar'ı işaret ettim. "İyi iş çıkardığını duydum." Solgun teni, devasa boyuyla sakalının ve dövmelerinin arasından bana bakarken Kavax ve Daxo'nun aksine tamamen duygusuz görünüyordu.

"Çıkarma grubunun lideri öldürüldü. Yardımcıları da. Çok fazla kafa ezildi. Kellan'ın dostlarına rastladılar," dedi Kavax asık suratla. Bacaklarının dibinde sabırsızca daha fazla jöleli şekerleme isteyen tilkisini tatmin etmek için ceplerini karıştırdı. "*Daha fazla kalmadı, küçük prensim.*" Bana umutla bakarak gülümsedi. "Sende hiç var mı?"

"Hayır. Üzgünüm."

"Ragnar orada komutayı ele aldı. Çok iyiydi," dedi Daxo.

"Komutayı mı aldı?" diye sordum.

Kavax açıkladı: "Eşsizlerden oluşan bir ölüm timi vardı. Yarım düzine Bellona kılıç dansçısı, gerçekten soylu çocuklar, Altınlarımız ve çoğu Obsidiyenimizi jiletten geçirdiler. Şu Lekeli hayatta kalan Grileri ve birkaç Obsidiyen'i toparlayarak gemiyi ele geçirmeyi başardı."

"Kılıç dansçılarından hayatta kalan oldu mu?"

"Hayır."

Ragnar azarlanmayı bekliyormuş gibi yine bakışlarını yere indirdi.

"Aferin, beyefendi," dedim.

Kavax ve Daxo bu yakınlığa kısık gözlerle baktılar.

Ragnar'ın beni gülümsemesiyle şaşırtmasına değmişti. Geniş, sarı dişli bir sırıtış.

"Sizce daha fazlasını yapabilir mi?" diye sordum.

Daxo tereddüt etti. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir Altın'ın yokluğunda liderlik edebilir mi?"

Daxo ve Kavax endişeyle birbirlerine baktılar. "Bunun ne yararı olur ki?" diye sordu Daxo.

"Onu Altınları gönderemeyeceğim yerlere gönderebilirim."

"Öyle bir yer yok." Kavax kollarını kavuşturdu. Fazla ileri gitmiştim.

Onları yatıştırmak için gülümsedim. "Elbette. Sadece bir teori. Zihin bazen kendi kendine fikirlere kapılır." Kavax'ın omzuna vurdum ve kendi gemilerine gitmek için ayrıldılar.

"Çizgiyi aştınız," dedi Orion.

"Anlayamadım?"

"Dediğimi duydunuz."

Aşağı baktım ve zihninden geçenleri anlamanın anahtarı oradaymış gibi esmer tenindeki mavi dövmeleri inceledim. "Bir Mavi için oldukça gözlemcisin."

"Dijital senkronizasyonumun dışındaki dünyanın nasıl işlediğini anladığım için mi? Limanlarda çalışmaktan kaynaklanıyor, *dominus*. İnsan dipte olduğunda her şeyi fark etmesi gerekiyor."

"Hangi limanlar?" diye sordum.

"Phobos. Babam bir Limancı'ydı ve Komün'ün dışında doğmuştu. Ben küçükken öldü. Bir kız Kovan'ın liman şehirlerinde hayatta kalmak istiyorsa daima uyanık olmalıdır. Canavarları yenmenin tek yolu budur."

"Tek yolu bu değil," dedim.

"Öyle mi?" diye sordu şaşırarak.

"Sen de bir canavara dönüşebilirsin."

Orion pencerelerden dönüp bana baktı. Buz gibi gözleri keskin bir zekâyla parıldıyordu. "Ve uzayın güzelliği de var. Seçilecek bir milyar yol."

İletiMaviler çukurdan seslenince cevap vermekten kurtuldum. "*Dominus*, bir saldırı mekiği yaklaşıyor. Virginia au Augustus."

# 31

# DARBE

"Babam yakalandı," dedi Kısrak, dumanları tüten gemisinin rampasından aşağı koşarken. Savaşta hasar görmüş zırhlarıyla birkaç Obsidiyen muhafız iki yanındaydı. Arkalarındaki gemiden bir düzine Gri çıktı. Luna'dan gelen Sun-hwa da aralarındaydı. Hepsi pusucuydu; sade ve tehlikeli. Çakal'ın avcıları. Sevro onları dikkatle inceliyordu.

Etrafımızda yüzlerce yırtıkKanat ve bir düzine leylek park halindeydi; Lykos'un bütün Meydanını ve kasabasını alacak büyüklükte bir hangardı. Turuncular ve Yeşiller geminin etrafında koşturuyor, Mars işgali başlamadan önce hazırlıkları ve bakım kontrollerini tamamlıyorlardı.

Kısrak'ı kendi heyetimle karşıladım: Lorn, Sevro, Uluyanlar, Victra ve Ragnar. Roque çağrıma cevap vermemişti. Kısrak'a sarılmak için ileri atılmak istedim fakat çok öfkeliydi. Konuşurken ağzından tükürükler saçılıyordu. Öfkeli gözlerinin etrafında koyu halkalar oluşmuştu. Yüzü bitkindi.

"Pliny bir darbe başlattı. Kardeşimi tutukladı. Halam öldü ve çocukları, altı Pretorumuzla birlikte öldürüldü. Babamın yirmiden fazla sancaktarı yeni sadakat yeminleri etti. Ve filonun kontrolünü kaybettik."

Kısrak'a yaralı olup olmadığını sordum.

"Yaralı mı?" diye sordu hırlayarak. "Sanki önemi varmış gibi. Adamlarımı öldürdüler. Akademi'ye gizlice yaklaştık ve sülükGemilerimi uzay istasyonu ile eğitim gemilerine gönderdiğim anda bir Bellona filosu bir asteroitin arkasından çıkarak sülükGemilerimin hepsini yok etti. On bin adam. Öldü. Bunu yapmak zorunda değillerdi. Üzerimize o kadar çok silah doğrulttular ki teslim olmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yoktu. Acımasızlardı."

"Tam Karnus'a göre," dedim.

Başıyla onayladı. "Ve Pliny. Bellonaları yanlış hedefe yönlendirmediler. Onları doğruca operasyonuma getirdiler."

"Pliny seni neden öldürmedi?" diye sordu Sevro.

"Pliny gibi bir adam meşruluk ister," dedi Lorn, yanımda durduğu yerden Kısrak'ı selamlayarak. Kısrak onun buradaki varlığını tuhaf bulduysa bile yorum yapmadı. "Bu onun doğasında var. Öncesinde seninle konuşmaya geldi, değil mi?"

Kısrak öğretmenime tiksintiyle baktı.

"O alçak Peri ele geçirdiği filomu Hildalara götürürken beni kendi süitimde muhafız gözetimine yerleştirdi. Yolculuk sırasında bana gelerek babamın Ganymede'ye yaptığı başarısız saldırının holosunu gösterdi." Kısrak öfkeyle titredi. "Ve Hanem mahvolmuş olsa da, soyumun tükenmesini istemediğini söyledi. Hükümdar'la bir anlaşma yapmışlar. Pliny barışı sağlayabilirse, Hükümdar da ona pozisyon, yetki ve istediği bir ödülü verecekmiş. Holoda babamın gemileri yanarken, o güzel kirpiklerini kırpıştırdı ve kendi karısını boşayarak bana kendisiyle evlenme onurunu bahşedeceğini söyledi."

Sessiz kaldım. Uluyanlar rahatsızca kıpırdandılar.

"Senin cevabın ne oldu?" diye sordu Victra.

Kısrak ona aldırmadı. "Bende her zaman gözü olduğunu söyledi." Elini cebine soktu, bir şey çıkardı ve yere attı. "Ben de bir gözünü aldım."

Sevro, Gaddar'la birlikte bir kahkaha patlattı. Lorn tiksintiyle homurdandı; sanki acımasızca davranışları eleştirmeye hakkı varmış gibi.



"Seni tekrar görmek güzel, Öfke Şövalyesi," dedi Kısrak. "Bu işin içine çekildiğin için üzgünüm fakat sana her zamankinden daha çok ihtiyacımız var."

"Bunu anlamaya başlıyorum."

"Kardeşin nerede?" diye sordum Kısrak'a, bakışlarımı yerdeki gözden kaldırarak.

"Yakalandı. Anlatılacak daha çok şey var." Hangardaki Turunculara ve Grilere baktı. "Yalnız."

"Elbette. Savaş salonuna geçelim..." diye söze başladım.

"Her şeyin zamanı var, Darrow." Lorn'un yüzünde büyükbabalara has bir endişe vardı. "Leydim, zor bir süreçten geçmişsiniz. Belki siz biraz dinlenirken biz..."

Uluyanlar ve ben Lorn'dan uzaklaştık.

"Dinlenmek mi?" dedi Kısrak, sesini yükselterek. "Neden dinlenecekmişim?"

"Benim hatam," dedi Lorn kibarca.

"Theodora," diye seslendim. Yanıma geldi. "Kahve, uyarıcı ve yiyecek. Harekât odasına. On kişilik." İki Telemanus'u hatırladım. "Yirmi olsun."

Theodora kendini tutamayarak güldü. "Emredersiniz, *dominus*." Ekibini toplamak için kenara çekildi.

Kısrak başıyla gemisini işaret etti. "Onu öylece bırakacak mısınız?"

"Usta!" diye seslendim, hangardan sorumlu Turuncu'ya. Sakalında yağ lekeleri vardı. İri ellerini turuncu önlüğüne silerek geldi. "Gemiyi hava kilidinden fırlatın."

"Kurtarılabilir," dedi Turuncu.

Kısrak'a baktım. "Kaçtın mı, yoksa kaçmana izin mi verdiler?"

"Bilmiyorum. Beni kardeşim kurtardı. Benimkine yardım ederken kendi gemisiyle yakalandı."

Çakal sürprizlerle doluydu.

"Ya üzerinde bir bomba varsa?" diye sordu Sevro, gemiye huzursuzca bakarak.

"Bomba olmaz," dedim.

"Pliny beni hâlâ istiyor ve Darrow'u da Hükümdar'a vermek istiyor. Ancak daha da önemlisi, senin filonu istiyor, Darrow. Filon Hildalarda görünmediğinde senin uyarıldığını veya kendisinin bilmediği bir onay şifresi beklediğini sanmış olmalı."

"Ve nerede olduğumu bilecek tek kişinin de sen olduğunu tahmin etti."

"Yani bu filoyu beni izleyerek bulacak," dedi Kısrak.

Lorn bir Kısrak'a, bir bana baktı. "Siz ikiniz bunu ne zaman tartıştınız?"

"Şimdi," dedi Kısrak, soruya şaşırarak.

Sevro, Lorn'un omzuna vurdu. "Endişelenme. Bunak filan değilsin. Sadece bunlar tuhaf."

Lorn, Sevro'nun kirli eline baktı. Parmaksız eldiveni patates püresi ve salçaya bulanmıştı. Sevro'nun gülümsemesi silinirken elini mahcup bir tavırla geri çekti.

Tekrar Turuncu'ya döndüm. "Onu hemen dışarı atın. Çabuk." Adam tereddütlüydü. Durduğu yerde huzursuzca kıpırdanıyordu. "Tabii daha iyi bir fikrin yoksa..."

Kendisine bakan Altın yüzleri endişeli bir tavırla tarayarak başını kaşıdı. Çalışanlar bu konuşmalara kaçamak bakışlarla tanık oluyordu.

"Konuşsana be adam!" diye bağırdı Sevro.

"Tabii. Şey, onu dışarı atabilirim, *dominus*. Ya da... yani, tarayıcıları ve radyasyonlu malzemeyi bulabilirim; eğer o yolu izledilerse. Burada çok becerikli adamlarım var. Hepsini bulup çıkarabilir ve onları uzun menzilli bir takibe sürükleyebilirim, sorun olmaz. Pliny'nin av köpeklerinin yanlış yöne gitmesi iyi olur, ha?"

"Adın ve dünyan?" diye sordum.

"*Dominus*... eee." Gözlerini kırpıştırdı. "Adım Cyther. Luna'danım. Üç kızım var. Karım Otomotiv Geliştirme Merkezi'nde çalışıyor ve dolayısıyla..."

Sözünü kestim. "Bu işi başarırsan, onları Mars'a getirir ve Hisar personeline katarız, Cyther. On dakikan var."

"Emredersiniz, efendim." Heyecanla adamlarına döndü.

Kısrak'ı ve diğerlerini asansörlere yönlendirdim.



"Pliny senin öldüğünü söyledi," diye fısıldadı Kısrak yürürken.

"Aja ve bir Bellona filosu bizi bekliyordu, tahmin ettiğimiz gibi." Ona yandan bir sırıtışla baktıktan sonra veri-tabletimi çıkardım. "Orion, filonun komutasını al. Daha fazla ziyaretçimiz olmadan bu sektörden uzaklaşmamızı istiyorum. Sevro, Telemanusları çağır. Onları... Sevro?" Etrafıma bakınarak onu aradım. Yirmi metre geride, hâlâ Pliny'nin gözüyle oyalanıyordu. Dönüp ona baktığımızda huzursuzca kıpırdandı.

"Ben... şey..." Gözü işaret etti.

"Ne?" diye sordu Kısrak.

"Onu alabilir miyim?"

Kısrak gözlerini kıstı. "Ah! Al. Senin olsun."

Sevro mutlulukla sırıtarak gözü cebine attı ve bize yetişmek için koşturdu. "Koleksiyonu tamamlamayı umuyorum."

# 32

# GENÇ ÖLMEK

Kısrak, toplantıdan önce Tactus'u görmek konusunda ısrar etti. Theodora bizi yönlendirdi. Roque'u geminin revirinde onun cesedinin başında otururken bulduk. Ellerini birleştirmiş halde oturuşuna bakınca, Tactus'un hâlâ hayatta kalma şansı olabileceği düşünülebilirdi. Belki de Lorn gibi adamların var olmadığı başka bir dünyada.

"Europa'dan beri burada," dedi Theodora kısık sesle.

"Bana onun burada olduğunu söylemedin," dedim.

"Söylemememi istedi."

"Sen *benim* hizmetkârımsın, Theodora."

"Ve o da sizin dostunuz, *dominus*."

Kısrak beni dürttü. "Pislik gibi davranmayı kes. Theodora'nın da onun kadar bitkin olduğunu görmüyor musun?"

Theodora'ya baktım. Kısrak haklıydı. "Biraz uyumalısın, Theodora."

"Bence harika bir fikir, *dominus*. Sizi görmek her zaman çok güzel, *domina*," dedi Theodora, Kısrak'a, bana ters bir bakış atmadan önce. "Efendimiz siz yokken bir hayli aksi oluyor."

Kısrak, Theodora'nın gidişini izledi. "Ona sahip olduğun için çok şanslısın." Roque'un omzuna nazikçe dokundu. Roque'un gözleri titreyerek açıldı.



"Virginia."

Hisar'da birlikte geçirdiğimiz yıl boyunca yakınlaşmışlardı. İkisi de beni operaya gitmeye ikna edememişti. Sorun müzikle ilgilenmemem değildi. Sadece Lorn çok zamanımı alıyordu.

Kısrak onun elini tutup sıktı. "Nasılsın?"

"Tactus'tan daha iyiyim." Bana bir bakış attı. Ben orada olmasam daha fazlasını söyleyeceğinden emindim. Kısrak'ın perişan halini görünce endişeyle kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

Ona anlattığımızda dalgalı saçlarını nazikçe sıvazladı. "Eh, bu kötü. Pliny'nin bu kadar cüretkâr davranabileceğini hiç düşünmezdim."

"Plan yapmak için on dakika içinde toplanıyoruz," dedim.

Roque bana aldırmadı. "Baban ve kardeşin için üzgünüm, Virginia."

"Umarım hâlâ yaşıyorlardır." Tactus'a bakınca yüzü asıldı. "Tactus için üzgünüm."

"Yaşadığı gibi öldü," dedi Roque. "Sadece... keşke daha uzun yaşayabilseydi."

"Sence değişir miydi?" diye sordu Kısrak.

"O her zaman dostumuzdu," dedi Roque. "Denemesine yardım etmek bizim sorumluluğumuzdu. Bir aleve sarılmak gibi olsa bile." Bir an için bana baktı.

"Ölmesini istemediğimi biliyorsun," dedim. "Bize geri dönmesini istiyordum."

"Aja'yı yakalamak istediğin gibi mi?" diye sordu Roque, yüz ifadem karşısında hıhlayarak.

"Bunu neden yaptığımı sana söyledim."

"Doğal olarak. O bizim dostumuzu öldürdü. *Quinn*'i öldürdü fakat biz esas entrikalarımız uğruna onun yürüyüp gitmesine izin verdik. Her şeyin bir bedeli vardır, Darrow. Belki yakında bedelleri dostlarına ödetmekten vazgeçersin."

"Bu haksızlık," dedi Kısrak. "Öyle olduğunu biliyorsun."

"Benim tek bildiğim, dostlarımızın sayısının giderek azaldığı," diye karşılık verdi Roque. "Hepimiz *Azrail* kadar güçlü değiliz. Hepimiz savaşçı olmak istemiyoruz."

Elbette Roque bu hayatın benim seçimim olduğunu düşünüyordu. Kendi çocukluğu kitaplarla, keyif içinde, ailesinin Yeni Thebes'teki evi ile Mars'ın tepeleri arasında mekik dokuyarak geçmişti. Onun ailesi geliştirilmiş eğitim yüklemelerine inanmadığı için ona pedagojik eğitim verecek Morlar ve Beyazlar tutmuştu; huzurlu çayırlarda, dingin göllerin kıyısında onlarla yürüyüşler yapıp sohbet etmişti.

"Tactus kemanı satmamıştı," dedi Roque bir an sonra.

"Darrow'un ona verdiğini mi?"

"Evet. Stradivarius'u. Sattı ama sonra o kadar suçluluk duydu ki müzayede evinde satışın tamamlanmasına izin vermedi. İptal ettirdi. Pasını atmak için gizlice çalışıyordu. Bir sonatla seni şaşırtmak istediğini söylüyordu, Darrow."

İçimdeki ağırlık daha da arttı. Tactus daima benim dostum olmuştu. Sadece bütün dostları onu olduğu gibi sevdiği halde, o ailesinin istediği gibi bir adam olmaya çalışırken kaybolmuştu. Kısrak bir elini belime koyarken ne düşündüğümü anlamıştı. Roque, Tactus'u yanağından öpmek ve onu kutsamak için üzerine eğildi.

"Yaşla solup kurumaktansa, diğer dünyaya bir tutkunun peşinden görkemle gitmek daha iyi. Hızlı yaşa. Genç öl, benim asi arkadaşım."

Roque, Kısrak ile beni Tactus'la bırakarak gitti.

"Bunu düzeltmen gerek," dedi Kısrak, Roque'u kastederek. "Onu kaybetmeden düzelt."

"Biliyorum," dedim. "Yüzlerce şeyi daha düzeltir düzeltmez."

Bütün konsey, harekât odasındaki büyük, ahşap masanın etrafında oturuyorduk. Masanın üstü kahve fincanları ve yemek tepsileriyle doluydu. Kısrak yanımda oturmuş, çizmeli ayaklarını her zamanki gibi masanın üzerine uzatmıştı ve babasının görevinde neyin ters gittiğini açıklıyordu. Kavax huzursuzca sandalyesinde öne eğilirken Augustus'un yenilgisi karşısında dehşete kapılmıştı. Ellerini gergince ovuştururken o kadar huzursuzdu ki Daxo, Sofokles'i kucağından aldı ve onu bundan rahatsız olan Victra'ya verdi. Kısrak'ın sesi salonu doldururken Pliny'nin ona verdiği holo masanın üzerinde



açıldı. Bir korvet birliği, yeşil, mavi ve dönen beyazlarla kendini belli eden endüstri uydusu Ganymede'nin etrafını saran ünlü tersanelere doğru uzayda sessizce süzülüyordu.

"İki tankerin karnına gizlenmiş bir Gri pusucu birliği gönderdi. Üç savunma platformunun nükleer reaktörlerini etkisiz hale getirdiler. Sonra babam yırtıkKanatları ve korvetleriyle sertçe saldırdı.

"Bir define avı gibiydi; on yedi muhrip, kuru havuzda dört dretnot, neredeyse tamamlanmış halde. Gemilerde sadece iskelet mürettebat olacağını düşünerek gemilerin hepsine aynı anda çıkartma yaptı. Hatta uyduKırıcıya çıkan sülükGemiyi iki Lekeli'yle birlikte kendi komuta ediyordu. Ancak gemilerde sadece iskelet mürettebat yoktu. Hiç mürettebat yoktu. Hepsi Pretoryenler ve Gri pusucularla doluydu. Ve Olimpik Şövalyelerle."

"Ve o... *teslim* mi oldu?" diye sordu Kavax, paniğe kapılarak.

Kısrak güldü. "Babam mı? Neredeyse kaçmayı başarıyordu. Ocak Şövalyesi'ni öldürdükten sonra bazı eski dostlarımızla karşı karşıya geldi."

Holo, Augustus'un on iki Gri'nin arasından yüksek, kuru otları biçen bir adam gibi süzülüşünü gösterdi. Jileti çığlıklar attı, duvarlardan kıvılcımlar saçtı, insanları ve zırhları biçerek geçti, sonra alev rengindeki bir diğer zırha ulaştı: Ocak Şövalyesi. Birkaç dar ileri hamlenin ardından ortalık kızıl bir sise büründü. Bir baş yere yuvarlandı. Sonra iki adam ortaya çıktı. Birinin miğferinde güneş amblemi vardı; diğeri kurt başlı miğferiyle Fitchner'dı. Birlikte Lekeli'yi öldürdüler ve Augustus'u kanlar içinde yere serdiler.

Lorn bana baktı. "Leydi... Kısrak, güneşli miğferi giyen adam kimdi?"

Kısrak sessiz kaldı.

"Sabah Şövalyesi'nin zırhı," dedim. "Cassius. Kolunu iyileştirmiş olmalılar. Ya da ona yeni bir kol vermişler."

Kısrak devam etti. "Julii gemileri de oradaydı." Victra'ya baktı. "Babamın kuvvetlerinin işini onlar bitirdi."

Sevro, Victra'ya baktı ve tilkinin güvenliğini bile ona emanet edemezmiş gibi Sofokles'i onun kucağından aldı. "Utanıyor musun? Utanmalısın."

"Bunları konuşmuştuk," dedi Victra, suçlamalardan sıkılarak. "Hükümdar annemi tehdit ediyor. O bir politikacı değildir. Umurunda olan tek şey paradır."

"Yani sadakat umurunda değil mi?" diye sordu Kısrak. "İlginç."

"Hah! Agrippina rezil bir kaltaktır," diye homurdandı Kavax. "Her zaman öyleydi."

"Sözlerine dikkat et, çam yarması," diye uyardı Victra. "O hâlâ benim annem."

Kavax devasa kollarını kavuşturdu. "Üzgünüm. Annen olduğu için yani."

"Peki, senin onlarla ortak çalışmadığını nasıl bileceğiz, Victra?" diye sordu Daxo kısık sesle. "Belki de bir casussun. Belki zamanının gelmesini bekliyorsun. Onun sadakatine nasıl güveniyorsun, Darrow? Kolayca haber göndermiş ola..."

Kısrak bana baktı. "Bunu ben de merak ediyordum."

"Daxo, sana... ya da Kavax, sana neden güveniyorum?" diye sordum. "Başımı Hükümdar'a teslim etseniz ikiniz de harika pozisyonlar elde eder, bağışlanır, bölgelerinizi genişletir ve mal varlığınızı artırırsınız."

"Ve senin kalbini de Cassius'un annesine verseler," diye hatırlattı Sevro.

"Teşekkürler, Sevro."

"Yardımcı olmak için buradayım!" Masanın üzerinden bir but kaparak Sofokles'i besledi. Bir an düşünüp buttan kendi de bir lokma aldı, sonra tilkiye kısık sesle bir şeyler söyledi.

"Victra'ya da size güvenmemle aynı nedenden güveniyorum; dostluk," dedim, bakışlarımı Sevro'dan ayırmayı başararak.

"Dostluk. Hah!" Kısrak kahve fincanını sertçe masanın üzerine koydu. "Açık konuşacağım. Bir Julii'ye asla güvenmem."

"Çünkü benden korkuyorsun, küçük kız."

Kısrak oturduğu yerde doğruldu. "'Küçük' mü?"

"Senden on yaş büyüğüm, tatlım. Bir gün kendine bakıp güleceksin. Gerçekten o kadar aptal, o kadar basit miydim diye. Ayrıca, o kadar uzun boylu da değilsin. Bu yüzden sana 'küçük' diyorum."



"Seninle ağız dalaşına girmeyeceğim," dedi Kısrak soğuk bir tavırla. "Sana güvenmiyorum çünkü seni tanımıyorum. Tek bildiğim, annenin hiç de apolitik olmadığı. O bir entrikacı. Bir rüşvetçi. Babam bunu biliyordu. Ben biliyorum. Sen biliyorsun."

"Evet, annem belli ölçüde entrikacıdır. Ve ben de öyleyim. Sen de öylesin. Ancak kesinlikle yalancı değilim. Asla yalan söylemedim ve söylemeyeceğim de. Bazılarının aksine." Kaşlarının kavisi, ne demek istediğini açıkça gösteriyordu.

"Armut dibine düşer, Darrow," diye uyardı Daxo. "Bu konuda duygularını bir kenara at. Tehlikeli bir kadın tarafından büyütülmüş. Ona kötü davranmaya gerek yok ama onu bu konseye dahil edemeyiz. Sana bütün bunlar bitene kadar onu süitine kapamanı öneriyorum."

"Evet." Kavax yumruğuyla masaya vurdu. "Aynı fikirdeyim. Kötü armut."

"Beni bu saçmalığın içine çektiğine inanamıyorum, Darrow," diye mırıldandı Lorn. Buraya hiç yakışmıyordu. Ağız dalaşına giremeyecek kadar yaşlıydı. "Kendi konseyine bile güvenemiyorsun."

"Huysuzsun. Nedeni kan şekerinin düşmesi olabilir mi?" Sevro yarısını yediği budu ona doğru attı. Lorn bu gösteriden etkilenmeyerek budun masaya düşmesine izin verdi.

"Senin bilgeliğinden yararlanalım, Arcos," dedi Kavax saygıyla.

"Ben olsam konsey üyelerini dinlerdim, Darrow." Lorn boğum boğum parmaklarını çıtlattı. "Onlardan daha yaşlı yara izlerim var fakat tamamen saf değiller. Endişelenmektense güvende olmak daha iyidir. Victra'yı süitine kapat."

"Beni tanımıyorsun bile, Arcos!" diye itiraz etti Victra, nihayet yerinden kalkarak. Şimdi kültürlü sakinliğinin altındaki savaşçı kendini belli ediyordu. "Bu bir hakarettir. Sen milattan sonra 1200'de yaşıyormuşuz gibi yüzen şatonda gizlenirken, ben Darrow'la omuz omza savaşıyordum."

"Zaman insanın sadakatini kanıtlamaz." Lorn kaşlarını çatarak yara izlerine dokundu. "Yara izleri kanıtlar."

"Sen o yara izlerini Hükümdar için savaşırken aldın. Onun kılıcıydın. Onun için ne kadar kan döktün? Küller Lordu'nun yanında durup kaç kişinin yanışını izledin?"

"Bana Rhea'dan söz etme, kızım."

Victra'nın dişleri zalimce bir gülümsemeyle parıldadı. "Demek şu kırışıklıkların ve yırtık paçavraların altında bir Öfke Şövalyesi gerçekten varmış."

Lorn onu incelerken gençliğin gazabını görüyordu, sonra ne türde bir Altın'ın Tactus ve Victra gibileri yanına alabileceğini merak edercesine bana baktı. Bakışları beni tanıyıp tanımadığını sorguladığını gösteriyordu. Hayır, tanımadığını anlıyordu. Elbette tanımıyordu.

"*Onurla doğan, onurla ölür*. Benim ailemin düsturu. Oysa sen... küçük hanım, eh, Julii adı pek de asil çağrışımlar yapmıyor, değil mi? Sadece tüccarsınız."

"Adımın kim olduğumla hiçbir ilgisi yok."

"Yılan, yılan doğurur," dedi Lorn, Victra'ya bakmaya bile tenezzül etmeden. "Annen bir yılandı. Seni doğurdu. Yani sen de bir yılansın. Ve yılanlar ne yapar, hayatım? Sürünürler. Beklerler. Soğukkanlı, zalim bir şekilde. Sonra aniden ısırırlar."

"Onun için fidye isteyebiliriz," dedi Sevro. "Agrippina bize katılmadığı ya da en azından planlarımızı bozmaktan vazgeçmediği takdirde onu öldüreceğimizi söyleyebiliriz."

"Sen pek sinsi, küçük bir şeytansın, değil mi?" dedi Victra.

"Ben bir Altın'ım, kaltak. Ne bekliyordun ki? Cep boyum diye sıcak süt ve kurabiyeler mi?"

Roque boğazını temizleyerek bakışları üzerine çekti.

"Haksızlık hatta ikiyüzlülük ettiğimizi düşünüyorum," dedi. "Buradaki herkes Hanemin politikacılarla dolu olduğunu bilir. Bazılarınız asil bir kandan ve asil bir tohumdan geldiğimi bile düşünebilir. Ancak biz Fabiiler dürüst olmayan bir soyuzdur. Annem, kendi annesinden daha fazla evde yaşayabilmek için ceplerini tarım fonlarıyla ve adiRenk tıp yardımlarıyla dolduran bir Senatör. Baba tarafımdan büyükbabam, çeyrek yaşındaki bir Mor uğruna kendi yeğenini zehirlemiş ve Mor da büyükbabamın yeğenini, yani sevgilisini öldürdüğünü öğrenince onu bıçaklayıp kendini kör etmiş. Fakat o bile, İmparator Tiberius'u örnek alarak hizmetkârlarını taşemenlere yediren büyük-büyük amcamın yanında solda sıfır kalır. Oysa ben, bütün bu günahların bir tohumu olarak buradayım ve kimsenin sadakatimi sorgulamayacağından eminim.



"O halde neden Victra'nınkinden şüphe ediyoruz? Akademi'den beri Darrow'a sadık kaldı. Hiçbiriniz orada değildiniz. Hiçbiriniz o konuda bir şey bilmiyorsunuz. Dolayısıyla çenelerinizi kapamanızda ısrar ediyorum. Annesi ondan Darrow ve Augustus'u terk etmesini istediğinde bizimle kaldı. Pretoryenler Luna'da bizi öldürmeye geldiğinde yanımızda kaldı. Şimdi de burada; bir grup hayduttan ve ayaktakımından oluşan bir koalisyonda. Ama siz onu hâlâ sorguluyorsunuz. *Midemi bulandırıyorsunuz.* Siz böyle ağız dalaşı yaparken aranızda oturmak beni üzüyor. Erkek ya da kadın, biriniz daha onun sadakatini sorgularsa, ben bu ortaklığa olan inancımı kaybedeceğim ve gideceğim."

Victra'nın ona bakarkenki gülümseyişi gündoğumu gibi yavaş bir şekilde yayıldı ve aniden parladı. Ve tahmin ettiğimden daha uzun sürede silindi. Victra'nın sıcaklığı Roque'u da şaşırttı ve yanakları kızardı.

"Ben annem değilim," diye tekrarladı Victra. "Kardeşim de değilim. Gemilerim bana ait. Adamlarım bana ait." İri gözleri neredeyse uykudaymış gibi soğuk bakıyordu fakat öne eğilirken parıldadılar. "Bana güvenirseniz ödülünü alırsınız. Ancak önemli olan tek şey, Darrow'un ne düşündüğü."

Bütün gözler bana ve sessizliğime döndü. Açıkçası, ben Victra'yı değil, Tactus'u düşünüyor ve onu kendimden uzak tuttuğumu ne kadar kolay anlayabildiğini merak ediyordum. Ona şefkat gösterdiğimde ve kemanı reddettiğinde, hem utanmış hem de incinmiştim. Bu yüzden geri çekilmiştim. Kendi duygularıma sadık kalıp yolumdan çıkmasam daha iyi olacaktı. O zaman duvarları yıkılacaktı. Asla beni terk etmeyecekti. Hâlâ burada olacaktı. Aynı hatayı tekrarlamayacaktım; en azından Victra'yla. Ona o gün koridorda elimi uzatmıştım ve bunu yanımızda başkaları varken de yapacaktım.

"Şans eseri Altın olduk," dedim. "Başka bir Renk'e de doğabilirdik. Bizi şansımız şu anki ailelerimize verdi. Oysa dostlarımızı kendimiz seçeriz. Victra beni seçti. Ben onu seçtim. Hepinizi seçtiğim gibi. Ve dostlarımıza güvenemeyeceksek," sessizce Roque'a bakarak gözlerinde bağışlama bulmayı diledim, "o zaman nefes alıp vermenin ne anlamı var ki?"

Tekrar Victra'ya baktım. Gözleri bin farklı şey söylüyordu ve Çakal'ın bombadan yanmış halde yatağında yatarken söylediklerini hatırladım. Victra beni seviyordu. Gerçekten bu kadar basit olabilir miydi? Her şeyi Juliiler gibi sadece kazanç için değil de, sadece o basit, insanca duygu için yapıyordu. Acaba ben onu sevebilir miydim? Hayır. Hayır, başka bir dünyada Kısrak asla bir savaşçı olmaz, asla zalimce davranmazdı. Ancak Victra her dünyada kendisi olurdu. Daima bir savaşçı; aslında Eo gibi. Başka hiçbir şeyden huzur bulamayacak kadar vahşi ve ateş dolu.

Kısrak, Victra'yla aramda bir şey geçtiğini fark etti.

"O halde karar verildi," dedi Kısrak. "Önümüzdeki konuya dönelim. Pliny şimdi ana filoyla bekliyor. Orada babamın bütün sancaktarlarını bir araya toplayarak resmi bir teslimiyet belgesi imzalatacak ve Mars'ın yeniden yapılanmasını sağlayacak. Anladığım kadarıyla bu anlaşma, onu kendi Hanesinin başı yapacak. Juliiler ve Bellonalarla birlikte, Mars'a ortak olacak. Barış anlaşması, Agea'daki Hisarımızın avlusunda babamın idamıyla mühürlenecek." Kısrak etrafına bakınırken sözlerinin ağırlığını hissettirmek için bekledi. "Babamı kurtarmazsak bu savaş biter. Uydu Lordları yardımımıza gelmez. Hatta gemilerini bize karşı gönderirler. Vespasian'ın Neptün'deki kuvvetleri aleyhimize döner. Bütün Toplum'a karşı yalnız kalırız. Ve ölürüz."

"Güzel. Meseleyi basitleştirdiğin için teşekkürler," dedim. "Demek ki önce filomuzu, sonra da Mars'ı geri alacağız. Fikri olan?"

# 33

## BİR DANS

Rüyamda geçmişimi görüyordum. Elime saç telleri dolanmıştı. Etrafımızda vadi sessizce uyuyordu. Çocuklar bile henüz kıpırdamamıştı. Kuşlar yakınlardaki çam ormanındaki ağaçların dallarında dinleniyordu ve onun nefesi ile ateşin çıtırtısından başka ses duymuyordum. Yatakta onun kokusu vardı. Çiçek ya da parfüm kokusu değil. Sadece tenindeki toprağın, parmaklarımın arasındaki saçlarının yağının, yanağıma vuran sıcak nefesinin kokusu. Saçları bizim gezegenimize aitti. Benimkiler gibi vahşi, benimkiler gibi kirli, benimkiler gibi kızıldı. Dışarıda bir kuş yüksek sesle ötüyordu. Hiç durmadan. Giderek daha yüksek sesle. Daha da yüksek.

Ve kapımda birinin varlığını duyunca uyandım.

Terli örtüleri bir kenara tekmeleyerek doğrulup yatağın kenarında oturdum. "Görsel." Bir holo, koridorda duran Kısrak'ı gösterdi. Onu içeri almak için içgüdüsel bir şekilde kalktım fakat kapıya ulaştığımda duraksadım. Planımızı yapmıştık. Bu saatte konuşmamız gereken bir şey yoktu. En azından sonu hayırlı bir konuşma olamazdı.

Holoda onu izledim. Ellerinde bir şey tutuyor ve ağırlığını bir taraftan diğerine verip duruyordu. Onu içeri alırsam... sonunda ikimiz için de bir bedeli olacaktı. Roque'u incitmiştim. Quinn'in, Tactus'un ve Pax'ın ölümüne neden olmuştum. Şimdi onu kendime

yaklaştırmam bencillik olurdu. En iyi olasılıkla, bu savaşı atlattığımızda benimle ilgili gerçeği öğrenecekti. Kapıdan geri çekildim.

"Darrow, pislik yapmayı kes de beni içeri al."

Elim benim yerime karar verdi.

Saçları ıslak ve açıktı; üniformasının yerine üzerinde siyah bir kimono vardı. Koridorda dikilen Ragnar'ın yanında ne kadar kırılgan görünüyordu.

"Sana söylemiştim," dedi Ragnar'a. Bana döndü. "Uyanık olacağını biliyordum. Ragnar inatçılık etti. Uykuya ihtiyacın olduğunu söyledi. Ona getirdiğim yemeği de kabul etmedi."

"Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye sordum, istediğimden daha soğuk bir sesle.

Ayaklarını huzursuzca kıpırdattı. "Ben... karanlıktan korkuyorum." Beni iterek yanımdan süitime girdi. Ragnar olanları izlerken gözleri hiçbir duygu belli etmiyordu.

"Sana yatağına gitmeni söylemiştim, Ragnar."

Kıpırdamadı.

"Ragnar, burada güvende değilsem, hiçbir yerde güvende olamam. Yatağına git."

**"Ben gözlerim açık uyurum, *dominus*."**

"Ciddi misin?"

"Evet."

"Eh, bunu kendi yatağında yap o zaman, Lekeli. Bu bir emirdir," dedim, ağzımdan çıkar çıkmaz efendisi gibi konuştuğuma pişman olarak.

İsteksizce başıyla onayladı ve sessizce koridorda uzaklaştı. Kapı tıslayarak kapanırken Ragnar'ın arkasından baktım. Arkamı döndüğümde Kısrak'ı süitimi incelerken buldum. Metalden çok ahşap ve taştan yapılmıştı; duvarlara orman manzaraları oyulup işlenmişti. Bu insanların kendilerini geleceğin değil de, tarihin bir parçası gibi hissetmek için girdiği zahmetler tuhaftı.

"Sevro artık peşinde dolaşan tek kişi olmadığı için kızgın olmalı."

"Sen onu son gördüğünden beri Sevro biraz büyüdü. Hatta artık yatakta uyuyor."



Buna güldü. "Eh, Ragnar beni göndermeye o kadar kararlıydı ki yanında biri olduğunu sandım."

"Pembeleri kullanmadığımı biliyorsun."

"Büyükmüş," dedi, süite bakarak. "Minik, ihtiyar sana altı oda. Bana bir içki ikram etmeyecek misin?"

"İçecek bir şey..."

"Hayır, teşekkür ederim." Odanın kontrollerine, müzik çalmasını emretti. Mozart. "Ama sen müzik sevmezsin, değil mi?"

"Bu türde değil. Bu biraz... boğucu."

"Boğucu mu? Mozart bir asiydi; yekpare dehadan bir haydut! Boğucu olan her şeye karşıydı."

Omuz silktim. "Belki. Ancak sonra boğucu insanların etkisine girdi."

"Bazen gerçekten ahmağın teki oluyorsun. Theodora'nın sana biraz kültür aşılayabileceğini sanmıştım. Sen ne seviyorsun peki?" Ellerini, sürüsüne liderlik eden bir geyik oymasının üzerinde dolaştırdı. "Umarım Uluyanların kafa salladığı şu elektronik delilik değildir. Felç geçiren bir robotun seslerine benzeyen o şeyi Yeşillerin bulmuş olması gerçekten çok mantıklı."

"Robotlarla çok mu deneyimin oldu?" diye sordum, Kısrak girişin yan tarafındaki bir odada yükselen Zafer Zırhı'nın etrafında dolaşırken. Küller Lordu, Rhea'yı yaktığında bunu ona Hükümdar vermişti. Kısrak, parmaklarını buz tonundaki metalin üzerinde dolaştırdı.

"Babamın Turuncu ve Yeşillerinin mühendislik laboratuvarlarında birkaç robotu vardı. Babamın restore ettirip müzelere koydurduğu antika, paslı şeyler." Kendi kendine güldü. "Henüz elbiseler giydiğim ve annemin hâlâ hayatta olduğu dönemde beni oraya götürürdü. Onlardan nefret ederdi. Annemin onun paranoyasına güldüğünü hatırlıyorum; özellikle de Adrius, Avrasya'dan gelen savaş modellerinden birini yeniden çalıştırmayı denediğinde. Babam, Dünya'daki imparatorluklar yıkılmış olmasa, robotların insanoğlunu devirip Güneş Sistemi'ne hükmedeceğinden emindi."

Bir kahkaha patlattım.

"Ne?" diye sordu.

"Ben sadece..." Soluklanmaya çalıştım. "Yüce BaşVali Augustus'un robotlarla ilgili kâbuslar gördüğünü hayal etmeye çalışıyorum da." Yine bir kahkaha krizine tutuldum. "Daha fazla yağ isteyeceklerini mi sanıyordu? Daha fazla izin mi?"

Kısrak keyifle beni izliyordu. "Sen iyi misin?"

"İyiyim." Kahkahalarım yavaş yavaş kesildi. Karnımı tuttum. "İyiyim." Sırıtmaktan kendimi alamıyordum. "Uzaylılardan da korkuyor mu?"

"Hiç sormadım." Parmağıyla zırha vurdu. "Ama onlar evrende bir yerde, biliyorsun."

Ona boş boş baktım. "Arşivlerde öyle bir kayıt yok."

"Ah, hayır, hayır. Biz hiç bulamadık. Ancak Drake-Roddenberry denklemi matematiksel olasılığı $N = R^* \times fp \times ne \times fl \times fi \times fc \times L$ şeklinde açıklıyor. $R^*$ galaksimizdeki ortalama yıldız oluşumlarının hızı, *fp* de o yıldızların sahip olduğu gezegenlerin kesiri... Beni dinlemiyorsun bile."

"Sence bizim hakkımızda ne düşünürlerdi?" diye sordum. "İnsanoğluyla ilgili?"

"Bence güzel, tuhaf ve birbirimize karşı açıklanamaz ölçüde korkunç olduğumuzu düşünürlerdi." Bir koridoru işaret etti. "Şurası antrenman salonu mu?" Terliklerini çıkardı ve mermer bir koridordan yürürken omzunun üzerinden bana bir bakış attı. Onu takip ettim. Yanından geçerken ışıklar sessizce yandı. Peşinden gitmek isteyeceğimden daha hızlı yürüyordu. Onu biraz sonra daire şeklindeki antrenman salonunun ortasında buldum. Beyaz minder ayaklarımın altında yumuşacıktı. Ahşap duvarlarda oymalar vardı. "Grimmus Hanesi eskidir," dedi, zırhlı bir adam oymasını işaret ederek. "Küller Lordu'nun ilk atasını burada görebilirsin. Seneca au Grimmus; Cassius'un atalarından biri, şimdi adını unuttum; Atlantik Filosu'nu yok ettikten sonra Amerikan doğu sahilini ele geçiren Demir Yağmur'da yere inen ilk Altın'dır. Şuradaki de Vitalia au Grimmus, Büyük Cadı." Bana döndü. "Yıkmaya çalıştığın tarihteki şeyleri biliyor musun?"

"Atlantik Filosu'nu yok eden Scipio au Bellona'ydı."

"Öyle miydi?" diye sordu.



"Tarihi ben de inceledim," dedim. "Senin kadar."

"Ama yine de ondan uzak duruyorsun, değil mi?" Etrafımda dolaştı. "Hep öyle yaptın. İçeri bakan bir yabancı gibi. Her şeyden uzakta, ailenin asteroit madeninde büyüdüğün için, değil mi? 'Uzaylılar bizimle ilgili ne düşünürdü?' gibi soruları bu yüzden sorabiliyorsun."

"Sen de benim kadar yabancısın. Tezlerini okudum."

"Öyle mi?" Şaşırmıştı.

"İster inan, ister inanma, ben de okuyabiliyorum." Başımı iki yana salladım. "Enstitü'nün argoZekâ testlerinde sadece bir soruya cevap veremediğimi nedense herkes unutuyor."

"Iyy! Bir soruyu kaçırdın mı?" Bir bankın üzerinden bir egzersiz jileti alırken yüzünü buruşturdu. "Sanırım bu yüzden Minerva'da değildin."

"Pax, Minerva'ya seçilmeyi nasıl başardı sahiden? Bunu hep merak ettim... o kadar akademik biri değildi."

"Roque nasıl Mars'a katıldı sence?" diye karşılık verdi omuz silkerek. "Hepimizin gizli derinlikleri var. Pax, ağabeyi Daxo kadar akıllı değildi fakat bilgelik kafada değil, yürektedir. Bunu bana Pax öğretmişti." Uzaklara dalarak gülümsedi. "Annemin ölümünden sonra babamın bana bir hediyesi, Telemanusları ziyaret etmeme izin vermek olmuştu. Vârislerinin suikasta kurban gitmesini zorlaştırmak için ikimizi birbirimizden uzak tutuyordu. Ben onlara yakın olduğum için şanslıydım. Gerçi öyle olmasaydı, Pax bana o kadar sadık olmayabilirdi. Belki de Minerva'da olmayı bile istemezdi. Belki de şimdi yaşıyor olurdu. Affedersin..." Üzüntüsünü içinden atarak gergin bir gülümsemeyle bana döndü. "Tezlerimle ilgili ne düşünüyorsun?"

"Hangisiyle ilgili?"

"Şaşırt beni."

"'Uzmanlaşma Böcekleri.'" *Çat!* Bir egzersiz jileti koluma inerek etimi yaktı. Şaşkınlıkla haykırdım. "Ne oluyor be?"

Kısrak masum bir tavırla dikilerek egzersiz kılıcını ileri geri salladı. "Dikkatini verdiğinden emin olmaya çalışıyordum."

"Dikkatimi vermek mi? Sorunu cevaplıyordum!"

Omuz silkti. "Tamam. Belki de sadece sana vurmak istedim." Tekrar vurdu.

Bu kez sıyrıldım. "Neden?"

"Belli bir nedeni yok." Kılıcı yine savurdu. Yine sıyrıldım. "Ancak bir aptal bile kendisine bir şeyle vurulduğunda onu öğrenir derler."

"Bana..." Silahı savurdu, yana döndüm. "Homeros'tan... alıntı yapma."

"Neden en çok o tezi sevdin?" diye sordu, soğukkanlılıkla bana tekrar vururken. Egzersiz jileti keskin değildi fakat ahşap baston kadar sertti. Havaya fırlayarak bir Lykos cambazı gibi kenara sıçradım.

"Çünkü..." Bir tanesinden daha sıyrıldım.

"Ayaklarının üzerindeyken bir yalancısın. Parmak uçlarının üzerindeyken gerçeği kusuyorsun." Kılıcı tekrar savurdu. "Şimdi kus." Dizkapağıma vurdu. Yuvarlanarak uzaklaşırken diğer egzersiz jiletlerine ulaşmaya çalıştım ama kılıcı peş peşe sallayarak onlara yaklaşmamı engelledi. "Kus!"

"Hoşuma gitti..." Geri sıçradım. "...çünkü 'Uzmanlaşma bizi böceklere dönüştürüyor; sınırlı, basit. Bu... Altın'ın da... bağışık olmadığı... bir... gerçek,' demişsin."

Saldırıları kesip bana suçlayan gözlerle baktığında, bir tuzağa düştüğümü anladım.

"Bu konuda hemfikirsen, neden sadece bir savaşçı olmak konusunda ısrar ediyorsun?"

"Çünkü ben buyum."

"Sen bu musun?" diyerek güldü. "Victra'ya güvenen sen. Bir Julii'ye. Tactus'a güvenmiş olan da sen. Bir Turuncu'nun stratejik tavsiyeler vermesine izin veriyorsun. Geminin komutasını bir Limancı'ya bırakan ve yanında Bronzlardan oluşan bir maiyetle dolaşan da sensin." İşaretparmağını bana doğru salladı. "Şimdi ikiyüzlülük etme, Darrow au Andromedus. Herkese yazgılarını kendilerinin seçebileceğini söylüyorsan, senin de aynı şeyi yapabilmen gerekir."

Yalan söylenemeyecek kadar akıllıydı. Bana sorular sorduğunda, açıklayamayacağım konuları deştiğinde onun yanında bu kadar huzursuz olmamın nedeni de buydu. Gerçekten bir asteroit madencilik kolonisinde Altın ailesiyle birlikte büyümüş bir Andromedus'sam, davranışlarımın birçoğunun mantıklı açıklaması yoktu. Geçmişim onun için bomboştu. Dürtülerim kafasını karıştırıyordu... bir Altın olarak doğmuşsam. Bunların hepsi bir hırs, kana susamışlık gibi görünüyor olmalıydı. Ve Eo olmasa, gerçekten de öyle olurdu.



"Bu bakışlar," dedi Kısrak, bir adım geri çekilirken. "Bana böyle baktığında nerelere gidiyorsun?" Yüzündeki bütün kan çekilirken gülümsemesi silindi. "Victra mı?"

"Victra mı?" Neredeyse gülecektim. "Hayır."

"O halde o. Kaybettiğin kız."

Bir şey söylemedim.

Daha önce hiç bu kadar sorgulamamıştı. Bana Eo'yu sormamıştı; Enstitü'den sonra, yükselmekte olan bir Süvari'yken bile konuyu açmamıştı. Ailesinin arazisinde ata binerken, bahçelerde yürüyüş yaparken veya mercan resiflerinde dalarken. Enstitü'de karın içinde yatarken başka bir kızın adını fısıldadığımı unuttuğunu sanıyordum. Ne kadar aptaldım. Nasıl unutabilirdi ki? Nasıl zihninde kalmaz, başını göğsüme koyup yatarken dinlediği kalp atışlarının başka bir kıza, artık ölmüş bir kıza ait olup olmadığını nasıl merak etmezdi ki?

"Şu anda sessizlik bir cevap değil, Darrow." Bir an sonra beni odada yalnız bırakıp çıktı. Ayak sesleri uzaklaştı. Mozart sustu.

Peşinden koştum ve süitimin kapısına ulaşamadan ona yetişip bileğini yakaladım. Beni silkelemeye çalıştı.

"Kes şunu!"

İrkilerek geri çekildim.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu. "Beni yine iteceksen neden geri çekiyorsun?" Bana vurmak istiyormuş gibi yumruklarını sıktı. "Bu adil değil, anlıyor musun? Ben senin gibi değilim... Ben... senin gibi kendimi kapayamıyorum."

"Ben kendimi kapamıyorum."

"Bana kapıyorsun. Victra'yla ilgili o konuşmandan sonra... dostların önemiyle ilgili..." Parmaklarını yüzüme doğru şaklattı. "Hâlâ beni *bu kadar* kolayca itebiliyorsun. Önce değer veriyor-

sun, sonra vermiyorsun. Belki de bu yüzden senden bu kadar çok hoşlanıyor."

"Kim?"

"Babam."

"O benden hoşlanmıyor."

"Nasıl hoşlanmasın? Onun gibisin."

Ondan uzaklaşarak yatağın kenarını buldum. "Baban gibi değilim."

"Biliyorum," dedi, öfkesini kısmen boşaltarak. "Bu sana haksızlık. Ama bu yolda yalnız başına ilerlersen sen de ona dönüşeceksin." Elini kapının kontrollerine koydu. "Bu yüzden, benden kalmamı iste."

Onu nasıl içeri alabilirdim? Bana kalbini kaptırırsa onu kırardım. Yalanım, üzerine bir aşk inşa edilemeyecek kadar büyüktü. Ne olduğumu keşfettiğinde beni reddederdi. Bunu o atlatsa bile, ben atlatamazdım. Cevap oradaymış gibi ellerime baktım.

"Darrow. Benden kalmamı iste."

Başımı kaldırdığımda çoktan gitmişti.

# 34

# KAN KARDEŞLİĞİ

Pliny'nin, Mars ve Jüpiter'in yörüngeleri arasında kalan asteroit kuşağının uçlarındaki yıldız biçimli ticaret ve iletişim merkezi Hilda İstasyonu'nun etrafında toplanmış filosuna yiyecek getiren deve gemisi Lorn'un gözcüleri tarafından yakalandı. Roque, Victra, Sevro, Uluyanlar, Telemanuslar, Lorn, Kısrak ve Ragnar'la birlikte vakum mühürlü proto-fiber yemek kutu ve sandıklarının arasında on beş saat boyunca gizlendik. Ragnar üzerine oturduğu ilk sandığı kırarak yemekleri her yere saçtıktan sonra nemli kargo bölümünden ayrılarak sıfıraltı dondurucu bölüme geçti.

Sevro yarım düzine yemek kutusunu kesip açtı ve Telemanuslar ile Uluyanlarla paylaşarak yol boyunca bir şeyler tıkındı; bu arada Roque, Victra'yla birlikte bir köşede oturmuş sohbet ediyordu. Kısrak, Daxo'ya yaslanmış, Kavax'la, Pax'la ilgili hikâyelerini paylaşıyor, benimle göz göze gelmemeye özen gösteriyordu.

Gemiye binmeden önce özür dilemeye çalışmıştım fakat beni çabucak engellemişti. "Özür dilenecek bir şey yok. Biz yetişkiniz. Çocuk gibi surat asıp didişmeyelim. Yapılması gereken işler var."

Bu sözleri zihnimde tekrarladıkça daha da soğuk geliyorlardı.

Lorn beni botunun ucuyla dürttü. "Kendini bu kadar belli etmemeye çalış, evlat. Gözünü dikmiş bakıyorsun."

"Karmaşık bir konu."

"Aşk ve savaş. Aynı madalyon. Farklı yüzler. İkisi için de fazla yaşlandım artık."

"Belki savaş yaşlı kemiklerine biraz can getirir."

"Eh, aşkı geçen ay denedim." Bana doğru eğildi. "Eskisi gibi değildi."

"Fazla dürüstsün, Lorn." Gülmekten kendimi alamadım.

Homurdanarak kutuların üzerinde kıpırdandı ve sırtından bir çatırtı gelince yüksek sesle homurdandı. "Yani bütün bunların nedeni bu, öyle mi? İhtiyar Lorn'un savaştan tekrar keyif almasına yardımcı olmak." Öfkesi henüz yatışmamıştı; bunu beklemiyordum da. "İyiliğinin karşılığını vereyim. Bugünün anahtarı incelik olacak. Kandırmaya çalıştığın Pretorlar, Sefirler ve sancaktarlar aptal değil. Ve aptallara da tahammülleri yok. Pliny onlara mantıklı bir sav sundu. Çıkarları onunkilerle örtüşüyor. Sen de aynı şekilde karşılık vermelisin."

"Pliny sülüğün teki," dedim. "Sen ne kadar dürüstsen, o da o kadar yalancı."

"Bu da onu tehlikeli yapıyor. En iyi sözleri yalancılar verir." Lorn griffon yüzüğüyle oynarken filo gemilerindeki yaratığı ve torunlarını düşündüğü şüphesizdi. Europa'daki bütün Hanesini getirmişti; her Renk'ten üç milyon erkek ve kadın. "Onları bırakamazdım," demişti bana, su uydusundan ayrılırken filosunun büyüklüğünü fark ettiğimde. "Octavia, yokluğumda gelip evimi yerle bir eder." Böylece, yüzen şehirlerini bırakarak yıldızlara yükselmişlerdi. Siviller yakında benim filomdan ayrılacak, gezegenler arasındaki sonsuz, siyah boşlukta gizlenecekti. Lorn'un hayatta kalan üç gelini onlara kılavuzluk edecekti.

"Ve Pliny'nin arkasında Hükümdar'ın gücü var," diye devam etti. "Onların aklını çelmen zor olacak. Hükümdar'dan söz etmişken... Sende ona ait bir şey olduğunu fark ettim."

"*Pax* mı?"

"Hayır. Daha küçük. Ama çok küçük değil. Buraya gelen Lekeli."

"Ragnar mı?"

"Yaratığın adı oysa," dedi Lorn.



"*Adamın* adı," dedim. "Augustuslara ihanetleri karşılığında Juliilere hediye edilecekti."

"Bir defasında onu Hisar'ın arenasında görmüştüm; Europa'nın denizlerinde gizlenen yaratıklar kadar korkunç."

"Bir Obsidiyen olabilir ama o yine de bir insan."

"Biyolojik olarak olabilir. Ancak tek bir şey için yaratılmış. Bunu unutma."

"Kendi hizmetkârlarına nazik davranıyorsun. Benimkilere de öyle davranmanı bekliyorum."

"Ben insanlara nazik davranırım. Pembeler, Kahverengiler, Kızıllar insandır. Ama senin *Ragnar* bir silah."

"Beni kendi seçti. Aletler seçim yapmaz."

"İstediğin gibi düşünebilirsin fakat sonuçlarını bilmelisin." Lorn omuz silkti ve kısık sesle bir şeyler mırıldandı.

"Çıkar ağzındaki baklayı."

"İstisnaların yeni kurallar yarattığına inandığın için başını derde sokacaksın. Kötü bir adam, sırf sen istedin diye iyi bir şey yapsa bile bu, iyi olabileceği anlamına gelmez. İnsanlar değişmez. Rath denilen oğlanı bu yüzden öldürdüm. Bu dersi şimdi öğrenirsen sırtına saplanan bir bıçakla öğrenmek zorunda kalmazsın. Renklerin var olmasının bir nedeni var. İtibarın var olmasının bir nedeni var."

İlk kez bana yaşlı ve küçük göründü. Sorun kırışıklıkları değildi. Söyledikleriydi. Bir antikaydı. Onunki gibi düşünceler benim yok etmeye çalıştığım çağa aitti. İnandığı şeylerin değişmesi mümkün değildi. Benim gördüklerimi görmemişti. Benim geldiğim yerden gelmiyordu. Onu zorlayacak bir Eo'su, ona rehberlik edecek bir Dansçı'sı, ona umut verecek bir Kısrak'ı yoktu. Sevgi ve güvenin, helyum çöplüğündeki çimenler kadar seyrek olduğu Toplum'da büyümüştü. Fakat hep ikisini de istemişti. Tohumlar ekip büyüterek ağaçlara dönüşmelerini izlemiş, sonra da komşularının onları kesişine tanık olmuştu. Bu kez farklı olacaktı. Ve her şey yolunda giderse, ona torununu geri verecektim.

"Beni eğittin, Lorn. Bu yüzden daha iyi bir adam oldum. Ancak şimdi seni eğitme sırası bende. İnsanlar değişebilir. Bazen düşmeleri gerekir. Bazen sıçramaları gerekir." Dizine vurarak ayağa kalktım.

"Son nefesinden önce, Tactus'u öldürmenin bir hata olduğunu anlayacaksın; iyi bir adam olduğuna inanması için ona hiç şans vermedin."

Ragnar'ı dondurucu bölümün zemininde, o soğukta kendini evinde hissederek yatarken buldum. Gömleğini çıkardığı için dövmeli vücudunun bütün ürkütücü açılarını görebiliyordum. Her yeri runik sembollerle kaplıydı. Sırtında *Koruma*. Ellerinde *Kötülük*. Boğazında *Anne*. Ayaklarında *Baba*. Kulaklarının arkasında *Abla*. Yüzünde *Lekelilerin* kurukafa işaretleri.

"Ragnar," dedim, yanına otururken. "Pek dost canlısı değilsin, ha?"

Başını iki yana sallarken beyaz atkuyruğu yere sürüdü. Zifiri karanlık gözleri beni tartıyordu. İkinci çift gözleri, gözkapaklarının üzerindeki dövmeler tuhaftı; gözbebekleri ejderhalarınkine veya yılanlarınkine benziyordu. Böylece gözlerini kırptığında ya da kapadığında içindeki hayvan ruhu, dünyaya bakabiliyordu.

Oturup onu izlerken, içimden geçenleri nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum. Obsidiyenler, Renkler arasında en tuhaf olanlarıydı.

"Bana lekelerini sunarak kendini bağladın. Bu senin için ne anlama geliyor?"

**"İtaat edeceğim anlamına geliyor."**

"Koşulsuz olarak mı?" Cevap vermedi. "Senden kardeşini öldürmeni istesem bile mi?"

**"Benden bunu mu istiyorsun?"**

"Sadece varsayım." Kavramı açıkladığımda anlayamadı.

**"Plan neden?"** diye sordu. **"Sen plan yaparsın. Sen karar verirsin. Ben yaparım ya da yapmam; plan yok."** Sonraki kelimelerini dikkatle seçti: **"Plan yapan ölümlüler bin kez ölür, itaat edenler bir kez."**

"Sen ne istiyorsun?" diye sordum. Kıpırdamadı. "Seninle konuşuyorum, Lekeli."

**"İstemek."** Güldü. **"*İstemek* nedir?"** Sesindeki alaycılık bizim tanrısız âlemimizden daha derin bir yerden geliyordu. O burada bir yabancıydı çünkü onun türünü buzlar, canavarlar ve antik tanrılar dünyasında yetiştiriyorduk. Bedelini ödediğimiz şeyi alıyorduk. **"İsimlendiriyorsun ve bildiğimi sanıyorsun. *İstemek*."**



"Benimle oyun oynamazsan, ben de seninle oynamam, Ragnar." Uzunca bir an bekledim. "Tekrarlamama gerek var mı?"

**"Altın planlar. Altın ister,"** diye yavaşça gürledi. Cümlelerinin arasında duraksadı. **"İstemek sizin kalp atışınızdır. Biz Uluana'nın çocukları, bir şey istemeyiz. İtaat ederiz."**

"Dizlerinizin üzerinde mi?" Ragnar cevap vermeyince devam ettim: "Bir zamanlar zincirlerin vardı, Ragnar. Artık sana ağırlık yapmıyorlar. Dolayısıyla... ne istiyorsun?" Cevap vermedi. Bu kızgınlık mıydı? "İstediğin bir şeyler olmalı."

**"Başkalarının zincirlerini kırıp kendini bağlayan zincirlerle beni bağlamaya çalışıyorsun. Senin *isteklerin*. Senin *hayallerin*. Ben istemem."** Tekrar söyledi. **"Ben hayal kurmam. Ben *Lekeli*'yim. Uluana Ölüm'ün sözünü tutmak benim yazgım."** Yüzü bir şey belli etmiyordu fakat kızgın olduğunu görebiliyordum. **"Bilmiyor muydun?"**

Onu temkinli bir tavırla inceledim. "Kendini gerçekte olduğundan daha aptal gösteriyorsun."

**"Güzel."** Ben geri çekilme fırsatı bulamadan hızla ayağa kalktı. Lanet olsun, çok hızlıydı. Bir bıçak çıkararak çabucak avcunu kesti. **"Lekelerimi sunduğumda, kendimi sana bağladım. Sonsuza dek. Hiçliğe dek."**

Bunun onların geleneği olduğunu biliyordum. Lekeli unvanını kazanmak için atlatmak zorunda kaldığı dehşetleri de biliyordum. Yarım ağızla yemin edecek biri değildi. Bir Obsidiyen olmak, ıstırabı bilmek demekti. Bir Lekeli olmaksa, ıstırap olmak demekti. Ve kendilerini hayatta bir yola bağlamaktı; eğer şanslılarsa, benim gibi Altın tanrılara hizmet etmek. Güçlülerini alıyorduk. Zayıflarını bırakıyorduk. Morları tepelerinde şimşek gösterileri yapmaya gönderiyorduk. Önce kıtlık yaratıyor, sonra yiyeceklerle gökyüzünden iniyorduk. Salgın hastalıklar gönderiyor, sonra hastalarını ve körlerini tedavi edecek Sarılarla onları kutsuyorduk. Oymacılarımız okyanuslarına canavarlar, dağlarına griffonlar ve ejderhalar yapıyordu. Keyfimizi kaçırdıklarında ise yörüngeden şehirlerini bombalıyorduk.

Onların tanrıları oluyorduk. Sonra açgözlü hedeflerimize hizmet etsinler diye onları kendi dünyamıza getiriyorduk. Biz istiyorduk. Onlar itaat ediyordu. Ragnar, olmasını istediğim şey olmayı nasıl başarabilirdi ki?

"Ya özgür olmanı istersem?"

İrkilerek geri çekildi. Gözlerinde derin bir korku belirdi. **"Özgürlük boğar."**

"O zaman yüzmeyi öğrenirsin." Elimi devasa omzuna koydum. Kasları derisinin altında kaya gibiydi. "Bir kardeş diğerine öğretebilir."

**"Biz kardeş değiliz, Güneşdoğan,"** dedi sesi titreyerek. **"Sen efendisin. Anlamıyor musun? Ben itaat ederim. Sen emredersin."**

Ona beni efendisi olarak kendisinin seçtiğini hatırlattım. Sandığının aksine, onu ben almamıştım. Üstelik Kellan au Bellona'nın gemisini ele geçiren saldırı birliğine liderlik eden de ben değildim, oydu. Bunu o yapmıştı. Ona rehberlik edecek bir Altın yoktu. Hiçbir Altın onu lider yapmamıştı. Ama sadece bu yeterli değildi. Eo ona ne derdi? Dansçı ona ne derdi?

"Rengimiz aynı," dedim. Anlamadı; bu yüzden parmağımı kestim. Kırmızı kan aktı ve ellerindeki siyah Renk Armasına sürdüm. Sonra onun kanını alıp kendi ellerimin üzerindeki altına sürdüm.

"Kardeşler. Tamamen sudan. Tamamen etten. Tamamen topraktan gelmiş, toprağa gidecek."

**"Anlamıyorum,"** dedi korkuyla, geri çekilip benden uzaklaşmaya çalışarak. Onu bir çocuk gibi köşeye sıkıştırana kadar üzerine gittim. **"Biz aynı değiliz. Sen güneştensin."**

"Değilim. Topraktan doğmuşum. Ragnar Volarus, hoşuna gitsin ya da gitmesin, seni hizmetimden azat ediyorum. Kimseye zincirlenmene izin vermeyeceğim. Kimse sana emirler yağdırmayacak. Ne istediğine karar verebilen gerçek bir adama dönüşene dek bu buz kutusunda kalacaksın. Kendini başından vurabilirsin. Donarak ölmeyi seçebilirsin. İstediğini yap. Ama ne yaparsan yap, *sen* seçtiğin için olacak. Belki beni izlemeyi seçersin. Belki beni öldürmeyi seçersin. Her ne olursa olsun, kendin karar vermelisin."

Gözlerini dehşetle iri iri açarak bana baktı.



**"Neden?"** diye hırladı. **"Neden beni utandırıyorsun? Bütün dünyalarda kimse bir Lekeli'yi reddetmez. Ben sana kendimi sunmayı *seçtim* ve sen yüzüme tükürüyorsun. Ne hata yaptım?"**

"Kendini sunduğunda, kardeşlerini ve halkını da köleliğe sunmuş oluyorsun."

**"Bilmiyorsun."** Ragnar köpürüyordu. **"Biz hizmet etmek için yaşarız. Etmezsek, Altınlar bizi yok eder. Sona ereriz. Gökyüzünden ateşler yağdığını gördüm."**

Asırlar önce, Karanlık İsyan sırasında, Altınlar onun Renginin onda dokuzunu öldürmüştü. Yırtıcı hayvan nüfusunu kontrol altına alır gibi onları yok etmişlerdi. Bildikleri tek tarih buydu. Bizim onlara verdiğimiz tarih. Korku.

"İnsanoğlunun tarihi sizden gizlendi, Ragnar. Altınlar size her zaman köle olduğunuzu öğretti. Obsidiyenlerin sadece hizmet etmek, öldürmek için var olduğunu. Oysa Altınlardan önce insanoğlunun özgür olduğu bir zaman vardı."

**"Tüm insanların mı?"** diye sordu.

"Tüm insanların. Her erkeğin. Her kadının. Siz Altınlara hizmet etmek için yaratılmadınız."

**"Hayır,"** diye gürledi. **"Beni kandırıyorsun. Bana yem atıyorsun. Bunu daha önce görmüştüm. Kandırmak için söylenen sahte sözleri görmüştüm. Ben... biz... gerçek sözleri biliyoruz. Annelerimiz öğretir. 'Altın adamdan kork ve ona hizmet et. Yoksa gökyüzünden demirle gelirler. Altınlar üzerine Güneşdoğan ateşi yağdırırlar. Çünkü onlar sevgiyle yaşamaz. Korkuyla yaşamaz. Topraktan değil, gökyüzünden ve güneştendirler. Altın adamdan kork ve ona hizmet et.'"**

"Ben onlara hizmet etmiyorum."

**"Çünkü onlardan birisin."**

"Ya sana olmadığımı söyleseydim?"

Bana boş boş baktı. Cevap vermiyordu. Hiç kıpırdamıyordu. Hiçbir şey yoktu. Sadece şaşkındı. Ona anlattım. Dansçı'nın bana çatı katında anlattıklarını, o dondurucunun içinde ona anlattım. Kandırıldığımızı söyledim. "Bir karım vardı," dedim. "Onu benden çaldılar. Astılar. Boynu kırılsın ve acı çekmesin diye ayaklarını bana çektirdiler. Sonrasında onu gömüp onların kazanmasına izin vererek

kendimi öldürdüm. Beni asmalarına izin verdim. Acıda boğuldum." Oğullar'ın beni almaya gelişini anlattım. "Ve Ares bana ikinci bir şans verdi; şimdi sana da verilen bir şans.

"Yedi asır boyunca köleleştirildik, Ragnar. Senin halkın. Benim halkım. Karanlıkta tutulduk. Ancak yine ışıkta yürüyeceğimiz bir gün gelecek. Ancak bu onların merhametinden gelmeyecek. Yazgıyla gelmeyecek. İyi insanlar, erkekler ve kadınlar, ayaklanıp zincirleri kırmayı seçtiğinde gelecek. Kendin adına seçim yapmalısın. Zor yolu mu seçeceksin? Dostum olmayı mı seçeceksin? Benimle birlikte yükselecek misin? Yoksa daha önce yürünmüş yolu seçecek, anneni, babanı, erkek ve kız kardeşlerini başka bir şansları olduğunu bilmeden ölmeye mi terk edeceksin?"

Bunları söyledikten sonra yanından ayrıldım. Ona gizlilik yemini ettirmedim. Bir cevap istemedim. Dansçı benden bunların hiçbirini istememişti. Kendi kendime seçmem gerekmişti. Bunu yapmasaydım, hizmet etmeye zorlansaydım, daha önce bin kez vazgeçerdim. Köleler özgür insanların cesaretine sahip olmazdı. Altınlar adiKızıllara bu yüzden yalan söyleyerek onlara cesur olduklarını düşündürüyordu. Bu yüzden Obsidiyenlere yalan söylüyor, onları tanrılara hizmet etmenin onurlu olduğuna inandırıyorlardı. Gerçeklerden daha kolaydı. Ancak bir krallığı yere çalmak için sadece tek bir gerçek yeterdi.

Ragnar bana katılmalıydı çünkü Kızıllar tek başına yeterli olmayacaktı.

# 35

# ÇAY SAATİ

Hildaların etrafındaki filoya yaklaşırken ve bir zamanlar Augustus'un, şimdi ise Pliny'nin sancak gemisi olan *Invictus*'u hedef alırken, deve gemisinde gizlenmemiz işe yarıyordu. YırtıkKanatlar yanımızdan sessizce uçarak giriş şifremizi istedi. Pilotumuz şifreleri gönderdi ve *Invictus*'un hangarına girmek için bekleyen bir kuyruğa yönlendirildik; bir çöl şehrinin büyük kapılarının önünde sıralanmış tüccar kervanlarına benziyorduk. Silahlar bizi izliyordu.

Hafif bir patırtıyla hangara indik. Pilot arka kapıları açtı ve hep birlikte gemiden hangar zeminine atladık. Turuncu Limancı, veri-tabletinden başını kaldırdığında, beklediği gibi Kahverengi hamallar yerine, baştan aşağı zırhlara bürünmüş bir savaş birliğiyle karşılaştı. Tepeden tırnağa silahlıydık. Bu işin bir parçası olmak istemediğinden, hiç tereddüt etmeden yere çöktü.

Sevro gülerek onun başını okşadı. "Altın'dan daha akıllısın."

Hangarı bir gemi sirki doldurmuştu. Yüksek tavandan ışıklar vuruyordu. Turuncular ve Kızıllar ortalıkta koşturuyordu. Kaynak tabancaları metal gövdelerin üzerinde cızırdıyordu. Erkekler ve kadınlar birbirlerine bağırıyordu. Arkamda dostlarımla hangardan geçerek geminin geri kalanına ulaşabileceğimiz asansörlere doğru yürüdüm.

Biz yürürken, sessizlik kontrolsüz bir yangın gibi yayıldı. Kaynak tabancalarının sesi kesildi. Erkekler artık bağırışmıyordu. Sadece bakıyorlardı. Lorn'la birlikte önden ilerliyordum. Kısrak ve Kavax au Telemanus iki yanımızdaydı. Roque, Sevro ve Daxo'yla birlikte peşimizden geliyordu. Victra, Uluyanlarla birlikte onların arkasındaydı. Ve hepsinin ardında, solgun tenli dev bir çobana benzeyen Ragnar geliyordu.

Dondurucudan bize katılmaya karar vermişti. Birbirimize baktık ve onun tek bir baş hareketiyle, isyan için yeni bir komutan kazandığımı anladım. Özgüvenim giderek artıyordu.

Kimse bize itiraz edemiyordu ama kılık kıyafetimizden barışçıl bir görüşme yapmaya gelmediğimiz belliydi. Simsiyah zırhımın üzerinde kükreyen aslan oymaları vardı. Üzerini ince bir akımKalkanı kaplamıştı. Sol kolumdaki kalkan çalışıyordu ve opak mavi yüzeyi ışığı emiyordu. Beyaz jiletim koluma sarılmıştı. Çizmelerimiz metal zeminde patırdıyordu. Çakıl'ı Yeşil birlikleriyle geminin iletişim sistemlerini çökertmeye gönderdim.

Bir Bakır bizi gördü ve veri-tabletine uzandı. Ragnar onun yanına gidip omzuna sertçe dokununca adam dizlerinin üzerine çöktü. "Hayır."

Tek bir el bile ateş edilmeden asansöre bindik ve geminin derinliklerine ilerledik. Asansörle komuta katının bir üst katına çıktık. Asansör kapıları açılınca bir Gri piyade birliğiyle yüz yüze geldik.

"Yüzbaşı, Virginia au Augustus'u mühendislik bölümüne götüreceksiniz," dedim Gri'ye. Adam durumun ağırlığını tarttı ve bir anlık tereddütten sonra başıyla onaylayarak selam verdi. Şaşkın adamları Kısrak ile Telemanusların peşine takıldı ve hep birlikte yavaş bir tempoyla koşarak uzaklaştılar.

Geminin alarmları çalmaya başladı.

Uluyanlar makine dairesine ve yaşam destek sistemlerine yönelirken, ben kendi grubumla üç kat yukarıda Pliny'nin yeni müttefiklerini ağırladığı komuta güvertesine değil, hapishane bölümüne yöneldim. Roque, Victra, Lorn, Sevro ve Ragnar kapılardan geçerek ben daha içeri girmeden muhafızları etkisiz hale getirdiler.



Augustus taraftarı kırk kadar Eşsiz, küçük dayan-camdan hücrelere yerleştirilmişlerdi. Sevro her birinin yanından geçerken bir veri-anahtarıyla içerideki adam ve kadınları serbest bıraktı.

"Azrail'e teşekkür edin," diyordu her birine. Uzun boylu bir Eşsiz kadına, bu küçük oyuna katılmadığı sürece hücresinden çıkamayacağını anlatana dek dört kez tekrarlamak zorunda kaldı. Her biri gözlerini devirerek teşekkür ediyordu. "Ne güzel, anormal ölçüde uzun ve külüstür bir Eşsiz. Mükemmel," dedi Sevro ve kadını dışarı çıkardı. "Lorn! Sana olası bir yatak arkadaşı buldum." Çakal'ın cam hücresinin önüne gelince duraksadı.

"Küçük gözümle neler görüyorum?" dedi Sevro mutlulukla. "Bir dakika! Yine iki gözüm var!"

"Çıkar beni," diye karşılık verdi Çakal duygusuzca. "Senin oyununu oynamayacağım, Goblin."

"Azrail'e teşekkür et. Ayrıca, bildiğin gibi, adım Sevro."

Çakal gözlerini devirdi. "Teşekkürler, Azrail."

"İyi bir hizmetkâr gibi eğil."

"Hayır."

"Çıkar onu," diye homurdandı Lorn.

"Oyunumu oynamak zorunda!" dedi Sevro. "Bu bok kafalı, oyunuma katılana dek dışarı çıkmayacak. Ona bir bilmece soracağım o zaman. Cebimde ne var?"

Oyundan sıkıldığım için ona çaktırmadan arkasından gözümü işaret ettim.

"Bir göz," dedi Çakal.

"Korkunç lanet, kim söyledi buna?"

Roque anahtarı Sevro'nun elinden alarak hücrenin konsoluna tarattı. Çakal da bize katıldı. "Büyü artık, Sevro," diye mırıldandı Roque.

"Senin derdin ne be?" diye sordu Sevro. "Zaten ağırdan almamız gerekiyor. Biraz eğlenemez miyiz yani?"

Pliny'nin planlarımızdan korkması için işimizi ağırdan alıyorduk. Mürettebatının çoğunun sadakatinden şüphelenmeliydi fakat gemide, satın aldığı çok sayıda asker olduğu şüphesizdi. Büyük olasılıkla paralı askerler. Bir kalkan gibi onların arkasına saklanacaktı.

"Baban nerede?" diye sordum Çakal'a.

"Bilmiyorum," dedi. "Gemide olduğunu sanmıyorum. Kardeşim güvenli bir şekilde yanınıza gelebildi mi?"

"Bizi buldu."

"Güzel," dedi ve çabucak dönüp Lorn'a baktı. "Seni gördüğüme memnun oldum, Arcos. Babam çocukluğumda senin maceralarını okumamı yasaklamıştı. Yine de bir yolunu buldum. Yaşlı Taşkenar'ın Masalları geceleri beni uyutmuyordu."

"Enstitü'deki performansın gibi," diye karşılık verdi Lorn, bana hafifçe gülümseyerek. "Senin mücadeleni izledikten sonra gözlerimi kapamaya korktum."

Çakal kıkırdadı. "Görünüşe bakılırsa Europa'daki göreviniz başarılı olmuş, Darrow."

"Umduğumuz gibi tuzağa düştüler. Ve Aja kaçtı."

"O halde gidip bu sorunu çözelim ve savaşımıza devam edelim."

Roque bir ona, bir bana baktı; belki de yakınlığımız dikkatini çekmişti. Ona söylemediğim bir şey daha... Uçurum giderek büyüyordu.

Öğle yemeği saatinde Kısrak'la adiRenk güvertesinde buluştuk. Yüzlerce Turuncu işçi ve elektrikçi, Kızıl fabrika işçileriyle ve Kahverengi hademelerle takılıyordu. Ragnar içeri girer girmez metal masalarda plastik tepsilerin gürültüsü ve sohbetler kesildi. Her yer ölüm sessizliğine gömüldü; tabii avazı çıktığı kadar bağıran, aşırı heyecanlı bir Kahverengi hademe dışında ki arkadaşları da onun ağzını hemen kapadılar.

Ragnar salonun ortasına yürüdü, adiRenklerin kalkmasını beklemeden masalardan birini itti, metal somunlarından kopardı ve bitişik banklarında oturmaya devam eden adiRenklerle birlikte metal zeminde gürültüyle sürüdü. AdiRenkler hiç kıpırdamadan duruyor, elli Altın'dan oluşan grubumu iri iri açılmış gözlerle, dehşetle ve şaşkınlıkla izliyorlardı.

Telemanuslar aralarında bir metre kalınlığında ve iki metre çapında metal bir aleti taşıyarak Ragnar'ın peşinden geldiler; mühendislik bölümüne gitmelerinin nedeni bu aletti. Kolları zırhlarıyla örtülüydü fakat boyunlarındaki damarlar ağırlık yüzünden kabarmıştı. Kısrak onlara rehberlik ederken veri-tabletine bakıp duruyordu. "Buraya," dedi. Aleti onun gösterdiği yere bıraktılar. Griler kocaman bir batarya birimi getirip aletin yakınındaki bir masanın üzerine koydular.



"Uluyanlar, biraz gürültü yapın," dedim iletiBirimime.

"Pardon. Affedersiniz. Üzgünüm," dedi Çakıl, tombul, küçük ellerini sallayarak. Batarya biriminden bir kablo alarak diske bağladı.

Geminin hoparlörleri etkinleşirken bir çatırtı oldu. "*Pliny,*" dedi bir ses, tatlı bir tonla. Etrafıma bakınarak Sevro'yu aradım ve onu Yeşillerden ikisiyle bir terminalin başında gördüm.

"Sevro!" diye tersledik Kısrak'la birlikte.

Bir parmağını kaldırarak bize beklememizi işaret etti.

"Şu anda iletişimde," diye mırıldandı Yeşillerden biri içtenlikle. "Bir saniye."

"*Sevgili Pliny,*" dedi Sevro, iletişim kanalına melodik bir sesle konuşarak.

*Kalbin bir davul gibi atıyorsa*
*Ve bacağın ıslaksa biraz,*
*Azrail geldiği içindir,*
*Küçük bir borcu tahsilâta.*

Ragnar konsola bir masa fırlatıp her yere kıvılcımlar yağana kadar Sevro bunu üç kez söyledi. Sevro başının üzerinde sallanan masaya yavaşça baktı. Başını birkaç santim ıskalamıştı. Olduğu yerde hızla döndü. "Senin arızan ne be, lanet olasıca manyak! Aşırı tepkili dağ trolü!"

"Şiir... Grrr..." Ragnar huzursuz bir sesle homurdandı.

"Onu buldun," diye mırıldandı Kısrak, birbirimize bakarken.

"Hangisini?" diye sordum. Sevro bildiği her şekilde Lekeli'ye küfrediyor, vurgu olsun diye parmaklarını çaprazlıyordu.

"**Bir... bir tavuk gibi gıdaklıyorsun,**" diye karşılık verdi Ragnar.

"Bana hakaret edemez," dedi Sevro, dehşete kapılarak. Bana baktı. "Onu kontrol et."

Ellerimi silkeledim.

"Devam etmeyi önerebilir miyim?" dedi Lorn.

"Doğru. Herkes ciddi olsun." Zırhlarımızın içinden miğferlerimizi kaldırdık. Dijital göstergede termal okumaları ve güç seviyelerini görebiliyordum. "Çalıştır," dedim Kısrak'a.

SülükGemi termal delicisini çalıştırdı. Aletin amacı, bir geminin dış kabuğunda, bir çıkarma grubunun geçeceği kadar büyük bir delik açmaktı. Dolayısıyla bir geminin zeminini kazmak bu alet için hiçbir şeydi. Üstelik komuta odalarından sadece bir kat yukarıdaydık. Matkabın üzerine atladım.

İvme, Cehennemdalgıçları, askeri operasyonlar ve yaşamın kendisi için her şey demekti. Hareketi sürdür ve yoluna çıkana meydan oku...

"Daha önce ne dediğimi hatırlıyor musun?" dedi Lorn.

"İncelik konusunda mı?" diye sordum.

Sakalının arasından şeytanca sırıttı. "İnceliği boş ver. Ödlerini patlat."

Kısrak'a baktım. "Yak."

Bir düğmeye bastı. Delici kırmızı renkte parıldadı. Sıcaklık içime yayılıyordu ve zemine akıyordu. AdiRenkler yemeklerini bırakarak kaçarken zemin eriyerek bir kum saatinin kumları gibi akmaya başladı. Matkap beni de üzerinde taşıyarak alt kattaki güverteye hızla indi. Bir an için, yine bir Cehennemdalgıcı olmuştum.

Augustus'un büyük ahşap masasının ortasına sertçe indim, onu da parçalayarak mermer zemine bir meteor gibi çarptım. Jiletimle güç kablosunu kestikten sonra duman, buhar ve tutuşan masanın alevlerinin arasında doğruldum.

Toplum'un yüz Altın'ı bana bakıyordu. Pretorlar, Sefirler, Hâkimler ve güçlü hanelerin şövalyeleri jiletlerini çekmişti. Hepsi bir zamanlar Augustus'a sadıktı. Şimdiyse hepsi Pliny'nin avcundaydı. Akıntıyla sürükleniyorlardı.

Ve Pliny uzun masanın başında duruyordu, yüzü hızla sararıyordu. Güzel, akıllı Pliny. Sol gözü sağlamdı ama diğerine geçici bir biyonik protez yerleştirilmişti. Sağında Furialardan biri, Politiko Moira oturuyordu. Aja'yla kıyaslandığında şişkin bir börek gibiydi. Ancak tatlı gülümsemesi kız kardeşinin jiletinin yarısı kadar kötüldü. Onun yanında bir Olimpik Şövalye oturuyordu; Dünya'daki Japon Adaları'ndan gelmiş olan Fırtına Şövalyesi.



"*Beyefendiler!*" diye bağırdım, miğferimdeki ses güçlendiriciyle. "*Pliny'yi görmeye geldim.*" Matkabın üzerinden atlarken yüzümü görebilmeleri için miğferimi indirdim. Ona doğru yürüdüm. Dostlarım delikten aşağı atladılar. İlk gelen Arcos'tu. Onu Kısrak ve Sevro izledi.

"Onun öldüğünü söylemiştin!" diye hırladı biri sol tarafımdan, jiletini yarı çekmiş halde.

"Lorn au Arcos mu?" diye mırıldandı bir diğeri.

Sevro ve Roque odanın kapılarını kontrol altına alırken Lorn'un adı insanlar arasında dalgalandı.

"Ve KAVAX AU TELEMANUS!" diye gürledi Kavax vahşice, yere inerken. Pax'ın bunu bir yerlerden öğrendiğini tahmin etmeliydim.

"Azrail ölmedi," dedi Kısrak, matkabın üzerinden atlarken. "Ben de hayattayım. Kardeşim de. Ve babamıza ait olanı geri almaya geldik."

Eşsizler ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

"Yalancılar!" diye bağırdı Pliny. "BaşVali'ye esas siz ihanet ettiniz. Hainleri yakalayın!"

Lorn basit bir duyuru yaptı: "Darrow'un iki metre yakınına yaklaşan olursa, bu odadaki *herkesi* öldürürüm."

Blöfünü görmeye hevesli görünmüyorlardı. Aralarından geçtiğim adamlar geri sıçradılar. Lorn'un ünü bana doğruca Pliny'ye uzanan bir yol açıyordu. Hızımı kesmedim.

"Pliny," dedim. "Konuşmamız gerek."

"Öldürün onu!" diye çığlık attı Pliny. "Azrail'i öldürün."

Genç bir adam ileri atıldı ve yanındaki onu sırtından bıçaklayınca öldü. Adam bıçağı çekerken Lorn'a korkuyla baktı.

"İki nokta üç metre," dedi Lorn. "Yakındı."

"Öldürün onu!" diye tekrar bağırdı Pliny. "O sadece bir oğlan!"

Sakin ama herkesin duyabileceği bir sesle konuştum: "Pliny au Velocitor, sen BaşVali Nero au Augustus'a ihanet ettin. Bu Hane'yi yok etmek, kızıyla zorla evlenmek, oğlunu öldürmek için komplo

kurdun ve BaşVali'yi, düşmanı Hükümdar'a teslim ettin. Efendin seni yükseltti ve sen onu yıkmaya çalıştın. Kendi kişisel çıkarın için onun güvenine ihanet ettin. En kötüsü de... başarısız oldun."

"Durdurun onu!" diye haykırdı Pliny, beni çılgınca işaret ederek. "Moira!"

Moira, Fırtına Şövalyesi'ne bir şeyler fısıldadı ve ikisi de kenara çekildi.

"Senin ölmüş olman gerekiyordu," diye mırıldandı Pliny. "Aja seni Europa'da öldüreceğini söylemişti."

"*Sen* beni öldürebilecek birini tanıyor musun?" diye sordum, odadaki bütün aç ruhları etkilemek için o gülünç Altın öfkesine kapılarak. "Çakal başarısız oldu. Antonia au Severus-Julii başarısız oldu. Apollon Gözetmeni de Jüpiter'inki de başarısız oldu. Cassius au Bellona başarısız oldu. Karnus başarısız oldu. Cagney başarısız oldu. Aja au Grimmus ve Pretoryenleri başarısız oldu." Cellat başarısız oldu. Madenler ve çıngıraklı-yılanlar başarısız oldu. "Ve şimdi de sen başarısız oldun."

Bir çıngıraklı-yılandan daha hızlı bir şekilde ileri kayarak yüzüne bir tokat indirdim. Rüzgârla savrulan bir yaprak gibi, koltuğundan yanlamasına fırladı ve kenara çekilen bir Altın'a doğru sendeledi. Kadın onun üzerine tükürerek bana yol açtı.

"Sen, sürünebildiği için kendini yılan sanan bir solucansın. Ama gücün gerçek değildi, Pliny. Hepsi bir hayaldi. Artık uyanma zamanı."

Pliny ayağa kalkıp benden uzaklaşmaya çalıştı. Özenle taranmış saçları artık darmadağınıktı ve sağ yanağı kızarıp şişmişti. Onu olduğu yerde çevirip daha sert bir şekilde, tekrar tokatladım. Afalladı. Ne yapacağını bilmiyordu. Enstitü'deki ilk gününde yatağından zorla alınıp Obsidiyenler tarafından dövülmemişti. Zırhlı bir bölüğün başında karla kaplı kumsallarda at sürmemişti. Açlıktan ölecek hale gelmemişti. Dolayısıyla tek yapabildiği, debelenip ağlamaktı.

Onu yakalayıp havaya kaldırdım ama daha fazla canını yakmadım. Karnus veya Titus'un yapacağı gibi bu anı zulümle lekelemeyecektim. Benim silahım, lütufkârlığımdı. Pliny'yi BaşVali'nin koltuğuna geri bıraktım. Yusufçuk şeklindeki yaka iğnesini parlattım. Şefkatli bir anne gibi saçlarını düzelttim. Yaşlarla ıslanmış yanağını okşadım ve Mars Hanesi'nin yüzüğünü taktığım elimi uzattım.



Ben bir şey söylemeden öptü.

"Hoşça kal, Pliny. Seni dostlarına bırakıyorum."

Bütün Eşsizler beni izlerken Pliny'yi bırakarak uzaklaştım. Islak bir ses duydum ama dönüp bakmadım çünkü jiletlerin öldürürken çıkardığı sesi tanıyordum. Beklememişlerdi bile. Pliny çoktan unutulmuştu.

Eşsizler beni selamlamak için yumruklarını göğüslerine vurdular. Canavarlar. Akıntıyla sürükleniyor, gücü takip ediyorlardı. Oysa gücün değişmediğini hiç anlamıyorlardı. Güç sabitti. Akıntı değil, dağdı. Kolayca yön değiştirmek, güveni kaybettirirdi. Ve güven, beni hayatta tutuyordu. Dostlarıma güvenim ve onların bana güveni...

Hükümdar bunu biliyordu. Bu yüzden Furiaları kendine yakın tutuyordu. Dostlarımın benim için öleceği gibi onlar da onun için ölürdü. Sonuçta, en yakın dostların bile sana ihanet edebilecekse, bütün dünyaların gücünü elinde tutmanın anlamı neydi ki? Hükümdar'ın babası, kellesini kızına kaptırdığında bunu öğrenmişti. Pliny hayatının değerini öğrenmişti. Ben bunu unutarak dostlarımdan uzaklaşmıştım. Tactus kardeşleriyle olduğu gibi benim de gölgemde kaldığını hissedip uzaklaştığında neredeyse her şeyimi kaybediyordum. Victra'yla bu yüzden baştan başlamış, Ragnar'a bu yüzden gerçeği açıklamıştım; Lorn ve Roque'la da bu yüzden barışmalıydım.

Kızılların bir şansı olacaksa, bu güven sayesinde olacaktı. Biz şarkılar, danslar, aileler ve akrabalarla birbirlerine bağlanan insanlardık. Bu insanlar ise sadece öyle olması gerektiğini düşündükleri için müttefiklerdi.

Şimdi onlara bakarken, bu kadar katı ve sertken birbirlerine çarparak kırılıp parçalanacaklarını biliyordum; benim yüzümden değil, doğalarından dolayı.

ÇekimBotlarımla süzülürken duraksadım: "Herkese duyurun: Azrail, Mars'a gidiyor. Ve Demir Yağmur talep ediyor."

# 36

# SAVAŞIN EFENDİSİ

"Güç, başı yiyen bir taçtır," dedi Çakal, işgali planlarken bana sokularak. Octavia'dan söz ediyordu. Ancak gerçek bundan daha derindi. Bu Altınlar çok uzun süredir gücü ellerinde tutuyorlardı. Buna göre davranıyorlardı. Bunu istiyorlardı. Savaş fırsatı bulunca hemen üzerine atlıyorlardı. Yirmi yıldır ilk kez birinin Demir Yağmur çağırdığını öğrenen uzaktaki ve yakındaki gemiler donanmama katılmak için gelmişti. Pliny'nin düşüşünün görüntüleriyle birlikte haberi yayması için Çakal'ı kullanmıştım. Birçoğu, ailelerinin servetlerini miras almayacak olan ikinci oğullar ve kızlardı. Savaş çığırtkanları, düellocular, görkem tutkunları. Ve her biri Grilerden ve Obsidiyenlerden oluşan kendi birliklerini getiriyordu. Toplum'un dünyaları, bugün olacakları görmek için nefesini tutmuş, bekliyordu. Biz yenilirsek Hükümdar yönetmeye devam edecekti. Kazanırsak, tam bir iç savaş olacaktı. Hiçbir dünya tarafsız kalamazdı.

Donanmam uydu liman Phobos'un etrafında toplanırken birlikler gemimin içinde sıralanıyordu. Jiletimi bir sapanOrak gibi kıvrık halde taşıyordum; kıvrımlı ve zalim, o benim asamdı. Elimi esneterek pencerelerden dışarı bakarken Mars Hanesi yüzüğüm parmağımı sarıyordu. Pegasus kolyesi göğsüme değiyordu.



Düşmanımı; Bellonalar ve Hükümdar'ın yerel filosunun çoğunu göremiyordum fakat gezegenimle aramda bekliyorlardı. Hükümdar'ın kadim Küller Lordu, Saltanat Donanması'na yardım için Çekirdek'ten hızla geliyordu fakat daha bir haftalık mesafedeydi. Bugün Bellonalara yardım edemezdi.

Mavilerim ve annesinin kuvvetlerini terk etmiş olan Victra au Julii'nin kişisel filosunun, Arcos Hanesi'nin, Telemanus Hanesi'nin ve Augustus'un sancaktarlarının komutanları beni izliyordu.

Yeşil ve maviye bürünmüş Mars, kalkanlı şehirlerle doluydu. Kutuplarında beyaz kabarıklıklar vardı. Ekvatorunda mavi okyanuslar uzanıyordu. Yüzeyi yoğun ormanların ve çimenliklerin yeşilliğiyle örtülüydü. Etrafında bulutlar dönüyor, pamuk tabakası halinde aşağıdaki parıltılı şehirlerini gizliyordu. Ve silahlar... Çöllerdeki, şehirlerin etrafındaki büyük istasyonlarda gökyüzünü hedef almış raylı toplar.

Düşüncelerim gezegen yüzeyinin derinliklerine uzandı. Acaba annem şimdi ne yapıyordu? Kahvaltı mı hazırlıyordu? Neler olacağını biliyorlar mıydı? Saldırdığımızda hissedecekler miydi?

Savaş başlamak üzereyken bile parmaklarım titremiyordu. Nefesim düzenliydi. Bir Cehennemdalgıcı ailesinde doğmuştum. Toz toprağın içinde yaşamak, Altınlara hizmet etmek için doğmuştum. Hız için doğmuştum.

Oysa dehşete kapılıyordum. Mickey beni bir "savaş tanrısı" olarak oymuştu. Ama neden şimdi kendimi gülünç bir zırhın içinde dikilen bir çocuk gibi hissediyordum? Neden yine babamın ölümünden önce Kieran'la yatağını paylaşan, onun uykusunda konuşmasını dinleyen o beş yaşındaki çocuk olmak istiyordum?

Altın yüzler denizine döndüm.

Bu ırk... ne güzel bir canavardı. İnsanoğlunun bütün güçlü özelliklerini taşıyorlardı; biri dışında. Empati. Değişebilirlerdi. Bunu biliyordum. Belki henüz değil, belki dört kuşak daha değil. Ama bu değişim bugün, Altın Çağı'nın sonuyla başlayacaktı. Bellonaları parçala, Altınları zayıflat. İç savaşı Luna'ya sür ve Hükümdar'ı yok et. Sonra Ares yükselsin.

Burada olmak istemiyordum. Evimde, onunla, hiç doğmayan çocuğumla birlikte olmak istiyordum.

Olamazdım. İçimdeki dalga dışarı taşıyor, eski yaraları açıyordu. *Bu senin için,* dedim ona. *İçinde yaşaman gereken dünya için.*

Ve kurtları besleme görevime geri döndüm.

"Sonbaharın son günlerinde," dedim, güçlü ve cesur bir sesle, "Mars'ın kayalık madenlerini kazan Kızıllar kızıl toprağın aldığı ölüleri anmak, anılarını onurlandırmak ve ruhlarını sakinleştirmek için mutlu hortlak maskeleri takar. Biz Gösterişliler o maskeleri sahiplendik. Kendimize kötülük ve iyilik diye bir şeyin olmadığını hatırlatmak için onlara efsanelerin ve mitlerin yüzlerini verdik; tanrıların olmadığını, iblislerin olmadığını, sadece insanın ve bu dünyanın olduğunu hatırlatmak için. Ölüm hepimizi bulacak. Ancak rüzgâra nasıl haykıracağız? Nasıl hatırlanacağız?" Eldivenlerimden birini çıkardım ve avcumu çok hafifçe kestim. Kan tenimi kaplayana kadar yumruğumu sıktım ve elimi yüzüme bastırdım. "Ölüm sizi aldıktan çok sonra bile kanınız sizi gururlandırsın."

Ayaklar vuruldu. Sadece bir kişi.

"Luna, yeni Dünya'dır. Bizi yönetiyor ve bize boyun eğdiriyor. Bizim fedakârlığımız onun kazancı oluyor. Yine zayıflar güçlüleri taşıyor. Bugünden sonra, Mars'ın Bin Şehri'ni aldıktan sonra, sayımız çok artacak. Galileo Lordları bize katılacak. Satürn Valileri bize boyun eğecek. Neptün, gemileriyle gelecek ve Octavia au Lune denen sülüğü kesip atacağız."

Ve bir tiranı kral yapacağız. Onlar için ne kadar da mantıklıydı. Nedenini bilmiyordum. Bir tirana karşılık başka bir tiran. Bundan nasıl ilham alabiliyorlardı ki? İnsanoğlu hep böyleydi.

Yine ayaklar patırdadı.

"Bugünün her anı, size verdiğimiz holoKameralarla kaydedilecek." Enstitü'de ve ben *Pax*'ı ele geçirdiğimde olduğu gibi. Bu Çakal'ın fikriydi. "Her an hatırlanacak. Zafer kazanırsanız, holoKutularla bütün dünyalara yayılacak. Kendinizi veya ailenizi utandırırsanız, ölümünüzden sonra bile unutulmayacak." Ragnar'a celladımmış gibi baktım. Lorn bu dramatik hareket karşısında gözlerini devirdi. "Biz hatırlayacağız."



*Pat.*

"Şehirler alınacak. Boyun eğmeyen Altınlar öldürülecek. AdiRenkler korunacak. Madenleri çökertmeyeceğiz. Şehirlerine tecavüz etmeyeceğiz. Kırlarını mahvetmeyeceğiz. Buraya Mars'ı almaya geldik. Onun cesedini istemiyoruz. Bu gezegen birçoğunuzun yuvası, dolayısıyla sadece onu içten dışa kemiren asalakları temizleyin. Ve bugünün görkemi sona erdiğinde; kılıcınızdaki kanı temizlediğinizde, Dünya'nın Düşüşü'nden beri yapılan en büyük savaşlardan birine katıldığınızı hatırlamaları için o bezi oğullarınıza ve kızlarınıza verdiğinizde, unutmayın; kendi yazgınızı kendiniz çizdiniz. Size Hükümdar tarafından verilmedi. Bir vali tarafından verilmedi. Atalarınızın dünyaları aldığı gibi onu *kendiniz* aldınız. Bizler İkinci Fatihleriz."

İşte, kükremeler gelmişti. Vücudumun görkem fikriyle titremesinden nefret ediyordum. İnsanın içinde buna açlık duyan, derin bir şeyler vardı. Ancak o tuhaf karanlık ruh uğruna saygınlığı terk etmek bence güç değil, zaaftı.

Köprünün kenarında duran Çakal'a baktım. Bugün onun pek bir önemi yoktu. Bütün bu insanları buraya toplayarak görevini yapmıştı. Filomun bir kısmının Luna'ya saldıracağı haberiyle iletişim kanallarını bulandırmış, sahte bilgiler ekmiş ve Hükümdar'ın Bellonalara gönderdiği yardımın büyük bölümünü boş söylentilerin peşine düşürmüştü. Bu sadece bir hileydi. Bütün kuvvetlerim buradaydı.

"Şahane bir kuklacısın," diye fısıldadı Çakal, Beyazların, bekleyen Altınların arkasından köprüye girmesini beklerken. Sevro, Çakal'a yerini hatırlatmak istercesine bana yaklaştı.

"İplerin çoğunu sen bağladın. Sana teşekkür etme fırsatım olmadı," dedim sakince.

Yüzü tiksintiyle buruştu. "Duygusallaşmamız gerekiyor mu?"

"Kısrak'ın kaçmasına yardım ettin. Pliny seni bu yüzden yakaladı." Hiç söz etmemiş, hiç böbürlenmemiş, asla bir koz olarak kullanmamıştı. Sadece kardeşine yardım etmişti. Omuz silktim. "Ve Quinn'i kurtarmak için de elinden geleni yaptın. Belki de sandığından daha iyi bir adamsındır."

Bu sözlerime havlarcasına güldü. "Şüpheli. Ancak yarın bir hain, kral olacak ve bir İmparatoriçe, hain olacak; kötü adamlar da erdemli olabilir."

Pencereden dışarı baktım. "Medya uyduların hazır mı?"

"Virüs için mi?" Başıyla onayladı. "Sen emir verir vermez Yeşillerim bütün iletişimi kesecek. On beş dakika boyunca ölüm sessizliği olacak. Küresel ve bölgesel savunma birimlerinin gözlem veya alıcı işlevleri olmayacak. Statik pozisyonların çoğunu parçalamaya yeter." Aniden gerilmiş gibi bakışlarını ayaklarına indirdi. "Yapabilirsen babamı kurtar."

Sevro fısıltılarımızdan rahatsız olarak kıpırdandı.

"Kurtarırım."

Augustus'un toprağın derinliklerindeki bir delikte çürümesini çok isterdim ama Mars'ı aldığımda ona ihtiyacım olacaktı. Başardıklarıma rağmen bir vali ya da kral değildim. Dün gece Theodora'nın bana hatırlattığı gibi, onun meşruluğuna ihtiyacım vardı. O olmadan ben sadece jilet kullanan bir koldum.

"Agea konusunda emin misin peki?" diye sordu. "Ödülle ilgili? Yoksa sadece tedbirsizlik olur."

"Yüzde yüz."

"Güzel. Güzel. O halde bol şans." Ve uzaklaştı.

"Benim yerime şimdiden bir başkasını mı buldun?" dedi Sevro, alaycı bir hıhlamayla.

"Onun bir eli var. Senin bir gözün var. Sanırım tipim belli."

Törenler devam ediyordu. Beyazlar aralarından geçerken iki yüz Altın diz çöktü. Bütün bu erkek ve kadınların şatafatlı sessizliklerinin ve geleneklere gösterdikleri özenin aptalca, ciddi bir şey olduğunu düşünmeye çalıştım fakat insanoğlu şu anda tarih yazıyordu ve bu anın bir asaleti vardı.

Zırhlar yapay ışıklar altında parıldıyordu. Semavi Beyazlar aralarda dolaşıyordu; kar beyaz pelerinlerinin içindeki bakireler, ellerinde demir hançerler ve altın defnelerle yalınayak yürüyordu. Çocuk Beyazlar altın rengi, üçgen sancaklar taşıyordu; bir asa, bir kılıç ve üstünde defne olan bir parşömen. Omuzlarımdaki elleri hissettim.



Ağırlıklarını hissettim.

Eski Fatihlerin savaşa böyle, kendilerini Beyaz bakirelere yaralatarak gittiğini söylerlerdi. Defneyle alınlarımıza dokunuyor, demirle sol avuçlarımızı kesiyor, kulaklarımıza hafifçe fısıldıyorlardı:

*"Oğlum, kızım, şimdi kanın aktığına göre korku, yenilgi bilmeyesin; sadece zaferi tadasın. Korkaklığın silinip gitsin. Öfken parıldasın. Yüksel, Altın savaşçı ve Renginin gücünü beraberinde götür."*

Sonra her savaşçı kan izini yüzüne ve iblis yüzlü miğferine sürüyordu. Tek tek sessizce ayağa kalktık. Her Altın onar birliği temsil ediyordu. Mars'ın üzerine bir metal kasırgası gibi inecek olan fırtına buydu: milyonlarca Altın, Gri ve Obsidiyen.

"Bir gezegenle savaşmıyoruz. Erkeklerle ve kadınlarla savaşıyoruz. Kafalarını kesin ve ordularının yıkılışına şahit olun," diye hatırlattı Lorn hepimize.

Savaşçılar kan bulaşmış yüzleriyle ayağa kalktı ve hep birlikte başdüşmanlarımızın isimlerini saydık: "Karnus au Bellona, Aja au Grimmus, İmperator Tiberius au Bellona, Scipia au Falthe, Octavia au Lune, Agrippina au Julii ve Cassius au Bellona. İstenen canlar bunlar."

Düşmanımın salonlarında da benim adımı ve dostlarımın adlarını haykıracaklardı. Azrail'i öldüren, ün ve ganimet kazanacaktı. Bağımsız avcılar ve ölüm grupları iletişim sinyallerimizi tarayacak, beni arayacaklardı. Ve sürüler halinde geleceklerdi. Bazıları birebir çatışmayı tercih edecekti. Diğerleri bir keskin nişancının sinsi mermisini... Bazıları Mars savaşına katılmayacaktı bile. Onlar Gri paralı askerlerdi. Azat edilmiş Obsidiyen kelle avcıları. Venüs ve Merkür'ün şövalyeleri sadece benim kafamı almak için buradaydı; aile servetlerini, aile askerlerini kullanarak gizlice izimi süreceklerdi. Çakal izlediği iletişimlerde üç Olimpik Şövalye'nin de burada olduğunu öğrenmişti. Hepsi beni izlemiş, kayıtlarımı, zaferlerimi ve yenilgilerimi incelemiş olacaktı. Yapımı bileceklerdi; Uluyanlarınkini de. Ama ben onları bilmiyordum.

Gelip kendilerini tanıtmakta serbestlerdi.

Ben daha çok Cassius'la karşılaşmakla ilgileniyordum. En azından Lorn'a söylediğim buydu. Ancak bunun doğru olmadığını

biliyordu. Ailesine bir canavar gibi bağırdığım için utanıyordum. Onu adilce yenmiştim fakat bundan o kadar zevk almak zorunda değildim. Bazen o bir Kızıl ve ben bir Altın olarak büyümüş olsak benden daha iyi bir adam olup olmayacağını merak ediyordum; onun olabileceğinden daha kötü bir adam olup olmayacağımı da.

Nedense, büyük kötülükler yapma potansiyelimin olduğumu düşünüyordum. Belki nedeni suçluluk duygusuydu. Belki Eo'yu hiç tanımadığım bir hayatın korkusu. Bilmiyordum. Belki de kendimi kibre ne kadar kolay kaptırdığımı bilmenin...

Savaşçılarım kendi aile gemilerine dönüyorlardı. Elli kadar mekik, topladığımız büyük donanmaya doğru uzaklaşırken pencereden izledim. Artık burada olduğumuzu bilmelerine rağmen, düşmanlarımız bizim Mars'a bu kadar çabuk geleceğimizi tahmin etmemişlerdi.

Dikkatimi geride kalan kumandanlara çevirdim. Orion, *Pax*'a ve Roque da Victra ile bir filoya ortaklaşa liderlik edeceklerdi. Planlarını onaylamıştım. Çekirdek grubumun geri kalanı oyalanıyordu; çoktan hangarlara yönelmiş olan Kısrak dışında.

Arkalarından koşup Telemanusların omuzlarına dokundum. "Pax bugün muhteşem görünürdü." Sofokles, Kavax'ın ayak bileklerine dolandı.

"Kardeşim her zaman muhteşem görünürdü," dedi Daxo, sıcak bir tavırla. "Komik, gürültücü... Babam gibi olmak isterdi ama yine de muhteşemdi. Tiberius au Bellona'yı öldüreceğiz, merak etme."

"Endişeli mi görünüyorum?"

İki dev de başlarıyla onayladılar. Kavax savaş sessizliğine bürünmüştü. Bir şeyler gevelemek dışında konuşamıyordu. Bu yüzden onun yerine Daxo konuşmaya devam etti: "Kendine dikkat et, Azrail." Çakal'a bir bakış attı. "Bunun bir mecburi evlilik olduğunu biliyoruz ama ona güvenme."

"Güvenmediğimi biliyorsunuz."

"Ona güvenme," diye tekrarladı Daxo.

"Ben sadece dostlarıma güvenirim." Vedalaştık.

Orion'un alnı düşünceli bir tavırla kırışmıştı. Tarayıcı ekranının üzerine eğildiğini gördüğümde bir terslik olup olmadığını sordum.



Düşman pozisyonlarını değerlendiriyordu. "Yörüngeye girdiğimizi bir saat önce fark ettiler. İçeri girerken savunmasızdık ama yine de Agea üzerinde savunma pozisyonunda kaldılar."

"Bu tuhaf," dedi Roque. "Gezegenin büyük bölümünden hiç savaşmadan vazgeçmiş oldular. Belki de inişini güneye..."

"Agea'yı istiyorum," dedim soğuk bir tavırla.

"Sizi kargaşanın ortasına indirmiş olacağız, kardeşim. Başkent bekleyebilir. Diğer şehirleri alırsak orayı hiç saldırmak zorunda kalmadan alabiliriz. Neden bu kadar acele ediyorsun?"

"Başkenti alırsak diğer şehirler düşer."

"Ve çok adam ölür."

"Bu savaş, Roque. Bana güven."

"Bu senin savaşın." Roque resmi bir selam verdi. Victra'nın çatık kaşlarla baktığını görünce elini uzattı. "İyi şanslar, Primus." İki yanağımdan da öperek beni şaşırttı.

"Uzun bir yol oldu," dedim dikkatle.

"Ve daha çok yolumuz var."

"Kardeşim." Ensesini kavrayarak alnını benimkine çektim. "Özür dilerim. Çok özür dilerim." Başımı iki yana salladım. "Quinn için. Lea için. Parti için. Sana karşı yaptığım binlerce yanlış için. Sen benim en sevgili dostumsun." Geri çekilirken gözlerine bakmaktan kaçınıyordum. "Bunu daha önce söylemeliydim ama korkuyordum."

"Benden ne diye korktun ki?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Bağışla beni, her şey için."

"Sonra telafi ederiz." Omzumu tuttu. "İyi şanslar."

Ondan ayrıldım. Lorn'la birlikte köprünün dışına çıktığımızda iki farklı koridora ayrıldık. Savaş için tıraş olmuştu ve üzerinde eski Öfke Şövalyesi zırhı vardı. Muhteşem görünüyordu ama berbat kokuyordu. Bu eski şövalyeler Uluyanlara çok benziyordu. Batıl inançlıydılar ve şimdiye kadar kendilerini hayatta tutan şansı akıtmaktan korktukları için malzemelerini yıkamak istemiyorlardı.

"Birçok eski dostumdan mesaj aldım," dedi Lorn. "Bellonaların tarafındalar."

"Hepsi yaşlı mı?"

"Yaşlılar gençlerden çok daha deneyimlidir." Gözleri parıldadı. "Ama bana seni sordular. Çocuk savaş lordunun gerçekten dört metre boyunda olup olmadığını sordular. Gerçekten bir kurt sürüsü olup olmadığını. Bir dünya-kırıcı olup olmadığını."

"Sen ne dedin?"

"Beş metre boyunda olduğunu, yanında bir cüce ve bir devle gezdiğini, yumurtanla birlikte cam yediğini söyledim." Gülüştük. "Beni buraya getirmenden hoşlanmıyorum. Olmak istediğin adam olduğuna inanmıyorum. Ben atlatamazsam da sen atlatırsan, dostunu kandırandan daha iyi bir adam ol."

Gözlerimin yaşlarla zorlandığını hissettim. Bu bir yalvarıştı. Bana kendimi suçlu hissettirmek için değil, gerçekten umursadığı için. Daha iyi olmalıydım. Olmak istiyordum. Sonunda daha iyi olacaktım. Ancak o amaca ulaşmak için kullandığım araçlar... Ben de diğer tüm kayıp ruhlar gibi miydim? Harmony miydim? Ya da Titus?

"Söz veriyorum," dedim, onun canını tekrar tekrar yakmaya niyetli olmama rağmen içtenlikle.

"Güzel. Güzel." Boynunu esnetti. "O halde Agea'dan sonra kuzey yarımküreyi al. Ben güneye gideceğim. Viski için burada buluşuruz. Anlaştık mı, beyefendi?"

Başımla onayladım ama yine de yanımdan ayrılmadı.

Uzunca bir an bana baktı, sonra bakışlarını indirdi. Konuşurken sesinde yoğun bir duygusallık vardı: "Karıma döndüğüm her seferinde, ona çocuklarının iyi öldüğünü söyledim." Yüzüğüyle oynadı. "Öyle bir şey yok."

"Akhilleus iyi ölmüştü."

"Hayır. Akhilleus, kibrinin ve öfkesinin onu yönetmesine izin vermişti ve sonunda bir Peri'nin oku onu ayağından vurmuştu. Bunun dışında uğrunda yaşanacak çok şey var. Umarım Akhilleus'un korkunç bir aptal olduğunu anlayacak kadar yaşlanırsın. Ve onun Homeros'un kahramanı olmadığını anlayamadığımız için bizler daha da aptalız. Akhilleus onun bir uyarısıydı. Bence insanoğlu bir zamanlar bunu biliyordu." Parmaklarını jiletine vurdu. "Bir döngü.



Ölüm ölümü, ölüm ölümü, ölüm ölümü getirir. Benim hayatım böyle geçti. Be-ben... çocuğu öldürmemeliydim. Arkadaşını."

"Bunu neden söyledin?"

"Çünkü diğerlerinin sana nasıl baktığını görüyorum. Bence senin için her şeyi yaparlar çünkü onlara inanıyorsun."

Aniden ona doğru bir adım attım ve eğilip Kızılların babalarını ve amcalarını öptüğü gibi, solgun yanağından öptüm. "Tactus seni suçlamazdı. Ben de suçlamıyorum. Büyütmen gereken bir torunun daha var. Belki bana öğretemediğin barışı ona öğretirsin. Bu yüzden bize bir iyilik yap, ihtiyar. Ölme."

"Hah!" diye güldü yaşlı lord, başlangıçta sahte bir şekilde. Ama sonra olduğu yerde dönerken daha içten bir kahkaha patlattı. "Hah! İhtiyar Taşkenar'ı öldürecek adam daha doğmadı!" Eski şövalyeleri iki yanına dizildiler. Hiçbiri yetmişinden genç değildi fakat Uydu İsyanı'nın ve diğer büyük savaşların tarihinden hepsinin yüzlerini hatırlıyordum. Dostları ve eski silah arkadaşları bizi Mars'ta bekliyordu.

Victra'yla çabucak vedalaşarak hangarlara yöneldim. Beni geri çağırdı. Roque'un bizi izlediğini hissettim. Victra bir şey söyleyecekmiş gibiydi. Siyah zırhının kırmızı güneşinden kan süzülüyordu. Siyah savaş boyasını yüzüne çaprazlama sürmüştü. O siyahlığın içinden gözleri alev alev yanarak bakıyordu ama hislerinin karşılığını arayarak gözlerime bakarken naziktiler.

"Bugünden sonra Julii adı paradan daha fazla anlam taşıyacak," dedim. Onun planı savaşın akışını değiştirecekti.

"Umurumda bile değil." Parmaklarını göğüs zırhıma değdirdi ve dudaklarında o şeytani gülümsemesini gördüm. "Ölürsen, Akademi'deki o süitinde onca geceyi yalnız geçirmenin ne kadar yanlış olduğunu düşünerek ölmeni istiyorum." Zırhıma vurarak hafifçe tınlattı. "Birbirimizi nasıl da güzelce harcayabilirdik."

Beni koridorda bekleyen Theodora bana imalı imalı baktı.

"Ah, kapa çeneni."

"Sizi yiyip bitirir, kemiklerinizi de tükürürdü, *dominus*."

"Sen neden güvenli süitinde değilsin?"

"Hiçbir yer güvenli değil ki." Başımı eğmemi işaret etti. Saçlarıma genç bir kızın takacağı türden küçük, kırmızı bir çiçek toka taktı. "Bütün şövalyelerin bir andaça ihtiyacı vardır," dedi. "Fazla kahramanlık yapmayın. Aptal bir savaşta ölemeyecek kadar akıllısınız."

Yanımdan ayrıldı ve geçerken Ragnar'ın önkolunu sıktı. Birbirlerini tanıdıklarını bilmiyordum. Sevro'yla birlikte konuşarak hangarlara doğru giderken Ragnar tereddütlü bir gölge gibi arkamızdan geliyordu.

"Yapıldı mı?" diye sordum Sevro'ya.

Omuz silkti. "Gönderdim."

"*Onunla* mı konuştun?"

"Bir holoNet saklamaYeri," dedi. "Bir mesaj gönderdim. Alırlar. Umarım."

"Yani alıp almadıklarını bilmiyor musun?"

"Nereden bileyim? Gönderdim dedim ya. Protokole uydum."

Sessizce küfrettim. Sevro, Pliny'ye söylediği o lanet melodiyi ıslıkla çalınca kafasına bir şaplak indirdim. Bir köşeyi döndük ve koşarak tüplere giden altı düzine Gri özel operasyon askerinin yanından geçtik. Altı Obsidiyen arkalarından giderken saygı ifadesi olarak Ragnar'a ve bana avuçlarını açtılar.

"Ne giydiklerini gördün mü? Zırhlarında sapanOraklar vardı." Sevro bana sırıttı. "Yayılıyor."

"Baban burada olsa neler olacağını hiç düşündün mü?" diye sordum.

"Hayır," dedi, gülümsemesi silinirken. "Hayır, hiç düşünmedim."

# 37

# SAVAŞ

Ön hangar devasaydı. Gemimin karnında bütün Renklerden erkeklerin ve kadınların koşturduğu dev bir mağara. Altı yüz metre uzunluğunda. Sol tarafında yüzlerce fırlatmaTüpü uzanıyordu. Her sıraya, yıldızKabuklarına bürünmüş adamların yürüyebileceği devasa bir geçit ağıyla ulaşılıyordu. Binlerce savaşçı, birliğine göre gruplanmış halde fırlatılmayı bekliyordu.

Bütün gemide herkesi savaş istasyonlarına çağıran alarmlar çalıyordu. Orion'un sesi dahili sistemden duyuluyordu. Gövdenin dışında, son yüzyılın en genç İmperatoru olan Roque, Mars'ın üzerinde Bellonalarla çatışmak için donanmamızı filolara bölecekti. YırtıkKanat birlikleri ve eşekarıları hızla ileri atılıyordu. Maviler ölümlerine uçuyordu. Ortalarında Altın birlik liderleri vardı. Hepsi sülükGemilerin düşman gemilerine ulaşması için bir gedik açmaya çalışıyordu. Bazı Pretorlar ise gemilerine binebilecek düşmanları püskürtmek için askerlerini hazırlıyordu. Diğerleri tam güçle saldırıyordu. Her iki şekilde de bir kumardı. Ancak ben bunu düşünemezdim; bunlar Victra, Roque ve Orion'un sorumluluğuydu. Benim sorumluluğum başkaydı.

Duraksayarak hangara bakındım. "Ya Ares gerçek değilse?" diye sordum Sevro'ya sakince.

"Sen neden söz ediyorsun?" diye sordu Sevro.

"Ya bu da sadece bir Altın hilesiyse? Birileri Toplum'u istedikleri yöne sürükleyebilmek için ipleri çekiştiriyorsa? Ya hepsi bir yalansa?"

Sevro bana uzunca baktıktan sonra bir küpeştenin üzerine çıktı ve hangara doğru avazı çıktığı kadar uludu.

Hangar da uluyarak karşılık verdi.

Ses Grilerden geliyordu. Obsidiyenlerden geliyordu. Turuncudardan. Tüpler üzerinde çalışan Kızıllardan. Ve benim gemime aktarılmayı talep etmiş Altınlardan.

"Bu, yalan değil."

Birlik sancaklarının indiğini ve yerine başka bir şeyin geçirildiğini o zaman gördüm. Toplum'un piramitleri yok oluyordu. Defne, asa, kılıç ve parşömen artık yoktu. Augustus'un aslanı yoktu. Birliklerin savaşa taşıdığı yüksek altın sancaklarda kurtlar ve sapanOraklar dalgalanıyordu.

Bu birlikler benimdi.

Etrafımdakilerin duygularını hissediyordum. Bir tür fiziksel fanatizm. Altınlarınki aynı değildi. Altınlar beni, onlara kazandırdığım görkem ve zafer için seviyordu. Bu diğer Renklerse beni çok farklı, çok daha güçlü bir şey için seviyorlardı. Gemiyi ele geçiren başka bir Altın olsa, gemiyi tamamen uzaya boşaltırdı ama bu insanlar, önceki Altın efendileri yerine beni seçtiklerinde ben bunu yapmamıştım. Onlara bir seçim şansı vermiştim.

Sevro kolumu yakaladı. "Bugün farklı savaşman gerektiğini anlıyor musun?"

"Anlıyorum, Sevro." Silkinerek elinden kurtulmaya çalıştım.

"Anlamıyorsun." Beni çekerek kendine bakmaya zorlarken Ragnar'ı uzaklaştırdı. "Bugün yapacağın her hamle, kaydedilerek Güneş Sistemi'nin her yerinde yayınlanacak. Bu savaş, filoyu *sana* kazandıracak." Sesini kısarak sert bir şekilde fısıldadı: "Bunun haberini Oğullar yayacak. Çakal yayacak. Augustus Hanesi yayacak. Bir tanrı gibi davranırsan, bir tanrı gibi takip edilirsin. Anladın mı?"

"Kazan ya da kaybet, bu hâlâ Augustus'un filosu," dedim.

"Ölürse, değil."



Sevro'yu, BaşVali'nin tutsak olduğu Agea'daki Hisar'a girmekle görevlendirmiştim fakat ona Augustus'u öldürmesini söylememiştim.

"Onu öldürmeyeceksin," dedim, otoriter bir tavırla. "Bunu yasaklıyorum. Bu..."

"Gerekli. Onun *meşruluğuna* ihtiyacın yok. Hâlâ anlayamadın mı? Hakkın olsun ya da olmasın, burada aldığın şey senindir." Yere tükürdü. "Yirmi yaşındasın. Mars'ı kazanırsan, Darrow, yaşayan bir tanrı olursun. Ve o zaman gerçekte ne olduğunu açıkladığında... tüm Renklerin üzerine yükselirsin. Anlıyor musun?"

Sevro ilk karşılaştığımızdan beri akıllanmıştı. Buna hiç şüphem yoktu. Fakat beni gözünde fazla büyüttüğünü düşünüyordum. Apollon, tanrı olduğunu sanmıştı. Augustus öyle olduğunu sanıyordu. Benim olmam gereken şey tanrı değildi. Bir tanrıya hizmet edilir, tapılırdı. Ben asla bunu istememiştim. Eo bunu asla istemezdi. Sevro öğrenmeliydi; bütün bunlar özgürlük içindi. Oysa herkes sadece takipçi olmak istiyor gibiydi.

Bugün askeri operasyonları Kısrak yönetiyordu. Enstitü'de yanımıza aldığımız at yüzlü Altın kız Milia'yla birlikte havada süzülüyordu. Yakınımda tanıdık yüzlü, acımasız bir Altın duruyordu. Gülerek Sevro'ya onu işaret ettiğimde, dostum ağır bir küfür savurdu.

"Jüpiter Gözetmeni?" diye seslendim adama. "Canım, bu sen misin gerçekten?"

"Başka kim olacaktı, seni kibirli hergele?" Jüpiter bana yaklaştı. Uzun boyluydu. Gözleri umursamaz bakıyordu. Saçları sıkıca toplanmıştı. Benden on beş santim kadar uzundu; kilometrelerce uzunluğundaki kibrini peşinde sürükleyen, günahkâr, hedonist bir canavar gibiydi ve ufacık bir fikir ayrılığıyla Ragnar'la birbirlerini parçalamaya hazır oldukları açıktı. Önkoluma sardığım jilete bir bakış attığında, onun da kendininkini aynı şekilde taşıdığını gördüm. "Yeni modayı senin başlattığını duydum." Kolunu kaldırdı. "Katılıyorum. Karınca yuvasına çırılçıplak girmiş bir hergele kadar cüretkâr."

"Hâlâ topallıyor musun?" diye sordu Sevro.

"Kapa çeneni, Goblin," diye hırladı Jüpiter.

"Sevgili babam, Öfke Şövalyesi pozisyonunu kapabilmek için Jüpiter Gözetmeni'yle düelloya girdi." Sevro gülümsedi. "Onu tam da benim biçtiğim yerden yakaladı: Kıçından."

"O Fitchner denen lanet herif... hilekâr." Jüpiter öfkeli bir tavırla başını salladı. "Çok ama çok kurnaz. Ben de hanımefendiye yardım ediyordum," dedi, Kısrak'ı işaret ederek.

"Nasıl?" diye sordum.

"Augustus şehirlerinin çoğu iletişimsiz kaldı. Ne bir haber gönderilebiliyor ne de haber alınabiliyor. Ben hâlâ sadık olanların elçisiyim. Gizlice girip çıkıyorum. Bunu haftalardır yapıyorum ve uzak saklamaYerlerine ve diğer sadık şehirlere haber gönderiyorum. Siz bir filo toparlamaya çalışırken onun ve ağabeylerinin ajanlarıyla bir savaş sürüyordu. Çok iğrençti, beyefendi."

"Bana ne anlatabilirsin peki?" diye sordum.

"Şey, arkadaşlarına karşı Hane filosunun başında Baba Bellona var. Cassius ve Karnus, Agea içindeki yer operasyonlarına atandı. Onları bulup öldürmende sana yardım edeceğim." Jüpiter gür kaşlarını kaldırıp bu işi ne kadar sıkıcı bulduğunu belli etti. "Amaç bu; Bellona ailesindeki herkesi öldürürsen, bütün müttefikleri aniden savaşmak için bir nedenleri kalmadığını anlayacak, değil mi?" Sevro'ya göz kırptı. "Luna-doğumlu Hükümdar'ın kellesini koparmaktan sonra en iyi şey."

"Bütün Bellonaların Agea'da olduğundan emin misin?"

Jüpiter keyifsizce başıyla onayladı. "Son gördüğümüzde öyleydiler. Ancak bu iki gün önceydi; Augustus'u zincire vurulmuş halde getirmelerinden sonra." Bir parmağını kaldırdı. "Ve dün gece tuhaf, ağır gemilerin indiğini gördük."

Gemilerle ilgili söylediklerine aldırmadan bir elimi salladım. Bana kısık gözlerle baktı fakat Kısrak ve maiyetiyle karşılaştığımızda ona çenesini kapayıp arkama geçmesini söyledim.

"Herkes hazır," dedi Kısrak. "Fırlatma emirlerini bekliyoruz." Burnuna kötü bir koku gelmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Sevro, Jüpiter'e dikkat et. Yediği kaba sıçma huyu var."

Jüpiter esnedi. "Seninle iş yapmak da bir zevkti."

"Milia, yıkandığını gördüğüme sevindim," dedim.



"Azrail." Başıyla onaylarken gülümsemesi, yüzünde çirkin görünüyordu. "Hâlâ oraklarla mı oynuyorsun? Kalbim ısındı."

"Senin kalbin mi var?" diyerek güldü Sevro.

Milia onun boyunu inceledi. "Hem de kocaman." Duraksadı. "Dün Pollux'u gördüm; maalesef gezegende. Jüpiter'le birlikte içeri girip çıkıyordu. Hepimizi yeniden bir araya topladın. Tactus'u da duydum. Piçin tekiydi."

Buna itiraz edemezdim. Veri-tabletime baktım. Beş dakika içinde fırlatma koordinatlarına ulaşacaktık. Ekibim dağıldı. Kısrak düşünceli bir yüzle geride kaldı.

"Ne oldu?" diye sordum. "Şimdiden benim için endişeleniyor musun?"

"Biraz," diye itiraf etti, kokusunu alabileceğim kadar yaklaşarak. "Ama konu babam. Ya biz inmeden onu öldürürlerse?"

"Onu öldürmeyecekler. Ona bir pazarlık kozu olarak ihtiyaçları var. Ya da yenilirlerse, onun hayatını bağışlar ve bizim de Bellonalar için aynı şeyi yapmamızı umarlar. Onun kadar önemli adamlar öldürülmez."

Onu rahatlatmak için eline uzandım fakat geri çekilerek bana arkasını döndü. "Ele geçirmemiz gereken bir gezegen var."

Adamlarına emirler yağdırarak uzaklaşmasını izledim.

# 38

## DEMİR YAĞMUR

Tek görebildiğim, metaldi. FırlatmaTüplerindeki bin kişiden biriydim. Metal tüpün dışında bir savaş kopuyordu. Hiçbir şey hissetmiyordum. Pax'ın sarsıntısını. Sessiz bir ölüm getirmek için uzayda savrulan füzeleri. Sadece kalp atışlarımı hissediyordum. Mickey bana bir Kızıl'da ilk kez bu kadar güçlü bir kalp gördüğünü söylemişti; küçükken damarlarıma yayılan çıngıraklı-yılan zehrinin bir hediyesi. Şimdi kalbim deli gibi atarken ellerim titriyordu. Benliğimi bir korku dalgası kaplamıştı. Pek çok şeyin korkusu. Arkadaşlarımı hayal kırıklığına uğratmanın, onları kaybetmenin. Arkadaşlarıma gerçek kimliğimi açıklamanın. Beni bekleyen görevi yerine getirememenin. Şüphelerin yarattığı bir korku; kendimle, isyan planlarımla ilgili şüpheler. Ölüm korkusu. Uzayın karanlığında kaybolma korkusu. Eo'yu, halkımı, kendimi hayal kırıklığına uğratma korkusu. Ama en önemlisi, sıcak metal korkusu.

Telsizden konuşmalar duyuldu. Aceleyle. Plan uygulamaya konmuştu ve artık makinenin dişlilerinden başka bir şey değildim. Savaş, her yere yetişemeyeceğim kadar büyüktü. Düşman gemilerinin filom karşısında yok oluşunu izleyebilmek için *Pax*'ın köprüsünde olmayı isterdim. Ne var ki Orion ve Roque uzay savaşında benden daha iyiydiler.



Çıkarma gruplarını düşman gemilerine götüren sülükGemilerden birinde olmak isterdim; köprüleri kasıp kavurmak, kendi gemimden düşmanları püskürtmek, bir muhripten bir dretnota sıçramak, hepsini ele geçirmek isterdim. Oysa İmperator Bellona'yı ele geçirecek olan ben değildim. O işi Titanlar yapacaktı. Sonuçta benim nereye gideceğime düşmanlarım karar veriyordu. Ben büyük ödülün peşindeydim.

Luna'dan ayrıldığımdan beri hedefim olan bir ödül.

Gerçek Pegasus kolyemin serinliğini göğsümde hissediyordum. İçinde Eo'nun saçı vardı. *Ona odaklan.* Saçlarının hareketine. Derin madenlerin esintisine. *Oraya odaklan.* Onu düşünürken suçluluk duydum. Bu hayatı seviyordum. Altın rolü oynamakta ne kadar isteksiz olsam da, ne kadar keder dolu bahaneler üretsem de bir parçam onlar gibiydi. Belki de iki Renk olmak için doğmuştum.

Boş versene. İnsan herhangi bir Renk'te doğmazdı. Buna yöneticilerimiz karar veriyordu ve çok yanılıyorlardı.

"*Audentes fortuna juvat, dostlar,*" dedi Sevro, özel telsizden. Latince konuştuğunu duyunca bir kahkaha patlattım.

"Yine mi 'Şans cesurdan yanadır' saçmalığı? Neden sadece *carpe diem* demiyorsun ki?"

"*Çünkü bunu söylemek gelenek...*"

"*Siz ikiniz savaştan önce hep böyle flört mü edersiniz? Ne güzel,*" diye ekledi Victra.

"*Onları bir de Enstitü'de görmeliydin; ilk uluyuşta aşk,*" diye katıldı Kısrak gülerek.

"*Videoları gördüm! Ne harika bir çift.*"

Kısrak'ın sesindeki gülümsemeyi duydum. "*Hatta aynı giysileri bile giyiyorlardı. Gösterişliydi, değil mi, Roque? Ve leş kokulu.*"

"*Hiç fark etmedim.*"

"Nasıl yani?"

"*Sevro ödümü patlatıyordu. Ne giydiğine hiç bakmadım,*" diye cevap verdi Roque ve herkesi güldürdü. "*Bir sincabın onu ısırdığını ve kuduza falan yakalandığını düşünüyordum.*"

"*Roque?*" diye seslendi Sevro tatlı bir tavırla.

"*Sevro.*"

"*Selam.*"

"*Selam?*"

"*Bir daha karşılaştığımızda seni ısıracağım.*"

"*Gitmeliyim.*" Roque'un hafif kahkahası yok oldu. "*Ana düşman unsuruyla temas kuruyoruz.*"

"*Ne yapacaksın, onlara şiir okuyup can sıkıntısından öldürecek misin?*" diye sordu Sevro.

"*Bok kafalı,*" dedi Roque şakacı bir tavırla. "*Furialar kılıçlarınıza yön versin ve Moiralar sizi yuvaya geri getirsin. O zamana kadar, sevgim sizinle.*"

Sevgi sözcükleri Altınları şaşırttı. Roque'un telsizi kesildi ve onu ana frekanstan bir düşman muhribine saldırı emri verirken duyduk.

"*Tam bir Peri,*" diye mırıldandı Sevro fakat sesinin titreyişini bir çocuk bile fark ederdi. Korkuyordu.

"*Hic sunt leones,*" dedim arkadaşlarıma. "Cesur olun. Cesur olun ki diğer tarafta görüşebilelim."

"*Hic sunt leones,*" diye tekrarladılar; Augustus için değil, hepimiz aslanlar kadar cesur olmayı dilediğimiz için.

Tek tek vedalaştık. Kendime hâkim olamayarak Kısrak'ın özel frekansına çağrı yolladım. Karşılık vermesi yirmi saniye sürdü. "*Ne var?*" Sesinde tereddüt algıladım.

"Sakın ölme," dedim.

Bir duraksama. Duygusallık mı? Rahatsızlık mı?

"*Sen de.*"

Bağlantıyı kesti. Çok geçmeden dişliler dönmeye ve tıkırdamaya başlarken tüpün ateşleme mekanizmasına itildim.

Bütün bu süre boyunca beni neyi beklediğini biliyormuş gibi davranmıştım. Demir Yağmur'un ne olduğunu biliyormuşum gibi. Oysa şimdi karşımda karanlık, ürkütücü bir canavar duruyordu. Yüzünü görmüş olsam da, bir muammaydı. Sanal gerçeklik deneylerini ve holoKutu videolarını izlemiştim. Bir çocuğun uçmanın ne olduğunu bir kuşu izleyerek öğrenmesi gibi...

"*Fırlatma koordinatlarına ulaşıldı.*" Roque'un sesi filodaki bütün Altınların kulaklarına dolmuştu. "*Yağmur şimdi yağsın.*"



Tüpün içindeki manyetik yükleme uğultusunu duydum. Kayarak tüpe girerken kendimi hazırladım ve boynumun kırılmaması için aşağı baktım. Sonra aniden ateşlendim ve savaşın yoğunluğu beni sararken boğazıma yükselen kusmuğumu tutmaya çalıştım. Manyetik akıntıdan sürüklenerek geminin tüpünden kargaşanın ortasına fırladım.

Uzaya ateş ve patlamalar hâkimdi. Dev metal canavarlar ileri geri füzeler kusuyor, insan yapımı her türlü silahla birbirlerini sessizce vuruyorlardı. Asıl ürkütücü olan da sessizliğiydi. Gemilerin etrafında büyük patlamalar oluyor, şarapneller gemileri bir pelerin gibi örtüyor, neredeyse rüzgâra saçılmış ham pamuk gibi görünüyordu. YırtıkKanatlar ve eşekarıları birbirlerine doğru hızla uçuyor, mermi kusuyorlardı. Metal kabukları parçalıyor, yoğun ve dev bulutlar halinde kapışıyorlardı. Bazen küçük gruplar kargaşanın merkezinden uzaklaşıyor, askerleri uzay boşluğunda taşıyan muhriplerden kesintisiz fırlatılan sülükGemi gruplarına doğru sessizce, dönerek ilerliyorlardı. Çıkarma gruplarının stratejisi buydu. Sülükler uçaksavar ateşlerinin üzerinden, altından ve içinden geçerek ilerliyor, önemli gemilerin karınlarına ölümcül kargolarını boşaltabilmek için tutunabilecekleri bir gövde bulmaya çalışıyorlardı; açık yaralara larva bırakan sinekler gibi. Hepsini, sadece bu işi yapmak için yetiştirilmiş Maviler uçuruyordu. Bellona gemileri Augustus'unkilerin arasından geçiyor, dalgalar iç içe geçiyor, birbirini kırıyordu.

Hepsi sessizlik içindeydi.

Füzeler sülüklere doğru akıyor, patlamalarla gövdelerini şiddetle sarsıyordu. Gemilerin delindiği yerlerden alev yükselmiyor, sadece bir anlığına, Eski Dünya'da zıpkınlanmış balinaların kanı gibi dışarı püsküren oksijeni tutuşturuyordu. Raylı toplar uzay boşluğunda patlıyor, aynı anda çok sayıda sülüğü ve daha küçük avcıları parçalıyor, saflar arasında gedikler açıyordu. İki tarafta da gemiler erkekleri ve kadınları dışarı fırlatırken amaç yok etmek yerine sakatlamak ve ele geçirmekti. Mavi ve gümüş renkli düşman filosunun devasa *Savaşçocuğu*, korvetleri ve şalomaGemilerini koyunların arasında sopasını yavaşça sallayarak dolaşan bir tepegöz gibi parçalıyordu.

İki muhrip tarafından korunan Victra'nın muhribi, *Savaşçocuğu*'na doğru süzülürken nefesimi tuttum. Raylı toplar ateş kusarken, büyük savaş gemileri onu füze yağmuruna tutuyordu. Bellonalar onun yakalanamayacak kadar yakında olduğuna karar vermiş olmalıydı çünkü yumuşayan karnına doğru bir füze dalgası daha boşaltmışlardı. Yine de bütün o yaylım ateşi arasında muhribin içinden umutsuzca bir çabayla kırk sülükGemi boşaldı. Victra'nın normal kuvvetlerinin neredeyse on katı. Fazladan piyade taşıyıcıları yerleştirebilmek için geminin içini boşaltıp oymuştuk. Bu, Telemanusların savaş grubuydu.

Victra'nın gemisi, *Savaşçocuğu*'ndan uzaklaştı ve annesinin kanlı güneş sembollü filosunun, Bellonaların kartallı filosuna destek verdiği Bellona düzenine umursamazca daldı. Victra ikinci sürprizini harekete geçirdi.

Annesi, Victra'nın bana ve Çakal'a söz verdiği gibi, aniden taraf değiştirerek Bellonalara ihanet etti. Gemileri, iki yüzden fazla sülüğü Bellona filosunun tam ortasında boşalttı. Bir anda her yer kargaşaya boğuldu.

Titanlarım düşman sancak gemisinin gövdesine indi ve *Savaşçocuğu* çok geçmeden sülükler tarafından kuşatıldı. İyi şanslar, Titanlar.

Bellona dostu sülükGemiler, duman ve kan dolu koridorlarda sürecek savaşa yardım etmek için *Savaşçocuğu*'na yöneldiler. YırtıkKanatlar hızla geçerek gövdeye yapışmış sülükleri vuruyor, içlerindeki askerler *Savaşçocuğu*'nun içine süzülmeden önce onları temizlemeye çalışıyordu. Bu zarif bir etki, tepki, tepki ve tepki dansıydı.

Yönümü değiştirmekten âciz bir şekilde ivmemin etkisiyle hızla süzülüyordum. Solumda ve sağımda, yıldızKabukları içinde binlerce Altın ve Obsidiyen süzülüyor, Griler on ikişer kişilik mekiklerle bizi izliyordu. Bir insan ve metal yağmuru. Bu kalabalık grubun arasında daha fazla Obsidiyen ve Grilerle dolu büyük leylekler uçuyordu. Aşağı indiğimizde ve kıyı mevzilerini kontrol altına aldığımızda, dretnotlardan ve taşıyıcılardan asker birlikleriyle dolu indirme araçları arkamızdan boşalacaktı.

Bellonalar ve müttefikleri ne düşünürse düşünsün, çıkarma yapmamızı engelleyemezlerdi; gezegenin yörüngesi bunu yapamayacakları kadar genişti. Şehirleri elde tutup savunmak işte bu yüzden çok önemliydi. Hepsi ada kaleler durumundaydı. Onları ele geçirmek için tek mantıklı yol, aşağı inmek ve disk biçimli kalkanlarıyla toprak seviyesi arasındaki iki yüz metrelik boşluktan içeri süzülmekti. Bu da yüzeyde adamlar olmasını gerektiriyordu. Eşgüdümlü bir saldırıyla hareket eden milyonlarca asker.



Yüz sahile çıkarma yapacaktık ve savaş tam anlamıyla başlayacaktı. O kargaşada füzeler yıldızKabuklarımıza doğru yöneliyordu. Dost savaş gemileri arkamızdan ateş ederek füzesavar perdeleri yaratıyor, eşekarıları iki kanadımızı koruyordu. Düşman eşekarıları yan taraflardan geçerek bize saldırmayı başarıyordu. Yağmurda onlarcası etrafımda ölüyor, zırhları yanmış kâğıt gibi geriye doğru bükülüyordu. Bundan nefret ediyordum. Çığlık atmak istiyordum. Bazıları atıyordu ve onların iletişim bağlantılarını kesmek zorunda kalıyorduk.

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu; ölmemek için dua etmek dışında. Dostlarımın ölmemesi için. Ama kime dua edecektim? Altınların Tanrısı yoktu. Biz Kızıllar, Vadi'deki Yaşlı Adam'a inanırdık fakat o, bize bu hayatta yardım etmezdi. Sadece diğer tarafta yol göstermek ve korumak için beklerdi.

Kalbim sıkışıyordu. Hiperventilasyona girmiştim. Derim vücudumdan ayrılıyormuş gibi hissediyordum. Sanki küçük bir çocuktum. Evimin rahatlığını istiyordum. Annemin çorbası, otoriter elinin dokunuşu, onu gülümsetmeyi başardığım her seferinde içimi kaplayan sevgi. Eo'nun beni sevdiğini görmenin mutluluğunu hissetmek için her şeyi yapabilirdim. Her şeyi açlık ve şehvetle yaptığımız, birlikte bir yuva kurabileceğini anlayan iki küçük kuş gibi hızla atan kalplerimizle gizlice öpüştüğümüz o soğuk, sessiz geceleri özlüyordum. Hayat öyle olmalıydı. Aile. İlk aşklar. Katillerin, benim bedenimi, sonra da arkadaşlarımınkini sıcak metalle doldurmaktan başka bir şey istemediği bir atmosferden geçmeye çalışmak değil.

Bedenim eyleme geçerken zihnim başka yerlerdeydi.

Gezegene yaklaştıkça büyüyerek bütün görüş alanımı dolduran şişmiş bir deve dönüştü. Kimlerin öldüğünü, kimlerin hâlâ hayatta olduğunu bilmiyordum. Ekranım çok kalabalıktı. Atmosfere çarptık

ve sesler aniden geri geldi. Renk haleleri titreyen vücudumu bir koza gibi sardı. Solumda ve sağımda düşen askerler bir Oymacı'nın hayalinden fırlamış ateşböcekleri gibi süzülüyordu. Solumdakine hayranlıkla baktım. Bronz rengi güneş, siluetini aydınlatıyor, onu o anda ölümsüzleştiriyordu; bu görüntüyü hayatım boyunca unutmayacağımı biliyordum. Öfkesi ve görkemiyle, John Milton'ın *Kayıp Cennet*'indeki düşen melekleri andırıyordu. Dış iskeleti, sürtünme zırhını atıyordu; cennetteki zincirlerinden kurtulan Lusifer'in, alevden kanatlarının koparken titreşerek arkasına savrulan tüylerine benziyordu. O anda bir füze gökyüzünü yardı ve güçlü patlayıcılar onun bir ölümlü olduğunu hatırlattı.

Atmosferi aştığımız anda yüzeydeki toplar bize doğru kükremeye, zırh yağmurunun arasında gedikler açmaya başladı. Darbe almış bir arı sürüsü gibi hemen çekimBotlarımızı çalıştırdık ve her biri kendi koordinatlarını izlemeye çalışan bin farklı birliğe bölündük. Düşman yırtıkKanatlar peşimizden atmosfere daldı fakat burada bizim hareket kabiliyetimiz daha yüksekti ve büyük avcıları kolayca düşürebiliyorduk. Peşimde Uluyanlarla, birine arkadan yaklaşarak jiletimle biçtim. Avcı bulutların arasından döne döne aşağıdaki okyanusa doğru süzülürken uçarak uzaklaştım.

Aşağıdan uçaksavar ateşi geldi, bulutları geçerek bize ulaştı ve sağımdaki Altın'ı öldürdü; kim olduğunu anlayamadığım bir Uluyan'dı. Veri-tabletime baktım; Gaddar Daria ölmüştü. Öylece. Başka birini kurtarmak için kendini feda etmemişti. Son kez öfkeyle ulumamıştı. Soylu bir hareket için fırsat bulamamıştı. Duygularını ifade edememişti. Enstitü'deyken kafataslarıyla süslü kemerler takan, tuhaf planlarıyla Çürüksırt ve Ekşisurat'ı parmağında oynatan sadık kız artık yoktu.

Aniden içimde yükselen paniği hissederken birliğimden kalanlarla birlikte bulutlardan aşağı daldım. Okyanusun üzerinde alçaktan uçarken sudaki iki gemi bize ateş açtı. Sevro hemen iki füze göndererek karşılık verdi; füzeler patlayıp her biri on ikişer tane daha taşıyan bir düzine mikro füzeye dönüştü. Gemilerin üzerinde ateşe tutulmuş mısır koçanı gibi patladı.



Savaş tam bir kargaşaydı. Her zaman öyleydi. Ancak teknoloji işleri daha da kötüleştiriyordu. Korkunun doğasını değiştiriyordu. Enstitü'deyken insanlardan korkuyordum. Titus ve Çakal'ın bana yapabileceklerinden korkuyordum. Orada ölümün gelişini görebiliyor, en azından karşı koyabiliyordum. Burada öyle bir lüks yoktu. Modern savaş, insanı havadan, gölgelerden, sessizlikten korkar hale getiriyordu. Ölüm geldiğinde onu görme şansım bile yoktu.

Karla kaplı bir dağa sertçe indim. İyice ısınıp kızarmış zırhım, karda delik açarken buhar yükseldi. Birliğimin geri kalanı da etrafıma inip güvenli zemine ulaştı. Metal canavarlardan fırlamış meteor adamlar peş peşe iniyordu. *Pat. Pat. Pat.* Ve savaş sisi yükseliyordu.

"İndik!" diye hırladım.

Sevro bir dizinin üzerine çökerek miğferini açtı ve kara kustu. Diğerleri de ona katıldı. Çirkin Ekşisurat üzüntüyle inledi. Çürüksırt onun omzunu tuttu. Palyaço yanlarında durup onları koruyordu, başındaki kırmızı mohikan yanlamasına başına yapışmıştı. Gaddar artık aramızda değildi. Böyle olacağını bilmiyordum. Dehşeti tanıdığımı sanmıştım; artık öyle olmadığını biliyordum. Son bir dakika içinde hayatım boyunca tanıdığımdan daha fazla insan ölmüştü. Lorn'un savaş korkusunu hissettim.

Savaş *buydu*. Kaos. Şans. Ölüm.

Sevro ağzındaki kusmuk kalıntısını silerken bana bakarak başıyla onayladı. Jüpiter onun doğrulmasına yardım etti. Sevro tuhaf bir şekilde ona izin verdi. Miğferimin veri-tabletinde Kısrak'ın izini aradım. Ana kuvvetlerimle birlikte hayattaydı ama ayrı düşmüştük. Benim yanımda özellikle ileri teknoloji askeri teçhizat alanında eğitilmiş bir düzine Altın ve kırk Obsidiyen vardı.

"Dış iskeletleri çıkarın," diye gürledim Obsidiyenlere. "Omega, çevre savunması."

Hantal dış termal zırhlarımızı çıkararak daha çevik yıldızKabuklarımızla kaldık. Miğferleri kaldırmalarını emrettim. Metal iblis ve hayvan yüzleri dostlarımın yüzlerinin yerini aldı.

Ancak bu anda bir güzellik vardı. Altınların ve Obsidiyenlerin görevlerine başlamadan önce güven verici bir tavırla birbirlerini

başlarıyla selamlamaları, görev kozasının içinde birbirlerinden güç almaları... Tıpkı madenlerde olduğu gibi.

Sevro'yu ve Uluyanları yanıma topladım. Birliğinden ayrılmış olan Ragnar gölgemde duruyordu. Gezegenin gündüz tarafına inmiştik. İkinci yıldızKabuğu dalgası atmosferi delip alevlerle bezeli mavi gökyüzünde siyah duman izleri bırakırken bir meteor yağmuru gibi göründü. Yüzeydeki yüzlerce top hâlâ ufuk çizgisinin bir ucundan öteki ucuna kadar ateş ediyordu fakat uzaydaki silahlarla vuruldukça ve yüzeydeki bizim gibi birlikler tarafından yok edildikçe sayıları giderek azalıyordu. Birliğim olmamız gereken yerden üç yüz kilometre uzaktaydı. Bu nasıl olmuştu?

Telsizden Kısrak'a seslendim. Başka bir dağdaki planlı çıkarma noktasına elli kilometre daha yakındı ve kuvvetleri yaklaşık dört yüz kişiydi.

"Anlaşılan sadece biz aptalmışız," dedi Sevro.

Dağdan aşağı indik. Uçmuyorduk. Sıçrıyorduk. Akademi'deyken kendimizi su yüzeyinden seken bir taş gibi düşünmemizi öğretmişlerdi. ÇekimBotlarımızla uçabilirdik fakat bu durumda füzelere ve füzesavarlara açık hedef haline gelirdik; düşman avcı gruplarından söz etmeye bile gerek yoktu. Bu yüzden elli metre havaya sıçrıyor, sonra yere geri inmek için çekimBotlarımızı kullanıyorduk.

Yakındaki bir zirveden füze ateşi açıldı. Sevro ve birliği bin metrelik kanyonların üzerinden atlayarak sarp kayalık yüzeyi tarayıp düşmanı hallederken, ben Ragnar'la ilerlemeye devam ettim. Uluyanlar bizi taretlerden kurtarırken dağlarda boğuk bir patlama yankılandı. Ekip, dağ sırasının sonunda tekrar bize katıldı. Alçak bulutların toplandığı bir kayalığa tünedik. Sol tarafta, yaklaşık yirmi kilometre ötede, uzaktaki Termik Deniz'in sahilinde Selanik'in kuleleri yükseliyordu. Tactus'un evi. İçim sızladı.

Kuzeye doğru devam ettik. Kuleler, tuhaf bir şekilde dingin olan suyun kenarında sadece parıltılı metalden ibaret kaldı. Uzakta patlamalar oluyordu. Zırhlı omzuma dokunan bir elin ağırlığını hissettim.

"Tıpkı Olimpos'u aldığımızda olduğu gibi." Sevro yeni bir dağın zirvesinden önümüzde uzanan araziye sırıtarak baktı.



"Ama burada herkesin çekimBotu var." Miğferimdeki ekrandan koordinatlarımızı kontrol ettim. Tepemizde işgal devam ediyordu. Şimdi gökyüzünden geçen düşman helikopterleri daha seyrekti. Biri bize hedef aldı. Bir bulutun arasından kükreyerek süzüldü ve silahlarıyla zemini taradı. Bir yarığa daldık. Etrafımızda karlar uçuşuyordu. Bir füze hızla havada süzüldü ve patlamanın etkisiyle yuvarlanan kayalar bacaklarımı yere mıhladı. Çakıl ve Palyaço yanımda durarak beni korumaya çalışıyorlardı.

"Ragnar!" diye bağırdım. "Gebert şunu!"

Ne yaptığını göremedim fakat helikopter dumanlar saçarak havada döne döne savrulduktan sonra bir şarapnel bulutu arasında gözden kaybolurken çıkan gümbürtü sağır ediciydi.

"Bacakların ne durumda?" diye sordu Sevro, çılgınca bir telaşla.

Kayaları üzerimden kaldırdılar. Dişliler homurdandı, elektrikli devreler vınladı.

"Hâlâ çalışıyor."

Karlı dağların arasından sert Mars düzlüklerine indik. Bizim gibi ağır bir piyade birliği solumuzda hareket halindeydi. Vericileri, ekranlarımızda bizden olduklarını gösteriyordu. Ancak sağ tarafta, yaklaşık otuz kilometre ötede toprağın astropikal tepelere dönüştüğü yerlerde bir Bellona birliği ilerliyordu; ayrı gruplar halinde belki üç yüz kişi.

"*İletişim kanallarımızdan birini kırdılar,*" dedi uzaydaki bir Yeşil iletişim amiri, yeni bir kanaldan. "*Şimdi sizin peşinizdeler, İkarus.*" İkinci çağrı işaretim.

"Şimdi kimin kazanacağını anlayacağız," dedim. Sevro düşmana bir izleme lazeri doğrulttu; onlar da aynı şeyi yaptı. Onların ışını, önümüzde çıldırmış bir sinek gibi sekiyordu. Hepimiz dağılırken Sevro'yla birlikte uçtum ve hemen ardından iki noktadan düşmanın üzerine ateş yağdı. Aynı anda Sevro, bir pilotsuz aracın üzerimize parça tesirli füzeler fırlattığını tespit etti. Onu hemen etiketledi ve yakındaki Selanik'ten bir raylı top, gökyüzünde mavi alevli bir iz bırakarak bizim konumumuza doğru ateş açtı. Pilotsuz araç kızıl kıvılcımlar saçarak yok oldu. İleri teknolojili savaşın çok yönlü çılgınlığı buydu.

Kısrak'ın koordinatlarına doğru ilerlerken alıcılarımızı ve gözlerimizi dört açmıştık. Ölüm dağlarda gizleniyordu. Düzlüklerde kol geziyordu. Yüksek yüceAğaç ormanlarında ve küçük denizlerin sularında saklanıyordu.

Sol tarafımızda büyük bir göl uzanırken, sağ tarafımızda hafif eğimi nedeniyle zirvesi karla kaplı herhangi bir tepe gibi görünen suskun bir yanardağ yükseliyordu. Sıradağları izleyerek yükseldim ve çevreyi daha iyi görmeye çalıştım. Pilotsuz araçlar veri gönderirken topografya bilgileri veri-tabletimde sürekli güncelleniyordu.

Zırhımın içi sessizdi. Bu kadar yüksekte etrafımda uğuldayan rüzgârı duyamıyordum. Mars'ın etkileyici fırtınalarından biri uzaktaki gölün üzerinde toplanıyordu. Dağın eteklerindeki ormana ulaştığında yağmur başladı ve gökyüzü şimşeklerle aydınlandı. Zirvenin üzerinde kar savruluyor ve zırhıma çarparak eriyordu.

Yakınlardaki bir zirvenin üzerindeki hareket dikkatimi çekti. Bellonalar değil de bir oyma yaratık olduğunu görünce silahımı ateşlemekten son anda vazgeçtim. Optiğimi yakınlaştırınca dar bir taş geçidin içindeki dev bir yuvanın kenarına tutunmuş griffonu gördüm; altındaki vadide insanların oradan oraya uçmasını merakla izliyordu. Şu Altınlar ne acayip bir dünya yaratmıştı.

Adamlarım bir sonraki zirvede bana katıldılar ve hepimiz yıldızKabuklarımızın enerjisini kontrol etmek için duraksadık. Bütün gün dayanmayacaklardı. Kısrak'ın grubu etrafımızda yere inerken ve yıldızKabuklu dört yüz katil güçlerini bize katarken etrafa kar saçıldı. Kısrak yumruğunu yumruğuma vurdu.

"*İkarus?*" diyen bir ses kulağımda çıtırdadı. "*İkarus, beni duyabiliyor musun?*"

"Roque, duyuyorum. Ne var?"

"*İkarus... acil... duyuyor musun?*" Tepemizde şimşekler çakarken sinyali kesiliyordu. İki tarafın da sinyal bozucu aletleri dalgaları zaten yeterince parazitlendiriyordu. "*Dar... öld... be... Agea'da.*"

"Roque? Roque?" Yukarıdaki savaşın planını biliyordum fakat ses tonu beni endişelendirmişti.

"İletişim kesildi," dedim Kısrak'a.



"*Yerel frekanslarda sorun yok. Bozuculardan ve fırtınadan kaynaklanıyor.*" Miğferinin camından yağmur damlaları süzülüyordu.

Sevro yukarıyı işaret etti. "*Duyabilmek için üstüne çıkman gerekecek.*" Yukarıda bir gemiye yıldırım çarptı. Sistemleri çöktü ve irtifa kaybetmesine rağmen sistemlerini tekrar çalıştırabildiği anda oradan geçen bir yırtıkKanatla çarpıştı.

"Ah, lanet olsun." Ragnar ve Jüpiter'e sıradağlarda ilerleyip kuzeydeki vadiyi Gri birliklerimiz için kontrol altına alma emri verdim. Bellonaların dikkatini dağıtmak için diğer şehirleri de kuşatacaktık ama benim için asıl önemli olan Agea'ydı. O şehrin duvarlarına bir milyon kişi dayanacaktı. Lekeli beni selamlamak için elini açtıktan sonra yanında Jüpiter ve yüz Obsidiyen'le birlikte dağın zirvesinden aşağı atladı.

Korumalarımdan birkaçıyla birlikte şimşekle aydınlanan bulutları yararken Kısrak ve Sevro aşağıda bekliyordu. Bulutların üzerine çıkınca daha sakin süzülerek Roque'a seslendim.

"*İkarus!*" diye bağırdı telsizden. "*O burada. Luna'da ya da Toplum'un ana filosunda değil! Yeni öğrendik. Kavax'ın adamları, Savaşçocuğu'nda Pretoryenler buldu... O burada! Filosu olmadan gizlice gelmiş; onu yakaladık.*"

"Roque. Yavaşla. Ne diyorsun sen?"

"*Darrow, Hükümdar Mars'ta. Gemisi Agea'daki kalkanların arkasında sıkışmış durumda. Kapana kısılmış halde.*"

"Roque. Bunu biliyorum. Agea'yı bu yüzden istiyorum."

# 39

## SURDA

Nereden bildiğimi sormadı. Aja'nın Europa'dan kaçmasına izin verirken bombamın radyasyon izi sayesinde Hükümdar'a kadar onu takip etmeyi planladığımı ona daha sonra açıklayacaktım. Sonuçta Aja, Octavia'nın özel katiliydi. Elbette ki onun yanına dönecekti. Bunu Kısrak, Çakal ve Sevro'dan başka kimseye söylememiştim. Roque'un son günlerdeki davranışları da düşünülürse, bilginin yayılmasına izin veremezdim.

Tek kelime daha etmeden iletişimi kesti. İçerlediği belliydi.

Birliklerimin öncü kuvvetini oluşturan Ragnar'ın adamları, ilerideki vadiye inmişlerdi. Alçalan ve Mariner Vadisi'nin kilometrelerce uzandığı zeminde gözden kaybolan iri gemileri görebiliyordum. Uzaydaki Mavilerimiz, Agea'yı yaylım ateşine tutuyordu. Saldırı, kalkanı ısıtarak nabız gibi atmasına neden oluyordu. Kuzeyden ve güneyden yüz kilometre genişliğindeki vadinin tabanını izleyerek şehre yaklaşacak, sismik tepki yaratmamak için toprağın iki yüz metre üzerinde duran kalkanların altından geçecektik.

Korumalarımın önünde zirveden aşağı atladım. Başka bir zirveye sıçradıktan sonra daha alçak yamaçların üzerinden, ateş altında süzülürken Sevro ve Kısrak da yanımdaydı.

Bu savaşın anahtarı Hükümdar'dı; Ares'in Oğulları'nın yükselişini başlatmak için Toplum'u parçalamanın anahtarı oydu. O yakalanırsa Toplum tahtta Octavia olmadan varlığını sürdürüp



sürdüremeyeceği konusunda şüphelere ve kargaşaya sürüklenecekti. Senatörler ve valiler iktidarı ele geçirmeye çalışacaktı. Bir düzine yerel savaş olacak, insan gücü bölünecek ve birlik bozulacaktı.

Altımda, geniş kanyonun dibi boyunca ganimetle dolu bir dünya uzanıyordu; göller ve akarsular, bel yüksekliğinde çimenler, çiçeklerle dolu ağaçlar ve kilometrelerce yüksekliğindeki kanyon duvarlarının sarplığına rağmen tuhaf açılarla uzanan Sparta çamları. Hepsinin ötesinde, havada asılı duran yüce Olimpos Dağı görünüyordu. Mars'ın vadilerindeki sessiz kaleleri ve koşan ceylanları gördüm. Ancak büyük akarsuların kıyılarında zırhlar giymiş erkek ve kız çocuklar yoktu. Sadece anılar ve çamurlu toprak. Öğrenciler çoktan toplanmıştı. Ne kadar tuhaf olmalıydı; ortaçağ silahlarıyla hayatları için savaşırken işgale gelmiş uzaylılara benzeyen indirme gemileri tarafından çekilip alınmak.

Olimpos'un beyaz kulelerinden birinin dibinde Jüpiter ve Ragnar'la buluştuk. Salonlarda, koridorlarda ve yamaçlarda cesetler vardı.

"Üs olarak kullanıyorlardı," dedi Jüpiter neşeyle. "Senin Lekeli onlarla aynı fikirde değildi. Bu yaratığı sevdim!" Adamlarımız, Agea'nın uzak doğusunda, büyük kanyonun üst kolundaki Enstitü dışında Mariner Vadisi'ni kontrol altına almıştı. Yüzlerce dost indirme gemisi alçalırken ve yarım saat içinde üç yüz binden fazla adamı indirirken pencereden izledim. İndirilen her rampadan birer Altın dışarı koşuyordu; düşman topraklarına ilk ayak basan daima bir Altın olmalıydı.

"Direniş yok," dedim sakince, yıldızKabuğumun miğferini açarken. Kısrak'a huzursuzca baktım.

Gözlerinin önüne düşen sarı saçlarını kenara itti. "Ne kadar ilerlersek bizden kurtulmaları o kadar zor olacak. Neden bekliyorlar ki?"

"Bizi ezmeden önce üzüm salkımları gibi bir araya toplanmamızı bekliyorlardır," dedi Sevro. "Nükleerler mi?"

"Aptal çocuklar." Jüpiter ölü adamlardan birinin ceplerini karıştırıyordu. "İşte bu yüzden Grilerimiz var. Bizim yerimize onlar ezilebilir. Geçişimizi kolaylaştırırlar."

"Nükleer kullanmayacaklar," dedi Kısrak. "Yoksa alıcılarımız yüzlerce kilometre öteden algılardı." Etrafa bakındı. "Beklemelerinin

nedeni muhtemelen vadiden geçişimizi durdurmaya yetecek kadar adamlarının olmaması. Ya da onları gafil avladık ama bundan şüpheliyim. Belki de Lorn'u durdurmak için çok fazla adam gönderdiler. Belki vadide bir tıkama noktası oluşturdular. Ya da onları Hisar'ın etrafında topluyorlar. Belki de ileride bir yere bir tuzak kurdular."

Zihni makine gibi çalışıyordu.

"Bir tuzak," dedi bir an sonra. "Ancak adamlarını ve malzemelerini naklederken bizi geciktirmek konusunda ona fazla güveniyorlar." Küçümseyen bir tavırla hıhladı. "Çok güçlü bir mobil destek olmaksızın sabit savunma, Majino Hattı'ndan beri kullanılmadı."

"Ama halka ya da şehre zarar vermek istemediğimizi biliyorlar," dedim.

"Bunu biliyorlar." Kısrak veri-tabletini ayarlayarak haritayı inceledi. "Bu da stratejik esnekliğimizi azaltıyor."

"Açık savaş daha kolay," diye homurdandı Jüpiter. "Geçişimizi kolaylaştırmak için Grileri kullanalım, sonra da duvarlardaki kalkanlarının altına bomba yerleştirelim. Rahatça gireriz."

"Bir şehri yıkmak bir gün sürer, yeniden inşa etmekse elli yıl," diye tersledi Kısrak. "İnşaatları sen yönetmek ister misin?"

"İnşaatçıya mı benziyorum?" diye sordu Jüpiter.

"Agea'ya geçiş genişliği ortalama seksen kilometre ve iki tarafta da yedi kilometre yüksekliğinde duvarlar var; hepsi şehrin tarım kaynağı. Bellonalar muhtemelen her yere mayın döşemiştir. Tabii zamanları olduysa. Gelişimizi onlara haber verdiğimiz söylenemez." Zamanları olmuş muydu?

Kısrak beni kenara çekti.

Birbirlerine bakarak gözlerini deviren kumandanlarımı arkamda bırakarak onunla birlikte uzaklaştım. Şato salonları bana geçmiş zaferimi hatırlatıyordu fakat buradayken sadece derin bir melankoli hissediyordum. Çok fazla anı vardı. *Kaybettiğim çok fazla dost,* diye düşündüm, Pax'la bir defasında dövüştüğümüz Minerva kalesinin yakınlarına inen Grilere bakarken.

"Buradan duvarlara kadar seksen kilometre var," dedi. "Planladığımız gibi hızla ilerleyebiliriz. Ancak inişimize itiraz etmemeleri, iğrenç bir planları olmadığı anlamına gelmez." Bakışlarımdaki tereddüdü fark etti. "Buraya Hükümdar kadar babam için de geldik. Tempomuzu korumak zorundayız."



"Lorn güney surlarını bizden önce aşarsa babanı öldüreceğinden korkuyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Geçmişlerini biliyorsun."

"Biliyorum."

"Ve Lorn'a eski bir hesabı kapatmayacağını düşünecek kadar güveniyor musun?"

"Lorn katil değil."

"Hayır. Sadece hak edenlerin canını yakar; Tactus gibi. Babam da bunu herkes kadar hak ediyor. Bu yüzden acele etmeliyiz. Ve diğerlerine Hükümdar'dan söz etmelisin."

"Roque öğrendi. *Savaşçocuğu*'nda Pretoryenler varmış."

Geri döndük ve küçük konseyime seslendim.

"Buraya Augustus için geldiğimizi biliyorsunuz fakat Agea'ya doğru ilerlememizin bir nedeni daha var. Hükümdar burada."

"Ciddi misin?" diye mırıldandı Palyaço.

Çürüksırt başını kaşıdı. "Korkunç lanet."

"Hisar'da mı?" diye sordu Çakıl, diziyle Ot'u heyecanla dürterken.

"Çok büyük olasılıkla. Aja'nın izini buraya kadar sürdük. Europa'da birliğini vurduğumuz bombanın radyasyon izi sayesinde. Diğer saldırılarımızın hepsi, Küller Lordu bütün donanmayla gelmeden önce surları aşıp Octavia'yı yakalayabilmemiz için insan gücünü Agea'dan uzaklaştırmayı hedefliyor." Ve Oğullar, Ares'in söz verdiği gibi görevlerini yerine getirmişse, yüz binlerce zırhlı erkek ve kadınla çatışmak zorunda kalmadan şehre girebilecektik.

"Cassius şehirde mi?" diye sordu Sevro.

Kısrak başıyla onayladı. "Öyle sanıyoruz."

Sevro gülümsedi.

"Cassius'la karşılaşırsanız onunla çatışmayacaksınız," dedim. "Karnus ya da Aja'yla da."

"Kaçmamızı mı istiyorsun?" diye sordu Palyaço, hakarete uğramış gibi.

"Yaşamanızı istiyorum," dedim. "Asıl ödül Hükümdar. İntikam ya da gurur yüzünden dikkatinizi dağıtmayın. Onu ele geçirirsek, Güneş Sistemi'ndeki yeni güç biz oluruz, dostlarım."

Uluyanlar kurt gibi sırıtarak birbirlerine baktılar. Sevro omuzlarını dikleştirdi.

"O halde kıçımızı kaldıralım."

"Çok doğru."

Dost yırtıkKanatlar yolumuz boyunca düşman güçlerini temizlemek için kükreyerek tepemizden hızla geçiyordu.

Kuvvetlerimiz bir araya geldikten sonra yeşil kanyondan ilerlemeye başladık. Düzensiz ilerliyor ve hızlı gidiyorduk. Hız motosikletleri yıldızKabuklarından daha hızlıydı. Motosikletli Griler ve örümceklere binmiş olanlar, yırtıkKanatların ve içlerindeki adamları sura daha yakın bir yere indirecek olan ağır zırhlı indirme gemilerinin peşinden gidiyordu. İlerideki ışık patlamaları mayınların patladığını ya da mayın tarayıcıların işini yaptığını gösteriyordu. Ayırt etmek mümkün değildi. Artık kanyon daralıyordu. Yemyeşil kanyon duvarları iki tarafta dev gibi ve gerçek dışı bir şekilde, insandan daha yüce, daha büyük bir türün diyarı gibi uzanıyordu. Bu kadar geniş bir alanda bütün kuvvetlerimi görmem mümkün değildi; mızrağın sadece ucu seçiliyordu. Hızla hareket eden Grilerin arkasından siyah yıldızKabukları içinde korkunç bir şövalye birliği gibi akın ediyorduk. Şimdi yağmur daha da şiddetlenmişti. Arkamızdan tanklar, hava teknelerindeki piyade birlikleri ve her biri kasasında yüzer asker taşıyan hafif zırhlı araçlar geliyordu. Adamları surlardan bir kilometre mesafede indireceklerdi. Lorn'un güneyden yapacağı saldırı da neredeyse bunun aynısı olacaktı.

"*Hava araçları!*" diye bağırdı Sevro telsizden. Doğudaki kanyon duvarında bulunan bir depodan bir metal bulutu bize doğru yükseliyordu. Uluyanlar silahlarını ateşleyerek tehdidin üzerine doğru atıldılar. Pilotsuz hava araçlarının açtığı ateş, uçmakta olan bir Obsidiyen birliğini vurdu. Tanınmayacak hale gelen vücutları yere çakıldı. Artık binaların üzerinden geçiyorduk. Küçük kasabalar. Tatil beldeleri. Konaklar. Silolar. Kendimizi bir gölün üzerinde bulduk. Tepemizde şimşekler çakıp bizi siluetlere dönüştürürken gölgelerimizi yere vuruyordu.

Şimdi savunma duvarını görebiliyordum. Demir bir perde gibi ufuk çizgisinin üzerinde yükseliyordu. Kanyonun bu noktasında



doksan kilometre uzunluğunda ve yaklaşık iki yüz metre yüksekliğindeydi; neredeyse kalkanın alt noktasına değiyordu. Göller ve nehirler burada son bulmak yerine bir geminin gövdesi kadar güçlü dayan-çelik parmaklık ağlarından geçip duvarın diğer tarafına uzanıyordu. O parmaklıkları aşmak için yüz adamın on saat boyunca kazması gerekirdi.

Çoğu şehrin bu kadar güçlü surları yoktu. Maliyeti çok yüksekti. Bu tür surlara sadece Agea ve Corinth şehirleri sahipti. Mars'ın karnından kıvrılarak geçen ve her şehri madenlerine bağlayan tünellerden gidebilirdik ama bunu istememiştim. Sonraya saklamam gereken taktikler vardı. Ve bir örnek teşkil etmem gerekiyordu.

Böyle saldırılar uzun süremezdi. Tarihlerini incelemiştim. Vahşi ve çılgınca girişimlerdi. Kuşatmacı kararlılığını koruduğu sürece sabit nesnelere karşı teknoloji daima kazanırdı. Bir zamanlar kaleleri ağır bedeller ödemeden doğrudan saldırılarla ele geçirmek neredeyse imkânsızdı. Bu yüzden ordular kaleleri kuşatır ve içeridekileri aç bırakarak teslimiyete zorlardı. Artık kimse o kadar sabırlı değildi.

Agea yirmi milyon nüfuslu bir şehirdi fakat bugün o insanların kaçı kimin kazanacağını umursuyordu? Onların gözünde Bellona hâkimiyeti ile Augustus hâkimiyeti arasında bir fark yoktu. Bakırlar ve Gümüşler umursardı. Ancak Kızıllar, Kahverengiler ve Pembeler, sadece zincirlerin el değiştirişini izleyecekti.

Artık gemilerin gökyüzünü doldurduğunu göreceklerdi. Bombalar patlayacaktı. İnsanlar yüzü olmayan saldırganlardan korkarak sığınaklara koşmaya çalışacaklardı. İnsanlığın ilk gününden beri, bir şehir ele geçirildiğinde beraberinde tecavüz, hırsızlık ve ayyaş terörü de gelirdi. Eşsiz Yaralılar böyle yabaniliklerle ilgilenmezdi. Bu ne kazançlı ne de onların zevkine uygundu. Ancak bir şehir güç kullanılarak ele geçirildiğinde, Altınlar o şehrin ve içindekilerin artık fatihlere ait olduğuna inanırdı. Yeterince güçlüysen, ganimetleri de hak ederdin. Bazıları ganimetlere aldırmazdı. Bazılarıysa onları kurtlarına verir; şehri döktükleri kan karşılığında ordularındaki Obsidiyen ve Grilere dağıtırdı.

Bu şehri koruyabilirsem, daha iyi bir insan türü olduğunu gösterebilirsem, o zaman belki Agea'nın kalbini kazanabilirdim. Ele

geçir. Koru. Ordumdakilerin beni sevdiği gibi, o insanlar da beni sevebilirdi. Ancak önce şehrin kabuğunu çatlatmam gerekiyordu.

Uzun savunma duvarı boyunca çeliğin üzerinde alevler dalgalanıyordu. Doksan kilometre genişliğindeki gri çelik duvarın üzerinde açan minik çiçekler gibi görünüyordu. Solumda ve sağımda iki sahte saldırı sürüyordu. YırtıkKanatlar raylı toplardan ateş kusuyor, yanlamasına kayarken duvara cephanelerini boşaltıyordu. Surlardaki taretlerden açılan karşı ateşle kulak zarlarım uğulduyordu. Kısrak'ın elini tutmak istiyordum. Başıyla onayladığını görünce içimdeki dehşet yatıştı... sadece biraz.

Savaş zırhı içindeki Griler karınca sürüsü gibi akın ediyordu. Füze birlikleri mevzileniyordu ve yakında savunmacılara ölüm saçacaklardı. Yukarıdaki uzay savaşında olduğu gibi, her şeyi aynı anda izlemek imkânsızdı; her yer katman katman hareket ve karşı hareket doluydu. Üstelik buradakilerin sesleri de duyuluyordu.

Mayınlar kuvvetlerimi parçalıyordu. Bellona ölüm birlikleri yüz metre yüksekte duvardan dışarı süzülüyor, tüm ihtişamlarıyla uçuşa geçiyorlardı; sancaklar sallanıyor, altın parıltıları saçılıyordu. Silah ateşiyle vuruldukça kalkanları titreşerek parıldıyordu. Bellonaların arasında bir kartallı sancak görünce Cassius olduğunu düşünerek kendimi hazırladım ama Kısrak kolumu yakaladı.

"*Plan!*" diye hatırlattı, nehri işaret ederek. "*Surda hepimiz ölürüz. Plan!*"

Hatırlaması zordu. Bütün bu kargaşanın sadece bir aldatmaca olduğunu hatırlamak zordu. Önemli olan nehir ve Oğullar'ın gece yaptığı işti. Tabii yaptılarsa... Nehir surun altından geçiyordu. Yüz metre genişliğindeydi ve derinliği daha da fazlaydı. Cesetleri şehre doğru sürüklemeye başlamıştı bile.

Suya daldım. Akıntı önce yavaşlarken ve sonra hızlanırken gerilimi hissettim. Balıklar önümüzden kaçışıyordu. Soğuğu hissetmemek tuhaftı. Uluyanlar yanımda torpido gibi ilerliyordu. Ragnar, Obsidiyen grubuyla birlikte yanımızdaydı. Jüpiter de geliyordu. Hepimiz suyun altından ilerliyorduk. En yakınımda Kısrak vardı. Kulaçlarımızla bulandırdığımız suyun içinde ileriye bakıp nehri tarayarak Ares'in hediyesini aradım.



*İşte.* Yüz metre derinlikte onu gördüm. Kızılların en iyi yaptığı iş kazmaktı. Ve Oğullar bütün geceyi bize şehre giriş geçidi hazırlamakla geçirmişti. Adamlarım donanmadan önce buraya bir elit pusucu birliği gönderildiğini sanacaktı. Dev ızgaraların nasıl kesildiğini ya da ızgaralarda oluşan hasarı tespit eden alıcıların nasıl yanıltıldığını sorgulamayacaklardı.

"*Gediğe ilerleyin,*" diye mırıldandım, Roque, Victra veya Tactus beni duyabilirmiş gibi. ÇekimBotlarımı ateşleyerek ileri atıldım.

Nehir yatağının yakınında, duvardaki geçit dardı. İkişer ikişer ilerliyorduk. Sualtı geçidinden kayarken en iyi savaşçımı, Ragnar'ı yanıma aldım. Yukarıdaki savaşla ilgili raporlarla telsizim cızırdadı. Surda kaybediyorduk.

Ragnar'la birlikte tünelden çıktık. Bir Bellona pususu bekliyordum ama hiçbir şey olmadı. Oğullar işlerini iyi yapmışlardı. Duvarın diğer tarafında, hâlâ yüz metre derinlikteki nehir yatağında bekledik. Diğerleri de bize katıldı; Kısrak, Sevro ve diğer Uluyanlar. Elli Altın daha ve onların üç katı kadar Obsidiyen ile Gri.

Hepimiz nehrin dibinde toplandığımızda telsizimden konuştum: "Görevlerinizi biliyorsunuz."

Sevro yumruğunu yumruğuma vurdu. Kısrak da aynı şeyi yaptı. Ragnar yumruğunu sıkıp kalbinin üzerine koyarak selam verdi. Jüpiter telsizinden esnedi. Palyaço, Çakıl ve Ot nehrin dibinden Uluyanlarla hareketlenip suyu bulandırdılar. Saniyeler geçti. Jiletim koluma sarılıydı. AkımYumruğum sol elimdeydi. Kalp atışlarımı ve boynumdaki kolyenin serinliğini hissediyordum. Dışarıdaki kargaşanın gürültülerini duyuyordum. Cehennemdalgıcı yumruklarımı sıktım. Gözlerimi kapadım. Sevro nehir kıyısının güvenli olup olmadığını görmek için bir sonda gönderdi.

Benim görevim Hükümdar'ı bulmaktı.

Ragnar şehrin kapılarını açacaktı.

Kısrak, Roque'un destek gönderebilmesi ve şehri tek hamlede ele geçirebilmemiz için kalkanı indirecekti. Onun yanımdan ayrılmasını istemiyordum ama bu görev için ondan başkasına güvenemezdim.

Güven. Onun yaşayacağına, Obsidiyenlerin onu koruyacağına ve onun da kendi başının çaresine bakabileceğine güvenmek zo-

rundaydım. Kalbimi ezen bir ağırlık, geri dönmeyeceğine dair bir korkum vardı. Sanki şimdiden karanlığa düştüğünü hissediyordum. Ölürse, bir yalana inanarak ölmüş olacaktı. Bunu sağ atlatırsak ona her şeyi anlatacağıma dair kendime söz verdim; bu kadarını hak ediyordu.

*Hayatta kal. Hayatta kal. Hepiniz hayatta kalın.*

Kısrak benden ayrılarak nehrin aşağısına doğru ilerledi; jeneratörlere yakın parka ulaşana kadar kilometrelerce devam edecekti. Onun gidişini izlerken tutunabileceğim bir şeyi, dua edebileceğim birini aradım. Babam yanımdaydı; Eo da öyle. Onları kalp atışlarımda hissedebiliyordum.

Gözlerimi kapadım.

Sevro yukarı gönderdiği sondayı geri çekti ve yukarıda çamurda oynayan bir kız çocuğu dışında ortalığın boş olduğunu söyledi.

"Birbiriniz için savaşın," dedim telsize, yanımdakilere seslenerek. "Ya da benim için." ÇekimBotlarımızı çalıştırarak sudan hızla yükseldik, üzerimizden sular damlarken siyah yıldızKabuklarımızla mürekkebe bulanmış canavarlar gibi nehir yüzeyinden yukarı fırladık ve kalkanlar kapatılmadan önce yağan yağmur yüzünden çamura dönüşmüş nehir kıyısının üzerine uçtuk. Altımızda ayak bileklerine kadar çamura gömülmüş bir Kahverengi kız duruyordu. Korkunç siyah zırhımın içinden ona baktım. Kuşatma altındaki bir şehirde tek başına kalmamalı, ailesiyle birlikte saklanıyor olmalıydı. Bir terslik vardı.

Bizi görünce bir sepetin içinden küre biçiminde küçük bir alet çıkardı. Gökyüzünde şimşekler patladı. En güzel elbisesinin kenarları çamura bulanmış, daha da kahverengileşmişti.

"Vurun şunu!" diye hırladı Sevro.

Eline vurarak kenara ittim. Kızın yerine bir ağaç havaya uçtu. Ve yukarıda, duvarın üzerinde, Sevro'nun gönderdiği sondanın menzilinin çok dışında, kızın elindeki elektromanyetik darbe küresinin menzilinin çok dışında, Bellona şövalyeleri ve Obsidiyen maiyetlerini gördüm. Bekliyorlardı.

Kız kürenin üzerindeki bir düğmeye bastı.

Ve ölmeye başladık.

# 4. KISIM

# YIKIM

*Ne kadar yükselirsen o kadar batarsın.*

*—KARNUS AU BELLONA*

# 40

# DİP

Elektromanyetik darbe patladı. Bir iğneyle dürtülünce inleyen dev bir çocuğun sesi gibi. Elektronik sistemlerimiz çöktü. ÇekimBotlarımız boğuldu. YıldızKabuğu sinapsları etkisiz hale gelerek devasa metal zırhların yerçekimine yakalanmasına neden oldu. Düşüyorduk. Çoğu, çamurlu nehir kıyısına düştü. Ben suya çakıldım. Batıyordum. Batıyordum. Kulaklarım zonkluyordu. Nehir yatağındaki çamura saplanana kadar inmeye devam ettim. Sertçe çarptım. YıldızKabuğumun ağırlığı altında bacaklarım büküldü ve sırtüstü düştüm. Adamlarımı göremiyordum. Sadece batarken yüzeyde hareket eden şekilleri seçebiliyordum. Artık nehrin kanla kararışı dışında bir şey göremeyecek kadar derindeydim. Ara sıra çakan şimşekler, hızla batan cesetlerin siluetini bir anlığına aydınlatıyordu.

Kıpırdayamıyordum. YıldızKabuğum çok ağırdı. Nehrin dibindeki çamura yarı yarıya saplanmış halde, ters dönmüş bir kaplumbağa gibi yatıyordum. Şaşkındım. Korkuyordum. Her şey çok hızlı olmuştu. Yanımda kimlerin olduğunu görmek için sağıma soluma bile bakamıyordum. İletişimim kesilmişti. Açık olsaydı da muhtemelen çığlıkları ve küfürleri duyardım.

Bu yıldızKabuğu beni uzaydan karaya indirmişti. Kişisel bir cankurtaran salı, bir savaşın ortasında kişisel bir kaleydi. Şimdiyse mezarım olacaktı.

Kalbim deli gibi atıyordu. İçimden çığlık atmak geliyordu.

Hiperventilasyona girmiştim. Dehşet göğsümü sıkıştırıyor, beni geriyor, havayı bana hareket gücü verecekmiş gibi açgözlülükle yutmama neden oluyordu. Yavaşla. Yavaşla. Düşün. *Düşün.* Yakınımda bir yere iki beden battı. Dipte diğerlerine katılmak için ağır zırhlarıyla hızla çöküyorlardı. Ölümün zarafeti filan yoktu; dibe çökerlerken her taraflarından kan süzülüyordu. Katiller nehir kıyısındaki çamura saplanmış olanlarla işlerini bitirdiklerinde buraya geleceklerdi. Oysa gerek yoktu. Nefeslerimi yavaşlattım. Zırhımda sınırlı miktarda oksijen kalmıştı. Hava geri dönüşümü durmuştu.

Cassius planımı öğrenmişti. O olmalıydı. Yoksa ihanete mi uğramıştım?

Oğullar, Sevro ve Kısrak'tan başka kimseye anlatmamıştım. Hiçbiri ötmüş olamazdı. Cassius bir şekilde biliyordu işte. Lanet olasıca pislik. Teslim olabilsem olurdum. Yanımdakilerin hayatlarını kurtarırdım ama iletişimim yoktu.

Doğrulmaya çalışarak vücudumu zorladım. Çamura çok derin saplanmıştım ve zırhım bir tondan daha ağır bir metal yığınıydı. Ağırlıktan kurtulamazdım. YıldızKabuğunu çıkaramazdım. Bunun için elektronik sisteme ihtiyacım vardı. Kollarımla doğrulmaya çalıştım. Olmadı. Çamur beni yutuyordu. Kısrak uzaklaşmıştı. Sanırım. Umarım. Burada olduğumuzu bilebilir miydi?

Sevro'yu, Ragnar'ı, Uluyanlarımı aradım. Etrafımda karanlık biçimler vardı. Başım dönüyordu. Lanet olasıca nefesimi yavaşlatmalıydım. Yavaşla. *Düşün.* Buraya gelip beni öldürmeye bile zahmet etmeyeceklerdi. Nehrin dibine batmış halde, yüzeye bakıp dostlarımın da bana katılmak için tek tek dibe batışını izleyerek ölecektim. Yapayalnız. Sevro. Ragnar. Çakıl. Ot. Palyaço. Hepsi ölmüştü. Ölüyorlardı. Benimle aynı şeyi izliyorlardı. Belki de kıyıya saplanmışlardı ve Bellonalar felç olmuş zırhların arasında dolaşıyor, onları acele etmeden, keyiflerince öldürüyorlardı. Beceriksizliğim yüzünden ağlamak istiyordum.

*Dur.* Bir şeyler yap. Kıpırda.

"*Ne kadar yükselirsen o kadar batarsın.*" Bu sözleri hâlâ hatırlıyordum.



Beni üçüncü kez çamura batmış halde ölüme terk ediyorlardı. Bütün gücümü sağ kolumu oynatmak için harcarken dişlerimi mineyi kırana kadar sıktım. Yavaşça, çok yavaşça, çamurun emici basıncından sıyrıldı. Ancak sadece o kadarını kurtarabilmiştim. Sırtımı kaldırmam mümkün olmayacaktı. Çok fazla batmıştım. Kabuk fazla ağırdı. Ve o zaman gördüm: EMD patlaması elektronik sinapsları kapamıştı ve zırh donup kalmıştı fakat jilet hâlâ çalışıyordu ve beyaz bir piton gibi koluma sarılmış haldeydi.

*Bir kol ya da bacak karşılığında hayatını kurtarır.* Çocukluğumda bir sapanOrağı elime tutuşturduklarında bana bunu söylemişlerdi. Fedakârlık, kurtuluş demekti. Jilet, kimyasal tepkiyle çalışıyordu. Anahtarı bana tepki verip dümdüz oluyordu. Ama bunu kolumun etrafında yaparsa... Hızlı olmak zorundaydım.

Bir nefes alarak gözlerimi kapadım ve zırhımın başparmağındaki düğmeyi hissetmeye çalıştım. Bir alevin yalayışından daha hızlı olmak zorundaydım. Bir çıngıraklı-yılandan daha hızlı. Anahtara bastım.

Jilet düzleşirken gerildi ve metali pasta gibi kesti.

Anahtarı kapadım. Kemiğe ulaşamadan, kaslarımı kesmeye başlamışken durdu. Önkolumdaki korkunç acıyla bir çığlık attım. Su, kesilmiş koldan içeri dolarak yanan yarayı soğuttu.

Ve o anda dehşeti hissettim. Su. Az önce zırhımı suya açmıştım. Aptal. Yakında içi dolacaktı. Daha şimdiden enseme değmeye başladığını hissedebiliyordum. İki ya da üç dakika içinde boğulacaktım. Kanlar içindeki önkolumu metal kafesten çıkararak gevşemiş jileti bir dokunaç gibi yüzecek şekilde kaydırdım. Sonra tekrar çalıştırdım. Ölümcül bir soru işaretine dönüştü ve onu diğer koluma doğru uzattım.

Zırh artık göğsüne kadar suyla dolmuştu. Hava azalmıştı. Her nefes gözlerimde daha fazla beyaz nokta parıldatıyordu. Kolumdaki yaralardan kan süzülürken bir hafiflik hissettim. Nefesimi tutarak uzun süre dayanabilirdim fakat hâlâ hiperventilasyondaydım, dolayısıyla bolca karbondioksit yutuyordum. Sonunda diğer elimi de zırhın eldiveninden kurtardım. Tuhaf, karanlık ışıkta çıplak ve solgun görünüyor, yavaşça kan sızdırıyordu.

Bir Cehennemdalgıcı olmasam, bu nehir yatağında ölürdüm. Ama öyleydim, bu sayede yıldızKabuğunu ve altındaki zırhı çıkardım. Beni el çabukluğum kurtarıyordu. Miğferin ağırlığı yüzünden başımı kıpırdatamıyordum. Kestiğim yeri göremiyordum. Tenim ve yaydığı acı, gözlerim yerine geçmişti. Santim santim kendimi yıldızKabuğundan sıyırdım. Santim santim, ölümcül kılıcı vücudumda dolaştırdım. Hem kanımı hem de kabuğu suya saçıyordum. Dış iskeleti parçalıyordum. Ölü kozasından sıyrılan bir çekirge gibiydim. Çok nazikçe, boyun kısmından keserek miğferimi çıkarırken nefesimi tuttum.

Sadece bir sıyrık. Şahdamarına çok yakın.

Son kurtardığım uzuvlarım bacaklarımdı. Doğrulup otururken zırhımın kırılmış parçaları tenimi çizdi. Çentikli metalin içinden sağ bacağımı çekip çıkardım. Karanlık, soğuk nehrin dibinde yaralı bir haldeydim ama yaşıyordum. Miğferim yoktu. Nefesimi tutarken görüş alanımda lekeler belirmeye başladı. Artık nehir yatağının dibinde etrafımda yatan adamları görebiliyordum. En irisine doğru yüzdüm ve Ragnar'ın yıldızKabuğu miğferinin içindeki kapalı gözlerini gördüm. O gözlerden yaşlar süzülüyordu. Ciğerleri büyüktü ama zırhında çok fazla oksijen kalmış olamazdı. Gücü sayesinde benden daha rahat hareket edebilirdi fakat zırh giymiş hiçbir adam bu suda yüzemezdi.

Ağlayabileceğini hiç düşünmemiştim. Oysa sessizce ağlıyordu. Dramatik, iri gözyaşları değil. Bunlar farklı, sakindi. Gözlerini açtığında onda başka bir şey gördüm. Ruhunun uyuyan bir parçası alevlenmişti. Ölmüştü, yazgısına teslim olmuştu. Oysa şimdi ben üzerimde parçalanmış siyah taktik kıyafetimle, kanlar içinde karşısında duruyor, kesinlikle kafayı sıyırmış gibi görünüyordum ama kabuğumdan çıkmayı başarmıştım. Ben onun umuduydum. Ciğerlerim çığlık çığlığa haykırmasına rağmen kesmeye başladım. Ona ihtiyacım vardı. Sevro'yu arayamazdım. Zaman yoktu. Ve görüldüğüm anda öldürülecekken yüzeye de çıkamazdım.

İşini bilen bir Oymacı gibi onu kestim ve sonunda kendini dış iskeletten kurtardı. Diğerleri ne yaptığımızı görmüşlerdi fakat onlara henüz yardım edemezdik. Dayanmaları gerekiyordu.



Ragnar'la birlikte güçlü akıntının içinde yüzeye doğru yüzdük. Ciğerlerimiz patlayacak gibiydi. Ragnar'ın solgun, dövmelerle kaplı vücudu suda benim uyum sağlayamayacağım bir zarafetle yüzüyordu. Obsidiyenlerin böyle iyi yüzdüğünü bilmiyordum. Ancak buzlu denizlerin kıyısında doğduğu düşünülürse bu mantıklıydı.

Yüzeye yaklaşırken zihnim bedenimin kontrolünü kaybetti ve yüzeye üç metre kala ciğerlerime su çektim.

Karanlık.

Parmaklarımın arasında çamur hissettim. Göğsümün içinde bir şey hareket etti. Su. Şiddetli bir şekilde kusarken güçlü bir el ağzımı kapadı. Parmakların arasından kusmaya devam ettim. O anda nihayet hava alırken bir zevk patlaması yaşadım. Güzel hava. El hâlâ ağzımı kapıyordu. Bir süreliğine hiçbir şey yoktu. Sadece ciğerlerime dolan yaşamın katıksız orgazmı. Boş, açlıktan ölen organlara akan oksijenin yakıcılığı. Ve aniden uzaktan savaş gürültüleri geldi. Adamların homurtuları. Bir ceset tarlasının ortasındaydık. Tepemizde duvar yükseliyordu. Nehir ayaklarımızın altında hızla akıyordu. EMD patlamasından beri dakikalar geçmişti fakat sanki bütün gün geçmiş ve bizi geride bırakmıştı.

Ragnar beni çamura, iki Obsidiyen'in cesedinin arasına çekti. İki Bellona Altın, altı Obsidiyen ve altı Gri karanlık nehir kıyısında yürüyor, çaresizce yatanların işlerini bitiriyorlardı. Diğerleri kasaplığı bırakıp surlardaki çatışmaya geri döndüğü için şanslıydık. Cassius onları uzaklaştırmıştı. Yani benim burada olduğumu bilmiyordu ama Oğullar'ın açtığı deliğin gayet farkındaydı. Benim için kalırdı. Neyse ki Palyaço ve Ot'un bana hazırladıkları sancağı taşımıyordum. Kurt pelerinlerini giymelerine izin vermemem daha da büyük şans olmuştu.

Bu çamur bir mezarlıktı. Askerlerim yarı yarıya gömülmüştü. Bazıları ağır, ölgün zırhlarında doğrulmaya çalışıyor, sonra çamura geri düşüyor veya Altınlar tarafından tekmelenerek acımasızca katlediliyorlardı. Çoğu sessizce yatıyordu. Üzerinden kırmızı süzülen zırhlı böceklerden oluşmuş bir tarla.

Griler sistematik bir şekilde görevlerini yaparken şakalaşıyorlardı. Sırtüstü saplanıp kalmış bir Obsidiyen'le biraz oyalandılar;

güçMızraklarını kalın yıldızKabuğuna saplayarak, kıpırdayamayan bir yengeçle oynayan çocuklar gibi onu yere mıhladılar. Sonunda tüfeklerindeki, zırha işleyen, delici denen mermilerle onun da işini bitirdiler.

Ragnar çamuru işaret etti. Yarı çıplak bedenlerimizi o balçık çamurla kapladık. Vücudumdaki kesikleri yatıştırmış ve onun dövmelerini gizlemişti. Altın miğferlerinden birini işaret ettim ve hayatta kalanlarımızın oksijeninin azalmakta olduğunu işaret ettim. Ragnar başıyla onayladı. Ölmüş bir Altın'ın jiletini aldım. Kim olduğunu bilmiyordum. Onu Ragnar'a verdim. O zamana kadar jileti sadece Altınlar kullanmıştı. Ne Pretoryenler, ne Obsidiyenler hatta bizzat Hükümdar'ın nişanını taşıyanlar bile Karanlık İsyan'dan beri bu silaha dokunmamıştı. Ona dokunmak, açlıktan ölmeye mahkûm edilmek anlamına gelirdi. Valhalla'ya ulaşma şansları kalmazdı. Sadece açlık, soğuk ve son. Ancak düşmanlarımızın akımKalkanları vardı. Başka silah işe yaramazdı.

Ragnar jileti ateşten yapılmış gibi yere attı. Jileti alıp titreyen ellerine tutuşturdum.

"Onlar tanrı değil."

Styks Nehri'nden[6] çekilen gölgeler gibi mezarlıkta kayarak ilerledik. Düşmanlarımız çatışma gruplarına bölünmemişti. Kolay hedeflerdi. Korkunç bir örümcek gibi ellerimin ve ayaklarımın üzerinde ileri atılırken doğrulmaya neredeyse hiç ihtiyaç duymaksızın, iki Obsidiyen'i arkalarına bile bakamadan biçtim. Ragnar bir başkasının boynunu kırıp diğerini ikiye böldü. O anda yerimden fırlayıp doğrularak en uzun boylu Obsidiyen'e saldırdım ve sıçrayarak kılıcımı vücuduna sapladım. Dengemi sağlayamayıp yaralı kolumun üzerine düştüm. Acıyı hissetmedim bile. Vücudumda çok fazla adrenalin vardı. Gri birliklerin döndüğünü görerek kendimi Obsidiyen'in üzerine attım ve çamurda yuvarlanıp cesetlerle birlikte

6 Yunan mitolojisinde Ölüler Ülkesi'nde, girenlerin ölümsüz değil ama yenilmez olduğu, vücutlarında tek bir noktanın savunmasız kaldığı nehir. Akhilleus da çocukluğunda bu nehirde yenilmez olmuş, sadece topuğu zayıf kalmıştır. (ed.n.)



gölgelerin ve pisliğin içine gizlendim. Kalkanım ve zırhım yokken tepmeliTüfekleri ve akım silahları beni kurdele gibi şeritlere bölerdi. Ragnar da ortadan kaybolmuştu. Nerede olduğunu bilmiyordum.

Zaman akıyordu. Ne kadar oksijenleri kalmış olabilirdi? Bizi avlayan Griler hayaletPelerinlerle ilgili bir şeyler söyleyerek bağırdı. Geri kalan Obsidiyenler iki Altın'ın etrafında gruplandı. Griler cesetlerin arasında dolaşıyor, geri kalan adamlarımın işini bitiriyor, Ragnar ve beni Altınlar ile Obsidiyenlerin arasından çıkmaya zorluyorlardı. Lea böyle, çamurun içinde ölmüştü. Bir daha olmayacaktı.

Kalkarken ne çığlık attım ne de uludum. Sessizdim. Geldiğimi son anda gördüler. Çok hızlıydım. Ateş açtıklarında neredeyse üzerlerine çullanmıştım bile. Havası boşalarak uçan bir balon gibi kıvrılıp eğilerek aralarına daldım. Hareketlerimde estetik yoktu. Sadece çılgınca bir dehşet vardı. Mermileri göremiyordum. Sadece yakınlıklarını hissediyordum. Sıcaklıkları hızla yanımdan geçip gidiyordu. Pazımdan vurulurken darbeyi hissettim. Şok bütün vücudumu sarstı. Mermi eti, bağları, kasları delip kemiği sıyırarak diğer taraftan çıkarken homurdandım. Yine de üzerlerine atıldığımda hiç ses çıkaramadılar.

Fırsatı kaçırmışlardı.

On iki düşman, Lorn'un Kravat derslerine kurban gitti. On iki erkek ve kadın.

Altınlar ve Obsidiyenler şimdi üzerime geliyordu. Altınlar çekimBotlarını kullanıyordu. Ragnar çamurun içinden yükselerek jiletini bir mızrak gibi savurdu. Dev Obsidiyen çamura devrilirken Ragnar iki Altın'ın üzerine atılarak yerden başka bir jilet kaptı.

Gücüne hayran olmuştum. Havada yanından geçen Altınlardan birini ayağından yakaladı. AkımKalkanı vücuduna elektroşok yayınca bütün bedeni acıyla kasıldı. Yine de tutmaya devam ederek kükredi ve boğazından değil, ruhundan gelen bir savaş çığlığıyla Altın'ı odun kesiyormuş gibi yere çaktı. Her nasılsa botu çıkarmayı başarmıştı. Altın yuvarlanarak uzaklaşırken arkadaşına, "*Lekeli!*" diye bağırdı. Arkadaşı onun yardımına koşmak için döndü ve ikisi birlikte Ragnar'a saldırdılar.

Yardımına koştum.

"Azrail!" Altınlardan biri miğferini zırhının içine çekerek sert Eşsiz yüzünü ortaya çıkardı. Rütbesine güveniyordu. Soyuna güveniyordu. Yerine güveniyordu. Yüzünde sadece keyif vardı. Ancak Ragnar'ın jiletini görünce ifadesi değişti.

"Atalarının silahını bir ite mi verdin?" Ragnar'a nefretle baktı. Sonra şaşkın ve öfkeli bakışlarını jilete indirdi. "Senin hiç onurun yok mu?"

Cevap vermemeyi tercih ettim.

"Kiminle karşı karşıya olduğunu bil, Andromedus," diye kükredi diğer Altın. "Ben Carthii soyundan Gaius au Carthus. Venüs'ün Sütunları'nı biz inşa ettik. İç ve Dış çeperler arasında ilk yolculuk yapan, Helsa Kümesi'nden ilk biz maden çıkardık."

"*İlyada*'da değiliz. Ragnar, öldür şu aptalı. ÇekimBotlarına ihtiyacımız var."

Altın tükürdü. "Senin yerine dövüşmesi için bir iti mi gönderiyorsun?"

**"Ben bir *insanım*!"** diye haykırdı Ragnar, geçen bir geminin kükreyen motorlarından daha güçlü bir sesle. Ağzından tükürükler saçıyordu ve yüzü öfkeyle buruşmuştu. Boynundaki damarlar kabarmıştı. Ben daha kılıcımı kaldıramadan uluyarak ileri atıldı. Düşen Obsidiyen'in cesedini alıp jiletlere karşı kalkan olarak kullandı. Gaius'u yumrukladı. Silahı olmadan. Çıplak yumruğuyla. AkımKalkanına o kadar sert çarptı ki adam arkaya devrildi. Sonra çılgınca bir öfkeyle savunmasını biçerek diğerini öldürdü. Cesedin, elinde kalan üst yarısını kenara attı ve Ragnus ilerledikçe siyah çamura iyiden iyiye gömülen Gaius'a saldırdı. Ragnar, akımKalkanına dokunduğu için seğiren kaslarıyla jileti Altın'ın boğazına dayadı.

**"Teslim olursan yaşarsın,"** diye hırladı Ragnar.

Gaius tükürdü ve dizlerinin üzerinde doğruldu.

**"Bir insanın diğerine teslim olduğu gibi bana teslim ol."**

"Asla." Gaius'un dudakları küçümseyen bir tavırla büküldü. Son sözlerini açık, yüksek sesle, nefret ve cesaretle söyledi. Bu sıradışı insanların bütün iyiliği ve kötülüğüyle. "Ben Eşsiz Sefir Gaius au *Carthus*. Ben insanlığın bütünüyüm. Kimseye teslim olmam. Çünkü bir insan bir köpeğe teslim olamaz."



"O zaman geber." Ragnar kılıcı adamın boğazına itti.

Adamlarımızı nehrin dibinden çıkardık. Çalıntı çekimBotlarını kullandığımız için hızlıydık ama yeterince hızlı değildik. Sevro ölmemişti fakat ölüme yakındı. Onu nehir kıyısına kafa üstü gömülmüş halde buldum. Palyaço ve Çakıl'ın yardımlarıyla onu çıkardığımda ağzından tükürükler saçarak küfürler savuruyordu.

"Öldüler mi?" diye sordu, kısık sesle. "Uluyanlarım?"

"Çok fazlası," dedi Palyaço, zayıf bir sesle.

"Kısrak geçmeyi başardı mı?"

Hepsi bana döndü.

"Sanırım," dedim. "Ancak iletişimim olmadığı için ona ulaşamıyorum. Ne olursa olsun, acele etmemiz gerek. Hayattaysa ve desteklerimiz inebilsin diye jeneratörleri havaya uçuruyorsa, kalkan düşecek ve Hükümdar kaçış fırsatı yakalayacak. Şimdilik kapana kısılmış durumda."

Sevro başıyla onayladı. Küçük Çakıl onu kaldırmak için elini uzattı. Boyu Ragnar'ın ancak karnına gelen küçük Devedikeni, onu başka bir Obsidiyen'i işi bitmiş bir yıldızKabuğundan elinde bir jiletle çıkarırken gördü. "Bırak şunu," diye tersledi.

Ragnar silahı bıraktı ve tuhaf bir panikle bana baktı. Ona beklemesini işaret ettim.

Nehir kıyısındakileri zırhlarından kurtardıktan sonra sayıyı tam olarak öğrendik. O kadar ağır bir kayıptı ki Sevro yürüyüp uzaklaştı. Ot ölmüştü. Çürüksırt ölmüştü. Gaddar daha yere çarpmadan ölmüştü. Yeni katılanların birçoğu ölmüştü. Sadece Devedikeni, Palyaço, Ekşisurat ve Çakıl kalmıştı. İlk elli Obsidiyen'den ise geriye sadece on biri kalmıştı.

Çakıl ve Palyaço, Ot'un yüzüne dokundular. Yağmur hepimizi sırılsıklam ederken aynı modeldeki mohikan saçları başlarına yapışmıştı. Çakıl küçük elleriyle onun göğsünü tırmalıyor, dostunu geri getirebilirmiş gibi kalbini yumrukluyordu. Devedikeni onu geri çekerken, Palyaço, Ot'un mohikanını çamurla düzeltti. Sevro izleyemiyordu. Gidip yanında durdum.

"Savaş konusunda yanılmışım," dedi.

"Bunu sensiz yapamam." Umutsuzca bir andan sonra ekledim: "Benimle misin? *Sevro*?"

Geri çekilerek burnunu silerken yüzüne çamur bulaştı. Bana bakarken o çamurun arasından yaşlar süzülüyordu. Çocuklarınki gibi çatlayan bir sesle cevap verdi: "Daima. Darrow. Daima."

# 41

# AKHİLLEUS

Yas tutacak zaman yoktu. Kuvvetlerim azalmıştı ve daha da bölünmek zorundaydık. Şehrin dışındaki ordum kendini aşılmaz duvarlara çarpıyor, içeriden yardım bekliyordu. Henüz hiç alamamışlardı. Sefirlerim işaretimi bekleyecek, ölüp ölmediğimi merak edeceklerdi. Böyle bir söylenti bize savaşı kaybettirebilirdi.

Bizi binlerce Gri ve Obsidiyen'le bekleyen Sefirlerime kapıyı açmaları için kalan Obsidiyenlerle birlikte Ragnar'ı gönderdim.

"Başınıza hiç Altın vermiyorum," dedim Ragnar'a. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

**"Biliyorum."**

"Bu bir başlangıç olabilir," dedim, sakince. Eğilip çamura düşmüş bir jileti aldım. "Kendi yazgısını seçmek bir insanın görevidir. Kendininkini seç." Jileti ona uzattım.

Ragnar, Obsidiyenlere baktı. Kabuklardan çıkarken zırhları zarar görmüştü. Ve üstleri başları çamurla kaplanmıştı. Hepsi ondan daha ufak tefekti. Bazıları ince yapılı ve sessizdi. Diğerleri dev gibiydi ve hevesle kıpırdanıyorlardı. Bütün o siyah gözler ve beyaz saçlar. Öldürdüğüm Grilerden ve Obsidiyenlerden aldıkları silahları kuşanmışlardı. Ancak bu yeterli değildi ve Altınlarla karşılaşırlarsa pek işe yaramayacaktı.

Ragnar seçimini yaptı. Elini uzattı. Uluyanlar arkamda hazırlanırken Devedikeni hâlâ ona öfkeyle bakıyordu. "**Seni izlemeyi *seçiyorum,***" dedi Ragnar. "**Ve onlara liderlik etmeyi.**"

Jileti eline tutuşturdum.

"Darrow!" diye inledi Devedikeni. "Ne yapıyorsun sen?"

"Kapa çeneni," diye tersledi Sevro.

"Bunu yapamaz!" Devedikeni öfkeli adımlarla öne çıktı ve jileti Ragnar'ın elinden almaya çalıştı. Ragnar bırakmadı. "Ver şunu, *köle*! Jileti bana ver." Kendi jiletini çekti. "Jileti bana ver, yoksa onu tutan elini biçerim."

"O zaman ben de seni biçerim, Devedikeni," diye hırladı Sevro.

"Sevro?" Devedikeni gözlerini iri iri açarak ona döndü. Önce bana, sonra ne olduğunu anlayamadan sessizce duran diğer Uluyanlara baktı. "Siz aklınızı mı kaçırdınız? Buna hakkı yok. Bu silah bizim. O..."

"Hak etmiyor mu?" diye sordu Sevro. "Sen kimsin ki buna karar veriyorsun?"

"Ben bir Altın'ım!" diye bağırdı Devedikeni. "Palyaço, Çakıl..."

Çakıl sessiz kaldı. Palyaço başını yana yatırdı. "Darrow, neler oluyor?"

"Bu benim ordum," dedim. "Enstitü'yü hatırlayın. Beni izleyenler uğruna nasıl kan döktüğümü hatırlarsınız. Köle almadığımı. Neden şimdi bu kadar şaşırıyorsunuz? Oyun değil de, gerçek olduğu için mi?"

"Bu kaygan bir zemin, hepsi bu." Palyaço etrafımızdaki savaşa baktı. "Burada bile."

"Haklısın. Öyle." Eğildim ve çamurun içinden başka bir jileti aldım. Onu başka bir Obsidiyen'e attım; benim yarım kadar ama ürkütücü görünüşlü bir kadındı. Jileti yılanmış gibi tutarak bana korkuyla baktı. Bizim tanrı olduğumuza inanarak büyümüşlerdi. Thor'un çekici bana verilse... nasıl tutabilirdim ki? Sevro cesetlerin arasında dolaşarak birkaç jilet daha buldu ve onları da Obsidiyenlere attı.

"Bir yerinizi kesmeyin," dedi.



"Size güveniyorum. Gidin," dedim. Hızla koşarak devasa duvarın arkasına doğru artan karanlıkta gözden kayboldular. Tekrar Uluyanlara döndüm. "Bir sorun mu var?" Devedikeni dışında hepsi çabucak başlarını iki yana salladılar.

"Devedikeni?" diye sordu Sevro.

Palyaço onu dürttü. Ve Devedikeni de istemeyerek başını iki yana salladı. "Sorun yok."

Vardı. Bu olaydan sonra bana sadık kalmayacaktı. Dostlarımın bana sırt çevirdiğini şimdiden hissediyordum. Ve gerçeğin zerresini bile bilmiyorlardı. Ancak bu sorunla başka zaman ilgilenecektim.

Hızlı hareket etmeliydik. Ancak çalışan sadece bir çift çekim-Botumuz vardı. Onu Sevro'ya verdim. Olimpos'ta benim Uluyanları kaldırdığım gibi hepimizi taşıyıp taşıyamayacağını denedik fakat hepimizin ağırlığı binmeye başlarken alet kıvılcımlar saçıp tekledi. Sadece Sevro'yu taşıyabilirdi. Çatışma ve kurtarma sürecinde hasar görmüş olmalıydı. *Lanet olsun.*

O halde yürümemiz gerekecekti. Ve yavaşlayamazdık.

YıldızKabuğu operasyonlarından sonra tepmeliZırhları hâlâ duran şanslıları işaret ettim. "Zırhlarınızı çıkarın."

"N-ne?" diye kekeledi Devedikeni.

"Zırhlar. Çıkarın. BöcekKabuğu dışında."

"Pretoryenlere karşı zırhsız mı kalalım?" diye bağırdı Devedikeni. "*Hepimizin* ölmesini mi istiyorsun?"

"Hızlı hareket etmek zorundayız. Biz Hisar'a ulaşamadan kalkan çökerse, Hükümdar ellerimizin arasından kaçıp gider. Onu yakalayamazsak toparlanma fırsatı bulur. Küller Lordu'na katılır. Toplum'un tamamını buraya toplar ve on katımız bir donanmayla üzerimize çullanırlar. Çatışmayı kazanır, savaşı kaybederiz."

"Ama onu ele geçirirsek..." diye hırladı Sevro yanıma gelerek.

"Ama Hükümdar'dan söz ediyoruz," dedi Palyaço. "Onun Olimpik Şövalyeleri var. Pretoryenleri..."

"Eee?" dedi Sevro. "Biz de bize sahibiz."

"Altımız kaldık." Palyaço bakışlarımız altında safça omuz silkti. "Birinin hatırlatması gerektiğini düşündüm."

"Yaya olarak aşmamız gereken on beş kilometre var," dedim. Başlarıyla onayladılar. "Benim hızımda." Sonra endişeli gözlerle birbirlerine baktılar ve zırhlarını çıkarmaya başladılar. "Geride kalırsanız, gizlenecek bir yer bulun." Dünya'daki yerçekiminin üçte biri. Hepsi formda olan vücutlar. Yine de zor olacaktı. Özellikle de kendi jiletimle kolumu parçalamışken.

Uluyanlar zırhlarını çıkarırken Sevro bana sokuldu. Dehşetlerini titreyen elleriyle tuttukları silahların ve zırhların tıkırtılarında duyabiliyor, tenlerini karartmak için yüzlerine çamur sürerken hızlı hareketlerinde görebiliyordum.

"Başından beri seninleydiler, Darrow." Etrafına, uzaktaki Hisar'a ve gelip geçen gemilere baktı. "Seni Luna'dan çıkarırken bunun iki katıydık. Pax'ın yerine Ragnar'ı getirmiş olabilirsin ama onların yerini dolduramazsın. Ya da benim."

"Senin yanımda olduğunu sanıyordum."

"Ben senin vicdanınım. Peşinden her yere gelirim. Hödüklük etme."

"Anlaşıldı. Yanıma!" diye bağırdım.

Zırhlar çıkınca sessizce yola koyulduk. Yanımızda sadece jiletlerimiz ve böcekKabuklarımız vardı. ÇekimBotları yerine lastik tabanlı iç ayakkabılar giymiştik. Duvarı geride bırakarak nehri izledik. Uzakta mekanize savaş bütün hızıyla sürerken, surları şehirden ayıran çimenlik parklardan ve ormanlardan hızla koşuyorduk. Gemiler kükreyerek tepemizden geçerken ağaç dalları titriyor, yapraklar dökülüyordu. Yüzey tramvayları sağ tarafımızda, uzakta parıldıyor, askerleri cepheye taşıyordu. İleride patlamaların dumanları tütüyordu. Şehri saran büyük kalkanın dışında gökyüzü bulutlarla kaplanmıştı. Bulutların içinde de patlamalar oluyordu.

Kısrak kalkan jeneratörlerine yaklaşıyor olmalıydı; tabii yaşıyorsa.

Son hızda on beş kilometre koşmak çok yorucuydu. Dalağım şişmişti. Kaslarım oksijen için haykırıyordu. Sağ kolum, pazımdaki kanlı mermi yarasından ve bileğimden başlayarak kanayan kesiklerden ağrıyordu. Kolumu kullanabilmek için yarım paket uyarıcı kullanmıştım. Acı gözümü kör etmiyordu. Odaklıyordu. Ölenleri düşünmemi engelliyordu.



Ormanın kıyısına ulaştığımızda dinlenmek için durmadık; ticaret bölgesinin kaldırım taşı döşeli yollarından, gökyüzüne doğru bir kilometre yüksekliğe uzanan binaların arasından devam ettik. Bomboş kalmış düşükBölgelerden, dolambaçlı koridorların bizi duvar yazılarıyla dolu sokaklara çıkardığı pazardan geçtik. Bazen Kahverengiler, Pembeler, Kızıllar yolumuzdan çekiliyor veya ara sokaklardan, pencerelerden bize bakıyorlardı. Burada, hâkimiyetlerinin göbeğinde bile, Eo'nun ölümüyle ilgili duvar yazıları ve resimleri görüyordum. Saçları, Agea'nın şeffaf kalkanlarının ötesindeki gökyüzünü delen yaralanmış avcı uçakları gibi alev alevdi. Arkamda biri kustu. Durmadılar. Kusmuk kokusu bizimle birlikte geliyordu.

Sevro geri gelerek yanıma indi. "İleride bir Gri birliği var. Güneye doğru bir bina sonra durup bekleyin." Ve yine gitti. Onun talimatlarını izledik.

Aniden gökyüzünde bir hareketlilik olunca izlemek için yavaşladık. Çakıl bu fırsatı değerlendirerek nefes nefese bir halde kaldırıma çöktü. Yükseklerde ama hâlâ kalkanın içinde, bir gemi filosu Lorn'un savaştığı güney duvarından Ragnar ve Obsidiyenlerinin gittiği kuzey duvarına doğru asker taşıyordu. Onlarca gemi, ağızlarına kadar dolu halde hangarlarından, Mariner Vadisi'nin doğuya ve batıya uzanan yedi kilometrelik kaya duvarlarındaki limanlarından havalanmıştı. Kışlaların çoğu oradaydı; üstünKızıl kölelerin silah ve tüketim malları ürettiği fabrikalar da. Gemilere görünmemek için gizlendik. Kuzey duvarında bir şey olmuştu. Tekrar koşmaya başladık. Çakıl inledi. Devedikeni onu ayağa kaldırdı.

Sevro birkaç dakika sonra geri geldiğinde sol kolu sarkıyordu. Koluna baktım. Bana aldırmadı. "Ragnar korkunç lanet kapıları açtı." Sırıttı. "Surun üzerinde tam on iki tane. Bizimkiler içeri akın ediyor. Ve..." Sırıtmaya devam etti.

"Ve ne?"

"Ragnar, Rüzgâr Şövalyesi'ni öldürdü. Cassius'u da neredeyse biçiyordu."

"Bir Olimpik'i mi?" diye haykırdı Palyaço.

"Bütün ordunun önünde biçti. Ordudaki Obsidiyenler çıldırdılar."

Sevro havalandı ve yolumuza devam ettik. Bir Gri polis birliği önümüzü kesmişti. Açtıkları ateş kaldırımları delik deşik ederken siper aldık ve onlardan kurtulmak için bir ara sokağa saptık.

Hedefimize dört kilometre kalmıştı.

Öksürüp tıksırarak, soluklanmaya çalışarak Hisar'ın dış kısımlarına ulaştık ve kaçak bir iblis sürüsü gibi ağaçlara gizlendik. Seyrek ağaçların arasından ve yüksek bir duvarın arkasından, Hisar'ın kuleleri görünüyordu. Altın değil, beyaz üstüne kırmızı şeritliydi ve Augustus'un aslanları hâlâ binayı süslüyordu. Ancak Bellonaların mavi-gümüş sancakları, aslan şeklindeki bir rüzgâr gülünün üzerinde esintiyle salınıyordu. Gümüş kartalları çok gururlu görünüyordu; ta ki Sevro rüzgâr gülünün üzerinden bize el sallayıp sancaklardan birini kesene dek. Kimsenin buraya kadar gelebileceğini tahmin etmemişlerdi.

Güzelliğinin dışında, Hisar aynı zamanda bir kaleydi. Uğraşmak istemeyeceğim bir kale. Askerlerin hepsinin dışarıda olduğunu varsayarak oda oda dolaşırsak, bizi sayıca ezer, pahalı kızıl meşe duvarlarına mıhlar ve mermer zeminlerinde öldürürlerdi. Kalkanı yoktu fakat altında bir sığınak ağı uzanıyordu. Hükümdar'ı orada gizlemelerinden endişeleniyordum. Orada kalırsa, bu iş bir kuşatmaya dönüşürdü. Onu çıkarmamız günler alırdı, tabii çıkarabilirsek. Bu yüzden ona bir kaçış yolu vermiştim. Her şey Kısrak'ın omuzlarındaydı: Kalkan doğru zamanda inmeliydi. Hükümdar dışarı çıkmalıydı.

Normalde çekimBotlarıyla sıçrayarak üzerinden aşılabilecek bir süs duvarı, bizi sessiz Hisar alanından ayırıyordu. Her yanımız parktı. Ağaçlar. Havuzlar. Altınların ve Gümüşlerin akşamüstü çaylarını içtiği beyaz meydanlar şimdi boştu. Fırtınanın merkezi çok sessizdi. Sevro bana katılmak için uçarak geldi.

"Bizi duvardan aşırabilir misin?" diye sordum.

"Enerjileri neredeyse bitiyor," diye homurdandı. "Bir deneyelim." Birbirimize sarıldık ve sol koluna dikkat ederken yüzünü buruşturarak beni havaya kaldırdı. Botlar kıvılcımlar saçarak tekledi. İki kez alçaldık. Sonunda duvarı aştık. Ben duvarın üzerine atladım ve Sevro sıradaki Uluyan'ı almak için tekrar daldı. Biraz sonra başı bir



an için duvarın üzerinde göründü ama botlar kıvılcımlar saçarken yine gözden kayboldu. Son bir mekanik patırtıyla botların işi bitti ve Sevro'yla Uluyan on metreden zemine çakıldı.

Bütün şehirde muazzam bir patlama duyuldu. Uzakta dumanlar yükseliyordu.

Kısrak başarmıştı.

Yukarıda, bu dünyayı gemilerin dünyasından ayıran şeffaf kalkan çökmeye başladı. Çatlak bir ayna gibi, şehirdeki alevleri ve tepedeki şimşekleri çarpık görüntülerle yansıtarak çatlayıp prizmatik bir sise dönüştü. En azından sekizde biri çatladı; tepesinde birikmiş su, şehrin o bölümüne büyük bir dalga halinde boşaldı.

"*İşe yaramadı!*" diye bağırdı Çakıl, duvarın diğer tarafından.

Oysa yaramıştı. Kalkanı yaratan bağlantı noktaları sırayla aşırı yükleniyordu. Fırtınanın sularının nihayet Agea'nın üzerine yağdığı bir zincirleme tepkimeydi. Roque kazanıyorsa, destekleri fırlatacaktı. Şehir alınmış sayılırdı. Ve daha şimdiden, Hükümdar kaybettiği gezegenden kaçmak için korumalarıyla sığınaklardan çıkıyor olmalıydı. Ancak mekik rampaları Hisar'ın diğer tarafında, iki kilometre mesafedeydi. Farklı olması gerekiyordu. Üzerimde zırhım, arkamda yüz Obsidiyen, en iyilerinden bir düzine Altın olmalıydı. Oysa şimdi bir grup dostumu bir kıyma makinesinin içine sürüklüyordum. Onları riske atmadan paradigmayı değiştirmem gerekiyordu. Duvardan aşağıdaki Sevro'ya baktım ve ifademi hemen anladı.

"Hayır, Darrow," dedi. "Görevini düşün!" Ben arkamı dönerken bana yalvarıyor, zıplayarak duvarı tırmalıyordu. "Yapma, Darrow. *Bekle!* Seni öldürürler!"

Duvarın diğer tarafına, Hisar'ın bahçelerine atladım.

Bazı insanlar hayata o kadar güçlü bağlıdır ki etraflarındakiler bundan zarar görür. Savaşım için yeterince dostumu harcamıştım. Bu sefer tek başımaydım.

"*DARROW!*" diye haykırdı çaresizce. "DUR!"

Hayatım boyunca hiç olmadığı kadar hızlı koştum. Hükümdar benden kaçamayacaktı. Bunların hepsini onu yakalamak için yapmıştım. Onu yakalamak ve Toplum'u çökertmek için. Onu ele

geçirirsem sahne hazır olacaktı. O zaman yükselecektik. Kazanabilirdik. Çalıların üzerinden sıçrayarak havuzların arasından koştum ve gül çalılarını parçalayıp geçtim. Kolumdan kan süzülüyordu. Vücudumu hissetmiyordum. Toprağın üzerinde uçuyordum. Elimde sapanOrağım vardı.

*İşte.*

Hisar'ın köşesinden döndüm. Bir gül bahçesinin diğer tarafında kişisel yatların motorlarından kararmış beyaz bir avlu uzanıyordu. Yüz tanesini alabilecek bir pistte dört gemi duruyordu. Mekiklerin hepsi siyahtı ve geniş şasilerinde altın sarısı dev hilal sembolü vardı fakat en büyükleri, daha büyük motorları ve güçlendirilmiş gövdesi olan, Hükümdar'ınkiydi. Diğerleri neredeyse onun kadar büyük ve zırhlı aldatmacalardı. Havada birbirlerinden ayırmak mümkün değildi.

Alıcıların beni gördüğü şüphesizdi. Gri pusucular benim için geliyordu. Obsidiyen muhafızlar beni öldürmek için gizli kışlalarından salınmıştı. Beni ancak durursam yakalayabilirlerdi. Ve pisti incelerken bile yavaşlamıyordum. Turuncular siyah mekiklerin arasında koşturuyor, onları fırlatmaya hazırlıyorlardı. Çok gecikmemiştim. Fakat Hisar'ın kapısı gemiye benden çok daha yakındı.

Koşarak dışarı fırladılar. Onu göremiyordum. Sadece yağmur ve rüzgârda savrulan mor pelerinler... Başlarını eğerek ilerlerken Demir Yağmur girişinin, fırtınanın arkasında parıldayıp koyu bulutların ocakta yavaşça ısınan demir gibi görünmesine neden olduğu yere bakıyorlardı. Titanlarım geliyordu.

Pretoryenler acele ediyor, Hükümdar'la birlikte uzun bir rampadan geminin karnına çıkıyorlardı. Geminin karnına girerken başını eğdiğinde yüzünü gördüm. Aja da yanlarındaydı. Ve Karnus. Ve Fitchner; çirkin, hain orospu çocuğu. Daha hızlı koştum. Bacaklarım yorgunluktan uyuşmuştu. Ciğerlerim ağrıyordu. Bütün benliğimi bu ana odaklamıştım. Madenlerdeki hayatım, Harmony'yle acı çektiğim saatler, Enstitü'deki dehşet; kazandığım, kaybettiğim ve hâlâ uğruna yaşamak istediğim bütün sevgi içimde yanıyordu...

Maiyetin yarısı geride kalarak kaldırımda bekliyor, geminin ışıklarının yanmasını ve motorlarının çalışmasını izliyordu. Diğer



gemiler de onu taklit ediyordu. Ben yaklaşırken bir Altın Bellona bana döndü. Gözleri iri iri açıldı. Koşumu yavaşlatmadan onu biçerken hafif bir çığlık attı. Diğerleri de döndü; erkekler, kadınlar, savaşçılar, Augustus'un yanında geçirdiğim günlerimden tanıdığım Politikolar, Altınlar ve Gümüşler.

Varlığımı dalga dalga algıladılar. Düşmanın aralarında değil, kapılarda olması gerekiyordu; bu yüzden beni görünce ürkerek geriliediler. Akılları başlarına geldiğinde ise çoktan zırhlı ellerinin arasından geçmiştim bile. Bir Gri bana uzanırken sıyrıldım ve aynı anda belindeki keseden biraz cephane kaptım. Geriye darbe savurarak etine vurdum.

Bağırışlar. Çekilen jiletler. Mermiler, akım patlamaları başımın üzerinden geçiyordu. Mekik havalanmaya başlarken rampa yukarı çekiliyordu.

Bir çığlık atarak bütün gücümle sıçradım. Yaralı sağ kolumla rampanın kenarına tutundum. Parmaklarımdaki acı ve zorlanmayla gözlerim yuvalarından fırladı. Gemi yükselmeye devam ediyordu. Motorların gümbürtüsü beni sararken kalbimi kaburgalarıma çarptı. Rampa kapanmaya devam ediyordu. Umutsuzca homurdanarak kendimi yukarı çekerken tuhaf açının farkındaydım ama bu, düşük yerçekiminde mümkündü. İçeri yuvarlanarak dizlerimin üzerinde soluk soluğa durdum. SapanOrağım yerdeydi. Kapılar kapanıp basınç ayarlanırken motorların gürültüsü siliniyordu. Duyduğum tek şey kendi hırıltılı nefesim ve kaçmaya çalışan ölümcül mekiğin gümbürtüsüydü.

Yukarı baktım.

# 42

## BİR ALTIN'IN ÖLÜMÜ

Baştan aşağı zırh kuşanmış altı Pretoryen beni izliyordu. Karnus aralarındaydı. Ve Aja. Beni gördüğünde gözleri iri iri açılan Fitchner da. Hükümdar Pretoryenlerinin önünde duruyordu; boyu uzun olduğu halde onların omuzlarına bile gelmiyordu.

*Lanet olsun.* Hepsinin hâlâ girişte olacağı aklıma gelmemişti.

"Darrow?" dedi Fitchner, neredeyse inleyerek.

"Ne?" diye güldü Karnus, kucaklarına düşen hediyenin gülünçlüğünü diğerlerinin fark edip etmediğini görmek istercesine etrafına bakınırken. "*Ne?*.. Andromedus, sen *nereden* çıktın böyle? Jüpiter seni bizzat sıçmış gibi görünüyorsun."

Üzerimden damlayan yağmur suyu, kan, ter ve çamurla, nefes nefese bir halde dizlerimin üzerinde kaldım.

"Onu rehin alabiliriz," dedi Fitchner, gemi gökyüzüne yükselirken.

"Hayır," diye karşılık verdi Hükümdar. "Akhilleus için asla fidye istenmezdi çünkü bir kez yakalandı mı, onu Akhilleus yapan özelliğini kaybederdi." Bir an için bana soğuk bir ifadeyle baktı. Yere balgam tükürdüm. "Aja, kes şunun kafasını."

Aja bana yaklaştı. "Aptal çocuk. Arkadaşların yok. Ordun yok. Umudun yok."

Keyifsizce kıkırdadım. "Bir akımBombası varken kimin umuda ihtiyacı olur ki?"



Gri'nin kemerinden kaptığım el bombalarını gösterdim. Geri çekildiler.

"Ne istiyorsun, Andromedus?" diye sordu Hükümdar yavaşça.

"Yenilmez olmadığını kanıtlamayı. İndirin gemiyi."

Octavia gülümsedi ve iletiBirimine konuştu. "Pilot. Dön."

Pilot aniden gemiyi kendi etrafında bir tur döndürdü. ÇekimBotlarım olmadığı için dengemi kaybettim ve önce tavana, sonra zemine çarptım. Bomba elimden düştü. Düşmanlarım yerlerinden kıpırdamamıştı bile. Aja, akımBombasını açık kapıdan dışarı tekmeledi. Aşağıda bir yerde patladı.

Planlarımın az önce yok olduğu geceye baktım.

"Kibir." Octavia gülümsedi. "Sanırım hepimizi aptallaştırıyor."

Hiç acele etmeden ona bakarken, bütün değişkenleri kontrol edebileceğimi düşündüğüm için ne kadar da aptal olduğumu anlamaya başlıyordum. Ve işte, tökezlemiştim.

"Kaçamazsın," dedim.

"Kaçacağımı biliyorsun. Yoksa neden gemime atlama riskine giresin ki?" Başıyla Olimpik Şövalyelerden birine işaret etti ve tuhaf, tiz bir ses havada iki kez yankılandıktan sonra kesildi. Bir hayaletPelerin. Bütün bir gemi için inanılmayacak kadar pahalıya gelmiş olmalıydı. Dostlarım yardımıma gelemeyecekti.

Octavia, Fitchner'a döndü. "Öfke Şövalyesi, bir nanoKameran var mı?" Fitchner başıyla onayladı ve bir yüzük çıkardı. "Aja, Azrail'i öldürürken kaydet."

Fitchner sarardı.

"Onu ben öldüreyim," diye yalvardı Karnus. "Hükümdarım, onu ailem için benim öldürmeme izin verin. Bu benim hakkım."

"Hakkın mı?" diye sordu Hükümdar şaşırarak. "Ailen bana Mars'ı kaybettirdi. Hakkın falan yok."

"Esir olarak kalması daha iyi." Fitchner, Hükümdar'a doğru bir adım attı. "Onunla konuşmama izin verin. O benim öğrencim. Onu daha önce bir kez hizmetinize almak istediniz, Octavia. Bunu tekrar yapmasına izin verin. Gücünüzün büyüklüğünü göstermeniz için harika bir fırsat olur; bunun gibi bir pisliği bile bağışlayabildiğinizi göstermeniz için."

Hükümdar yavaşça şövalyesine dönerek onu inceledi. Ve Fitchner bir hata yaptığını anladı. "Aja, dur." Gülümsedi. "Onu Fitchner'ın öldürmesini istiyorum."

Çirkin adamın ağzı açık kaldı. Nutkunun tutulduğunu gördüğüm ender anlardan biriydi.

"Öğrencini öldür," dedi Hükümdar. "Yoksa sadık değil misin?"

"Elbette sadığım. Bunu çoktan kanıtladım."

"O zaman tekrar kanıtla. Bana onun başını getir."

"Başka bir yolu olmalı."

"Oğlunu sana karşı çevirdi," dedi Octavia. "Ve güvenemeyeceğim şeyleri yakınımda tutmayacağımı da biliyorsun. Öldür onu."

"Peki, sahip." Fitchner odaklanırken yüzü buruştu. Bronz gözlerinde tuhaf bir hüzün vardı. Sevgili öğrencisinin ölümünü izlemek o kadar korkunç muydu? Yoksa nedeni Sevro'nun dostu olmam mıydı? Ya da Sevro için mi korkuyordu?

"Sevro yaşıyor," dedim. "Yağmur'dan kurtuldu."

Teşekkür edercesine başını sallayıp jiletine dokundu. O anda Karnus tarafından itilince yana sendeledi. Dev yapılı Bellona üzerime atıldı. Dudakları nefretle kıvrılmış, omuzları ailesinin büyüklüğünü gösteren zırhın içinde gizlenmişti. Adımı haykırarak üzerime geldi.

Yukarı vuracakmış gibi yaptı ama bir yılan hızıyla jileti çaprazlama bana doğru çevirdi. Öne doğru takla atarak jilet hamlesinin içinden geçtim ve kendi jiletimi karnına sapladım. Sonra kılıcı bıraktım ve Karnus dizlerinin üzerine çökerken arkasına dolaştım. "Ne kadar yükselirsen o kadar batarsın," diye fısıldarken sırtındaki kılıcımı keskin ucundan tutup çektim ve başını kestim.

Bir Pretoryen bana doğru koştu. Jiletimi ona fırlattım. Göğsüne saplandığı anda adam yere devrildi. Kılıcımı göğsünden alarak beni izleyen Pretoryenlerden uzaklaştım.

"Aptallar," diye mırıldandı Hükümdar.

"Kaydetmeye devam edeyim mi?" Fitchner başını kaşıdı.

Gemi tekrar sarsıldı ve düzelmeden önce sertçe yana yattı. Gözlerim kararırken dizimin üzerine çöktüm. Elimi yere dayadım. Dengemi sağladım. Sırtımdan ve karnımdan aşağı yayılan yeni sıcaklığı hissettim. Diz çökmeyecektim. Ona değil. Bir tirana değil.



Sallanarak ayağa kalktım. Karnus bedenimin çoğunu ıskalamıştı ama tamamen değil. Jiletinin hedefi bulduğu boynum ile sol omzumun arasından kan süzülüyordu. Köprücükkemiğimi kesmişti.

"Ne yaratık ama." Octavia au Lune'un soğuk gözleri boynumdaki yarayı inceliyordu. "Bu çocuğun benim Hanemde biçimlendiğini bir düşünsene, Aja." Başını iki yana salladı ve hiç anlamayarak bana baktı. Diğer yaralarımı fark etti. Kanımı. Yorgunluğumu. Gençliğimi. Yine de bütün bunları ben yapmıştım. Ayağımın dibinde iki ceset yatıyordu. Arkamda bir şehir yerle bir oluyordu. Mars'ta daha fazlası vardı. Filom Bellonalarınkini parçalıyordu. Toplum çökmeye hazırdı. Anlamıyordu ve asla da anlamayacaktı. Oysa Fitchner anlıyordu. Gözleri camlaşmıştı. Yumruklarını sıkıyordu.

"Beni sen biçimlendiremezdin," diye mırıldandım. Sadece Kızıllar yapabilirdi. Sadece aile, sadece sevgi bana bu gücü verebilirdi. Ancak gücüm artık kesiliyordu. İşte o anda Aja ileri atıldı. Üç hamleden sonra kılıcımı elimden düşürdü ve göğsüme o kadar sert bir yumruk indirdi ki öldüğümü sandım. Beni bir bez bebek gibi tavana çarptı. İşi bitince yine Hükümdar'a katıldı ve inleyerek acı içinde yere yığıldım.

"Bana başını getir, Fitchner," diye emretti Hükümdar.

Fitchner çaresizce bana baktı ve bir elini neredeyse dokunacakmış gibi Hükümdar'a uzattı. "HoloKutu propagandası için idamını filme almalıyız. Asılmasını. Herkesin önünde ölmesini."

"Fitchner..." Hükümdar'ın kaşları kalkarken Fitchner elini geri çekti. "Yeter." Hükümdar düşünürken çene kasları geriliyordu. "Onun ortadan kalkmasını istiyorum. Daha fazla değişkene yer yok. *Hemen.* Başını bir mızrağa saklayın. Onu filme alırız."

Fitchner'ın boncuk gibi gözleri yaşlarla dolmuştu. En düşük seviyede Altın soyundan gelen bu adam sadece liyakatle zirveye yükselmişti. Ne adam ama. Bir de onu zayıf sanmıştım...

Bu anda, her şeyin sonunda Mars'ı kazanacağımızı biliyordum. Augustus özgür kalacaktı. Savaş devam edecekti. Altınlar zayıf düşecekti. Kızıllar isyan edecekti. Belki, sadece belki, yükselecek ve özgürlüklerine kavuşacaklardı. Ares'in benden istediğini yapmıştım.

Kargaşa yaratmıştım. Geri kalanını yapmak başkalarına düşecekti. Eo memnun olacaktı.

Hafifçe gülümserken bacaklarımdaki zayıflığı hissettim. Yorgundum. Dizlerimin üzerinde duruyordum. Oraya nasıl gelmiştim? Umursamıyordum. Diğerleri Eo'nun hayalini gerçekleştirirken Vadi'de dinlenmek ne kadar güzel olacaktı. Keşke bitmeden önce Kısrak'ı bir kez daha görebilseydim. Ona özümü açıklayıp sonunda anlamasını sağlayabilseydim.

"Senin çocuk hızlı parladı," dedi Aja, Fitchner'a seslenerek. "Başı kalsın. Bedenini, Marslı geleneğine göre toprağa gönderebilirsin."

Aja iniş rampasını tekrar açtı. Metal homurdandı. Vadi'nin rüzgârını yüzümde hissettim. Sisin soğuğunu. Yağmurun kokusunu. Uyuyacaktım. Yakında Eo'nun yanında uyanacaktım. Sıcak yatağımızda, elim saçlarının arasında. Sevgiye uyanacak ve önceki hayatta elimden geleni yaptığımı bilecektim.

*Ama seni özleyeceğim, Kısrak. Şimdiye kadar itiraf ettiğimden daha çok.*

Sis ve gölgeler görüş alanımı kaplamıştı. Pas kokusu alınca bir an için madende olduğumu sandım. Uyuyor muydum? Metal botların sesini duydum. Bir adam sisin içinde yürüyordu. Yüzünü göremiyordum. Yine de içimde bir şey kıpırdandı. Baba? Hayır, babam değildi. Gözlerimi kıstım.

"*Narol amca.*"

"Hayır. Fitchner, evlat."

Sesi bilincimi şiddetli bir şekilde geminin kabinine geri getirdi. Balığı gitmek istemediği bir yöne çeken olta iğnesi gibi.

"*Ah.* Seni gördüğüme sevindim," dedim sakince, gözlerine bakmak için başımı kaldıracak gücü zorlukla bularak. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Öksürükle karışık bir kahkaha patlattı. Arkamdan rüzgâr esiyordu. Vadi değil. Sadece Mars. Sis değil. Sadece bulutlar. Vücudumu dışarı atabilmek için rampayı indirmişlerdi. Arcos'a saçlarımın asla beyazlamayacağını söylemiştim.

Başım düştü. Ağzımdaki kanı tükürdüm. Midem bulanıyordu ve zihnim kapanıyordu. "Kısrak'a... Eo'ya... onları sevdiğimi söyle." Esnedim.



"*Seni lanet olasıca aptal,*" dedi kısık sesle, başını iki yana sallayarak. "Her şey kontrolüm altındaydı."

"Ben..." Sisin arasında gözlerimi kırpıştırdım. "*Ne?*"

"Benim," dedi. "Başından beri bendim, evlat."

Sis silindi. Başımı kaldırıp baktım. Ares'in, Öfke Şövalyesi miğferini taktığını, akımYumruğuyla Pretoryenlere saldırıp onları etrafa savurduğunu gördüm. Geriye doğru bir sonik el bombası attı.

"Fitchner!" diye kükredi Hükümdar. "HAİN!"

Bir patlama. Bir şey göğsüme çarptı ve düşmeye başladım. Yuvarlanıyordum. Uçuyor muydum? Soğuktu. Rüzgâr canımı yakıyordu. Midem ağzımdaydı. Dönüyordum. O anda güçlü bir kol beni yakaladı. Yükseliyordum. Rüzgâr kulaklarımda uğulduyordu. Fakat karanlık beni yutmadan önce başka bir ses duydum. Fitchner... Ares; yeraltı dünyasının terörist lideri, beni güvenliğe doğru taşırken kurt gibi uluyordu.

# 43

## DENİZ

Deniz kokusuna uyandım. Tuzlu su, yosun, serin sonbahar rüzgârıyla burnuma geliyordu. Martılar çığlık atıyordu. Biri dalışa geçti ve açık pencerenin kireçtaşından pervazına koydu. Başını yana yatırarak bana baktı, sonra yine havalanarak sabah güneşine doğru uçtu. Ufuk çizgisinin üzerinde, uzakta bulutlar kayıyor, açık tavan penceresinden çiy yağarken, yağmurun geleceğini haber veriyordu.

Yanımda kıpırdandı. İnce vücudu çarşafların üzerinden, benim yaralar içindeki bedenime sarılmıştı. Giyinikti. Benimse göğsüm çıplaktı. Taze yara izlerim vardı. Pembe, parlak şeylerdi ve dokununca acıyordu. Kısrak bir kez daha kıpırdandığında hareketi beni kendi bedenime geri getirdi. Ağrılarımı ve acılarımı hissederken onun yakınlığında teselli buldum. Gözkapaklarımı kapadım ve insan olmanın yumuşak zevklerini hissederken derin bir iç çektim. Nefesi boynuma vuruyordu. Göğüs kafesimin yanında başka bir kalbin atışlarını hissediyordum. Serin rüzgâr, buklelerini yüzüme savururken altın sarısı saçları burnumu gıdıklıyordu. Sabah havası temiz ve canlandırıcıydı.

Derin derin içime çekerek tekrar uykuya döndüm.

Metalik anılar huzuru bozdu.

Karanlıkta çığlıklar yankılanıyordu. Dostlarım ölüyordu.



Gözlerim, nerede olduğumu bana umutsuzca hatırlatmak için aniden ışığa açıldı. Güvendeydim. Sıcaktım. Burada metal filan yoktu. Sadece pamuklu çarşaflar vardı. Bir yatak. Sıcacık vücutlu bir kız. Yine de anılar çok yakındı. Nasıl hayatta kalmıştım?

Fitchner'la birlikte gökyüzünden düşüyordum.

*Ares*... Başından beri belliydi ama bir o kadar da yeniydi ki kavramakta zorlanıyordum. Bir Sarı'nın aletleri göğsüme girerek kalbimi yeniden çalıştırırken uyanmıştım. Sonra bir Oymacı'nın neşteri tenime değdiğinde yine uyanmıştım. Acı ve mide bulantısı bana eşlik etmişti. Bilincime bir kavuşuyor, bir kaybediyordum. Ziyaretçiler gelip gidiyordu. Buna uyanmayı tercih ederdim.

Gözlerimi tekrar kapamaya korkuyordum. Göreceklerimden, uyandığımda bulacaklarımdan korkuyordum. Bir Kızıl çocukken küçük yatağımı Kieran'la paylaşırdım. Her sabah ondan önce uyanırdım ve sessizce yatar, güne başlayan annemle babamın kapının altından süzülen seslerini dinlerdim. Babamın ayak seslerini duyardım. Her sabah yüzünü yıkarken boğazını temizlerdi. Annem ona kahve yapar; çıngıraklı-yılan yumurtası veya Ağlık'tan çalınmış ipek yumakları karşılığında Grilerle takas edeceği küpleri hazırlardı.

Keşke her sabah aynı saatte uyandıran sese uyanıyor olsaydım. O kokuya. Keşke bedenimin uykudan böyle uyanmayı bildiğini söyleyebilseydim. Ama kahve kokusu ya da annemin çayı değildi. Borulardan geçen suyun sabah iniltisi ya da Lykos Kasabası'nın erkek ve kadınları madenler ya da Ağlık'taki gece vardiyasından dönerken ip merdivenlerin çıkardığı gıcırtılar da değildi. Gündüz vardiyasına gitmek için evden çıkanların uykulu mırıltıları değildi.

Beni uyandıran, bir kapının kapanışından duyduğum korkuydu.

Her sabah aynı şekilde sona ererdi. Önce kilden tabaklar metal lavaboya çarpardı. Sonra babamın plastik sandalyesi taş zeminde sürterdi. Kapının yanında durup fısıldaşırlardı. Sessizlik. O anlarda uzun uzun öpüştüklerini hayal ederdim. Sonra, sonunda, vedalaşırlardı. Ön kapı açılır, paslı menteşeleri gıcırdayarak dönerdi. Sonunda, bütün dualarıma rağmen, kapanırdı.

Kısrak'a doğru eğilerek alnından öptüm. İstediğimden daha sert olmuştu. Yazın şekerleme yapan bir kedi gibi gerinerek uyandı. Gözlerini açmadı fakat yüzünü yan tarafıma gömdü.

"Uyanmışsın," diye mırıldandı. Gözlerini kırpıştırdı ve aniden doğrularak benden uzaklaştı. "Affedersin. Uyuyakalmış olmalıyım." Gece oturduğu sandalyeye baktı. "Yatakta."

"Sorun yok. Kal. Lütfen." Birbirimize soğuk davranmamız gerektiğini unutmuştum. "Ne kadar oldu?"

"Saldırıdan beri mi? Bir hafta." Gözlerinin önüne düşen saçları kenara itti. "Bize geri dönmene sevindim."

"Kimleri kaybettik?" diye sordum dikkatle.

"Kayıp mı?" Sayarken elleri huzursuzca kıpırdandı. Uzunca bir sessizlik oldu. Sayılar beni yerime mıhlamıştı. Nefes almam gerektiğini hatırladım.

"Hükümdar?"

"Kaçtı. Ama Fitchner sayesinde ağır yaralandı."

"Baban?" diye sordum.

"Bilmiyor musun?" Mahcup bir tavırla gülümsedi ve kendi gerginliğini atmaya çalışarak biraz fazla doğal bir tavırla iç çekti. Bana dokunmamaya dikkat ederek yatakta yaklaştı. "Sana olanları anlatmak uzun sürecek."

"Başaracağından eminim."

"Babam yaşıyor. Kalkanlar indiğinde Hisar'a çoktan girmiş birkaç Altın liderliğindeki bir pusucu birliği onu kurtardı. Anlaşılan kardeşimin nüfuzu çok genişmiş. Yani Olimpik Şövalyeler ve Octavia onu almaya geldiklerinde elleri boş döndüler.

"HoloKutu kanalları Roque için 'İkinci Nelson' diyor. Bellona filosunun yüzde sekseninden fazlasını ele geçirdi." Sesi ciddileşti. "Yani, savaşın lideri olarak gemilerin en azından yüzde otuzu onun olacak ve gerisi de Augustus Hanesi'ne kalacak."

"Yani teknik olarak benden daha çok gemisi oldu."

"Hal böyleyken bilirkişiler onun daha ne kadar sadık kalacağını..."

"Çakal oyun oynuyor," diye böldüm gülerek.

"Hiç durmuyor ki."



"Roque'un bana karşı silahlanacağını sanmıyorum," dedim. "Sen?"

Omuz silkti. "Güç fırsatlar yaratır. Onunla aranı düzeltmen gerektiğini söylemiştim."

"Roque bizim müttefikimiz. Her zaman öyle oldu. Onu tanıyorsun."

"O da buraya Sevro kadar sık geldi." Kısrak yavaşça gülümsedi. "Dün gece burada uyuyakaldı. Birkaç saat önce gönderdim. Ancak bize karşı potansiyel bir tehdit oluşturmadığını söylersem işimi doğru yapmamış olurum."

*Biz.*

"İşin mi?" diye sordum. "Neymiş o?"

"Kendimi senin BaşPolitikon olarak atadım."

"Öyle mi?"

"Öyle. Saray oyunları iğrenç ve ikiyüzlüdür. Sen bunun için fazla dürüstsün. Kurtların, onuruna düzenlediği ziyafete katılmaktan mutluluk duyan bir kuzu gibi."

"Ya kendimi korumam gereken kişi asıl sensen?"

"Şey." Sol kaşını kaldırdı. "O halde sanırım zaten kaybetmişsin demektir."

Güldüm ve Sevro'yu sordum.

Etrafına bakınır gibi yaptı. "Yatağın ayakucunda değil mi? Sanırım babasıyla birlikte gitmiş. Kavax'ı yörüngede ziyaretimden dün gece döndüm ama Theodora, Sevro'nun Fitchner'la birlikte akşam yemeği yedikten kısa süre sonra gittiğini söyledi. Onun adamdan nefret ettiğini sanıyordum."

"Ediyor."

"Değişen ne?"

Omuz silktim ve Sevro'nun babasının gerçek kimliğini ne kadardır bildiğini merak ettim. Onun da benim kadar kör olması sanki imkânsızdı. Yoksa sonunda ilk defa birileri bana yalan söylemeyi başarmış mıydı?

"Ya Lorn?" diye sordum.

"Şirret Victra'yla birlikte."

"Victra'nın nesi var ki?"

"Kıpırdayan her şeyle flört etmesi dışında mı? Hiç."

"Bekle bir dakika. Seninle flört mü etti? Bana bunu anlatmalısın."

"Kes şunu." Kısrak bana vurdu. Fakat gülümsemesi çabucak silindi ve elini geri çekti. "Lorn, Victra'yı kanadının altına aldı. Anlaşılan ailesini Juliilerle yakınlaştırmaktan çekinmiyor. Victra'nın annesi anlaşmayı kabul etti. Mars'ın en güçlü üç Hanesi benimkinin altında birleşti. Hükümdar'a karşı bir üçler erki. Gaz Devleri'nin valileri bir zirve için Agea'ya gidiyor. Reformcular da. Haklıydın. Mars'ı ele geçirince Octavia'ya karşı bir şansımız oldu. Bu artık herhangi bir savaş değil. Bir iç savaş. Ve görünüşe bakılırsa anlamsız da değil. Babam Reformculara masada şans tanımaktan bahsediyor. *Bunun* bir anlamı olmalı."

Adamla konuşmalarımı hatırladım. "Sen ona inanıyor musun?"

"İnanıyorum, Darrow." Umutla gülümsedi. "Uzun zamandır ilk kez ona gerçekten inanıyorum."

Ben o kadar emin değildim. "Peki, ya..."

"Cassius mu?" diye tahmin etti sakince. "Telemanuslar babasını öldürdü ve surlarda Ragnar'la dövüştü. Bütün erkek ve kız kardeşlerinin öldüğü bildirildi. Ancak kendisi ve annesi kayıp."

Sessizliğini fark ettim. "Öldüğünden mi endişeleniyorsun?"

"O bizim düşmanımız," dedi açıkça. "Onun iyiliğini düşünecek değilim." Gözlerimi dikkatle inceledi. "Sen endişeli misin?"

"Bilmiyorum." Düşündüm.

"Korkunç lanet. Bazen çok nazik oluyorsun. Onun kolunu kestiğin için de pişman mısın?"

"Julian'ı öldürdüğüm için pişmanım."

"Hepimiz geçmişimizin lekelerini taşıyoruz." Kısrak düşündü. "Benim de Geçiş'te birini öldürmem gerektiğini unutuyorsun. Karşılaştığın bütün Eşsiz Yaralılar; Lorn, Sevro, Çakıl, Tactus, Octavia, Daxo, hepimiz oradan başladık. Bazen pişman olunacak çok fazla şey olduğunu düşünüyorum."

Bizden mi söz ediyordu? Ben bir pişmanlık mıydım?

"Cassius'tan nefret etmek istiyorum," dedim yavaşça. "Gerçekten. Onu düşündüğümde bile bir şeyleri kırıp dökmek istiyorum. Bir pencereyi kırmayı ya da tercihen o çirkin, kibirli yüzünü dağıtmayı."



"Çirkin mi?" diye sordu şüpheci bir tavırla.

"O kadar güzel ki, çirkin."

Kısrak buna güldü. "Ama nefreti sürdürmek çok zor, değil mi?" diye sordu.

Başımla onayladım. Cassius'un ailesinin Augustuslara saldırmasının nedeni nefretti. Karşılığında da bunu almışlardı. "Ona acıyorum. Her neredeyse."

"Daha önce sana kardeşime güvenmemen gerektiğini söylemiştim," dedi Kısrak, konuyu değiştirerek. "Ciddiydim. Onunla ittifakını sürdürdüğünü biliyorum. Şirketleri seni bir tanrı gibi gösteriyor. Ama sona ermek zorunda. Ona hiçbir şey borçlu değilsin. Nazik ol. Dostça davran. Başkalarının yanında ona saygısızlık etme. Fakat artık görüşme. Başka sözler verme. Onunla bağlantını kes. Artık ona ihtiyacın yok. Yanında ben varım."

Bu kız... Onu annemle, Kieran'la, Leanna'yla tanıştırsam neler olurdu? Onun ateşini severlerdi. Boğazımda bir şeyler düğümlendi. Onu Eo da severdi.

"Yanımda sen yoksun," dedim.

"Darrow..."

İçimde bir şeyler buruldu. Uzun zamandır gergin duran duygusal bir yay aniden serbest kalmış gibiydi. "Nehrin dibindeyken... seni bir daha göremeyeceğimi düşündüm."

Tereddüt ediyordu; bana uzanmak istiyor fakat daha önce söylediklerimiz yüzünden direniyordu. "Ölmene izin vermemiştim, biliyorsun," diye takıldı. "Zaten böyle bir şey deneseydin, Sevro ve Uluyanlar seni asla bağışlamazdı. Hiçbiri. Çok dostun var, Darrow. Senin için ateşin içinden geçecek çok kişi var."

Çok kişi de o ateşte yanmıştı. Ürpererek derin bir nefes aldım ve suçluluk duygusuna yenik düşmemeye çalışarak gözlerimi kapadım. Yaşlar sessizce göz pınarlarımdan süzülüyordu.

"*Darrow. Ağlama,*" diye fısıldadı Kısrak, bana uzanarak. Yaklaşıp bana sarıldı. "Sorun yok. Hepsi geçti. Artık güvendeyiz."

Ve o anda göğsümü sarsan hıçkırıklar koptu.

Yanılıyordu. Hiçbir şey geçmemişti. Gözlerim kapalıyken gördüğüm tek şey bir savaş dünyasıydı. Benim için, bizim için

başka bir gelecek yoktu. Kaç kez yeniden bir araya toplanmıştım? Bu dikişler daha ne kadar dayanacaktı? Sonunda benden geriye birkaç parça kalacak mıydı? Ağlamamı durduramıyordum. Nefes bile alamıyordum. Kalbim gürlüyordu. Ellerim titriyordu. İçimdeki her şey dışarı çıkıyordu. Ağırlığı benim yarım kadar olan Kısrak nazik kollarıyla bana sarıldı; ta ki bitkinlikten kendimi yatağa bırakmaktan başka bir şey yapamayacak hale gelene kadar. Bir süre sonra kalp atışlarım yavaşlayarak onunkilere uydu.

Yaklaşık bir saat öyle oturduk. Sonunda omzumu, boynumu öptü ve dudaklarını şahdamarıma bastırarak nabzımı hissetti. Onu itmek için ellerimi kaldırdım fakat onları yana iterek bir elini yanağıma koydu.

"Beni içeri al."

Ellerim yatağa düştü. Dudakları sıcak bir yol izleyerek benimkilere ulaştı. Üst dudağı benimkilerin arasına süzülürken ve dili ağzımın içini ısıtırken, orada gözyaşlarımın tadını paylaştık. Elleri ensemden yukarı kayarken tırnakları tenimi sıyırdı ve sonunda saçlarımı yakalayarak hafifçe çekiştirdi. Bütün vücudum ürperdi.

Artık hiç direncim kalmamıştı. Beni Eo'yu Kısrak'la aldatmaktan alıkoyan bütün suçluluk duygusu, içimdeki kargaşada sürüklenip gitti. Onun bir Altın olduğunu ve benim bir Kızıl olduğumu bilmemin bütün suçluluğu silindi. Ben bir erkektim ve o da arzuladığım kadındı.

Kollarım Kısrak'ı sararak vücudunu üzerime çekti, ellerim bacakları boyunca, beline kadar kaydı. İçimdeki, uzun süredir bastırılmış açlık uyandı. Bütün benliğimi bir ateş dalgası sararken ona duyduğum arzuyla kavruluyordum. Dizginleri unutmuştum. Üzüntümü unutmuştum. İhtiyacım olan sadece buydu. Bu kez kaçmayacaktım. Onu bir daha görememeye ne kadar yaklaştığımı bilirken, olmazdı.

Yavaşça giysilerini üzerinden sıyırdım. Ellerimin altında kumaş ıslak kâğıt gibiydi. Teni güneşle ısınmış mermer gibi pürüzsüzdü. Sırtı kavis gibi gerildiğinde teninin altındaki kasları hissettim. Onunki hareket, alaycılık ve benimkini sarmak için yaratılmış bir bedendi.



Parmaklarımı belinin çukuruna kaydırdım. Nefes nefese bir halde vücudunu benimkine yapıştırarak kasıklarıyla yatağa bastırdı.

Onun için bir hafta olabilirdi fakat benim için, kendi kanımla ısınmış metalin üzerine çöküşüm ve kafamın vurulmasını bekleyişim sadece birkaç dakika, hatta birkaç saniye önce gibiydi. Titreyen ellerimle Eo'yu mezarına yerleştirirken bir daha böyle bir anı asla yaşayamayacağımı düşünmüştüm. İstediğim ve sevdiğim bir kadınla. Alabileceğim tek sıcaklıktan kaçacaksam, bu soğuk, lanet olasıca dünyada hayatta kalmaya çalışmanın ne anlamı vardı ki?

# 44

# ŞAİR

Taş koridordan Kısrak'la birlikte ağır ağır yürüyordum. Pencerelerin dışında muhafızlar devriye geziyordu. Bizi korumak için olduğu kadar bizi burada tutmak için de görevlendirilmişlerdi. Hafif bir yağmur yağıyordu. Açık bir kapıdan kahve ve jambon kokularıyla birlikte kahkahalar süzülüyordu.

"Ne demek komik olamazmışım?" diye sordu Roque alınarak.

"Öyle işte," dedi Daxo. "Deneyebileceğinden eminim ama bunun için fazla... bilimselsin."

"İyi o zaman, ilk marangoz kimdi?"

"Bu bir şaka mı?" diye sordu Daxo.

"Öyle olması gerekiyor."

"Nasıralı İsa mı?" diye tahmin etti Daxo. "Bu tarihi bir şaka, değil mi?"

"Nuh?" diye şansını denedi Çakıl. Kısrak ve ben kapının önünde duraksayarak birbirimize gülümsedik.

"Nasıralı İsa mı?" Roque güldü. "Bundan daha iyisini yapabilirsin."

"Tahminim için benimle alay edeceğini bilseydim tahminde bulunmazdım."

"Pax senin akıllı olduğunu söylemişti," dedi Devedikeni. "Hayal kırıklığı, Daxo. Hayal kırıklığı."



"Eh, kıyaslama yaparsak, muhtemelen..." diye başladı Palyaço.

"Ay!" Çakıl onun kafasına bir şaplak atmıştı.

"Pax'la ilgili öyle konuşma," diye tersledi Çakıl. "O dev adam çok tatlıydı."

"Cevabı umursayan yok mu?" diye sordu Roque melodik bir sesle. "Tamam, tamam. Anlıyorum. Hepiniz can sıkıcı olduğumu düşünüyorsunuz."

"Öğrenmek için ölüyoruz," diye çıkıştı Devedikeni. "Söyle lütfen."

"Dünyanın ilk marangozu kimdi?" diye tekrarladı Roque.

"Baştan başlamana gerek yok!" diye inledi Çakıl.

"Eh, öyle daha iyi oluyor." Roque iç çekti. "Havva."

"Havva mı?" dedi Daxo.

"Çünkü..." dedi Roque. "Adem'in muzunu yukarı dikmişti."

Herkes sızlandı.

"Bu utanç verici," dedi Çakıl, iç çekerek. "Tactus'u özleyeceğim aklıma gelmezdi."

O anda Daxo'dan tiz bir kahkaha yükseldi. Tıpkı Pax gibi gülüyordu. "Havva! Havva, dedi. Muz dikmek. Ahh!" Anlaşılan bu devlerin içinde dışarı çıkıp kıkırdamayı bekleyen gülünç cinler vardı. Yalnızca biraz kışkırtmak yetiyordu.

"Daxo'yu bozdu sanırım," dedi Çakıl kıkırdayarak.

"Kokuyu alanınız var mı?" diye sordu Palyaço.

"Ben jambon kokusu alıyorum," dedi Daxo. Bir lokmayı ısırırken bir çıtırtı duyuldu.

"Hayır," dedi Palyaço. "Bir gezegeni fethedip korkunç bir aptal gibi kendini dilimletmek için arkadaşlarını terk ettikten sonra ölümden dönen, intihar meraklısı bir deli gibi kokuyor."

Daxo havayı kokladı. "Bu kokuyu tanıyorum."

"Ah, sevgili Darrow," diye seslendi Palyaço. "Kapının arkasında mısın?"

Kısrak tuhaf bir şekilde beni odaya itti.

"Seni sinsi Peri!" Daxo ayağa kalktı ve bana şaşırtıcı bir nezaketle sarıldı. Sabah ışığında, kel başındaki altın melekler, zeki bakışlı gözleri gibi parlıyordu. "Seni gördüğüme sevindim, dostum."

Hepsi sırayla beni selamladılar. Altınlar bana hiç bu kadar sarılmamıştı. Roque'unki mekanik bir kucaklamaydı. Baştan savma bir jestti. Hâlâ iyileştirmemiz gereken bir dostluğumuz vardı.

Arkadaşlarım sohbete devam ederken ben kahvaltıya oturdum. Bütün günü binanın içinde sohbet edip oyun oynayarak geçirdik. İkisini de yapmayalı o kadar zaman olmuştu ki hiçbir şey yapmamanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Kısrak'ın üç kez kulağımı öperek bana gevşememi söylemesi gerekti. Kütüphanede oturmuş müzik dinlerken Roque'u dışarıdaki çimenlikte gördü ve beni dürttü.

"Git."

Roque'u yaşlı bir karaağacın altındaki yem kabından beslenen bir çift geyiği izlerken buldum. Yanına yaklaşırken bana dönmedi. Havada yeni biçilmiş çimen kokusu vardı. Tepenin arkasından deniz kokusu geliyordu.

"Kısrak'ın burada büyümüş olmasına şaşmamalı," dedim. "Hem vahşi hem de dingin bir yer."

"Benim evim şehirdeydi," dedi Roque. "Ancak annem ne zaman uzağa gitse öğretmenlerimle birlikte kırlara kaçardım ki bu da sık olurdu. Annem burada değerli hiçbir şey olmadığını düşünürdü. Şehir işlerinin buradan daha önemli olduğunu. Ama bu yüzden savaşıyoruz, değil mi?"

"Toprak için mi?" diye sordum.

"Bulabileceğimiz her şekilde huzur için." Bana döndü. "Sen bunun için savaşmıyor musun?"

"Bazılarımız huzur içinde doğmuyor," dedim, geyiği ve toprağı işaret ederek. "Ben büyürken bunlar yoktu. Şimdi sahip olduğum ve gelecekte sahip olacağım her şeyi kazanmak zorundayım. Ama haklısın. Ben de bu yüzden savaşıyorum; değer verdiğim insanlarla birlikte buna sahip olabileyim diye."

Yüzümü inceledi. "Öyle olsun."

"Senden özür dilemek istiyorum, Roque."

"Yine mi?"



"Akademi'den beri seni hep kendimden uzak tuttum. Sana çantada keklikmişsin gibi davrandım. Bunu yapmamam gerekirdi. Hele ki sen bana karşı daima nazik davranmışken."

"Her şeyin seninle ilgili olmasından rahatsız değildim, Darrow. Tactus'u bu kemirmişti. Kısrak gibi sana âşık değilim. Sevro veya Uluyanlar gibi sana tapmıyorum da. Ben gerçek bir dosttum. Işığını ve karanlığını görüyor, ikisini de yargılamadan kabul ediyordum. Peki, sen bana ne yaptın? Bir adamın atını kullandığı gibi beni kullandın. Ben bundan daha değerliyim. Quinn de bundan daha değerliydi."

"Bu dostluktan daha değerli misin peki?" diye sordum, sakince ve cevabından korkarak.

"Bence senden daha iyiyim," dedi. İncinerek geri çekildim. Geyiğin yem kabındaki tahılları yiyişini izledi. "Bu yıl üç dostumun yatağının yanında refakatçilik yaptım. Quinn, Tactus ve sen. Her seferinde üçünüzle de memnuniyetle yer değiştirebileceğimi biliyordum. Sen aynısını söyleyebilir misin?"

"Onları geri getirmek için kendi canımı veririm," dedim, bir yalan olduğunu bilerek. Bu Altınları çok sevsem de, daha büyük sorumluluklarım vardı. Bu iş bitene kadar canımı kimse için veremezdim çünkü bana ait değildi.

Bakışlarını geyikten ayırarak bana çevirdiğinde gözleri sıcak, üzgün ve olmaması gerektiği kadar ağırdı. Benden ve Cassius'tan farklıydı. Ona kardeş demiştik ama ikimizin de hak ettiğinden daha iyiydi. "Beni Mars Hanesi'ne neden yerleştirdiklerini hiç düşündün mü? Ben tipik Seçilmişlerden değilim. Çoğu muhtemelen beni Apollon ya da Juno'ya gönderirdi."

"Quinn'in kanında o rekabetçilik daima vardı. Ama sen... Evet, merak ettim."

"Darrow." Dönüp bakınca Sevro'yu üzerinde üniformasıyla arkamızda dururken buldum. "Acil."

"Şimdi olmaz, Sevro."

"Azrail, dalga geçmiyorum," dedi.

Tekrar Roque'a baktım. "Git," dedi ve cebinden küçük meyveler çıkararak geyiğe yaklaştı.

"Roque," diye seslendim arkasından.

"Dostlukları kurmak dakikalar, kırmak saniyeler ve onarmak yıllar alır," dedi, omzunun üzerinden bakarak. "Yakında yine konuşuruz."

Arkasından bakarken küçük bir umut kırıntısı içimi ısıttı. Sevro'ya döndüm ve omzuna vurdum. "Seni gördüğüme sevindim. Öncelikle..."

"Kapa çeneni. Ben şu şair gibi mızmız bir kaltak değilim. Konu *Ares*. Dostların; Kızıl, Pembe ve Mor kendilerini yakalatmışlar."

"Kime?"

"Kime olduğunu sanıyorsun? Çakal'a."

# 45

# HEDİYELER

Gemim sabahın ilk karında, güneyde yedi zirve üzerine kurulu bir dağ şehri olan Attika'ya indi. Çelik ve camdan yapılmış binalar zirvelerde buz dikenli taçlar gibi görünüyordu. Doğudaki dağ sırasının arkasından kızıl sabah güneşi yükseliyordu. Köprüler yedi zirveyi bağlıyordu ve şehrin daha düşük semtleri dağların eteklerinde uzanıyordu. Gemim üzerlerinden uçuyordu. Kar küreyiciler tepmeli turuncu küreklerle karı eritip yollar açıyordu. Çok geçmeden ortaRenk yer arabaları caddelerde dolaşmaya başlayacaktı. Ve üstünRenklerin mekikleri Gümüşler ile Altınları dağ zirvelerindeki ofislerine taşıyacaktı. Ücra ve bankacılığıyla ünlü olan Attika, tam bir güç merkeziydi. Şimdi Çakal'a aitti.

YırtıkKanatların ağır koruması altında, çamlarla sarılı bir platforma indim. Birkaç pusucu, beyaz taktiksel giysileriyle bizi bekliyordu. Yanlarında bir Altın vardı. Omuzlarını sıkıca saran beyaz bir kürkle Victra bana sarıldı. Griler gemimin dışını incelerken Altın kızın yeşim küpeleri esintiyle tıkırdıyordu.

"Victra," dedim, ona bakmak için hafifçe kendimden uzaklaştırarak. Şeytanca gülümseyerek beni yanağımdan öptü ve aynı anda kalçamı avuçladı. Şaşkınlıkla sıçradım. Neşeyle güldü.

"Sadece her şeyin yerli yerinde olup olmadığına bakıyorum. Bizi korkuttun, tatlım. Ben Lorn'layken Roque beni sürekli bilgilendirdi."

"Duyduğum kadarıyla başka bir ittifaka aracılık ediyormuşsun."

"Victra au Julii'nin arabulucu olacağı kimin aklına gelirdi ki?"

Griler bana gemimi aramak için emir aldıklarını söylediler.

"Ragnar," diye seslendim. Ragnar en iriyarı Gri'nin iki katı cüssesiyle gemiden çıktı. "Bırak da sıçanlar gemiyi arasın. Sanırım aradıkları..."

Gri, Ragnar'a bakarak zorlukla yutkundu. "Bomba, *dominus*."

Çakal'ın, Attika'nın en yüksek zirvesindeki hisarına girerken Victra bana eşlik etti. Şehir altımızda uzanıyordu. Pistten hisara uzanan patikanın iki tarafında ağaçlar sıralanıyordu. "Son Bellona gemisi çekilir çekilmez Adrius burayı ele geçirdi. Bin pusucuyla gelerek buranın sahibi Bellona müttefiklerini dışarı attı. Ellerindeki her şeyi aldı. Banka hesaplarını boşalttı. Basbayağı hırsızlık. Savaş böyle bir şey." Batıyı işaret etti. "Birkaç kilometre ötede harika yamaçlar var. Bu işler bitince birkaç gün dinleniriz. Sen Virginia'yı getirirsin, ben de kendime birini bulurum." Neredeyse benim boyumdaydı ve bana yandan bir bakış attı. "Kayak yapıyorsun, değil mi?"

Alaycı bir tavırla güldüm. "Hiç fırsatım olmadı."

Çakal'ı salonunda bulduk. Duvarlar ve zemin camdan yapılmıştı. Zeminin altında alevler dans ediyor, pencereye yakın sütunları yalıyorlardı. Postların üzerinde minimal tasarımlı, çelik ve deriden koltuklar vardı. Çakal bir holoEkranın üzerine eğilmiş, biriyle hızlıca bir şeyler konuşuyordu. Bize oturmamızı işaret etti. HoloEkranda, karanlık bir odada Grilerle sarılmış haldeki Harmony'yi gördüm. Biri üzerine eğilmişti ve göremediğim bir aletle bir şeyler yapıyordu.

Alevlerin yanına oturduk fakat içim hiçbir ateşin bastıramayacağı bir şekilde ürperdi.

Çakal işini bitirdi ve gitmeden önce Sun-hwa'ya bir veriŞeridi verdi. Sonra ensesini ovalayarak bize katıldı.

"O kadar çok hareketli parça var ki." Yüzünü buruşturdu. "Ah, sadece yiyecek sevkıyatlarını düzenlemek bile yüz Bakır gerektiriyor. İğrenç, küçük pislikler bütün günlerini geminin ambarında tahıl mı, müsli mi olacağını tartışarak geçiriyorlar. *İkisi* de bir seçenek. İkisi de! Bu ne kadar zor olabilir? Angaryadan ve hesap tablolarından hoşlanıyor gibiler. Aklım almıyor."



"Ona daha etkili yetkilendirme yapması gerektiğini söyleyip duruyorum," dedi Victra. Demek bu ikisi de görüşüyordu. Ben bir hayli geride kalmıştım.

"Ben yetkilendirmeden nefret ederim," dedi Çakal. Başını kaşıdı. "En azından sayılar ve detaylarla ilgili. İkiniz istediğiniz bütün korkunç gezegenleri alabilirsiniz. Sadece bürokrasimi bana bırakın, lütfen."

"Çok naziksin," dedim gülerek. "Beni yiyecek sevkıyatlarından uzak tut da..." Öne eğildim. "Filonun iki hafta içinde Çekirdek'e gitmeye hazır olacağını duydum. Bu arada, yeni evin harikaymış."

"Ben de sevdim," dedi iç çekerek. "Elbette burayı kendime aldığım için babam çok kızdı. Onu Gaz Devleri'nin valilerinden birine hediye etmeyi düşünüyordu."

"Bence sen hak ettin," dedim. "Bunu ve daha fazlasını."

"Kesinlikle." Çakal tek eliyle yorgun bir hareket yaptı. "Çocukken annemle birlikte kayak yapmak için buraya gelirdim. Hep etrafa bakar ve bir gün benim olacağını söylerdim. Babam istediğim her şeye sahip olamayacağımı söylerdi."

"Ve sen de 'Nedenmiş?' diye sorardın," dedi Victra. Hikâyeyi daha önce dinlemişti.

"Nedenmiş?" diye tekrarladı Çakal sevgiyle. "Yani babam burayı geri istiyorsa, kendi yiyecek sevkıyatlarını kendisi ayarlaması gerekecek."

Zamanını yiyecek sevkıyatı planlamasıyla geçirmediğini hepimiz biliyorduk. En azından sadece onunla değil.

Bir Pembe'nin getirdiği bir fincan çayı kabul ettim. Önüme küçük bir kahvaltı tepsisi kondu. Bu zaman diliminin yedi saat gerisindeydim fakat ne kadar gergin olduğumu hissettiremezdim.

Çakal, çatalını bir karpuz dilimine batırışını izledi. O kirli altın gözlerin ardında ne düşündüğünü kim bilebilirdi ki? "Eh, Darrow, büyük savaş için zamanında iyileşip toparlandın."

"Toparlanmak," dedim. "Senin medya da iyice abarttı. Bütün holoKutu programların, Karnus beni deştiğinden beri ölümsüz olduğumu söylüyor."

"Bu da oyunun bir parçası, beyefendi. Algı, aldatmaca, medya!" Elini bacağına vururken gözleri aynı neşeyi yansıtmıyordu. "İstediğin anda, iyileştiğini herkese duyuracağım. Bir basın konferansı düzenleriz. Sana zırh giydiririz. Morlarım senin için uygun bir takım hazırlıyor. Seni muhteşem ve teknolojik göstermek için Yeşillerle birlikte çalışıyorlar."

"Kameralardan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Ah, sızlanmayı kes. Müttefiklerimizin yarısını onlar sayesinde kazandık. Hükümdar'ın buza düşmüş örümcek gibi debelenmesinin nedeni de o. Koalisyonu... çok gerildi."

"O halde bugün yapalım," dedim. Roque'un sözlerini hatırlayarak pencereden dışarı baktım. "Biraz huzur istemiştim fakat..." Yanıma gelerek yağan karı ve uzaktaki şehri benimle izlediler. "Sanırım bunu hâlâ kazanmamız gerekiyor. Bu da beni bu toplantıyı neden istediğime getiriyor."

"Meraklandığımı itiraf etmeliyim," dedi Çakal.

"Öğrenmek için çıldırıyordu," diye düzeltti Victra.

Victra'yla peşimden içeri girmiş olan Ragnar'a başımla işaret ettim. Gemimden aldığı iki kutuyla yanımıza geldi. "İkinize de birer hediye vermek istiyorum. İttifakımızın... ilginç bir başlangıcı oldu. Ancak sadece ona değil, ikinize de ne kadar bağlı olduğumu bilmenizi istiyorum. Umarım bunu güvenimin bir işareti olarak kabul edersiniz."

"Hediye taşıyan bir Lekeli'ye daima güvenirim." Victra, Ragnar'a bakarak güldü. "Korkunç lanet, şuraya geç. Işığı kesen ağaç gibisin, Ragnar."

"Ragnar, dışarıda bekle," dedim.

Çakal, Ragnar'a bakmadı bile. Fiziksel güç onu sıkıyordu.

Victra dikkatimi tekrar üzerine çekmek için parmaklarını şaklattıktan sonra kendi paketini açtı ve Theodora'ya, Mars kuşatmasından önce *Pax*'taki Oymacılara sipariş verdirttiğim küçük kristal şişeyi çıkardı.



"Toprak kokusu," dedim, Victra şişeyi açarken. Oda yağmurdan önceki taş kokusuyla doldu. Yara izli elini önkoluma koyarak ve şişeyi göğsüne bastırarak bana teşekkür etti.

"Böyle şeyleri kimse hatırlamaz. Teşekkür ederim, Darrow." Bir an yerinde otururken birden ayağa kalkarak dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Yanağımdan öpmesini tercih ederdim.

"Sıra bende." Çakal tek eliyle kendi paketini açtı. Kâğıdı yırtarken sırıtıyordu. Paketin içindeki deri kutuyu açtı ve uzunca bir an sessiz kaldı. "Darrow, bunu..."

Duvarların dışından tiz bir alarm sesi yayılırken sözü yarım kaldı.

Bir Gri pusucu, elinde silahıyla içeri daldı. Kadının yanında dört tanesi daha vardı. "*Dominus*, en alt seviyede bir güvenlik ihlali var. Sizi daha güvenli bir yere götürmemiz gerek."

"Kim?" diye hırıldadı Çakal. Victra ve ben jiletlerimizi çektik. Gri tam cevap verecekken alarmlar aniden kesildi ve yerini kolonlardan duyulan sevimsiz bir kahkaha aldı. Ortamın aydınlatması kararırken bile ses yankılanıyordu. Kapıya koştuk. Küçük, metal bir örümcek pencereye yapıştı ve cam eridi. Görme ve işitme yetilerimi kaybettim. Onun yerini tiz bir feryat almıştı. Flaş bombasıyla sersemleyerek sendeledim.

İçeri simsiyah siluetler uçtu. Gözlerimi kırpıştırırken gözüme şeytan maskeleri ilişti. Gözleri, korkunç vizörlerinden kırmızı kırmızı parlıyordu. Oğullar gelmişti. Grileri vurarak bizi yere devirdiler. Ragnar koridordan koşarak içeri dalarken göğsüne üç akımYumruğu darbesi yedi ve kesilmiş bir ağaç kütüğü gibi devrildi. Maskeli saldırganlardan biri Çakal'ın üzerine eğildi. İşitme duyum geri dönerken tesisin anabilgisayarının şifresini almak için bağırdığını duydum. Yakıcısının namlusunu Çakal'ın ağzına tıkarak onu konuşturdu.

"Sen kendine Altın mı diyorsun," diye hırladı bozuk bir ses.

Maskenin arkasındaki Sevro'nun tetiği çekmeye çok hevesli olduğunu biliyordum ve bir an için bunu yapacağını sandım. Fakat olması gerektiği gibi beni bekledi. Ve aynı anda ayağa kalkarak flaş bombasının son etkilerini de üzerimden attım ve bir saldırganın silahını kapıp onlara ateş açtım. Onlar da karşılık veriyordu. İki taraf da bilerek ıskalıyordu. Sonra geldikleri gibi, pencereden çıkıp

gittiler. Grilerin cesetleri yere dağılmıştı. Victra, başındaki hafif bir yaradan kan süzülürken ayağa kalktı. Çakal da kalkmaya çalışırken burnundan kan damlıyordu.

Hiç konuşmadan salonun kapılarını yokladık. Kilitliydi. Oğullar artık anabilgisayarın kontrolünü ele geçirmişlerdi. Çakal başını kapıya dayadı. Sonra geri çekildi ve yüzü kan içinde kalana kadar başını kapıya tekrar tekrar vurdu. Kafatasını ikiye ayırmadan onu geri çekmek zorunda kaldım. Bir an için keyifsizce güldükten sonra kendini silkeledi.

"İki kez," diye hırladı. "İki kez bana saldırdılar." Vücudu hayvani bir ürpertiyle dalgalandı. "Onları konuşturuyordum. Bir gün daha. Belki iki. Sonra çözüleceklerdi."

"Kim?" diye sordu Victra.

Cevap vermedi. Soruyu tekrarladım: "Kim, Adrius? Kimdi bunlar?"

"Teröristler. Tutsak Oğullar için geldiler," dedi öfkeyle. "Biri bizi Luna'da öldürmeye kalkışan Pembe kaltaktı, Darrow. Pliny filan değilmiş. Oğullar'mış. Diğeri Ares'in sağ kollarından biriydi. Adı Harmony. Yanlarında bir de Mor vardı. Kendilerine oyma askerlerden bir ordu kuruyorlarmış."

"Ares'in Oğulları'nı yakalayıp buraya mı getirdin? Bize ne zaman söyleyecektin?" diye hırladı Victra, ölen bir Gri'nin nabzını kontrol ettikten sonra ayağa kalkarken.

"Söylemeyecektim. Yani Ares'in kim olduğunu öğrenene kadar."

"Bizden başka neler gizliyorsun?" diye sordum. "Bu bir ortaklık." Bir sehpayı tekmeleyerek devirdim. "Amacım seni böyle şeylerden korumak değilse burada ne işim var?"

"Benim suçum," dedi. "Hata benim." Ağzındaki kanı yuttu ve boş pencereye doğru yürürken omzumu tutarak yanımdan geçti. Rüzgâr uğuldayarak içeri doluyordu. "Beni korudun. Bir kez daha. Teşekkür ederim."

Başarılı bir oyunculukla kaşlarımı çatıp surat astım.

"Kızıllar olamaz," dedim öfkeyle. "Oğullar olamaz. Oğullar buraya asla gelemez, bunu yapamaz. Bana değil. Ragnar'a değil."



Lekeli'nin yerden kalkmasına yardım ettim. "Çok iyi organize olmuşlar. ÇekimBotları vardı."

"Onları küçümsüyorsun, dostum," dedi Çakal. "Onlar da tetik çekebiliyorlar. Ve sen onları durdurmasaydın, kafamıza dayalı namlularla bunu yaparlardı."

"Güvenliği aşmayı nasıl başardılar?" diye sordu Victra. "İzleme aletleri mi vardı? Sinyal bozucular mı? ÇekimBotu izleri?"

"Bilmiyorum," dedi Çakal.

Çünkü Oğullar hayaletPelerinlerle benim gemimin gövdesine tutunmuşlardı.

"Başka kim gelip gitti?" diye sordum.

Yapacağını umduğum gibi etrafına bakındı. Masasındaki iletiBiriminden adamlarına seslendi. Bir an sonra başını kaldırıp bize baktı. "Sun-hwa," diye fısıldadı. "Adamları ölmüş ve kendi de rüzgâr gibi ortadan kaybolmuş. Önceki saldırıdan da sağ çıkmıştı." Güldü. "Bana ihanet etti." Ve Sun-hwa'nın hesaplarına aktarılan parayı gördüğünde, suçu güvenlik amirine yıkmak için gerekli bütün kanıtları bulmuş olacaktı. Tek sorun, Sun-hwa'nın köpek kadar sadık ve bir beton çivisi kadar cansız olmasıydı; cesedi şu anda Fitchner, Sevro ve daha önce tutsak olan dostlarımı Çakal'ın kış hisarından uzaklaştıran mekiğin kargo bölümünde yatıyordu.

Victra kapıyı tekrar denerken Çakal'ın yanına yaklaştım. Birlikte geminin dağların ardında gözden kayboluşunu izledik. Kısık ve tehlikeli bir sesle konuştum: "Sıçanları öldüreceğiz, birlikte. Söz veriyorum. Hepsinin icabına bakacağız."

"Hükümdar'dan sonra," dedi, sırtımı sıvazlayarak. "Hükümdar'dan sonra."

# 46

# KARDEŞLİK

Dansçı'ya o kadar sıkı sarıldım ki sırtı çatırdadı. Paniğe kapılıp bana hafifçe vurdu. Özür dileyerek onu bırakırken kendimi onun yanında bir Telemanus kadar iri hissediyordum. Garajdan bozma, uyduruk ofisin dışında Ares'in Oğulları'nın deposunda yoğun bir hareketlilik vardı. Beni yan kapıdan içeri alıp eski makinelerin arasında Dansçı'yı bekletmişlerdi.

Dansçı geri çekilip bana bakarken gözleri yaşlarla doluydu. Bir zamanlar onu yakışıklı bulduğumu hatırlamak garipti. Kırklarındaydı; bir Kızıl için yaşlıydı. Saçlarında aklar vardı. Yaştan ve yaşadığı zorluklardan dolayı yüzü kırışmıştı. Sağ kolu hâlâ gevşek bir şekilde yanında sallanıyordu. Hâlâ topallıyordu. Ve düzensiz, bozuk dişlerini gösteren gülümsemesi hâlâ kocamandı.

"Oğlum," dedi, sol eliyle omzumu tutarak. Eli bütün vücudunun toplamından daha güçlüydü ve tütün kokuyordu. Tırnakları sarıydı. "Lanet olasıca güzel, küçük, piç. Şu görkemine bak!" Tekrar tekrar gülerek başını iki yana salladı. "Söyleyecek sözüm yok. Sana ulaşamadığım için üzgünüm. Harmony'nin seni öyle kullanmasına izin verdiğim için üzgünüm. Çok şey var, Darrow."

"Kes şunu." Elimi ensesine yapıştırdım. "Biz kardeşiz. Özre filan gerek yok. Kanımız ve geçmişimiz bizi birbirimize bağlıyor.



Ama lütfen, lütfen bir daha olmasına izin verme." Başıyla onayladı. "Ailem nasıl, biliyor musun?"

"Yaşıyorlar," dedi. "Hâlâ madendeler. Biliyorum. Biliyorum. Ama bu savaş sürerken onlar için en güvenli yer orası. Kimse Mars'ın sanayisini havaya uçurmak istemez. Anlıyorsun ya?"

Bana oturmamı işaret etti. "Çok fazla Altın tanımıyorum fakat Sevro çok ürkütücü bir herif. Çeper'deyken babasının talimatlarını ona ilettiğimde beni ikiye bölecek sandım." Bir yakmaç yakarak bana göz kırptı. "Onun gibi birini hiç görmemiştim."

"Son derece sadıktır," dedim. "Senin gibi."

"Hayır! Yani, lanet olasıca Kızıllardan daha sağlam küfrediyor!"

"Sevro küfür mü ediyor?" Gülümsedim. "Sanırım insan buna alışıyor. Şimdilerde daha sık 'lanet olsun' demeye başladı."

"Güzel. Bizim küfürlerimiz dolu doludur. Biraz araştırma yaptım." Göğsünü kabarttı. "İlk atalardan beri bizimleydi, biliyor musun? İlk Altınlar, normal gözleri ve altın üniformaları olanlar... Londra'dan yayılan radyasyon adaları çoraklaştırdıktan sonra ilk adamlarını, İrlanda adalarındaki zavallı veletlerden toplamışlar. Altınlar son derece becerikli göçmen işgücünü alıp onları ilk Öncüler yapmışlar. Dilleri biraz değişse de, yerleşmiş. Tarih muhteşem bir şey, değil mi?"

"Harmony de kendi tarihini uyduruyordu," dedim.

"Doğru. Ben ölmüşüm!" Başını iki yana salladı ve bir yakmaç daha yakıp ilkini yere fırlattı. Onu yerden alıp çöpe attım. "Sen gittikten bir yıl kadar sonra kendi yolunu çizdi. Birkaç Senatör'ün Gorgon Denizi'nde tatil yapacağını öğrendik. Sırlarını öğrenebilmek için konaklarına böcek yerleştirmeye karar verdik. Olmadı... Bir sürü saçmalık. Buraya kadarmış, diye düşündük. Ama Harmony farklı düşünüyordu. Son gece içeri girip Senatörleri ve konuklarını öldürdü. Sonra da bizi terk etti."

"Yani karargâhınıza baskın yapan bir pusucu birliği yok muydu?"

Başını iki yana salladı. "Onun yüzünden geldiler. Kırk kadar Oğul öldürdüler fakat o çoktan Luna'ya gitmişti. Bizi Ares kurtardı. Obsidiyenler ve Grilerden oluşan karışık bir grupla geldi. O pusucuların işini bitirdikten sonra destekler gelemeden sıvıştık.

Hepsini öldürdüğü için şanslıydık. Yoksa onun bir Altın olduğunu anlamamaları mümkün değildi. O gün onunla ilk kez yüz yüze geldim. Lanet olasıca herif gerçekten çok korkunç."

"Ben öyle demezdim." Ancak beni nasıl kandırdığı düşünülürse, belki de doğruydu. "Bir Altın olması sizi rahatsız etmiyor mu?"

"Bizim Kızıl olmamız onu rahatsız etmiyor. Ares davası uğruna ölmeye hazır, Darrow. Lanet olsun. Bunu başlatan o. Neden yaptığını biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Bu onun hikâyesi." Dansçı boynundaki çıngıraklı-yılan ısırığının izine dokundu. "Herkes kendi hikâyesini anlatma hakkına sahiptir. Ama bu mutlu bir hikâye değil. Seninki kadar hüzünlü. Benimki kadar hüzünlü. Bir adamı sevdiği şeyden mahrum bırakırsan geriye ne kalır? Sadece nefret. Sadece öfke. O, daha fazlası olabileceğini düşündü ve beni buldu. Sonra seni buldu. Biz kimiz ki onu sorguluyoruz?"

Aniden kapı açıldı. İkimiz de döndük ve Mickey içeri girdi. Yarı ölü, kâğıt kadar zayıf, öncekinden daha solgun görünüyordu. Tek kelime etmeden bana yaklaştı ve umutsuzca bir şefkatle dudaklarımdan öptü. Sonra çocuk gibi ağlamaya başladı. Dansçı ve ben ne yapacağımızı bilemediğimizden sadece ona sarıldım ve ağlamasına izin verdim. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı onlarca kez.

Ona ne yapmışlardı? Önemi yoktu. Grilere, bilgi almaları için öğretilen yöntemleri biliyordum. Mickey onlara hiçbir şey söylemediğine yemin etti. Yine de, Çakal'ın bundan ne öğrendiğini keşfetmek zorundaydım. Mickey'nin laboratuvarını gördükten sonra ne sonuçlar çıkarmıştı?

Mickey'nin başının üzerinden baktığımda, Fitchner'ın karşımda hüzünle gülümsediğini gördüm. Uzunca bir an sonra Mickey geri çekildi. "Luna'da bize geldiğinde seni uyarmaya çalıştım," dedi, özür dilercesine. "Kaçmanı söylemek istedim. Ancak daha fazlasını söylersem beni öldürürdü. Bana değil, ona inanmandan korktum."

"Ben sana inanırdım, Mickey."

"İnanır mıydın?" Burnunu çekti. "Benim için geleceğini biliyordum. Sevgili oğlumun Mickey'sini unutmayacak kadar şefkatli olduğunu söylediğimde bana tükürdü. Benim bir köleci olduğumu söyledi." Çakal'ın işkence odalarında çektiklerinden dolayı kırılgan, bitkin ve neredeyse delirmiş halde başını eğerek burnunu çekti. "Haklıydı. Öyleyim. Kötüyüm. İnsanların canını yaktım. Onları sevmeme rağmen sattım. Elbette haklıydı. Neden gelecektin ki? Neden kötü kalpli Mickey için bir şey yapacaktın ki?"



"Çünkü sen benim dostumsun." Ellerini dudaklarıma götürdüm ve umut dolu bakışlarına karşılık vererek nazikçe öptüm. "Ne kadar tuhaf olsan da, geçmişte ne kadar kötü olsan da. Daha iyi olmak istediğini biliyorum. Daha fazlası için yaşamak istediğini. Hepimiz istiyoruz. Ve dostlarımı, onları terk etmemi sağlamak için götürebilecekleri bir yer yok."

Gerçekleri konuşmak iyi gelmişti.

"Teşekkür ederim," dedi kısık sesle. Sonra kendini toparladı ve dönüp ofisten çıkmayı başardı. Fitchner kapıyı kapadı.

"Eh, duygusal bir an."

Başımla onayladım. Olmak istediğim adam buydu. Sürekli savunmada olmadan. Sürekli yalan söylemeden. Sanırım Mickey'ye duyduğum şefkatin boyutlarını şimdiye kadar kendim de anlamamıştım. Beni yarattığı için değildi. Nedeni beni her zaman çok sevmiş olmasıydı. Tuhaf türde bir sevgi olsa da, gerçekti. Ve saygı duyacağım gibi bir adam olmak istediğini de biliyordum. Tıpkı benim Eo ve Kısrak'ın saygı duyacağı bir adam olmak istediğim gibi. Bu, iyi türde bir sevgiydi.

"Konuşmamız gerek, Fitchner," dedim. Daha önce şansımız olmamıştı. Sevro, Dansçı'nın planıyla gelmişti; bir toplantı düzenlemek, Oğullar'ı gemime yapıştırmak, binaya girmelerini sağlamak... Benim tek katkım, suçu Sun-hwa'ya yüklemeyi önermek ve Victra'ya kesinlikle zarar verilmemesini tembihlemekti.

"Konuyu artık ikinize bırakıyorum," dedi Dansçı, metal sandalyesini geri iterken.

"Hayır, kalmanı istiyorum," dedim. "Çok fazla insanın çok fazla sırrına sahibim. Üçümüz arasında daha fazlasının olmasını istemiyorum."

"Saymayı öğren, bok kafalı," dedi Sevro, paslı bir motor blokunun arkasından çıkarken. Dışarı açılan ucuz metal kapı arkasından sertçe kapandı. Agea'nın yağ lekeli üretim bölgesinde bile sonbahar gibi kokuyordu. Eski bir avcı uçağının paslı şasisinin üzerine sıçradı ve bacaklarını aşağı sarkıtarak oturdu. "Hey, baksanıza, ilk kez bütün dallamalar baş başa kaldık. Haydi, cinsiyetçi fıkralar anlatalım."

Gülerek Fitchner'a döndüm. "Demek Ares sensin."

"Adam komadan çıkınca dâhi kesildi!" diye bağırdı Fitchner. Alkışlıyordu fakat ifadesi son derece ciddiydi. "Çoğu bana Bronz der. Öğrencilerim Gözetmen diye çağırır. Bazıları Öfke Şövalyesi der. Hükümdar hain diyor. Oğlum bok kafalı diyor..."

"Eh, bok kafalısın çünkü," diye araya girdi Sevro neşeyle.

"...Karım Fitchner derdi. Ancak Altınlar beni Ares yaptı."

Şimdiye kadar bunun ne anlama geldiğini bilemezdim. O bir Altın'dı. Altınlar ona ne yapmış olabilirdi ki? Oysa şimdi sahne arkasını biliyordum. "Kim olduğunu bana neden baştan söylemedin?"

"Canımı bir ergenin rol yeteneğine mi teslim etseydim?" diyerek güldü. "Hiç sanmam. Dahası, keşfedilseydin sana işkence yaparlardı ve... bu kötü haber olurdu. Alternatif planlarım, ateşte başka demirlerim vardı. Sen sadece en sevdiğimdin. Ancak önyargılı davranmamalıyız."

"Karın kimdi?" diye sordum ama cevabını tahmin ediyordum.

"Tamamı mı, özet mi?" diye sordu.

"Tamamı."

"Triton'da bir dünyalaştırma şirketinin aracısıydım," diye başladı kısık sesle. "Senin gibi görkemli bir işim yoktu. Jilet taşımıyordum. Zırh giymiyordum. Sadece inşaat yönetimi. Bir Gümüş'ün sözleşmeli çalışanıydım. Gezegenin kuzey kutbunda son Lovelock Motorlarından birini çalıştırırken uydunun lanet gayzerlerinden biri patlayıp depreme yol açtı. Buzul çatladı. Bütün motor denizin dibini boyladı. Üç bin kişi boğuldu.

"Beni sudan çıkardılar ve sonraki aylarımı bir kutup hastanesinde geçirdim. ÜstünRenk kanadındaydım. İyi yemekler yiyorduk. Duşlarımız daha iyiydi. Yataklarımız daha yeniydi. Fakat adiRenklerin kuzey ışıklarını gören bir penceresi vardı. Ve onun yatağı o pencerenin yanındaydı."



Sevro'ya baktı. "Hayatımda gördüğüm en güzel kadındı. İzlemesi çok keyifliydi. Kazada bir bacağını kaybetmişti. Ve ona yenisini vermeyeceklerdi. Yapabilirlerdi. Basit bir biyonik işlemdi. Bakırlar maliyetli olduğunu söylediler. Yemin ederim, gelmiş geçmiş en pislik ırk..."

Sevro boğazını temizledi. "Yine başlama."

Fitchner oğluna bir çöp parçası fırlattıktan sonra devam etti: "Hastaneden çıkarken onu da yanıma aldım. Triton'dan ayrılmama yetecek kadar para biriktirmiştim. Çekirdek'te yaşayamazdım. Fazla pahalıydı. Bu yüzden Mars'ı seçtim. Bir yıl Yeni Thebes'in dışında yaşadık. Her şeyden çok, bir çocuk istiyorduk ama DNA'mız uygun değildi. Bu yüzden, bir sihir yaratıp yaratamayacağımızı görmek için bir Oymacı'ya gittik. Oldu. Sahip olduğum her şeyi harcamam gerekti fakat dokuz ay sonra bu küçük Goblin dışarı fırladı."

Sevro kendisine fırlatılan çöpün yenilip yenilemeyeceğini kontrol ederken oturduğu yerden el salladı.

"İki yıl sonra, Kalite Kontrol Kurulu, bir Obsidiyen gladyatör üzerinde yaptığı bir çalışmadan dolayı Oymacı'ya baskın yaptı, o da cezasını azaltmak için bizi gammazladı. Ben Sevro'yla birlikte dışarıdayken evimize gelmişler. Karımı bulunca onu sorguya çekmek için tutuklamışlar. Doktorlar, onun yumurta kanalının, bir Altın çocuğu taşıyacak şekilde değiştirilmiş olduğunu anlamış. Sonra da onu atmışlar. Kayıtlarda öyle yazıyordu: 'Atık.' Achlys-9 gazı vermişler, bir fırına koymuşlar ve küllerini denize pompalamışlar. Ona isim bile vermemişler; sadece bir numara. Bir hırsız, bir katil olduğu, başka birinin haklarını ihlal ettiği için değil; sadece, bir Altın'ı sevmeye cüret etmiş bir Kızıl olduğu için. Benim bencilce aşkım onu öldürdü.

"Senin karın gibi değildi, Darrow. Ben onun ölümünü izlemedim. Altınların gelip dünyamı mahvedişine tanık olmadım. Bunun yerine, uğruna yaşadığım tek şeyi sistemin umursamazca yutuşunu hissettim. Bir Bakır düğmelere basıyor ve bir form dolduruyor. Bir Kahverengi gazı salmak için bir topuzu çeviriyor. Karımı öldürdü-

ler ama kendileri öyle bile düşünmüyordu. Onu hatırlamıyorlardı bile. Sadece bir istatistikti. Hiç var olmamış gibi. Sevdiğim ama başka hiç kimsenin görmediği bir hayalet. Toplum bunu yapıyor; suçu yayarak suçluyu ortadan kaldırıyor, böylece adaleti sağlamak için ortada bir suçlu aramak bile anlamsız hale geliyor. Sadece bir makine. Dişliler. Prosedürler. Bütün bir kuşak ayaklanıp kendini dişlilerin üzerine atana kadar devam edecek bir sistem."

"Karının adı neydi?"

"Adı mı? Ne fark eder ki?" diye sordu temkinli bir tavırla.

"Çünkü ben onu hatırlamak istiyorum."

"Bryn," dedi Sevro, oturduğu yerden. "Annemin adı Bryn'di. Onu öldürdüklerinde yirmi iki yaşındaydı." Şu anki yaşımdan yalnızca bir yaş büyük...

"Bryn," diye tekrarladım ve Fitchner'ın ayaklarının üzerinde sallandığını gördüm. Bir anlığına nefesi kesildi.

"Yani sen yarı Kızıl'sın," dedim Sevro'ya.

Sevro başıyla onayladı. "Ben de birkaç gün önce öğrendim. Çok tuhaf, ha?"

"Çok tuhaf. Ama senden iyi Pasçı olur."

"Ben kendimi soyu tükenmekte olan bir tür olarak görüyorum."

Dansçı parmaklarının arasında bir kibriti yuvarladı. "Hepimiz öyleyiz."

"Titus'u biliyordun," dedim Fitchner'a.

"Ama Dansçı bilmiyordu. Bunun için onu suçlama. Enstitü'de kardeş gibi olacağınızı sanmıştım. Kanınızın sizi birbirinize çekeceğini... Ama o karanlığa gömüldü ve geri getirmek mümkün olmadı. Seninle buluştuğum gibi onunla da buluştum. Sinyal bozucu, hayaletPelerin falan... Fakat yaşadığı baskı altında zihni dayanamadı. Senin de çöktüğünü görmek istemedim."

"Çöktüm." Önce Sevro'ya, sonra Dansçı'ya baktım. "Beni dostlarım toparladı. Neden Titus'a ve bana birbirimizden söz etmedin?"

"O zaman onun hataları senin, senin hataların da onun olurdu. Bir fırtınada iki tekneyi birbirine bağlamazsın. Yoksa birbirlerini dibe çekerler." Boğazını temizledi.



"Bu isyanı bir Altın'ın yönetemeyeceğini başından beri biliyordum. Aşağıdan gelen biri olmalıydı, evlat. Kızıllar için aile her şeydir. Diğer tüm Renklerin aksine, Kızıllar için yaşam, dünyamızın bütün dehşetinin ortasındaki sevgiyle alakalıdır. Kızıllar yükselirse, dünyaları birleştirmek için bir şansları olur. OrtaRenkler bunu yapmaz. Pembeler, Kahverengiler yapamaz. Obsidiyenler daha önce başarısız oldular. Hem tek başlarına başarırlarsa, dünyaları özgürleştirmek yerine yıkarlar."

"O halde plan ne?" diye sordum. "Hükümdar'ın yanındaki konumunu mahvettim."

"Seni yönlendirmek zor, Darrow. Bu yüzden doğrudan açıklayacağım. Augustus seni evlat edinecek. Şaşırmadın herhalde..."

"Bence çok mantıklı. Yazgımı ailesine bağlamak istiyor. Muhtemelen beni Kısrak'la evlendirir. Ancak vâris olursam Çakal'la ittifakım bozulur."

"Çakal bunu umursar mı?" diye sordu Sevro. "Babasının takdirini kazanmak konusunda umudunu kaybetmiş gibi görünüyor. Lanet olasıca alçak kendi imparatorluğunu kuruyor."

"Bunu görmem gerekecek," dedim.

Fitchner devam etti. "Çakal'dan kurtul ya da onu da plana kat, fark etmez. Augustus seni vârisi olarak evlat edinecek. Ve seni donanmasında bir Pretor olarak kullanacak. Hükümdar'ı yenersen, Mars Kralı olmakla da yetinmeyecek. Hükümdar olmak isteyecek. Ona yardım et. Tahta çıkışından bir yıl sonra Sevro onu öldürüp suçu bir rakibin, belki de Çakal'ın üzerine atacak..."

Ayaklarının üzerinde sallanma sırası bendeydi.

"İmparatorluğu miras almamı istiyorsun," diye tahmin yürüttüm. "Bütün Toplum'u."

Ağzım açık kalmıştı. Dansçı'ya baktım. Nasıl bu kadar ciddi görünebilirlerdi?

"Evet," dedi Fitchner. "O öldükten sonra herkes en güçlüyü izleyecek. En güçlü sen olacaksın. Oyunu kazanacak ve tıpkı Primus olduğun gibi, Pretor olduğun gibi Hükümdar olacaksın. Her şey bir oyun. Fakat bu kez *senin* hile yapmana biz yardım edeceğiz. Sana istihbarat sağlayacağız ve suikastlara karşı koruyacağız. Yanında

ben varken, Çakal ve Hükümdar'ın bile boy ölçüşemeyeceği bir casusluk ağına sahipsin. Gerekene rüşvet vereceğiz ve gerekeni öldüreceğiz."

Düşünceli bir tavırla oturarak ellerime baktım. "Yalanların bittiğini sanıyordum. Ne olduğumu açıklamak istiyorum. Savaş açmak istiyorum."

"Henüz yapamayız. Bunu biliyorsun."

Biliyordum fakat bu insanlardan ayrılmak istemiyordum. "Bir daha karanlıkta kalmayacağım. İletişimde olacağız. Plan yapacağız. Daha fazla belirsizlik olmayacak. Anlaşıldı mı? Önceki gibi yalnız kalamam."

"Evet de, Fitchner," dedi Sevro. "Yoksa ben de yokum."

"Gerekirse her gün iletişim kuracağız. Ben gelemem. İlgilenmem gereken bir hayalet savaş var. Ancak kendi yerime en iyi ajanlarımı göndereceğim. Güvenebileceğin bir grubun olacak. Casuslar. Suikastçılar. Cariyeler. Dijital korsanlar. Hepsinin mükemmel paravanları var. Hepsi zincirleri kırmak için ölmeye hazır. Artık yalnız değilsin."

Rahatlamıştım. Ama yapamayacağımı bildiğim bir şey vardı. "Geri dönmem gerek."

"Evet. Nerede olduğunu merak edecekler," dedi Fitchner.

"Hayır," dedim. "Eve dönmem gerek."

"Eve mi?" diye sordu Dansçı. "Lykos'a mı?"

"Neden?" diye sordu Fitchner. "Orada senin için ne kaldı ki?"

"*Ailem*. Dört yıl oldu. Onları görmem gerek." Her biri kendince yaralı olan adamların gözlerine tek tek baktım. "Bunu anlamak zorundasınız. İşler tahmin edemeyeceğimiz şekilde kontrolden çıkabilir. Ne yaptığımızı biliyormuş gibi davranabilir, bu Altınları savaşa itebiliriz. Kendi planlarımızı yapabiliriz. Kontrol bizdeymiş gibi davranabiliriz ama olmayabilir. Bizler sadece Pandora'nın kutusunu açan ölümlüleriz. Ve her şey altüst olmadan önce, ne için savaştığımı hatırlamaya ihtiyacım var. Buna değeceğini bilmem gerek."

"Onların onayını istiyorsun," dedi Dansçı. "Onun onayını." Kalbimi Fitchner'dan daha iyi çözüyordu. Augustus'un beni evlat edinmesine izin vereceksem, önce eve dönmek zorundaydım.



"Onlara ne olduğunu söyleyemezsin. Anlamazlar." Fitchner aniden öfkemden ürkerek öne çıktı. "Bunu biliyorsun."

"Seninle başından beri iletişimde olsaydık bütün bunlar ne kadar kolaylaşırdı," dedim. "Yalan, yalan doğurur. Güvenmeyi bilmeliyiz." Sevro'ya baktım. "Onu Lykos'a götürüyorum."

"Onu mu?" diye sordu Dansçı.

"Kısrak," diye mırıldandı Sevro.

"Hayır," diye neredeyse bağırdı Fitchner. "Kesinlikle olmaz. Hayır. Bu riske değmez. Artık hazırsın. Sana âşık! Suçluluk duygun yüzünden bu avantajı kaybetme."

"Ya ben de onu seviyorsam?"

"Hasiktir," diye küfretti Fitchner. "Siktir. Siktir. Siktir. Ciddi misin sen? Bunun korkunç oyununun bir parçası olduğunu sanıyordum. Siktir. Evlat, her şeyi mahvedeceksin. Korkunç sersem. Siktir!"

"Her şey *bu*," dedim. "Beni seviyor. Onu daha fazla kullanmayacağım. Onu koz yapmayacağım. Ona güvenemezsem, Altınlar değişemiyorsa, Titus ve Harmony haklı demektir. Toplum haklı demektir. Sen ve ben konunun Renk olmadığını biliyoruz; konu kalplerimiz. Şimdi bunu sınayalım."

"Ya yanılıyorsan? Ya onlar için seni reddederse?"

Buna cevabım yoktu.

Sevro oturduğu yerden aşağı atladı. "O zaman kafasına bir mermi sıkarım."

# 47

## ÖZGÜR

Çanak lanet olasıca bir şeydi; üç yüz metre derinliğinde, içki ve temizlik malzemelerinden nemlenmiş bir metal ve beton yığını. Bir zamanlar Lykos Meydanı'nın tepesinde gösterişli bir kale gibi yükselirdi. Ancak gemim alçalırken sadece güney Mars taygasında, insanların Octavia au Lune'a karşı muazzam bir çabaya giriştiği büyük şehirlerden uzakta, donuk metal bir kazan gibi görünüyordu.

Buradaki Griler, Kızılları korkutmaktan başka bir şeye uygun değildi. Bir zamanlar Gudubet Dan gibi Grilerin yarattığı korkuyu düşünüyordum da... Gençliğimin iblislerinin gerçekte ne kadar zayıf ve gülünç olduğunu görmek üzücüydü. Sanki boş bir fantastik geçmişten geliyormuşum gibi.

Gemimin geldiğini bilmiyorlardı. Neden burada olduğumu bilmiyorlardı ve onlara söyleyemezdim. Önümde Obsidiyen korumalarımla gemimin rampasından, motor alevlerinden kararmış piste inerken atsineği gibi kaçıştılar. Metal ızgaralı koridorlardan geçerken Ragnar arkamdaydı. Gitmem gereken yere nasıl gideceğimi bu Grilerin hepsi bilirdi fakat ben tanıdık bir yüzü arıyordum.

"Dan," dedim, Kahverengi hademelerden birine. "Nerede o?"

Bir düzine Gri'nin kâğıt oynayıp puro içtiği ortak salonlardan birine daldım. Bir kadın beni fark edince, birkaç kişinin; bir Gümüş,



bir Mor ve iki Yeşil'in Mars'ın fethinin siyasi sonuçlarını tartıştığı ve arka planda benim kahramanlık görüntülerimin yayınlandığı bir programı seyretmeyi bırakıp döndü. Purosu ağzından düştü. Yanında oturan adam bacağına düşen puroya vurdu.

"Carly, seni aptal et torbası." Adam masadan geri sıçradı. "*Kahretsin.* Senin..."

Gudubet Dan döndü ve dört yıldır ilk kez beni gördü. Uyuşuk bedenindeki disiplin şartlanmaları etkisini gösterirken tüylerinin nasıl diken diken olduğunu hissedebiliyordum. Bakışlarında tanıma yoktu; sadece korku, sadece itaat vardı.

Bu bana zevk vermedi. Dan'in yüzünde küstah bir sırıtış, iğrenç bir sırtlan ifadesi olmalıydı. Oysa yoktu. Evcildi. İtaatkârdı. Çocukluk sivilcelerinden yüzünde çukurlar kalmıştı. Loran ve benim arkasından dalga geçtiğimiz yağlı saçları artık yoktu. Onun yerinde kenarları grilerle çerçevelenmiş bir kellik vardı. Ancak ıslanmış bir köpek kadar korkutucu olabilirdi. Eo'yu öldürmesine izin verdiğim adam buydu.

Onu nasıl durduramamıştım? Gerçekten o kadar zayıf mıydım?

"BalonBahçe," dedim, Dan'e. Sesim metal ortak salonda yankılanıyordu. "Beni oraya götür."

Topuklarımın üzerinde dönmüştüm bile. Ragnar onun bacağına vurdu. **"Haydi, it."**

Burada son durduğumdan beri dört yıl geçmişti. Gece kendini hissettirirken tepedeki gride yıldızlar parıldıyordu. Bahçe hatırladığımdan daha küçüktü. Daha renksiz, daha sessizdi. Nerelere gittiğim, neler gördüğüm düşünülürse, sanırım buna şaşırmamalıydım. Daha fazla çöp vardı. Grilerin burayı aylaklık etmek ve içmek için kullandığını gösteren daha fazla kanıt vardı. Botumun ucuyla bir bira kutusunu ittim. Eo'yla en son yattığımız yerde bir şeker ambalajı duruyordu.

Burayı yumuşak bir çimenlik olarak hatırlıyordum. Oysa şimdi sadece yabani otlar vardı. Belki de o zaman da yabani otlarla kaplıydı ama ben fark etmemiştim. Çiçekler solgun, basit şeylerdi. Birine parmağımın ucuyla dokundum ve balonÇatıdan gökyüzüne

bakarken bir yıldızın kaydığını görünce içim burkuldu. Güldüm. Bir zamanlar yıldız olabilirlerdi. Küçüklüğümde, öyle olduklarını düşünürdüm. Oysa şimdi, Luna'ya saldırıya hazırlanan savaş gemileri olduklarını biliyordum. Ne beklediğimden emin değildim. Burada artık hiç sihir kalmamıştı.

Buranın anılarımda mükemmel kalmasına izin vermeliydim. Acaba Eo orada, gözlerimden uzakta daha güvende olur muydu? Onu şimdi görsem, geri dönsem, yine o kadar âşık olur muydum? O kadar mükemmel görünür müydü?

Bahçeden yürüyerek geçtim. *Pax*'taki süitimden daha büyük değildi. Altında yürüdüğüm ağaçların gövdesi benden inceydi. Diplerine yakın çimenler kelleşiyor, kökleri yüzeye çıkıyordu.

Bulmak için geldiğim yere ulaştım. Eo'nun mezarının üzerinde hemantus çiçekleri vardı. Onlarca. Mezara onunla birlikte bıraktığım tomurcuğu hatırlamasam şimdi mucize gibi gelirdi. O artık orada değildi. Bunu biliyordum. Griler beni astıktan sonra mezarı kazıp onu çıkarmış ve Meydan'da çürümesi için sallandırmış olmalıydılar.

Bunu yeni anlamam karanlık bir ironiydi. Buraya onun onayını istemeye gelmiştim ama o burada değildi. Bu kafesten kaçıp Vadi'ye gitmişti.

Bağdaş kurarak oturdum ve bir zamanlar güneşin doğmasını beklediğim yerde bu kez batmasını bekledim. Battığında, günün son ışıkları balonBahçeyi kan kırmızısına boyadı. Sonra güneş ufuk çizgisine teslim oldu ve gece yıldızlı kefenini Mars'ın üzerine örttü.

Kendi kendime güldüm.

Ragnar kapının yanındaki yerinden geldi.

"İyiyim," dedim, ona bakmadan. "Buraya geldiğim için bana gülerdi."

**"Gülmek nimettir."**

"Bazen."

Ayağa kalkarak pantolonumu silkeledim ve etrafa son bir bakış attım.

Bahçe hatırladığım gibi mükemmel değildi. Eo da değildi. Sabırsızdı. Küçük şeylere öfkelenirdi. Ama o bir kız çocuğuydu.



Daha on yedi yaşında bile değildi. Ve verebileceği her şeyi vermiş, yapabileceği her şeyi yapmıştı. İşte, bu yüzden onu daima sevecektim ve bu yüzden, yapmak zorunda olduğum şeye onay verip vermeyeceğini biliyordum. Kalbim, onun kaçtığı bu kafeste kalamazdı. Devam etmek zorundaydım.

# 48

## YARGIÇ

MadenYargıcı Timony cu Podginus, şimdi en iyi ve en kaliteli üniformalarını giymiş olan Gri maden muhafızlarıyla sarılmış halde beni bekliyordu. Biri bir peynir, hurma ve Podginus'un en iyi, belki de tek havyarıyla dolu bir tepsi tutuyordu. Gudubet Dan gitmişti.

"Lord Andromedus, değil mi?" dedi Podginus, Bakırların sevdiği o mağrur, üstünlük taslayan tavrıyla. Şişmanlamıştı. Saçları seyrelmişti. Ve holoKutuda popüler olan politik dizilerdeki tuhaf reveransla beni selamlayıp yüzüklerle dolu parmaklarını sallarken bir domuz gibi terliyordu. "Ziyaretinizi, cevher sıkıştırma tesislerini denetlerken haber aldım." Muhtemelen tayganın dışında, Yorkton yakınlarındaki bir genelevdi. "Elimden geldiğince çabuk döndüm fakat yine de affınıza sığınırım. Ancak yanlış anlamazsanız, ziyaretinizin amacını sorma cüretinde bulunabilir miyim?" Bilgiyi Pliny gibi adamlara satmak için... Bakılar nadiren dürüst olurlardı. "Bir sonraki denetlemeye daha..."

"Kibar toplumda, kendini tanıtmamak kabalık olarak görülür, Bakır." Hevesle taklit ettiği Periler gibi değil, bir Eşsiz gibi konuşuyordum.

"Özür dilerim!" diye geveleyerek o kadar yere eğildi ki çarpıcı göbeğinin yarattığı minder olmasa burnunun yere değeceğinden korktum. "Ben MadenYargıcı Timony cu Podginus, sadık hizmetkârınız. Ve küstahlık olarak algılamazsanız," hâlâ eğiliyordu, "tahmin ettiğimden de görkemli görünüyorsunuz! Elbette ki bu kadar iri ve uzun boylu olmanıza şaşırdığımı söylemiyorum; sonuçta BaşVali doğal olarak en iyileri çalıştırır... fakat holoKutu size haksızlık ediyormuş."



"Eğilmeyi bırakabilirsin."

Mahcup bir tavırla doğruldu ve arkamdan bahçeye bakarak benim gibi birinin madenine habersizce geliş nedeni çözmeye çalıştı.

"Hiç şüphesiz başkalarından duymuşsunuzdur; MadenYargıçları, gezegenin Bellona kontrolünden kurtarılmasından büyük mutluluk duydu. O adamlar savaşmayı bilebilir ama madencilik? Hah, amatörler."

"Görünüşe bakılırsa savaşı da bilmiyorlar."

Zorlukla yutkunarak, önce jiletime, sonra yine bahçeye baktı.

"Güzel bir yer, değil mi?" diye sordu. "Bana Pyrrus Nehri kıyısında geçirdiğim günleri hatırlatıyor. Oradaki laleler... ah, o renkleri! Öylesi başka yerde yoktur, eminim biliyorsunuzdur. Ve ağaçlar... Olimpos Dağı'nın steplerinde uzanan huşlara benzemiyor mu? Oradayken Château le Breu'de kalmıştım." Ellerini tuhaf bir şekilde iki yana açtı. "Biliyorum, biliyorum. Fakat bazen insan kendini şımartmalı. Aslını isterseniz, en benzersiz *sottocenere* peynirini de oradayken keşfetmiştim." Gururla gülümsedi. "Yolculuk yapmayı sevdiğim için dostlarım bana Marco Polo der. Ben kültürün peşinden koşarım. Hiç şüphesiz tahmin edeceğiniz gibi, burada zarif refakatçiler bulmak son derece imkânsız..."

Adamlarının en iyi üniformalarına ve sonra Yargıç'ın en iyi yüzüklerine bakarak kaşlarımı çatmasam, beni etkilemek için daha ne kadar devam ederdi, bilmiyordum.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Haklısın," dedim.

Boncuk gibi gözleri en iyi Grilerinin üzerinde dolaşarak fark ettiğim uygunsuzluğu bulmaya çalıştı. Beni memnun etmek için bu kadar umutsuzca çabalaması midemi bulandırıyordu. Bu adam be-

nim ailemi çalmıştı. Beni kırbaçlatmıştı. Eo'nun ölümünü izlemişti. Babamı asmıştı. Kötü biri değildi. Sadece açgözlü zavallının tekiydi.

"Ne konuda haklıyım?" diye sordu, gözlerini kırpıştırarak.

"Böyle yerlerde zarif refakatçiler bulmanın imkânsızlığı konusunda." Yüzüne öyle sert baktım ki neredeyse ağlamaya başlayacaktı. Onu ve Dan'i görmek, içimi mesafeli bir yabancılıkla doldurmaktan başka bir işe yaramamıştı. Onların korkunç, iğrenç canavarlar olmalarını istemiştim. Oysa değillerdi. Başkalarının hayatlarını mahveden ve bunun farkına bile varmayan zavallı adamlardı. Onlar gibi daha kaç tanesi vardı?

Podginus paniğe kapılarak peynir tabağını işaret etti.

"*Sottocenere*, sahip? İtalya'dan ithal; kabuğunda meyankökü aroması, biraz muskat, bolca kişniş, bir miktar karanfil, keyifli olduğu kadar gizemli tarçın ve rezene var. Bunu çok..."

"Buraya peynir yemeye gelmedim."

"Tabii. Tabii. Elbette." Gergin bir tavırla etrafına bakındı. "Yanlış anlamazsanız, buraya ne için geldiniz, sahip?"

Yürümeye başladım. Podginus yetişmek için arkamdan koşturuyordu. "Ragnar." Devasa adama başımla işaret edince cebinden küçük bir veri-tableti çıkardı. Çakıl'ın ona aleti kullanmayı öğretmesi bir saatini bile almamıştı.

**"Helyum-3 çıktınız son çeyrekte yüzde on dört azalmış. Tahminler mevcut mali çeyrek için 13.500 kilo eksik beklenti gösteriyor. Pretor Andromedus bunu açıklamanızı istiyor."**

Podginus ne yapacağını bilemiyordu. Bir bana, bir Obsidiyen'e, bir veri-tabletine bakıyordu. Cevap vermeye çalıştı: "Be-ben... Biz... Halkla ilgili sorunlar vardı. Duvar yazıları, yasadışı broşürler filan." Bana döndü. "Persephone hareketinin merkezi olduğumuzu biliyorsunuzdur..." Ragnar ağır bir şekilde adamın omzuna vurdu.

**"Pretor Andromedus çok meşgul."**

"Be-ben..." Podginus anlamadığı ve kaçamadığı bir kâbusun içinde hızla bir o yana, bir bu yana dönüyordu. "Ben..."

**"Bahaneler uyduruyorsun."**

"Bahaneler uydurmak. *Bahaneler uydurmak mı?* Buna nasıl cüret edersin!" Podginus omuzlarını dikleştirdi. "Mars'ta şu anda



bir isyan var. Bu huzursuzluktan etkilenmeyen tek bir maden bile yok. Benim madenim de istisna değil. Cinayetler oldu. Sabotaj da. Ve sadece Ares'in Oğulları'ndan da değil. Madencilerin kendilerinden!"

Podginus yine bana dönerken sonunun hızla yaklaştığının farkındaydı ve uzun adımlarımıza yetişebilmek için koşturuyordu.

"Efendim, Enerji Bakanlığı'nın *Maden Yönetimi Rehberi*'nin üçüncü bölüm, A paragrafında anlatıldığı gibi isyanları bastırmak için elimden geleni yapıyorum. Tayınlarını kısıtladım, kanun ihlalleri için cezaları artırdım ve fikir liderlerini, eşcinsel ilişkilere sürükleyerek adlarını karaladım. *İsyanları Bastırmak*'ta önerilen senaryoları bile uyguladım. Son altı yılda Salgın ve Tedavi, İsyan ve Bastırma, Doğal Afet, Çıngıraklı-yılan Göçü'nü uyguladım, hatta Gezegenlerarası Yönetim Ayaklanması paketini bile düşündüm!" Nefes nefese bir halde, beni durdurmak için elini salladı. "Kimse benden daha iyi bir iş çıkaramazdı."

"Pozisyonun tehlikede değil," dedim.

Titreyerek rahatladı. Aniden başı arkaya gitti. "Siz..." Öne eğildi. "Karantina düşünüyorsunuz! Değil mi?"

"Bu madeni neden karantinaya almayayım ki?" Gemimin beklediği piste ulaşana kadar koridorda devam ettim. Orada durdum. "Dediğin gibi, buradaki halk Enerji Bakanlığı'nın ve Kalite Kontrol Kurulu'nun stratejilerine olumlu tepki vermekte başarısız oldu. Neden havalandırma sistemine achlys-9 gazı pompalayıp huzursuzluk çıkaran Kızılları ekvatordan getireceğim daha itaatkâr madencilerle değiştirmeyeyim?"

"Hayır!" Beni ciddi ciddi tuttu. Ragnar şişman adamı tehdit etme zahmetine bile girmedi.

"Sözlerine dikkat et," dedim.

"Sahip, bunu yapmayın." Hırslı, paniğe kapılmış gözlerinde yaşlar belirdi. "Madenimin kazancı düşmüş olabilir fakat hâlâ görevini yerine getiriyor. Bir fırtınaya dayanmak konusunda örnek teşkil ediyor."

"Sen de onun kurtarıcısısın yani," diye alay ettim.

"Buradaki Kızıllar iyi madencilerdir. Dünyanın en iyisi. Bu yüzden vahşiler. Ama artık sakinleştiler. Alkol tayınlarını artırdım ve

havalandırmalarında feromon dolaşımını yükselttim. Şimdi tavşan gibi ürüyorlar. Ayrıca Gamma tesislerim, makineleri ve haritalarıyla oynadı. Madenlerin kuruduğunu sanıyorlar. Kotaya yetişemeyeceklerinden korktuklarından bıçak sırtında yürümeye bile hazırlar. Sonra makineleri onaracaklar ve yeni bir amaç duygusuna kavuşacaklar. Onlara dünyalaştırmanın tamamlandığını, göçün on yıl içinde başlayacağını ve Dünya'nın göçmen göndermeye başladığını bile söyleyebilirim. Karantina kararı vermeden önce deneyebileceğimiz daha birçok seçenek var."

Adamın sonuna kadar kekeleyerek devam edişini, sonra da askılıktaki ıslak bir gömlek gibi çöküşünü izledim. Bütün bunlar sadece kendi kibri için miydi, yoksa Kızıllara gerçekten değer mi veriyordu? Bu sadece bunu anlamak için bir sınavdı. Şimdiyse bilemiyordum. Tuhaf bir şekilde gerçekten umursuyor olabilirdi. Geçmişimdeki bir canavar daha, aslında Toplum'un kırbacıyla biçimlenmiş bir insandı.

"Madenin güvende, şimdilik. İşgücünü koru. Bu geceden başlayarak tayınları artır. Mutlu işçiler ve dolu kasalar istiyorum. Gemimde erzak var. Yiyecek ve içki. Kızıllara bir ziyafet ver."

"Sahip... Ziyafet mi? Neden?"

"Çünkü ben öyle istiyorum."

İzleme odasında oturmuş, aşağıda süren kutlamayı camdan izliyordum. Binlerce Kızıl yiyip içerken, gençler İhtiyar Hickory'nin Türküsü eşliğinde darağacının etrafında dans ediyordu. Masalar Kızılların hiç tatmadığı yiyecekler, asla içmedikleri içkilerle doluydu. Ve gülmelerine, dans etmelerine rağmen ben içimde neşe hissedemiyordum. Dehşet içinde yaşıyorlardı fakat bildikleri yaşam buydu. Buna karşı kendilerini koruyabiliyorlardı. Ares'in Oğulları büyük yalanı ortaya çıkardığında sığınacakları bir yer kalacak mıydı? Yaşam tarzları altüst olacaktı. Dünyaların büyüklüğü onları yutacaktı. Ve kirleneceklerdi. Benim gibi.

Neredeyse hepsini tanıyordum. Birlikte oynadığım ve şimdi yetişkinliğe ulaşmış oğlanlar. Bir zamanlar öpüştüğüm, şimdi anne



olmuş kızlar. Yeğenler. Kuzenler. Hatta kardeşim Kieran. Kimse görmeden gözlerimdeki yaşları sildim.

Bir delikanlı, bir kızı yanağından öptükten sonra dansa kaldırdı. Ben bir daha asla onun gibi olamayacaktım. Masumiyetimi kaybetmiştim. Artık Kızıllar beni asla kendilerinden biri olarak görmezdi; onlara nasıl bir gelecek sunarsam sunayım. Ben kahraman bir fatih değildim. Gerekli bir şeytandım. Burada yerim yoktu fakat gidemiyordum da. Söylenmesi gereken şeyler, açıklanması gereken sırlar vardı.

"Hâlâ bir kült mü yaratmaya çalışıyorsun?" diye sordu kapıdan. Dönüp baktığımda Kısrak'ı metal kirişe yaslanmış halde buldum; saçlarını atkuyruğu yapmış, yüksek yakalı Politiko üniformasının boynunu gayriresmi şekilde açmıştı.

"Sanırım sonraki aşamada heykeller yaptırmalıyım, değil mi?" diye sordum.

"Ragnar taşralı Grileri korkutuyor."

"Güzel."

"Grilere karşı çok acımasızsın," dedi gülerek. "Onlarda hoşlanmadığın bir şey mi var?" Gelip koltuğumun kolçağına otururken bir eliyle saçlarımı okşadı.

"Fazla itaatkârlar."

"Ah, demek beni bu yüzden seviyorsun." Tırnaklarını kafa derime hafifçe gömerek şakalaştı. "Heykel kötü bir fikir. Bozulması çok kolay. Vandallar sana bir bıyık, hatta göğüs çizebilirler. Riskli bir şey."

"Daha kötüsü de olabilir."

"Eh, bir bıyıktan daha kötüsü yok. Daxo bıyık bırakmaya çalışıyor. Sanırım ironik olsun diye. Emin değilim." Kısrak yanımdaki metal sandalyeye yerleşirken hâlâ gülüyordu. "O meseleyi kız kardeşleri çözer gerçi."

Madene ve Kutu'ya bakındı. "Burası iğrenç bir yer. Reformcuların bütün bunlardan sonra geçirmeyi planladığı bir yasa tasarısı hazırladım. Enerji Bakanlığı'nın canına okuyacak, Kalite Kontrol Kurulu'nu yeniden yapılandıracak," Çanak'a bakındı, "bu mezbahanın çalışma şekli değişecek. Buranın depolarını gördün mü?

Yedi yıl yetecek kadar yiyecek var ama hâlâ sipariş veriyorlar. Dosyalarına göz attım. MadenYargıcı işin kaymağını yiyor. Büyük olasılıkla stokları karaborsada tekrar satıyor. Yalancı Bakır bunu fark etmeyeceğimizi sandı. Muhtemelen bir Altın ya da Gümüş ona kimsenin fark etmemesini sağlamak için doğru avuçları yağlayacaklarını söylemiştir. Bu sırada halkı açlıktan ölüyor. Her yerde yozlaşmışlık var."

Yüzünü buruşturdu ve sandalyesinden soyulan bir boya parçasını çekti.

"Neden buradayız?" diye sordu. "Kardeşimle beraberken bir şey mi oldu?"

"Burası, kızın Yasak Şarkı'yı söylediği maden," dedim bir süre sonra. Aşağıdaki kalabalığı tararken gözleri iri iri açıldı.

"Zavallı insanlar."

Söyleyeceklerimi bekleyerek beni izliyordu. Ama artık söylenecek bir şey kalmamıştı. Sadece gösterilecek bir şey vardı. Elini tutarak ayağa kalktım. "Benimle gel."

# 49

# ŞARKILARIMIZIN SEBEBİ

Hiç bu kadar korkmamıştım.

Lykos geceleri karanlık olurdu. Kızıllar sonsuz gün yüzünden delirmesin diye ışıklar karartılıyordu. Bir yerlerde gece vardiyaları ipek örüyor, maden çıkarıyordu. Oysa bu geniş tünelde hiç hareket yoktu; eski dünyalaştırma görüntülerini gösteren holoKutuların mırıltısı ve uzaktaki makinelerin uğultusu dışında hiç ses yoktu. Serindi ama ben terliyordum.

Kısrak yanımda sessizdi. ÇekimBotlarımızla Meydan'a indiğimizden, bizi masaların üzerine devrilmiş ve darağacının basamaklarında gürültülü bir şekilde sızmış sarhoşlara neredeyse görünmez kılan hayaletPelerinlerimizle aralarından geçtiğimizden beri hiç konuşmamıştı. Sessizliğindeki gerginliği duyuyordum ve ne düşündüğünü merak ediyordum.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki çocukluktan yetişkinliğe ulaştığım Lambda Kasabası'na girerken Kısrak'ın nabzını duyabildiğinden emindim. Burası daha da küçüktü. Tavan daha alçaktı. İp köprüler ve makara sitemleri çocuk oyuncakları gibiydi. Bir zamanlar Octavia au Lune'un yüzünü gösteren holoKutu antika bir harabeydi ve pikselleri eksikti. Kısrak pelerinini kapayarak

etrafına bakındı. Bakışları köprüden köprüye ve evlere dönerken harika bir şey görüyormuş gibiydi. Bir Altın'ın böylesine basit bir yerle ilgilenebileceği hiç aklıma gelmezdi.

Çocukken yaptığım gibi eski evime giden köprünün taş basamaklarını çıktım. Ancak şimdi bacaklarım daha iri ve uzundu. ÇekimBotlarım olduğunu unutmuştum. Kısrak da kendininkileri kullanmıyordu. Arkamdan geldi ve eski aile evimin, oyuk duvara yerleştirilmiş ince metal kapısının önündeki açıklığa ulaştığımızda ellerini silkeledi.

"Darrow," dedi çok kısık sesle, "nereye gittiğimizi nereden biliyorsun?"

Ellerim titriyordu.

"Bana seni içeri almamı söylemiştin." Ona baktım.

"Söyledim fakat..."

"Ne kadar ileri gitmek istiyorsun?"

Bu işin nereye varacağını hissettiğini biliyordum. Ne kadar süredir hissettiğini merak ediyordum. Bendeki yabancılığı. Tuhaf tavırları. Mesafeli ruhu.

Taş merdivenin kızıl tozuna bulanmış ellerine baktı. "Sonuna kadar."

Ona bir holoKüp verdim. "Bunda samimiysen oynatma tuşuna bas ve izlemeyi bitirince içeri gel. Gidersen... anlarım."

"Darrow..."

Onu son kez tutkuyla öptüm. Ayrıldığımızda bir şeylerin değişeceğini hissederek saçlarıma sımsıkı tutundu. Geri çekildiğimi hissettim. Çenesini nazikçe kavradım. Gözleri kapanmıştı ve ben ondan bir adım uzaklaşıp kapıya dönerken titreşerek açıldı.

Kapıyı itip açtım.

Girebilmek için eğilmek zorunda kaldım. Ev küçücüktü. Sessizdi. İlk kat tıpkı hatırladığım gibiydi. Küçük metal masa değişmemişti. Plastik sandalyeler, küçük lavabo, kuruyan kilden tabaklar ve annemin ocağın üzerinde ısınan, sevgili çaydanlığı. Yere yeni bir kilim serilmişti. Bir aceminin elinden çıkmıştı. Merdivenin dibinde eskiden babamın botlarını koyduğu, sonra da benim kendiminkileri bıraktığım yerde başka botlar duruyordu. Bir dakika. Onlar benimdi. Ancak



benim giydiğim zamankinden daha eski ve yıpranmıştı. Ayaklarım gerçekten o kadar küçük müydü?

Eve sessizlik hâkimdi. Onun dışında herkes uyuyordu.

Su kaynama noktasına ulaşırken çaydanlık tıslardı ve çok geçmeden mırıldanmaya başladı. Taş basamaklarda sürünen ayak sesleri duydum. Neredeyse koşarak kaçacaktım. Ancak o yaklaşırken dehşet beni olduğum yere mıhladı. Artık aynı odadaydık; ayak sesleri kesilmiş, adımı havada yarım kalmıştı. Bakışlarını gözlerime dikti. Ve ayırmadı. Altın vücudumun geri kalanına bakmıyordu bile. Bir şey söylememesi beni paniğe sürüklüyordu. Bir nefes. Üç. On. Beni tanımamıştı. Ben evine girmiş bir katildim. Buraya hiç gelmemeliydim. Beni tanımıyordu. Yolunu kaybetmiş ve sadece meraktan başını içeri uzatmış bir Altın'dım. Gidebilirdim. Hemen kaçabilirdim. Annem oğlunun dönüştüğü şeyi asla öğrenmek zorunda kalmazdı.

Sonra adımını tamamladı ve bana yaklaştı. Havada kayar gibi. Dört yıl olmuştu. Ama o yirmi yaş yaşlanmış gibi görünüyordu. Dudakları ince, teni sarkık, çizgilerle doluydu; saçlarında aklar vardı ve elleri ağaç kökü gibi boğum boğum ve sertti. Sağ eli yüzüme uzanırken diz çökmek zorunda kaldım. Bakışlarını hâlâ gözlerimden ayırmıyordu ama onun gözlerinden yaşlar süzülmeye başlamıştı. Ocağın üzerindeki çaydanlık çığlıklar atıyordu. Diğer elini yüzüme yaklaştırdı fakat sağ eli gibi açılıp dokunamıyordu. Kalbim gibi çarpık ve sımsıkı kapalıydı.

"*Sensin*," dedi, kısık sesle; bunu yüksek sesle söylerse gözünün önünden silinecek bir hayalmişim gibi. "Sensin." Sesi farklıydı, kelimeleri geveliyordu.

"Beni tanıyor musun?" diye sorabildim umutsuzca.

"Nasıl tanımam?" Sol gözkapağı sarkık, gülümsemesi çarpıktı. Hayat ona, bana olduğundan daha sert davranmıştı. Felç geçirmişti. Vücudunun onu hayal kırıklığına uğrattığını görmek kalbimi parçalıyordu. Onun yanında olamadığımı bilmek. Kalbinin kırık olduğunu bilmek. "Seni... her yerde tanırım." Alnımdan öptü. "Oğlum. Sen benim Darrow'umsun."

Gözyaşlarım yanaklarımda sıcak izler bırakarak süzülüyordu. Onlara dokunmadım.

"Anne."

Dizlerimin üzerinden doğrulmadan ona sarıldım ve sessiz gözyaşlarımı serbest bıraktım. Çok uzun bir süre hiçbir şey söylemedik. Saçları yağlı, tozluydu ve hemantus kokuyordu. Dudakları saçlarımı eskiden olduğu gibi öpüyordu. Elleri sırtımı şimdi olduğu kadar geniş, şimdi olduğu kadar güçlü hatırlıyormuş gibi okşuyordu.

"Çaydanlığı ocaktan almalıyım," dedi. "Biri uyanıp seni böyle görmeden..."

"Elbette."

"Beni bırakmalısın."

"Pardon." Kendime gülerek onu bıraktım.

"Nasıl?.." diye sordu, karşımda durup ellerimdeki Armalara bakarak ve başını iki yana sallayarak. "Bu nasıl olabilir? Sen... aksanın. Her şeyin."

"Oyuldum. Narol amcam beni kurtardı. Açıklayabilirim."

Görmediğimi sanarak çok hafifçe titreyip başını iki yana salladı. Çaydanlığın çığlıkları yükselmişti. "Otursana." Bana arkasını döndü ve çaydanlığı ocağın üzerinden aldı. Bir kupa daha çıkardı. Yüksek raftan. Babamın kupasını tanımıştım. Üzeri tozla kaplanmıştı. Kupayı bir bebek gibi kucaklayarak göğsüne bastırırken ve benimle ilgisi olmayan bir hatıraya kayarken sessiz kaldı; birlikte işe gitmeye hazırlandıkları o sabahları hatırlıyordu. Uzun bir nefes alarak çay yaprağını kupaya bıraktı ve üzerine sıcak su döktü. "Başka bir şey ister misin? Sevdiğin o bisküvilerden var."

"Hayır, teşekkür ederim."

"Bu geceki ziyafetten payımı da aldım. Çok lezzetli Altın yiyecekleri. Senin işin miydi?"

"Ben Altın değilim."

"Fasulye de var. Leora'nın bahçesinden taze geldi. Onu hatırlıyor musun?"

Veri-tabletime bir bakış attım. Kısrak gitmiş, holoKüpü izledikten sonra gemiye yönelmişti. Ben de bundan korkuyordum. Sevro'dan bir mesaj vardı. "*Onu durdurayım mı?*" diye soruyordu. İki seçenek vardı. Sevro ve Ragnar onu yakalayıp ben onunla konuşana kadar alıkoyabilirlerdi. Ya da kendi kararını vermesi için ona güvenebilirdim.



Ancak ona güvenirsem gidebilir, babasına ne olduğumu söyleyebilir ve her şeyi sona erdirebilirdi. Diğer yandan, sadece zamana ihtiyacı olabilirdi. Ona çok ağır bir yük yüklemiştim. Ragnar ve Sevro onu zamanından önce yakalarsa, bana karşı dönebilirdi. Ya da kendi kafalarına göre hareket edip onu öldürebilirlerdi.

Sessizce küfrederek çabucak cevap yazdım.

"Herkesi hatırlıyorum," dedim anneme, başımı kaldırıp. "Hâlâ kendimim."

Bu sözlerim üzerine duraksarken yüzü hâlâ ocağa dönüktü. Tekrar bana döndüğünde felçli yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. Kupalardan birini düşürecekti ki kendini toparladı.

"Sandalyelerle ilgili bir sorunun mu var?" diye sordu sertçe, elinin sakarlığını gördüğümü fark edince.

"Tam tersi, korkarım..." Sandalyeyi kaldırdım. Boyu iki metreyi aşan ve üç Kızıl ağırlığında bir Eşsiz Yaralı'dan çok, bir Altın çocuğa uygundu. Çocukluğumda bana her seferinde çok kötücül bir şey yaptığını düşündüren o karanlık kıkırtısını duydum. Zarifçe bağdaş kurarak yere oturdu. Burada kendimi fazlasıyla iri ve sakar hissederek ona uydum. Buharı tüten çayları aramıza koydu.

"Beni gördüğüne çok şaşırmamış gibisin," dedim.

"Çok komik konuşuyorsun." O kadar uzun süre duraksadı ki devam edip etmeyeceğini bilemedim. "Narol bana senin yaşadığını söylemişti. Ama gidip kendini Altın'a buladığını söylemedi." Çayını yudumladı. "Soruların olduğundan eminim."

Güldüm. "Senin daha çok sorun olacağını düşünmüştüm."

"Var. Fakat ben oğlumu tanıyorum." Armalarıma baktı. "Ben daha sabırlıyım. Haydi, sor."

"Narol... o?.."

"Öldü mü? He. Öldü."

Nefesim kesildi.

"Ne kadar oldu?"

"İki yıl," dedi gülerek. "Loran'la birlikte bir maden kuyusuna düştü. Cesetleri bulunamadı."

"Ne diye gülüyorsun?"

"Babanın kardeşi hep sürünün yüz karasıydı." Çayını yudumladı. Benim için hâlâ fazla sıcaktı. "Sanırım onu öldürmek, bir hamamböceğini öldürmek kadar zor. Dolayısıyla öldüğüne ancak onu Vadi'de gördüğümde inanacağım." Çoğu Kızıl gibi yavaş konuşuyordu. Felcin etkisi hafifti ama hissediliyordu. "Bence buradan gitti ve giderken Loran'ı da yanında götürdü." Bunu söyleyiş şekli, madenlerin ötesinde bir şeyler olduğunu anladığını hissettirdi. Belki bütün gerçeği bilmiyordu fakat kısmen biliyordu. Belki de amcam ve kuzeni ölmemişti. Belki de Oğullar'a katılmışlardı.

"Ya Kieran? Leanna? Dio?"

"Kardeşin tekrar evlendi. Kocasıyla birlikte Gamma Kasabası'nda, onun ailesinin evinde yaşıyor."

"*Gamma mı?*" diye hırladım. "Yani sen onun..." Annemin ağzındaki çarpıklığı görür görmez sustum. Bir Altın'ın vücudunda olabilirdim fakat kızıyla ilgili çenemi kapasam iyi olurdu.

"Kendisinden veya gördüğüm herhangi bir Gamma'dan çok, sana benzeyen iki kızı var. Ve Kieran da iyi." Kendi kendine gülümsedi. "Onunla çok gurur duyarsın. Artık işlerini aksatan ve uykusunda konuşan o çocuk değil. Evin erkeği oldu. Narol ortadan kaybolduktan sonra ekibin başSözcüsü oldu. Ama karısı Kora doğum yaparken öldü. Birkaç ay önce başka biriyle evlendi."

Zavallı kardeşim...

"Ya Dio? Eo'nun ailesi?"

"Babası öldü. Senin peşinden, kısa süre sonra intihar etti."

Başım düştü. "Ne kadar çok ölüm var."

Dizime dokundu. "Hayat böyle."

"Yine de doğru olduğu anlamına gelmez."

"Sen ve Eo gittikten sonra zorlandık. Ama Dio iyi. Hatta şu anda yukarıda."

"Yukarıda mı? Sen ne... Kieran'la mı evlendi?"

"Evet. Ve hamile. Kız olmasını umuyorum fakat bu şansımla, hayatı boyunca çıngıraklı-yılanlardan ve yanıklardan kaçmak isteyen bir erkek olur. Tabii seçeneği varsa."

"Ne demek istiyorsun?"



"İşler çok zorlaştı. Değişti. Maden eskisi gibi verimli değil. Bazıları dünyanın bu kısmının tükendiğini söylüyor. Ve korkmaya başladılar; kazacak bir şey kalmadığında madencilere ne olacak? Helyum kaynakları tükenmeden dünyalaştırmanın tamamlanacağını umuyorlardı."

"Size hiçbir şey olmayacak. Bu madeni koruyacağıma söz veriyorum. Ne olursa olsun."

"Nasıl?"

"Sadece bekleyin."

"Sıra bende." Kupasının üzerinden bana baktı. "Sen nerelerdeydin, çocuğum?"

"Ben... Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Eo'nun ölümünden başlayabilirsin bence."

Yüzümü buruşturdum. Annem her zaman açıksözlü olmuştu. Kieran'ı çocukluğu boyunca ağlatmıştı. Ama o açıksözlülük, taze yaraların nasırlaşmasını da sağlıyordu. Bu yüzden ona aynı tarzda bir cevap borçluydum. Eo'nun ölümünün hemen ardından başlayarak ona her şeyi anlattım ve BaşVali'ye verdiğim sözle bitirdim.

Bitirdiğimizde çayımız da çoktan bitmişti.

"İlginç bir hikâyeymiş," dedi.

"Hikâye mi? Hepsi gerçek."

"Diğerleri sana inanmaz."

"Sen inanıyor musun?"

"Ben senin annenim." Elimi tuttu ve yaşlı parmaklarını ellerimden önkollarıma kadar uzanan Armaların üzerinde dolaştırdı. Önkollarımın dışına yerleştirilmiş metal kanatlara ulaştığında sırıttı. "Eo'dan hiç hoşlanmazdım," dedi sakince.

Başımı aniden kaldırıp ona baktım.

"Senin için uygun değildi. İnsanları kullanmayı severdi. Senden bir şeyler gizliyordu..."

"Çocuğu biliyorum," dedim. "Eo'nun Dio'ya ne söylediğini biliyorum."

Annem bana yaklaşırken ellerimi bırakmadı ve parmaklarımı dudaklarına götürdü. Asla teselli veren biri olmamıştı ve şimdi de bu konuda beceriksizdi. Ama aldırmıyordum. Babam onu benimle

aynı nedenden severdi. Yaptığı her şeyde samimiydi. Hiç sahteliği yoktu. Kandırmazdı. Dolayısıyla beni sevdiğini söylediğinde, bütün benliğiyle samimi olduğunu bilirdim.

"Eo zalim bir kız değildi, bunu biliyorsun," dedi, gözlerime bakabilmek için geri çekilirken. "Seni bütün kalbiyle sevdi. Ve bunun için ben de onu sevdim. Fakat hep seni kendi savaşlarına sürüklemesinden korktum. Ve savaşmayı ne kadar sevdiğini hep biliyordum."

Bu, hatırladığım Eo değildi. Ancak annemin sözlerinde bir yanlış bulmadım. Bulamazdım. Herkes kendi açısından görürdü.

"Fakat sonunda, anne, Eo bu konuda haklı çıktı. Altınlarla ilgili."

"Ben senin annenim. Neyin doğru olduğu umurumda değil. Ben seni umursuyorum, çocuğum."

"Birinin bütün bunları düzeltmesi gerek," dedim. "Birinin zincirleri kırması gerek."

"Ve o kişi sen misin?"

Neden benden şüphe duyuyordu? "Evet. Benim. Aptallık etmiyorum. Bizi buradan çıkarabilirim. Kölelikten kurtarabilirim."

"Nereye? Yüzeye mi?" Mars'la ilgili gerçeği birkaç dakikadır değil, yıllardır biliyormuş gibi konuşuyordu. Belki de biliyordu. "Nerede, ne yapacağız? Bildiğimiz tek şey madenler. Bildiğimiz tek şey nasıl kazacağımız ve nasıl ipek toplayacağımız. Söylediklerin doğruysa ve Mars'ta yüz milyonlarca Kızıl varsa, orada bize yetecek kadar ev olacak mı? İş olacak mı? Çoğumuz gerçeği öğrense bile madenlerden ayrılmaz. Görürsün. Madenci olarak kalırlar. Çocukları da madenci olur. Onların çocuklarının çocukları da. Ama asalet kaybolur. Bunları hiç düşünüyor musun?"

"Elbette düşünüyorum."

"Peki, bir cevabın var mı?"

"Hayır."

"Erkekler." Sağ şakağını ovaladı. "Baban nereye gittiğine bakmadan atlayan bir adamdı." Yüz ifadesi bu konuda ne düşündüğünü belli ediyordu. "Cehennemdalgıçları klanlarını ayakta tuttuklarına inanırlar. Hayır. Bunu yapanlar kadınlardır." Etrafını işaret etti.



"Gördüğün her şey kadın elinden çıktı. Ama sen dünyayı biçimlendirmeyi biliyorsun, öyle mi? Nasıl olması gerektiğini biliyorsun."

"Hayır. Bilmiyorum," dedim. "Cevaplar bende değil." Kısrak'ta. Eo'daydı. Annemde. "Tek bir erkek ya da kadın bütün cevapları bilemez. Sorunun cevabını verebilmek için binlerce, belki de milyonlarca parlak zihin gerekir. Mesele de bu. Benim yapabildiğim, yapmakta *iyi* olduğum şey, o zihinleri zincire vuran erkek ve kadınları yok etmek. Bu yüzden buradayım. Bu yüzden varım."

"Değişmişsin," dedi.

"Biliyorum." Yerden bir miktar toz alıp avuçlarıma sürttüm. Toz bu ellerde tuhaf görünüyordu. "Sence... iki kişiyi birden sevmek mümkün mü?"

Annem cevap veremeden basamaklarda ayak sesleri duydum.

Annem dönüp baktı.

"*Büyükanne?*" dedi küçük bir ses, uyku mahmurluğuyla. "*Büyükanne, Dunlow yatağında yok.*"

Merdivende küçük bir çocuk duruyordu ve geceliği yere sürünüyordu. Kieran'ınkilerden biriydi. Üç-dört yaşındaydı. Ben gittikten hemen sonra doğmuştu. Yüzü kalp biçimindeydi. Kızıl saçları gür ve karımınkiler gibi paslıydı. Annem varlığımı nasıl açıklayacağından endişelenerek bana baktı ama ben sesi duyar duymaz hayaletPelerinimi çalıştırmıştım.

"Ah, muhtemelen sorun çıkarmak için yataktan sıvışmıştır," dedi annem.

Annemin elini hafifçe sıktıktan sonra odadan kapıya doğru kaydım. Buradaki sürem sona ermişti ama gidemiyordum. Küçük kız uykulu gözlerini ovalayarak basamakları yavaş yavaş iniyordu.

"Kiminle konuşuyordun?"

"Dua ediyordum, yavrum."

"Ne için?"

"Seni çok seven bir adamın ruhu için." Annem bir parmağıyla kızın burnuna dokundu.

"Babam mı?"

"Hayır. Amcan."

"Darrow amcam mı? Ama o öldü."

Annem küçük kızı kucağına aldı. "Ölüler bizi her zaman duyabilir, tatlım. Neden şarkı söylediğimizi sanıyorsun? Gitmiş olsalar bile, hâlâ mutlu olabildiğimizi anlasınlar diye." Yeğenimi kucağına alarak merdivenin ilk basamağını çıkarken dönüp bana baktı. "Bizden sadece bunu isterler."

# 50

# DERİN

Kısrak gitmişti. Eve gelmesini ummuştum fakat çok şey istediğimin farkındaydım. Elbette. Aptal. Bunun beni onun gözünde insanlaştıracağını sanmıştım. Annemle tanışmanın onu ağlatacağını ve hepimizin aynı olduğumuzu anlamasını sağlayacağını sanmıştım.

Benliğimi derin bir suçluluk duygusu sardı. Kısrak'a oyuluşumun görüntülerini verirken beklediğim... Ne bekliyordum ki? İçeri gelmesini mi? Onun, Mars'ın BaşValisi'nin kızının annemle ve benimle birlikte yere oturmasını mı? Buraya geldiğim için bir korkaktım. Kendimi açıklamak yerine derdimi görüntülerin anlatmasına izin verdiğim için bir korkaktım. Gerçekte kim olduğumu öğrenme sürecini izlemek istememiştim. Gözlerinde ihaneti görmek istememiştim. Dört yıllık bir yalan. Hayatı boyunca kimseye güvenememiş bir kıza dört yıl boyunca yalan söylemiştim. Dört yıl. Ve ona gerçeği açıklarken yanında bile değildim. Bir korkaktım.

Gitmişti.

Veri-tabletimi kontrol ettim. Sevro'nun Kısrak'a, Çanak'ın gözlem odasında beni görmeye gelmeden önce yapıştırmak konusunda ısrar ettiği radyasyon izleyicisi onun üç yüz kilometre uzakta olduğunu ve hızla ilerlediğini gösteriyordu. Sevro'nun gemisi onu takip ederken emirlerimi bekliyordu.

Ragnar ve Sevro beni arıyorlardı. Cevap vermedim. Onu vurmaları için onay vermemi isteyeceklerdi. Vermeyecektim. Veremezdim. İkisi de anlayamazdı.

Kısrak olmadan bütün bunların ne anlamı vardı ki?

Kasabadan çıkarak eski madene indim ve geçmişi bularak şimdiyi unutmaya çalıştım. Orada tek başıma durarak derin madenin çağrısını dinledim. Rüzgâr toprağın arasından uğuldayarak esiyor, bir ağıt söylüyordu. Gözlerimi karanlığa kapamış, topuklarımı gevşek toprağa gömmüştüm ve dünyamın derinliklerine uzanan karanlığa bakıyordum. Eskiden cesaretimizi böyle sınardık. Atalarımızın bizden önceki zamanlarda kazdığı derin tünellerde durup bekleyerek.

Sol kolumu çevirerek önkolumun içine, veri-tabletimin durduğu yere baktım. Tereddütlü bir şekilde Kısrak'ı aradım.

Hemen arkamda çınladı.

Donup kaldım. O anda bir yakıcının bataryası vınlayarak çalıştı ve arkamdan sarı, sıcak bir ışık yayılarak devasa tüneli hafifçe aydınlattı.

"Ellerini göreyim." Sesi o kadar soğuktu ki tünel duvarlarından yankılanana kadar neredeyse tanıyamadım. Yavaşça ellerimi kaldırdım. "Dön."

Döndüm.

Gözleri lambanın ışığında bir baykuşunkiler gibi parlıyordu. On metre ötede, benden yüksekte, eğimli, gevşek toprakta duruyordu. Bir elinde fener, diğerinde bir yakıcı vardı. Namlusunu başıma doğrultmuş, parmağını tetiğe dayamıştı. Parmak eklemleri beyazlamıştı. Yüzü ifadesiz bir maske gibiydi ve arkasında dipsiz hüzne boğulmuş iki göz vardı.

Sevro haklıydı.

"Seni kafandan vuracak, lanet olasıca aptal," demişti mekikteyken. Bazen küçük mücadeleme sadece bir Kızıl gibi küfredebilmek için katıldığını düşünüyordum. Planımı anlattığımda Ragnar sessiz kalmıştı.

"O halde neden babanın yanındayken beni destekledin?" diye sormuştum.

"Çünkü biz böyle yaparız."



"Kendi seçimini yapmak zorunda."

"Ve seni kendi ırkına tercih mi edecek?"

"Sen ettin."

"Ah, haydi ama. Ben lanet olasıca bir Altın kraliçesi değilim, değil mi?" Elini kaldırmıştı. "O bütün hayatı boyunca buradaydı. Hava güzel ve tatlıydı." Sonra elini indirmişti. "Ben çirkin babamın oğlu olarak minicik bir bedenle doğduğumdan beri bokun içinde yuvarlanıyorum. Sevgilin; onun vücudunda tek bir çizik yok. Dünya zor değilken şirinlik saçabilir. Ama sarayını elinden alacak, bahçelerini ayaklarının altında çiğneyecek kitleler ortaya çıktığında... O zaman bambaşka bir kızla karşılaşacaksın."

"Sen bir Kızıl'sın," diyordu şimdi bana.

"Gittiğini sanıyordum."

"İzleyici gitti." Çenesini esnetti. "Sevro sinsiydi. Yaptığını bile fark etmedim. Ama sen... Sen bana *böyle* bir şeyi... kendini garantiye almadan söylemezsin. Giysileri gemide bıraktım."

"Neden geri geldin?"

"Hayır. *Hayır,*" diyerek bir hareketle beni susturdu. "Bu sefer sen *benim* sorularıma cevap vereceksin, Darrow. Gerçek adın bu mu?"

"Annem bana babasının adını vermiş."

"Sen bir Kızıl'sın."

"Önünde durduğun evde doğdum. Gökyüzünü ilk kez gördüğümde on altı yaşındaydım. Dolayısıyla, evet. Bir Kızıl'ım."

"Anlıyorum." Tereddüt etti. "Ve babam karını öldürdü."

"Evet. Eo'nun ölüm emrini o verdi."

"Mağarada bana o şarkıyı söylediğinde... aklından bunlar mı geçiyordu? Burası, oyma, plan, hepsi içinde, hepsi anılarındaydı. Bu dünya. Bu diğer... *kişi.*" Cevap vermemi istemeyerek başını iki yana salladı. "Sonra ne oldu? *Eo'nun* kocası asıldı. *Sen* asıldın. Nasıl kaçtın?"

"Beni neden astıklarını biliyor musun?"

Açıklamamı bekledi.

"Bir Kızıl, vatana ihanet suçundan asıldığında, cesedi gömülemez. Böyle bir eylemin sonucunu herkesin hatırlaması için ibretlik olarak darağacında çürümeye terk edilir." Başparmağımla göğsümü

dürttüm. "Ben karımı gömdüm. Bu yüzden beni de astılar. Ancak amcam bana hemantus yağı içirmiş. Nabzı yavaşlatarak insanı ölü gibi gösterir. Sonrasında beni indirip Oğullar'a verdi."

"Ve onlar da..." HoloKüpü kaldırdığında soluk parıltısında yüzü aydınlandı. "Sana *bunu* yaptılar."

"Bir Mavi'den daha solgundum. Sevro'dan bir baş daha kısaydım. Bir Gri'den daha güçsüzdüm. Hayat hakkında bir Pembe'nin Bahçe'de öğrendiklerinden daha azını biliyordum. Bu yüzden içimdeki, insanlarımdaki iyilikleri alıp sizdeki iyiliklerle birleştirdiler."

"Ama... bu imkânsız. Kalite Kontrol Kurulu testler yapıyor," dedi, soğuk sorgusunu bir kenara bırakarak. "Yalan makineleri, DNA analizleri, biyografi kontrolleri." Anlayınca güldü. "Bu yüzden Andromedus Hanesi'nden geliyorsun; borçtan kaçarak zengin asteroit madenciliğinde şansını denemek isteyen bir Altın çiftin çocuğu."

"Madenleri Cıva tarafından satın alındıktan sonra geri dönerlerken gemileri kayboldu."

"Yani Ares'in Oğulları gemiyi yok etti, kayıtları değiştirdi ve hikâyeni yazabilmek için madeni aldılar."

"Belki." Dansçi'nın bunu nasıl yaptığını çok fazla düşünmemiştim. "Dostlarım beceriklidir."

"Oymada nasıl hayatta kaldın?" diye mırıldandı. "Bu fizyolojiye ters. Oymacı'nın sana yaptıkları... öyle bir şeyden *kimse* sağ çıkamaz. Armalar merkezi sinir sistemine bağlıdır. Ve ön lobuna yapılan doku aşısı, seni katatonik hale getirmeden çıkarılamaz."

"Oymacım eşsiz bir yeteneğe sahipti. İki aşıyı da kaldırmanın bir yolunu buldu ama ikincisini başka bir Oymacı yaptı."

"İki. Senden iki tane var. Diğeri *Sevro* mu?" diye tahmin yürüttü. "Her zaman bu kadar yakın olmanızın nedeni bu mu?"

"Hayır. Titus'tu."

"Titus mu? Kasap mı? Onunla birlikte miydin?"

"Asla. Sizi yenene kadar kim olduğunu bilmiyordum. Ares birlikte çalışacağımızı sanmıştı..."

"Ama Titus bir canavardı."

"Onu Altınlar o hale getirmişti."

"Bu, yaptıklarını haklı mı çıkarıyor?"



"Onun ne yaşadığını biliyormuşsun gibi konuşma," diye tersledim.

"Biliyorum, Darrow. Ben gözlerimi kaçırmam. Politikaları biliyorum. Halkının ne acılar çektiğini biliyorum ama bu, onun işlediği cinayetleri, kalkıştığı tecavüzleri ve işkenceleri haklı çıkarmaz."

"Biz bunları her gün yaşıyoruz. Titus nefretle hareket ediyordu. Yanlış bir intikam umuduyla. Başka bir hayatta onun yerinde ben olabilirdim."

Kısrak gözlerime dikkatle baktı. "Peki, neden bu hayatta onun yerinde değildin?"

"Karım." Ona baktım. "Ve sen."

"Bunu söyleme." Sesi pişmanlıkla boğuklaşmıştı. Başını iki yana sallayarak bir adım geri çekildi. "Bunu söylemeye hakkın yok."

"Neden? Görünüşümün altında ne olduğunu hep merak ettin. Şimdi en derin akıntıyı biliyorsun işte."

"Darrow..."

"Titus acı çekiyordu. Ama elindeki tek şey buydu. Ben daha fazlasına sahiptim. Eo'nun çocuklarımızın özgür olabileceği bir dünya hayali. Seninle karşılaşmasaydım onu da kaybedebilirdim." Ona doğru bir adım attım. "Sen bir canavara dönüşmemi engelledin. Bunu anlayamıyor musun?" Çaresizliğimi ifade etmeye çalışarak ellerimi uzattım. "Yüzlerce yıldır benim halkımı köleleştirmiş insanlarla çevriliydim. Bütün Altınların zalim, bencil katiller olduğunu sanıyordum. İntikama yenik düşebilirdim. Ama sonra seninle tanıştım... ve sen bana onların içinde de şefkat olduğunu gösterdin. Roque, Sevro, Quinn, Pax ve Uluyanlar da bunu kanıtladı."

"Tam olarak neyi kanıtladılar?" diye sordu.

"Bunun senin halkınla benim halkım arasında bir dava olmadığını. Siz Altın değilsiniz. Biz Kızıl değiliz. Biz insanız, Kısrak. Hepimiz değişebiliriz. Hepimiz istediğimiz gibi olabiliriz. Yüzlerce yıldır bizi aksine inandırmaya çalıştılar. Bizi kırmaya çalıştılar. Ama yapamıyorlar. Sen bunun kanıtısın. Sen babanın kızı değilsin. İçindeki sevgiyi görebiliyorum. Mutluluğu, nezaketi, sabırsızlığı, kusurları görebiliyorum. Bunlar bende de var. Karımda da vardı. Hepimizde

var çünkü insanız. Baban bunu bize unutturmak istiyor. Toplum bizi kurallarına uydurmak istiyor."

Ona doğru bir adım daha attım.

"Enstitü'de kendi tarzımızla, kendi kurallarımızla kazandıktan sonra daha fazlası için yaşayabileceğimiz konusunda sana umut verdiğimi söylemiştin. Sonra babanın kanatları altına girdiğimde ve Akademi'ye gittiğimde bu fikre sırt çevirdiğimi söylemiştin. Fakat ben asla sırt çevirmedim. Bir an bile." Bir adım daha.

"Ailemi yok edeceksin, Darrow."

"Olabilir."

"Onlar benim ailem!" diye bağırdı, yüzü kederle buruşurken. "Babam senin karını astı. Onu o astı. Bana nasıl bakabiliyorsun ki?" Titreyerek nefes verdi. "Ne istiyorsun, Darrow? Söyle bana. Onları öldürmene yardım etmemi mi istiyorsun? *Halkını* yok etmene yardım etmemi mi istiyorsun?"

"İstediğim bu değil."

"Sen ne istediğini bilmiyorsun ki!"

"Soykırım istemiyorum."

"İstiyorsun!" dedi. "Neden olmasın ki? Halkınıza yaptıklarımızdan sonra. Babamın *sana* yaptıklarından sonra." Nefes almasını engelliyormuş gibi ceketinin bir kopçasını daha çözdü. Elindeki silah titriyordu. Tetikteki parmağı gerilmişti. "Bununla nasıl yaşayabilirim? Tetiği çekmezsem milyonlarca insan ölecek."

"Çekersen, milyarlarca insanın köle olarak yaşaması gerektiğini kabul edeceksin. Henüz doğmamış olanları düşün. Ben olmasam bile, bir başkası yükselecek. Bundan on yıl sonra. Elli yıl sonra. Bin yıl sonra. Bedeli ne olursa olsun zincirleri kıracağız. Bizi durduramazsınız. Biz bir dalgayız. Tek yapabileceğiniz, benim yerime Titus gibi birinin gelmemesi için dua etmek."

Namluyu sağ gözüme doğrulttu.

**"Tetiği çekersen ölürsün."** Ragnar bizzat karanlığın kendisi gibi konuşuyordu.

"Ragnar, hayır!" diye çıkıştım. Tünelin gölgeleri arasında onu göremiyordum bile. "Dur! Ona zarar verme." Söylediğim gibi izleyicinin sinyallerini takip etmemişti. Ne kadar süredir dinliyordu?



"Geri çekil." Kısrak yanlamasına kayarak sırtını duvara verdi. "O da biliyor mu? Onun ne olduğunu biliyor musun, Ragnar?"

**"Azrail bana güveniyor."**

Kısrak feneri yere atarak jiletini çekti.

"Buraya seni öldürmeye gelmedi, Kısrak."

"Bir Lekeli başka ne yapar ki?"

Ellerimi kaldırdım. "Ragnar bir şey yapmayacak, değil mi, Ragnar?"

Cevap gelmedi. Zorlukla yutkundum. Her şey kontrolden çıkıyordu. "Ragnar, beni dinle..."

**"Sen ölemezsin, Azrail. Halk için çok önemlisin. Leydi Augustus, on nefesin kaldı."**

"Ragnar, lütfen!" diye yalvardım. "Güven bana. Lütfen."

*Dokuz.*

**"Nehirde sana güvenmiştim, kardeşim. Her zaman haklı çıkmıyorsun. Ölümlü olmanın bedeli budur."** Ses yukarıdan geliyordu. Bu kez madenin tavanına yakın bir yerden. Haklıydı. Agea kuşatmasında bana güvenmişti ve ben onları bir tuzağa sürüklemiştim. Beni sadece şans kurtarmıştı.

Kısrak öfkeyle güldü ve saldırmak için kaslarını gerdi. "Gördün mü, Darrow? Bu savaşı başlatırsan, bitirenler ve intikam alanlar onun gibi canavarlar olacak."

*Yedi.*

"Konu intikam değil!" Kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. "Konu adalet. Açgözlülük ve zulüm üzerine kurulu bir imparatorluğun karşısında sevgi. Enstitü'yü hatırla. Köle olarak almamız gerekenleri serbest bırakmıştık. Onlara güvenmiştik. Çıkarılacak ders bu. *Güven.*"

*Beş.*

"Darrow," diye yalvardı. "Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?"

Kararını vermişti.

*Dört.*

"Umut etmek asla aptalca değildir." Jiletimi ve veri-tabletimi çıkarıp yere fırlattım ve dizlerimin üzerine çöktüm. "Ama sen

değişemezsen kimse değişemez. O zaman beni öldür ve dünyalar olduğu gibi kalsın."

*Üç.*

"Beni gözünde büyütüyorsun, Darrow."

"İki."

"Önsevişmeyi atlayalım, Ragnar." Kısrak jiletini çevirdi. Korkunç uğultusu tüneli doldurdu. "Gel bakalım, köpek. Gel de, Darrow'a *türünün* ne için yaşadığını göster."

Sessizlik uzadı.

"*Bir,*" diye hırladı Kısrak, kendi lambasına basarak. Artık ne ışık ne de renk vardı; sadece karanlık. Sessizlik tünelden daha derindi. Mars'ın içinden geçerek sonsuzluğa uzanıyor, ancak kaybolmuşların gittiği yerlerden yankılanıyordu.

Ragnar sessizliği bozdu.

**"Ben kız kardeşlerim için yaşıyorum."**

Yakıcı ışığı yoktu. Jiletin uğultusu da yoktu. Hiç hareket yoktu. Sadece sessizlikte yankılanan kelimeler vardı.

**"Erkek kardeşim için yaşıyorum."**

Ragnar'dan bir ışık yayıldı. Bir keşiş gibi adım atarken zırhının parmak boğumlarından beyaz ışık parlıyordu. Silahı yoktu. Kısrak şaşkınlıkla gerildi.

**"Ben daima Valkyrie Kuleleri'nin halkının oğlu oldum. Mars'ın vahşi kutbunda, Ejderha Sırtı'nın kuzeyinde, Düşmüş Şehir'in güneyinde, Alia Karserçesi'nin özgür oğlu olarak doğdum."**

Kolları iki yanında, Kısrak'ın yanından geçip yürümeye devam etti.

**"Ağlayan Güneş'in kölecileri yıldızlardan gelip ailemi Zincir Adaları'na götürdüğünden beri Altınlar için kırk dört yara izi kazandım. Eğitim için yerleştirildiğim nagogede kendi türümden yedi yara izi aldım."**

Ragnar yanımda diz çöktü.

**"Biri annemden. Beşi, Cadı Geçidi'ni koruyan canavarın pençelerinden. Altısı bana sevmeyi öğreten kadından. Biri ilk efendimden. On beşi, Küller Lordu ve konuklarının eğlencesi için dövüştüğüm arenada karşılaştığım adamlardan ve yaratıklardan. Dokuzunu Azrail için kazandım."**



Dizlerinin ağırlığı altında toprak iç çekti.

**"Altınlar için üç kız kardeşimi gömdüm. Bir erkek kardeşimi. İki babamı."** Üzüntüyle duraksadı. **"Ama... onlar için hiç yara izi kazanmadım."**

Zırhının hafif ışığında siyah gözleri cadı alevi gibi parlıyordu.

**"Şimdi, daha fazlası için yaşıyorum."**

Ragnar gözlerini kapayarak kendini bir Altın'ın merhametine bıraktı. Benim inandığım gibi inanarak. Eo'nun bana inandığı gibi. Sevro gibi. Dansçı ve diğerleri gibi.

Kısrak'la belki de son kez göz göze geldim ve Mars'ın ilk öncüleri olan atalarımın karanlığın içinde Dünya'ya son kez bakarken hissettiklerini hissettiğimi hayal ettim. Ben onda bir yuva bulmuştum. Sevgiyi bulmuştum. Ve sonra onu kendimle zehirlemiştim. Sonumuzun böyle olacağını hep biliyordum. Fakat yine de çaresiz bir çocuk gibi umut ediyordum.

"Sen ne için yaşıyorsun?" diye sordum.

# 51

## ALTIN OĞUL

Bugün benim Zafer kutlamamdı.

Hava açıktı. Gökyüzü narbülbülü yumurtası mavisiydi ve atmosferden yıldızlar görünüyordu. Göğsüme çaprazlama asılı mor bir kuşakla, altına bürünmüş halde, çıplak başımla duruyor ve konvoyun sonundaki defne tacı bekliyordum. Günün sonunda bana Morların zaferim için hazırladığı bir Zafer Maskesi verilecekti.

Atlı savaş arabam altımda gümbürdüyordu. Ahşap tekerlekler, kaldırım taşlı yolda dönüyordu. Gül yapraklarının üzerinde. Hemantusların üzerinde. Büyük caddenin iki tarafında muhafız gibi sıralanmış gökdelenlerin açık pencerelerinden yüz binlerce çiçek atılıyordu. Eller havaya savruluyor, kollar uzanıyor, yüzler aşağı bakıyor, insanlar gülümsüyordu. Bütün Renkler. Onlar da sokaktaydılar ve geçiş yolunu çevrelemişlerdi. Önümden giden şeyler için tezahürat yapıyorlardı. Devasa balonlar. Ateş yutanlar. Dansçılar. Griffonlar, sunalar, zebrakorlar. Kalan birkaç Bellona mahkûm. İmperator Bellona'nın, erkek ve kız kardeşlerinin mızraklara geçirilmiş başları. Augustus, haşin kişiliğine rağmen görkemin önemini biliyordu. YırtıkKanatlar gökleri delerek üzerimizden geçiyordu. Leylekler havada uğulduyordu.

Aynı zamanda vahşetin önemini de biliyordu. Başların etrafında sinekler uçuşuyor, Hisar'ın arazisinin önündeki beyaz taşlı Mars



Sahası'na uzanan büyük bulvarda arabamı çeken dört beyaz atı ısırmaya çalışıyorlardı.

SapanOrağımı kaldırarak kalabalığa el salladım. Çılgına döndüler. Babalar çocuklarını havaya kaldırıyor, beni işaret ediyor, onlara kendi çocuklarına Zaferime bizzat şahit olduklarını anlatabileceklerini söylüyorlardı. Delicesine incir yaprakları atarak tezahürat ediyor, beni daha iyi görebilmek için Saha'nın askeri heykellerine ve mermer dikilitaşlarına tırmanıyorlardı.

"Sen sadece bir ölümlüsün," diye fısıldadı Roque kulağıma, geleneklere uygun olarak atını arabamın yanında sürerken.

"Ve bir kaltak osuruğu," diye seslendi Sevro, diğer taraftan.

"Evet," dedi Roque, ciddiyetle. "O da var."

Keşke Kısrak da burada olup yanımda at sürseydi. Onun sakin gücü bütün bu bakışlara dayanmamı kolaylaştırır, bütün bu tezahüratları daha kolay hazmetmemi sağlardı. Kızıllar kalabalığın içinde alkışlıyorlardı. Çığlıklar atıyor, tezahürat ediyor, gülüyorlardı. Toplum'un eğlencesinin mükemmel kurbanları... Görkemli savaş ve görkemli Altın yalanına inanıyorlardı. Demir Yağmur'daki düşüşümün holo deneyimini milyonlarcası tekrarlayacaktı; en azından EMD, kameramı bozana kadarki kısmını. Ancak Fitchner, Karnus'u öldürmemin kayıtlarını saklamıştı.

Geçit rüya gibiydi. Sahte bir büyü. Ne kadar anlamsız olduğunu bilerek sadece kendimi akışa bırakıyordum. Dostlarım yanımda ve arkamdaydı. Kurmay dediklerimin hepsi. Bana sırıtıyorlardı. Beni seviyorlardı. Ve onları umut dolu bir yıkıma sürüklüyordum. Bir zamanlar her şey buna değer gibi görünüyordu. Fakat savaşı Luna'ya götürdüğümüzde... sonra ne olacaktı? Yine yalanlar. Yine ölümler. Yine imkânsız komplolar.

Peki, Kısrak ne yapacaktı? Madenlerde arkasını dönüp gittiğinden beri Agea'ya dönmemişti. Fitchner endişeliydi. Kısrak başımın üzerinde sallanan bir balta gibiydi. Her an ölüm emrimi imzalayabilirdi. Çoktan imzalamış bile olabilirdi. Belki de bu kutlama da büyük bir tezgâhtı. Belki de babası zaten biliyordu.

Çakal önceki gece geçit törenim için geldiğinde onun Hisar'da olmadığını fark etmişti. Ona babasıyla ilgili kavga ettiğimizi söylemiştim.

"Şaşırmadım," demişti iç çekerek. "O adamın, çocukluğumuzda Virginia'yla arama girdiği gibi, aranıza girmesine izin vermeyin." Dostça bir tavırla omzumu sıkmış ve ikimize içki doldurmuştu; beni o kadar çok içirmişti ki şimdi bile sol gözümün arkası zonkluyordu. Bir daha içki içmeyeceğime yemin etmiştim.

Victra, Roque ve Lorn'un yanında at sürüyor, rahatça etrafına bakınıyor, güneş ışığının ve eğlencenin tadını çıkarıyordu. Annesini ve Selanik'in Bellonaların elinden alınmasına yardım ettiğini öğrendiğimiz Antonia'yı Augustus ittifakına katmıştı. Onların hangi tarafta durduğunu takip etmek zordu. Ancak Victra kendi adına son derece sadıktı. Bana bir öpücük gönderdi.

Uluyanlar onun arkasından geliyordu. Sayıları yarıya inmişti fakat Telemanuslar onlara yeni üyeler katacaklarına söz vermişlerdi. Kurmaylarımın arkasında orduya önderlik eden onlarca Pretor ve Sefir vardı. Onların arkasından, utanç verici bir şefkatle, bana inat küfürlü şarkılar söyleyen binlerce Gri geliyordu. Onların arkasında da Obsidiyen birlikleri vardı. Bu son derece gösterişli ve abartılı geçit töreni sadece benim için değildi; aynı zamanda yeni bir çağın başlangıcını simgeliyordu; Luna değil, Mars tarafından yönetilen bir Güneş Sistemi.

Fitchner burada değildi. Oysa olması gerekirdi. Hisar'ın arazisine uzanan devasa, beyaz merdivenlerin tepesinde onu görmeye çalıştım. BaşVali ve maiyeti, müttefiklerimizden onlarcasıyla birlikte oradaydı ve iskelet gibi zayıf, kel kafalı bir Beyaz elinde defne tacımla bekliyordu.

Savaş arabamı geride bırakarak iki yanımda kurmaylarımla merdivenden çıktım. Meydana derin bir sessizlik çöktü. Mor pelerinim rüzgârla arkamda salınıyordu. Şehirden gül ve at gübresi kokuları yükseliyordu. Augustus öne çıktı.

"Bir Demir Yağmur çağrıldı," diye duyurdu.

"Ve çağrıya cevap verildi," diye karşılık verdim. Güçlendirilmiş seslerimiz bütün şehirde gök gürültüsü gibi yankılanıyordu.



Yağmur'da düşenlerin hepsinden büyük bir kükreme yükseldi. Beyaz, yıllar boyunca suçlulara hüküm vermekten yaşlanmış yüzüyle öne çıktı. Uzak geçmişlerde kaybolmuş, süt gibi gözleri nazikçe kırpıştı.

"Mars'ın Oğlu," dedi hülyalı bir tavırla. "Bugün mor giyiyorsun; eski çağların Etrüsk kralları gibi. Tarihte onlara katılıyorsun. Yükselen Güneş İmparatorluğu'nu yıkan adamlara katılıyorsun. Atlantik İttifakı'nı denize döken kadınlara. Artık bir Fatih'sin. Görkeminin simgesi olarak bu defneyi kabul et."

Defne tacı başıma yerleştirdi. Sevro yanımda alaycı bir tavırla hıhladı.

Beyaz, tatlı kelimelerle akşamüstünün büyük bölümünü doldurdu; sözleri sona ererken alacakaranlık çöküyordu. Bütün bu gösterinin amacını anlamaya başlıyordum. Bütün bu konuşmaların ve anıtların. Gelenekler, tiranların tacıydı. Yozlaşmış iktidarı meşrulaştırmak ve halkı birbirine yabancılaştırmak için kuşandıkları nişanları, Armaları, sancakları arasındaki bütün Altınlara baktım. İnsanlara, anlayamayacakları bir türü izlediklerini hissettiriyorlardı. Çakal düşüncelerimi okumuşçasına sahtelikleri karşısında gözlerini devirdi. Kapanış sözleri geldi.

"*Per aspera...*" dedi Beyaz, vücudu gayretten titrerken. Augustus elini kaldırdı ve Mars'ın kuşatması için yaptırılan kristal dikilitaş, Saha'daki yerinden çekimKaldıraçlarıyla yükseltildi. Yerden elli metre yukarıda havada asılı durdu; başka bir Zafer onun yerini alana kadar orada kalacaktı. Sonra zeminde diğerlerine katılacaktı; ölen milyonlar için yüksek mezar taşları.

"*...ad astra!*" diye kükredi kalabalık.

Mars Sahası'nda kutlamalar başlarken basamaklarda kaldım. Altınlar Hisar'a dağılarak özel ziyafetimize yöneldiler. Augustus benim yanımda durduğu yerden izliyordu. Arkamızda bronz güneş şehrin üzerine batıyor, aşağıdaki adiRenklerin üzerine gölgelerimizi düşürüyordu.

"Yürüyelim," diye emretti.

Korumalarla sarılmış halde yürüyorduk. Çok sıkı bir şekilde toplandıklarını görünce huzursuz oldum. Kızıyla konuşmuştu. Biliyordu. Elbette biliyordu. Yanımda jiletim vardı, çekimBotlarım

yoktu. Sadece tören zırhı giymiştim. Yenilene kadar kaç tane Obsidiyen öldürebilirdim? Çok fazla değil.

Sonra beni nereye götürdüğünü anlayınca aptalca düşüncelerim için neredeyse kahkahaya boğulacaktım.

Taht salonu güneş ışığıyla aydınlanıyordu. Yüz metre yüksekliğindeki mermer sütunlar, tamamı cam olan tavanı taşıyordu. Alan gürültülüydü. İyonTestereleri, çekiçler ve yedi iyonNeşterinin iki katım uzunluğundaki bir akik kütlesi üzerindeki hafif tıngırtısı.

"Dışarı," diye emretti Augustus.

Morlar akiğin üzerindeki tüneklerinden kayarak Turuncu taş ustaları ve Kızıl işçilerle birlikte gözden kayboldular. Augustus'un korumaları da bizi bıraktı. Çizmelerimizin yere vururkenki sesleri, böyle bir salonda yalnızlığı çağrıştırıyordu.

Demek beni öldürmeyecekti.

"Size bir taht yapıyorlar," dedim, akiğe dokunmak için yaklaşırken. Nefesimi bırakarak gerginliğimi atmaya çalıştım. Tahtın dibinde bir aslan pençesi biçimleniyordu. Solda kuyruğu diğer tarafa dolanıyordu.

"Kanunları çiğnedin, Darrow," dedi, arkamdan. "Obsidiyenlere jilet verdin. Atalarımızın silahını bize karşı gelmiş tek Renk'in ellerine teslim ettin."

"Hepsi bu mu?" diye sordum rahatlayarak. "Yapmam gerekeni yaptım."

"Bir Olimpik Şövalye, koruman tarafından öldürüldü. Herkes biliyor."

"Ragnar surları ele geçiremeseydi yenilirdik ve siz, sahip, zincire vurulur ya da idam edilirdiniz. Bunu benden daha iyi biliyorsunuz. Ona yetkiyi ben verdim."

"Babam bana, başkalarına benimle ilgili düşüncelerini sormamın zaaf olduğunu söylemişti," dedi, ellerini arkasında birleştirerek. "Ama bunu yapacağım. Benim soğuk bir canavar olduğumu mu düşünüyorsun?"

Dönüp onu inceledim.

"Hiç şüphesiz."



"Dürüstlük." Tavana baktı. "Kulağa diğer bütün saçmalıklardan daha farklı geleceğini sanırsın. Ben sadece bir gerekliliğim, Darrow. Yanlış yapanları düzelten gücüm. Söyle bana, bir Obsidiyen'e neden jilet verdin? Neden adiRenkleri ayaklanmaya teşvik ediyorsun? Neden sadece emirlere uyması gerekirken bir Mavi'nin gemini yönetmesine izin veriyorsun?"

"Çünkü benim yapamayacağım şeyleri yapabilirler."

Onun tezini desteklemişim gibi başıyla onayladı.

"İşte, ben bu yüzden varım. Mavilerin filoları komuta edebileceğini biliyorum. Obsidiyenlerin teknolojiyi kullanabileceğini, insanlara liderlik edebileceğini biliyorum. Fırsat verildiği takdirde en hızlı Turuncu'nun iyi bir pilot olabileceğini biliyorum. Kızıllar asker, müzisyen ya da muhasebeci olabilirler. Gümüşlerin bazıları... çok azı, roman bile yazabilirler, eminim. Ancak bunun bize nelere mal olacağını da biliyorum. Hayatta kalabilmemiz için düzen şart.

"İnsanoğlu cehennemden çıktı, Darrow. Altınlar şans eseri yükselmedi. Zorunluluktan dolayı yükseldik. Kargaşadan, geleceğe yatırım yapmak yerine yaşadığı gezegeni yok eden bir türden doğduk. Sonuçlarını hiç düşünmeden sadece zevk peşinde koşuyorlardı. En parlak zihinler, uzayı araştırmak veya türümüzü ileri götürebilecek teknolojiler üretmek yerine, oyuncaklar isteyen bir ekonomiye mahkûm edilmişti. Robotlar yarattılar, insanoğlunun iş ahlakını yok ettiler ve kuşaklar dolusu hazır yiyiciler yarattılar. Ülkeler kaynaklarını ziyan etti. Nükleer silahları olan yirmi farklı grup oluştu. Yirmi... Her biri açgözlülük veya yobazlık tarafından yönetiliyordu.

"Dolayısıyla insanoğlunu fethettiğimizde, nedeni açgözlülük değildi. Görkem değildi. Amaç, türümüzü kurtarmaktı. Kargaşayı yatıştırmak, bir düzen yaratmak, insanoğlunu tek bir amaca odaklamak; geleceğimizi güvenceye almaktı. Renkler bu amacın omurgasıdır. Hiyerarşilerin değişmesine izin verirsek, düzen bozulmaya başlar. İnsanoğlu yükselip büyümek için çabalamaz. İnsanlar yükselmek için çabalar."

"Altınlar büyüklük için çabalıyor ve Renkleri savaşa zorluyoruz," dedim, siyah aslan pençesinin üzerine otururken. Augustus salonun ortasında durduğu yerden kıpırdamadı.

"Fakat benim gibiler de var," diye karşılık verdi, neredeyse beni inandıracak bir içtenlikle. "Kral, imparator ya da ismimin başına her ne unvanı yerleştirirsen onun için savaşmıyorum. Evren bizi fark etmiyor bile, Darrow. Son insan son nefesini verdiğinde bütün varoluşa son verecek bir güç yok. İnsanoğlu sona erecek. Bu kabul edilen ama asla tartışılmayan bir gerçek. Ve evren hiç umursamadan devam edecek.

"Bunun olmasına izin veremem çünkü ben insana inanıyorum. Sonsuza dek devam etmemizi istiyorum. Ben insanoğlunu Güneş Sistemi'nden çıkarıp başka sistemlere götüreceğim. Yeni hayatlar arayacağım. Bir tür olarak daha bebeğiz. Fakat insanoğlunu evrenin vazgeçilmez, değişmez bir parçası yapacağım; kimsenin hatırlamayacağı, parlayıp sönen, geçici bir bakteri değil. Doğru bir yaşam tarzının varlığını da bu nedenle biliyorum. Senin genç fikirlerinin çok tehlikeli olduğuna bu yüzden inanıyorum."

Zihni inanılmazdı. Dünyası benimkinin çok ötesindeydi. Belki de ilk kez, bu adamın yaptığı şeyi nasıl yapabildiğini gerçekten anlamaya başlıyordum. Hiç ahlakı yoktu. İçinde iyilik yoktu. Eo'yu öldürürken amacı kötülük de değildi. Sadece ahlak değerlerinin üzerinde olduğuna inanıyordu. Hedefleri o kadar yüksekti ki insanoğlunu korumak konusundaki umutsuzca çabasında insanlıktan çıkmıştı. Soğuk, katı görünüşüne bakıp zihninde ve kalbinde böyle çılgınca hayallerin yattığını bilmek ne kadar tuhaftı.

"Ya bütün söylediklerinizi? Bütün yaptıklarınızı?" diye sordum, ağzına üzümler tıktığı ilk karısını düşünerek. "Pliny gibi yaratıklardan tavsiye alıyorsunuz. Hiçbir kanunu çiğnememiş masum sivilleri bombalıyorsunuz. Bir iç savaş istiyorsunuz... Buna rağmen insanoğlunu kurtarmaya çalıştığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Ben herkes için en iyi olan uğruna gereken neyse onu yapıyorum."

Kendini savunmak için. Kendine kazanç sağlamak için. "İnsanoğlunu korumak için," diye tekrarladım.



"Evet."

"Bu imparatorlukta on sekiz milyar insan nefes alıp veriyor. İnsanoğlunu korumak için kaçını öldürürdünüz? Bir milyar? On?"

"Sayı zorunluluğu değiştirmez."

"On beş milyar?" diye sordum. Kızıl, Altın; benliğimin iki yarısı da sarsılmıştı.

"Birinin bu seçimleri yapması gerekiyor," dedi. "Türümüzün geri kalanı her geçen gün biraz daha hastalanıyor. Periler başarı yerine zevkin peşinde koşarken, Eşsizler o kadar güce susadı ki tahtına oturmak için kendi babasının başını kesen bir kadın Hükümdar oldu. Yönetilmeleri gerekiyor."

"Sizin tarafınızdan."

"Bizim tarafımızdan." Bakışlarını kaçırmadı. "Bizim tarafımızdan," diye tekrarladı. "Sana kötü davrandım çünkü arsızlığın, küstahlığın, kibrin beni korkutuyordu. Ancak bunu telafi edeceğime söz verdim ve bunu yapacağım çünkü gelişme, öğrenme potansiyelin olduğunu kanıtladın. Vârisim ol. Pretorum değil. Yeterince savaş lordum var. Benim ihtiyacım olan şey... *istediğim* şey... bir oğul."

"Bir oğlunuz var zaten."

"Sadece gücümü isteyen bir parazitim var. Hepsi o. O güçle hiçbir şey yapamaz. Ele geçirdiğinde ne yapacağı konusunda hiçbir planı yok. Sadece aç çünkü Toplumumuz ona açlığı öğretti." Yüzünde belli belirsiz bir merak belirdi. "Yine de, açıkçası, bu onun fikriydi. Bunu yapmanı o istiyor."

Buna hiç şüphem yoktu. Müttefikimi tanıdığım için bunun bana neye mal olacağını merak etmekten kendimi alamıyordum. Sonuçta bir işadamıydı. Yatırımının karşılığını mutlaka isterdi. Özellikle de bu yatırımın. Bana daha önce söylemesi gerekirdi.

"Ya Virginia? Vârisinizin erkek olması şart değil."

"Ama öyle olmasını istiyorum. Ve kızım için de seni istiyorum. Zihin yapısına uygun bir koca olarak."

"Beni kullanıyorsunuz," dedim aniden, neyin peşinde olduğunu anlayarak. "Onu size bağlayacağım. Özellikle de evlenirsek. Reform istemediğinizi ikimiz de biliyoruz."

Şimdi bile, Reformcular, Lune'u ve müttefiklerini yendiğinde Senato'yu onlara vereceğini vadeden adamı desteklemek için Toplum'un her yerinden Mars'a akıyordu.

"Reformcular kanserdir," dedi.

"Ama onlara söz verdiniz..."

"Sözler sadece desteklerini kazanmak için gerekliydi. Octavia'yı yendiğimizde, Reformcuları hapse attıracağım ya da ihanetten idam ettireceğim."

"Kısrak sizi asla bağışlamaz. Sizin değiştiğinize inanıyor. Onunla nasıl bir konuşma yaptıysanız, ona ne söz verdiyseniz, kendinizle ilgili umutlandırdınız."

Belki ikimizi de bağışlamazdı.

"Aileye katıldığında sen onun anlamasını sağlayacaksın, Darrow. O zamana kadar evleneceğinize göre benden nefret etse bile seni bırakmayacaktır. Ailemiz gücünü koruyacaktır, olması gerektiği gibi. Ancak sen daima bana ait olmalısın. Bana hesap vermelisin, çocuklarıma değil."

Bana doğru bir adım attı.

"Octavia insanoğlunu yavaş yavaş geriletiyor. Ares'in Oğulları gibi Reformcular bizi saniyede bin kilometre hızla yere çarpar. Türümüzü korumalıyız. Bana yardım et."

İnsanoğlu için en iyisi olduğuna inandığı şeyi yapan soylu bir adamdı.

Lanet olasıca.

Biz asla boyun eğmek istememiştik. O kim oluyordu da Kızılların ve Kahverengilerin herkesin iyiliği için ölümüne çalıştığını söyleyebiliyordu? O kim oluyordu da Pembe çocukların tecavüz için, Obsidiyenlerin ve Grilerin savaş için yetiştirilmesinin bir zorunluluk olduğunu iddia edebiliyordu? Nasıl karşımda oturup da benim ve ailem için en iyisinin ne olduğunu sadece kendisinin bildiğini söyleyebiliyordu? Böyle bir hakkı yoktu. Dünyama gelip Eo'yu benden çalmaya hakkı olmadığı gibi. Ve gücün kendisini haklı çıkardığını düşünüyorsa, şu anda onun kafasını koparmak da benim lanet olasıca hakkımdı.



Bunun yerine ayağa kalktım ve ona yaklaştım. Diz çökerek elini tuttum ve lanet olasıca yüzüğünü öptüm. "Nasıl isterseniz, *sahip*."

Sert dudakları yırtıcı bir hayvanınki gibi kıvrıldı. "Bana baba de."

"Halinden bu kadar memnun görünmemeye çalış," dedi Lorn.

Hisar'ın beyaz patikalı bahçelerinin ortasında duruyorduk. Ağaçlardan sarkan ziller esintiyle kıpırdanıyordu. Basit bir etkinlikti ve Luna'nın abartılı gösterisine benzemiyordu. Sarmaşık kaplı dalların altına küçük masalar yerleştirilmişti. Pembe hizmetkârlar, ziyafetten kalanları topluyordu. Çimenlerin ve beyaz patikaların üzerinde Eşsizler gülüşüyor, ellerinde şampanya kadehleriyle birbirlerini etkilemeye çalışıyordu. Planlamada Çakal'ın parmağı belli oluyordu. Son derece mütevazı zevkli bir yaratıktı.

Yemeğe gelen kodamanların sayısı törendekinden fazlaydı. Dolayısıyla Augustus'la birlikte selamlamam gereken çok kişi vardı. Elbette ki hiyerarşik bir sırayla geliyorlardı. Çok geçmeden tokalaşmalardan sıkılmış ve ince bir beyaz ağacın dibinde Lorn'u bulmuştum. Kollarını kavuşturmuş, fırtına gibi bir yüz ifadesiyle ve elindeki kadehe çatık kaşlarla bakıyordu. Kadehi çalıların arasına fırlattı.

"Böyle şeylerden ben de nefret ediyorum," dedim. "Maskemi alır almaz, Augustus bazı Uydu Lordlarıyla yakınlaşmamı istedi. Sonra da benim için yatma zamanı." Kısrak burada değilken gerçekten keyif alınacak bir şey yoktu.

"Yalnız olduğunu görüyorum. Hatunun nerede?" Kısık gözlerle etrafa bakındı. "Gözüm yollarda kaldı."

"Bilmiyorum." Herkes mi fark etmişti?

"Ah." Homurdandı. "Âşık kavgası, ha? Eh, başını öğütlerle şişirmeyeceğim ama sadece gururunu bir kenara bırak. Eğer elinde tutabilirsen çok değerli bir kız."

*Eğer.*

"Geldiğine sevindim," dedim. "Tavsiyelerin boktan olsa da."

Sertçe güldü ve Ganymede'den gelen Politikolar ve Roque'la konuşan Çakal'ı başıyla işaret etti. "Bunu arkadaşın mümkün kıldı. Adamlarım Augustus'a bir gezegen armağan etmiş olmasına

rağmen, kendisi beni davet etmeyi nedense unutmuştu. Bugünlerde görgü çok koşullu. Lafı açılmışken, kabalık etmeden gitmek için sence ne kadar kalmam gerekir?"

"Saat dokuz bile değil. Birkaç dakika sonra Maske'yi sunmayacak mısın?"

"Sunacaktım fakat bu devlet işleri çok can sıkıcı. Arkadaşın Roque'tan yapmasını istedim, tabii senin için de uygunsa. Aslında o benden istedi. Fark etmez."

"Hayır. Hayır, aslında daha iyi." Roque'un kendini mümkün olduğunca yakınımda hissetmesi daha iyiydi. Bir şeylerin onarılması gerekiyordu. Herkesin içinde dostluk sergilemek iyi bir başlangıç olurdu.

Lorn sırtını ağaca yasladı. "Geceleri yaşlı kemiklerim gıcırdıyor. Ben güvenliği kontrol edeyim de şu kaypaklardan biriyle konuşmak zorunda kalmayayım." Gökyüzünde süzülerek geçen bir yırtıkKanadı izledi.

"O işi başka birine bırak." Bir Pembe, Lorn'a sipariş ettiğim viski kadehini verdi. En sevdiği markaydı. Sakinleşerek içkiyi kokladı. "Seni sadece zırhın varken görebiliyorum. Düzgün bir öğretmen ol ve burada kal. Senin için iki şişe Lagavulin'imiz var."

"Eski numaralarına döndün, ha? Fazladan iki saat eğitim için iki şişe, anlaşmamız bu değil miydi? Daha fazlasını istemeliydim. Hah!"

Elinde viskisiyle uzaklaşarak ağaçların arasında torunlarıyla ebelemece oynamaya gitti. Viskiyi getiren Pembe'nin kalabalığın arasına karışmasını izlerken hareketleri belli belirsiz tanıdık geldi.

Bir kadın koluma girdi. Heyecanla döndüm ama karşımda Victra'yı buldum. Hayal kırıklığımı fark etmedi.

"Umarım Morlar Maskene pegasus yerine aslan koymuştur." Yüz ifademi görünce güldü. "Evet, söylentiler yayılıyor, Darrow au Augustus." Şakacı bir tavırla ürperdi. "Kadınlar üzerine atlayacak."

Gözlerimi devirdim. "Ah, kapa çeneni."

"Sen kapattır." Elini belimin aşağısına kaydırdı. "Çoktan kapılmış olman çok yazık." Gaz Devleri'nden gelen bir grup genç



Eşsiz'i işaret ederek bana doğru sokuldu. "Bu hiç oynayamayacağın anlamına mı geliyor?"

"Yüzümü kızartmak hoşuna mı gidiyor?"

Defne tacı başımdan aldı ve aptalca bir reverans yaparak kendi başına yerleştirdi. "Beni yakaladın. Küçük Kısrak'ın nerede?"

"Neden herkes bu kadar meraklı?"

"Darrow." Roque elinde Zafer Maskesi'ni alacak büyüklükte bir fildişi kutuyla yanımıza geldi. Şık, siyah bir Pretor üniforması giymiş, saçlarını arkaya yatırmıştı. "Sanırım Maske sunumu için toplanmamız gerekiyor. Nerede olacağını biliyor musun? Bütün bu olay biraz kafamı karıştırdı da."

Victra kaşlarını çattı. "Hisar personeli hâlâ şaşkın. Bellonalar burada bir ay kaldı. Adrius, casusları bulmak için bütün Pembeleri inceledi. Özellikle de Attika'da olanlardan sonra. Bu gece her yerde adamları var. Ah, canı cehenneme. Başlıyor." Defne tacı tekrar başıma koydu ve beni Altınların toplandığı açıklığa çekti. Sevro önüme geçerek beni durdurdu.

"Darrow," dedi çabucak. Sonra Victra'ya döndü. "Git buradan."

"Ondan hoşlanıyorsun," diye takıldım. "Bunu görebiliyorum."

Bana aldırmadı. "Hâlâ gelmedi."

"Fitchner mı? Veri-tabletinden aradın mı?"

"Ulaşılamıyor. Alçak herif geleceğini söylemişti. Gelmediyse önemli bir şey olmuş olmalı. Kontrol etmeliyim."

"Et." Kolunu yakaladım. "Ragnar'ı da çağır. Ve dikkatli ol."

"Ben her zaman dikkatliyimdir."

Onun gidişini izlemek tuhaftı. Kendi gölgemin gidişini izlemek ve yazgısının benimkinden ayrı olabileceğini anlamak gibiydi. Belki de sonuçta o benden daha önemliydi. Gerçekten de iki dünyanın çocuğuydu.

Ağaçların arasından kalabalığı takip ettim. Dallara yerleştirilmiş küçük fenerler, açıklığı sıcak bir beyaz parıltıya boğuyordu. Ortalıkta hiç Beyaz yoktu. Burada resmiyete yer yoktu. Zafer ne kadar görkemliyse, bu da o kadar vurgusuzdu. Kalabalık açılarak bana yol verdi. Beyaz kaldırım taşlarının üzerinden, Lorn'un torunlarıyla birlikte bir yunus fıskiyesinin kenarında oturduğu yere

yürüdüm. Augustus, bir elinde terazi, diğerinde kılıç tutan kör bir bakire heykelinin yakınında kendisiyle birlikte durmamı işaret etti. Heykel sarmaşıklardan zor görünüyordu. Çakal da bize katıldı.

"Kardeş olacağımızı duydum," dedim.

"Eh, aileni seçemeyeceğini kim söylemiş?" Dalgın gözlerle veri-tabletine baktı. "O alçak Cassius'tansa senin olman daha iyi."

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Korkunç lanet siparişler." Başını veri-tabletinden kaldırdı. "Pardon. Mars'ta her şey yolunda, beyefendi. Keşke kız kardeşim de burada olsaydı. Nerede olduğunu hâlâ bilmiyorsun, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. Adı her anıldığında Kısrak'ın biraz daha uzaklaştığını hissediyordum. Ortaya çıkmasını umut ediyordum. Görkemli bir giriş yapmasını ve her şeyin yolunda olduğunu görmeyi... Fakat bazı hayaller gerçekleşmiyordu.

"Affedersiniz! Sevgili beyefendiler!" diye seslendi Augustus, sohbetleri bölerek. "Teşekkür ederim." Boğazını temizledi ve Mars'ın konuklarını selamlarken Triton'un kadın BaşValisi'ni başıyla selamladı. "Kadehlerimiz parıldamasına ve karnımız tok olmasına rağmen, bu gece sonsuza dek sürmeyecek." Nemli havada konuklarına bakarken sesi kararlı ve duygusuzdu. Ağaçların arasında ateşböcekleri dolaşıyordu.

"Bunun sadece başlangıç olduğunu biliyoruz. Savaş bizden çok daha fazlasını talep edecek. Ancak birkaç hafta önce gördüğümüz zaferin çabucak geçmesine izin vermeyelim. Bir irade, sadakat ve güç zaferi.

"Geçidin bütün görkemi onlar içindi. Böyle sakin zamanlar bizim için." Yüzündeki yaraya bir kez dokundu. "Farklılıklarımıza rağmen, birbirimizi selamlayıp kadehlerimizi eşsiz bir irade başarısına kaldırabileceğimiz anlar. Tek kişinin başarısı değildi. Ancak Yağmur tek bir adam tarafından çağrıldı. Dolayısıyla, Darrow au Andromedus, seni selamlıyoruz."

"Yaşa, Azrail!" diye bağırdı Lorn, benimle hafifçe alay ederek.

Açıklıkta kadehler kalkarken aynı fikirde olan insanların mırıltıları yükseldi ve içkilerini içtiler. Soluma baktığımda Kısrak yerine Çakal'ı görmek içimi burkuyordu. Bütün bunların yakında



paramparça olacağını bilirken gülümsemek zordu. Victra ruh halimi sezmiş gibiydi; kadehini bana doğru kaldırarak göz kırptı.

Augustus'un işaretiyle, Roque kucağında taşıdığı büyük fildişi kutuyla öne çıktı. Kutuyu ellerime bıraktı ve henüz açmamam için bir elini kutunun üzerine koydu.

"Sen ve ben birlikte çok şey gördük." Sesi sakindi. "Seni ilk gördüğüm gece, Mars Kalesi'nin zemininde oturmuş, ellerindeki kana bakıyordun. Ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Diğer eli sağ bileğime dokununca nezaketi bana geçmişi, ellerimizin daha az nasırlı, daha az yaralı olduğu zamanları hatırlattı.

"Elbette. 'Derinlere atıldığında yüzmezsen boğulursun. Bu yüzden yüzmeye devam et,'" diye tekrarladım. "Asla unutmam."

"Ne kadar yol geldik." Yüzümü incelerken çizgileri, kusurları tek tek fark ediyordu. Ne aradığını merak ederek başımı yana yatırdım. "Seni korumak için sözleşmenin değerinin yüz katını öderdim."

"Biliyorum, Roque."

"Senin uğrunda bin kez daha ölürdüm çünkü dostumdun."

*Dostumdun.* Sesindeki bir şey etrafıma bakınmama neden oldu. Onun omzunun üzerinden, Victra'yı Antonia'ya ve sıska annelerine neşeli bir şeyler fısıldarken gördüm. Lorn, torunlarına kısa boylu bir Pembe'nin getirdiği pasta tabaklarını dağıtıyordu. Ancak hizmetkâr döndükten sonra içim buz kesti. Kibirle dönmüştü. Hiçbir Pembe'nin yapamayacağı gibi. Sadece bir an için karakterinin dışına çıkmıştı. O dönüşü tanıyordum. O adamı tanıyordum. Bu Vixus'tu. Öyle olmalıydı. Bakışlarım Lorn'un viskisini getirmiş olan Pembe'ye kaydı. *Lilath.* Çakal'ın ekibinden, saçlarına kemik takan kızı. Bellonalarla müttefik olan. Pembe kılığına girmişlerdi. DeriMaskeler, lensler takmış Altınlar.

Kuzuları oynayan kurtlar.

Bağırma niyetiyle Roque'tan geri çekildim ama beni daha sıkı tutunca veda ettiğini anladım. Yüzüğündeki iğne bileğime saplandı. Nazikçe... yanağıma kondurduğu öpücük gibi.

"Ve yalancılar böyle gider. *Lanet olasıca* bir öpücükle."

İki kelime bin yalanı paramparça etmişti.

Roque arkamızdaki mermer heykelden daha soğuk bir yüzle geri çekilirken fildişi kutunun kapağını açtı. Gümüş menteşelerin hafif gıcırtısıyla dünyam sona erdi. Augustus kutunun içindekini görünce korkuyla inledi. Biraz ötemde, gözleri uzun zamandır gizlediği nefretle parlayan Çakal bana gülümsedi ve çılgınca bir şekilde ulumaya hazırlanan bir hayvan gibi başını hafifçe arkaya attı.

Sonun işareti.

Victra jiletine uzandı. Antonia geri çekildi. Yanından geçmekte olan garsonun tepsisinden bir yakıcı alarak Victra'nın omurgasına iki el ateş etti. İki el de annesinin boynuna sıktı.

"ARCOS!" diye bağırdı Augustus, jiletini çıkarırken. "SİLAH BAŞINA!"

"ULUYANLAR!" diye kükredi Lorn, torunlarını geri iterken. "*Azrail'i koruyun!*"

Çok geçti. Lorn daha ayağa fırlarken Lilath tepsisinin altından bir akımHançeri çıkardı ve arkasından Lorn'un gırtlağını kesti. Lorn elini boğazıyla hançerin arasına soktu. Dört parmağı yere yuvarlandı. Ağırlığını Lilath'ın üzerine vererek kanlı koluyla onun bileğini yakaladı. Homurtular. Hançerin uğultusu. Açıklığı bir anda dolduran kargaşanın dehşeti.

Zehir vücuduma yayılıyordu.

Kucağımda kutuyla yere yığıldım.

Sırtım kör heykele yaslanmıştı.

Felç olmuştum.

Çakal buzun üzerindeki bir sürüngen gibi kargaşanın arasından kayıyordu. Birbirini bıçaklayanları izlerken Lorn'u hâlâ Lilath'la boğuşurken buldu. Lorn yerden kırılmış bir cam parçası alabilmişti ve Lilath'ın bacağına saplamak için uzanıyordu ki Çakal eğildi, bir an için Lorn'u inceledi ve sakince, yavaşça karnına bir bıçak sapladı.

"Yanılmışlar. Bedenin taştan değil."

Lorn'un yüzü korkuyla büzülürken Çakal bıçağı yukarı itti. Jilet ustamın bakışları bana ve torunlarına döndü. Son bir öfke patlamasıyla ayağa kalkmaya çalıştı. Bir şeyler söylemeyi denedi ama vücudu onu terk etmişti. Adasını bir daha asla göremeyecekti. Griffonunu bir daha asla okşayamayacaktı. Torunlarının kahkahasını



duyamayacak, ona söz verdiğim torunu Lysander'i asla göremeyecekti. Bunu ona ben yapmıştım. Onu çok istediği fakat asla hak etmediğini bildiği münzevi huzurundan çekip çıkaran bendim. Çok geçmeden bakışları donuklaştı ve Çakal bıçağı geri çekerken Lilath başladığı işi yavaş bir hareketle bitirdi.

Dudaklarımdan uzunca bir inilti döküldü. Elimden daha fazlası gelmiyordu. Salyalarım boynumdan aşağı süzülüyordu. Victra bana doğru sürünürken vücudundan kan boşalıyordu. Bütün bunların arasında Roque bir heykel gibi mesafeli duruyordu.

Uzaktan akım silahlarının uğultusu duyuluyordu. Koyu renk gölgeler ses bariyerini çatlatarak inerken gökyüzü dalgalandı. Bir hayalet gemiyle geliyorlardı. Gizlice girmişlerdi. Devriyeler neredeydi?

Obsidiyenler ve Pretoryenler açıklığa sertçe indi. Katliamdan kurtulmak için bahçelere koşanların peşine düşüp onları sakince avlıyorlardı. Antonia katliamı yönetiyor, vârislerin işini bitiriyor, yarım binyıl yaşındaki soyları kurutuyordu. Rehineler alıyordu. Lilath, Vixus'la birlikte gülüyordu. Elektronik deriMaskelerini çıkararak altın sarısı saçlarını serbest bıraktılar. Aja görkemli bir şekilde arkalarına inerken zırhı fenerlerin ışığında parıldadı. Karanlık ve memnun bir yüzle katliamı inceledi. Onu zor fark ettim çünkü yanına eski bir dost inmişti. Cassius.

"Virginia?" diye sordu.

"Korkarım kayıp," dedi Çakal.

"Uyarıldı mı?"

"Kızdırıldı. Kavga etmişler."

Victra ayak bileğime doğru sürünmeyi başardı. Vurulduğu yerden şimdi kıvrıldığı yere kadarki yolu kanıyla boyanmıştı. Dudakları kırmızıydı. Dokunuşunu hissedemiyordum.

"Bilmiyordum," diye fısıldadı. "Darrow, bilmiyordum."

Aja, Lorn'un cesedinin üzerine eğildi, belindeki jileti aldı ve öğretmeninin gözlerini sonsuza dek kapadı. Lorn jiletini çekmeye bile fırsat bulamamıştı. Cassius yaklaşarak ayaklarımın dibinde durdu, sonra bir dizinin üzerine çökerek beni izledi.

"Kıpırdayabiliyor mu, şair?" diye sordu Roque'a.

"Hayır. Ama duyabilir."

"Ailemi öldürdün, Darrow. Hepsini. Beni, Julian'ı anlarım. Ama çocuklar? Bunu nasıl yapabildin?" Neden söz ettiğini bilmiyordum. "Sevro'yu bulacağım. Kısrak'ı bulacağım. Kimseye merhamet göstermeyeceğim." Yeni koluyla jiletinin sırlı kabzasına dokundu.

"Onu öldüremezsin," dedi Roque arkasından. "Ne olduğunu biliyorsun." Roque, bir elini Cassius'un omzuna koydu. "Cassius, Hükümdar'ın emirleri açıktı."

"Disseksiyon," diye mırıldandı Cassius. Beni izliyordu ve bu adamın bana "kardeşim" dediği bir zaman hiç olmamış gibi hissettim. Öyle bir şey asla mümkün olamazdı. Sert bir hareketle elimi tuttu. Bir an için tokalaştığını sandım. Oysa kazandığım yüzüğü çalıyordu. Sahip olmak için kardeşini öldürdüğüm demir kurt yüzüğünü. Parmağım onsuz çıplaktı.

Dizinin üzerinden doğrularak tepemde dikilirken bir kartaldan çok, güzel bir akbabaya benziyordu. "Julian. Lea. Pax. Quinn. Ot. Gaddar. Çürüksırt. Tactus. Lorn. Victra. Bir köle uğruna ölmekten daha iyisini hak etmişlerdi." Bunu söyledikten sonra beni Roque'la bırakıp gitti.

Hıçkırıklar ve siren sesleri dışında dünya sessizdi. Victra yanımda Cassius'un gidişini izlerken içinden yaşam çekiliyordu. Zekâ dolu gözleri bana bakarken kaybolmuş gibiydi.

"Acele etmeliyiz," dedi Aja, katliamın ortasında. "Burada olduğumuzu biliyorlar. Babanı getir de gidelim."

Çakal başıyla onayladı. "Bir dakika, lütfen."

Augustus birkaç metre ötede üç garson tarafından yere mıhlanmış halde yatıyordu. Çakal, Lorn'un cesedinin üzerinden atlayarak yaklaşırken onu kaldırdılar.

"Maske hoşuna gitmedi mi, Darrow?" diye seslendi Çakal. "Attika'da gerçek kimliğini açıkça gösterdikten sonra yaptırdım."

Çakal babasına döndü. "Sen ne dersin, baba? Bu tezgâh, adına yakıştı mı?"

"Seni canavar." Augustus oğlunun yüzüne tükürdü. "Ne yaptın sen?"



"Gurur duymuyor musun yani?" Çakal yüzünü silerek tükürüğe baktı. "Yazık."

"Kes şunu. Oğlum. Bizi mahvettin."

"Adrius..." dedi Aja sabırsızca. "Gitmeliyiz."

Çakal öne çıktı. "Demek *şimdi* oğlun oldum, ha?" Azarlarcasına dilini şaklattı ve babasının ceketini düzeltti. "Beni bir kayaya terk ettiğinde de oğlun muydum? Üç gün sürdü. Daha bebektim. Kurul bir Teşhir bile istememişti. Oysa sen benim çok zayıf olduğumu, Claudius'un çok güçlü olduğunu düşünüyordun. Karnus'a onu geberttirdiğimde de güçlü müydü?"

Babasının dudakları titredi. "Ne?"

"Claudius'un sevdiceğini becermesi için Karnus au Bellona'ya yedi milyon kredi ve altı Pembe hediye ettim. Claudius'un şerefinin onu düelloya çekeceğini biliyordum. Komik olan şu ki... para da senindi. Senden o parayı *geleceğime yatırım yapmak için* istemiştim. Yaptım da." Kaşlarını çattı. "Baba, on yaşındaki bir çocuğun borsayla ilgileneceğini gerçekten düşündün mü? Daha dikkatli olmalıydın."

"Claudius'u sen öldürdün." Augustus'un sesi çatladı ve üzüntüden titreyerek kendini onu tutan kollara bıraktı. "Oğlumu sen öldürdün."

Bu Kısrak'ın kalbini paramparça ederdi.

"Senin oğlun *benim*," diye hırladı Çakal. "Ben *iyi* bir oğuldum. Sana *tapıyordum*. Senden korkuyordum. Sana itaat ediyordum. Öğrenmemi istediğin her şeyi öğreniyordum. Gitmemi istediğin her yere gidiyordum. Sadece senin isteklerini yerine getiriyordum. Ama yine de yetmedi!"

Augustus başını iki yana sallayarak gücünü toparlarken, Pretoryenler bileklerine manyetik kelepçe vurdular. Bakışlarını kendi yarattığı canavara kaldırdı. "Seni beşiğinde boğmalıydım."

"Haydi ama baba..."

"Sen benim oğlum değilsin!"

Adrius yüzünü buruşturdu. Bu birkaç kelimeyle, Augustus bir şeyi serbest bırakmıştı. Ve Adrius'un içinde kalan son sevilme umudu da yok olmuştu. İnsanlığından sıyrıldı ve geride sadece Çakal kaldı.

*"O halde umuda veda et ve umutla birlikte korkuya. Pişmanlığa veda et: Değer verdiğim her şeyi kaybettim,"* diye fısıldadı, benliğinin solan son küçük parçasına. Elindeki yakıcıyı yavaşça babasının alnına kaldırdı. *"Şeytan, artık değerlim sen ol."*

"Dur!" diye öne atıldı Aja. "Adrius! Hükümdar adına..."

Çakal babasını alnından vurdu.

Eo'nun katili yere serilirken kalbime bir boşluk yayıldığını hissettim. Ölüm ölümü, ölüm ölümü doğuruyordu. Dansçı beni buna karşı uyarmıştı. Kısrak bu yüzden kardeşine güvenmememi söylemişti. Bu yüzden dostlarım ölecekti. Bu yüzden ben ölecektim. Çünkü ben bu kötülükle boy ölçüşemezdim.

Kim ölçüşebilirdi ki?

"Seni aptal yılan!" diye bağırdı Aja. "Hükümdar'ın Dış Çeper'i bastırmak için ona ihtiyacı vardı! Korkunç lanet!" Bir alev izi karanlığı yararken gökyüzüne baktı. Üst atmosferden biri hızla yaklaşıyordu. Pretoryenler Augustus'un ve Lorn'un çağrısına ilk cevap verenleri karşılarken akım silahı ateşi Hisar arazisi boyunca parıldadı.

"Sana bu ödülü verdim," dedi Çakal, başını bana doğru eğerek. "Şimdi sızlanma." Veri-tabletine bakarak alev izlerini işaret etti. "Telemanuslar geliyor. Onlarla oynamak istemiyorsan gitmemizi öneririm."

Cassius başıyla onayladı. "Lorn ve Augustus öldü. Bu ordu dağılıp gider."

Aja, Pretoryenlerine gemilerine binmelerini emretti. Gelip beni yerden aldılar. Victra'nın bacağımdaki eli gevşedi. Gözleri kapanmıştı.

"*Roque,*" diye mırıldandım, zehrin etkisi arasında. "*Kardeşim...*"

"Hayır. *Hayır,*" dedi. Bir canavar değildi; hâlâ kendindeydi, hâlâ sakin, dingin ve üzgün. "Sen bir Kızıl'ın oğlusun. Ben bir Altın'ın oğluyum. Kardeş olduğumuz o dünya yok artık." Yine de yaklaşıp eğildi ve zarif elleriyle uzanarak kucağımdaki fildişi kutuyu açtı. "Bu dünyada Altın'ın gücü asla zayıflamayacak."

Kutunun içine baktım ve kalbim paramparça oldu.



Bütün olanlar, bütün olacaklar yıkılmıştı. Eo'nun hayali karanlığa savrulmuştu. Sevro, Kısrak, Ragnar; her neredeyseniz bu dünyaya geri dönmeyin. Çok fazla acı var. Onarılamayacak kadar çok keder var.

Kutuya baktım ve Fitchner'ın gözleri oyulmuş, ağzı üzümle doldurulmuş yüzünü gördüm. Sahip olduğumuz tek umut, yıkıldığımda beni kaldıran ve bana intikamdan daha iyi bir şans veren adam katledilmişti. Mahvolduğumuzu biliyordum.

## İKİNCİ KİTABIN SONU

# TEŞEKKÜRLER

*Yüzüklerin Efendisi*'nde en sevdiğim replik, Frodo amacından vazgeçtiğinde Samwise'ın ona söylediği sözdür: "Gelin, Bay Frodo... Onu sizin yerinize taşıyamam ama sizi taşıyabilirim."

Yazmak bazen çok yalnız bir iştir. Yolunuzu kaybedersiniz. Dağ geçitlerini aşarsınız ve bir hata yaptığınızı fark ederek daha zorlu bir yoldan geri dönmek zorunda kalırsınız. Genellikle size rehberlik edecek bir büyücü yoktur. Kendi yarattıklarınız dışında yol tabelaları yoktur. Her şey size bağlıdır ve bu gerçekten bunaltıcı olabilir; en azından benim için öyle. Ancak dostlarım ve ailem hikâyeye rehberlik edemeseler de, sevgileri ve dostluklarıyla beni taşıyorlar ki bu konuda çok şanslı olduğumu düşünüyorum.

Del Rey gibi iyi bir yayıncı bulabildiğim için de şanslıyım. Yaratıcılık açısından asla kısıtlandığımı hissetmedim. Kaleme alınabilecek en iyi hikâye dışında bir şey istediklerinden asla şüphe etmedim. David Moench, Joe Scalora, Keith Clayton, Tricia Narwani, Scott Shannon, Dave Stevenson; hepiniz benim gözümde lanet olasıca azizlersiniz.

Editörüm Mike Braff'a gelince... Hiçbir dünyada ondan daha büyük bir saçmalık saptayıcı/Obsidiyen hayranı yoktur. Hikâyenin yüksek temposunu, arsız ölüm sayısını ve Kavax'ın tilkisi Sofokles'i ona borçlusunuz. Beni temsil etmeye karar veren Hannah Bowman'a –Liza Dawson ve Havis Dawson'la birlikte– ve Jon Cassir'e de sabrı ve film hakları konusundaki zekice rehberliği için teşekkür ederim.

Joel Phillips'e güzel haritaları ve viski geceleri, Nathan Phillips'e hiç sahip olamadığım kardeşim olduğu, Tamara Fernandez'e yaşından büyük olgunluğu, Jarrett Price'a Los Angeles'ta evimde hissetmemi

sağladığı, Terry Brooks'a genç bir yazarın ilk çalışmasını okumaya zaman ayırdığı, Scott Sigler'a cömert övgüleri ve Josh Crook'a kahvaltıdaki bütün yaramazlık planları için teşekkür ederim.

Her şeyimi borçlu olduğum annemle babama müteşekkirim. Ellerime bir oyun kumandası yerine bir kürek tutuşturdunuz. Ormanda kazı yapmak, aldığım en iyi eğitimdi. Sizden daha dürüst, daha nazik insanlar tanımadım. Olmak istediğim insanlarsınız. Ve ablam Blair'e teşekkür ederim, sabırlı bir kadını kızdırmanın eşsiz tehlikelerini bana öğretti ve Ninja suikastçılığımı üstlendi.

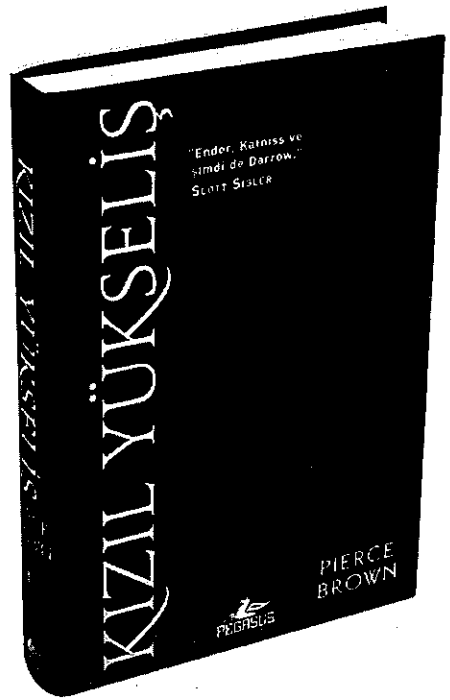
Son olarak, Aaron Phillips'e teşekkür etmeliyim. O olmasaydı ne *Kızıl Yükseliş* ne de *Altın Oğul* olabilirdi. Almanya'daki eğitim günlerimizden beri gerçek dostum olan Aaron, on beş kitaba başlayışımı, altısını bitirişimi, yedi yıl boyunca yüzden fazla temsilci tarafından reddedilişimi izledi. İşler kötüleştiğinde bana moral verdi ve yoluma devam etmem için cesaretlendirdi. Onun büyümesini, evlenmesini ve Samwise Gamgee kadar derin ve dürüst bir adama dönüşmesini izlemek bir nimetti.

*Kızıl Yükseliş*'i dört yıl önce ailemin Seattle'daki garajının üzerindeki odada yazdığımı düşünmek tuhaf. Sadece arkadaşlarımın okuyacağını düşünmüş olmam daha da tuhaf. Bu yüzden, okurlarıma da teşekkür ederim. Bu yolculukta bana katıldığınız için size minnettarım. Hayallerimi gerçekleştirmemi sağladığınız için teşekkürler; henüz küçük bir çocukken babam bana *Hobbit*'i okuduğundan ve insanın sihrinin kelimelerde, masallarda ve hem kaybolmuş hem de henüz yaratılmamış efsanelerde olduğunu anladığımdan beri tek hayalim buydu.

## YAZI FONTU HAKKINDA

Bu kitap, ünlü Alman tipograf Jan Tschichold (1902-74) tarafından geliştirilmiş bir yazı karakteri olan Sabon'da dizilmiştir. Sabon, Claude Garamond'un orijinal harf biçimlerine dayanılarak ve özellikle üç kaynakta kullanılmak üzere tasarlanmıştır: el kompozisyonu için döküm tarzı, linotip makineleri ve monotip baskı. Tschichold, yazı karakterine 1580 yılında ölen Frankfurtlu ünlü harf dökümcü Jacques Sabon'un adını vermiştir.

**BEN DÜNYALARI ATEŞE VERECEK KIVILCIMIM.**
**BEN ZİNCİRLERİ KIRACAK ÇEKİCİM.**
**BEN HALKIMIN VE ESARET İÇİNDE YAŞAYAN HERKESİN UMUDUYUM.**
**ÇÜNKÜ BİLİYORUM Kİ İNSAN KENDİNİ KÖLELEŞTİREN ADALETSİZLİKLE ÖZGÜRLEŞEMEZ.**




"Olağanüstü bir macera, nabzınızı hızlandıracak bir serüven... Pierce Brown'ın çarpıcı ilk romanı *Açlık Oyunları*, *Sineklerin Tanrısı* ve *Ender'in Oyunu*'nu anımsatıyor. Başınızı döndürmek için gereken her şeye sahip."
*Entertainment Weekly*

"Klasik bilim kurgu hayranları ve yeni distopik destanların coşkulu takipçileri bu müthiş kitabı mutlaka okumalı."
Examiner.com



*New York Times* çok-satanı *Kızıl İsyan* serisinin yazarıdır. 2010 yılında mezun olduğunda, eğitimini Hogwarts'ta sürdürmeyi hayal ediyordu. Ne yazık ki bedeninde sihirli tek bir hücre olmadığını fark etti. Bu yüzden, bir yandan yazar olmak için çabalarken, bir yandan da yeni kurulmuş bir şirkette sosyal medya yöneticisi olarak çalıştı, Disney'in ABC Stüdyoları'nda gündelik işler yaparak süründü, NBC'de ayak işlerine koştu ve bir Birleşik Devletler senatörlük kampanyasında asistanlık yaparak uykusuzluk kavramına yeni bir anlam kazandırdı. Şimdilerde Los Angeles'ta yaşıyor ve bir sonraki kitabı üzerinde çalışıyor.

pierce-brown.com

@Pierce_Brown

Instagram: PierceBrownOfficial

Kapak tasarımı: Faceout Studio ve David G. Stevenson
Kapak görseli: David G. Stevenson